

AMURG
de
Stephenie Meyer

Cuprins

- Capitolul 1. Prima Privire
- Capitolul 2. O Carte
- Capitolul 3. Fenomenul
- Capitolul 4. Invitații
- Capitolul 5. Grupa Sanguină
- Capitolul 6. Povești de Groază
- Capitolul 7. Coșmar
- Capitolul 8. Port Angeles
- Capitolul 9. Teoria
- Capitolul 10. Interogatorii
- Capitolul 11. Complicații
- Capitolul 12. Echilibru
- Capitolul 13. Confesiuni
- Capitolul 14. Autosugestie
- Capitolul 15. Familia Cullen
- Capitolul 16. Carlisle
- Capitolul 17. Jocul
- Capitolul 18. Vanătoarea
- Capitolul 19. Rămas-Bun
- Capitolul 20. Nerăbdare
- Capitolul 21. Apelul
- Capitolul 22. De-a v-ați Ascunselea
- Capitolul 23. Îngerul
- Capitolul 24. Un impas
- Epilog – O ocazie

Prefața

Nu ma gandeam nicioadata prea mult la felul in care voi muri-desi am avut destule motive in ultimele cateva luni-dar, chiar daca m-as fi gandit, nu mi-as fi imaginat ca voi muri in felul acesta.

M-am holbat fara suflare in celalalt capat al camerei, in ochii negri ai vanatorului, iar el mi-a intors o privire placuta.

Cu siguranta, era un mod frumos de a muri, in locul altcuiva, in locul unei persoane iubite. Chiar nobil. Asta ar trebui sa conteze.

Stiam ca, daca nu m-as fi mutat niciodata in Forks, n-as fi fost in pericol de moarte acum. Dar, oricat de ingrozita eram, nu puteam sa regret decizia luata. Cand viata iti ofera un vis care iti intrece de departe orice asteptari, nu e de bun-simt sa jalesti atunci cand se sfarseste.

Vanatorul zambea prietenos in timp ce se indrepta spre mine sa ma ucida.

1. Prima privire

Mama m-a dus cu masina la aeroport cu ferestrele coborate.Erau 24 de grade in Phoenix,iar cerul senin era de un albastru perfect.Eram imbracata cu bluza mea favorita-fara maneci,din dantela alba;o purtam ca un gest de ramas-bun.Dar luasem cu mine si un hanorac.

In Peninsula Olympic din partea de N-V a statului Washington,sub o patura de aproape constanta de nori,exista un orasel numit Forks.In acest oras insignifiant ploua mai mult decat in oricare alt loc din Statele Unite.Chiar de acest oras si de umbra lui omniprezenta a fugit mama mea,luandu-ma cu ea cand aveam doar cateva luni.Si tot in acest oras am fost obligata sa petrec cate o luna in fiecare vara pana am implinit 14 ani.Acela a fost anul in care am pus in sfarsit piciorul in prag;in ultimele trei veri,tatal meu,Charlie,a venit in concediu la mine in California,timp de doua saptamani.

Acum ma exilam,spre oroarea mea,de bunavoie in Forks.Detestam orasul Forks.

Iubeam orasul Phoenix.Iubeam soarele si caldura inabusitoare.Iubeam acel oras mare si plin de viata.

-Bella,imi spuse mama-pentru a mia oara-inainte sa ma urc in avion.Nu trebuie sa faci asta.

Mama arata exact ca mine,numai ca are parul scurt si cateva riduri de expresie in jurul gurii.Am simtit un fior de panica atunci cand m-am uitat in ochii ei mari si copilarosi.Cum puteam s-o las pe mama mea iubitoare,ametita si cam prostuta sa se descurce singura?Bineinteles ca il avea pe Phil acum,asa ca facturile vor fi probabil platite,va fi mancare in frigider,va avea benzina in rezervorul masinii si pe cine sa sune in caz ca se va rataci,dar...

-Vreau sa merg,am mintit eu.

Niciodata nu m-am priceput sa mint,dar spusesem acel neadevar atat de des in ultima vreme incat acum suna aproape convingator.

-Transmite-i salutari lui Charlie din partea mea.

-Sigur ca da.

-Ne vedem in curand,insista ea.Poti veni acasa oricand vrei tu.Ma intorc imediat ce ai nevoie de mine.

Dar puteam sa vad sacrificiul din spatele acestei promisiuni.

-Nu-ti face griji pentru mine,am rugat-o eu.Totul va fi bine.Te iubesc,mama.

M-a imbratisat strans pentru un minut,apoi eu m-am urcat in avion,iar ea a plecat.

Calatoria mea consta intr-un zbor de patru ore Phoenix-Seattle,inca o ora intr-un mic avion pana in Port Angeles si apoi o ora cu masina pana in Forks.N-am nici o problema cu zborul cu avionul;dar eram putin ingrijorata de ora pe care urma s-o petrec cu Charlie in masina.

Charlie a fost destul de dragut cu privire la toata treaba asta.Parea sincer incantat ca vin sa locuiesc cu el,pentru prima data cu un oarecare grad de permanenta.Ma inscrisese deja la liceu si urma sa ma ajute sa imi fac rost de o masina.

Dar,cu siguranta,va fi ciudat cu Charlie.Nici unul dintre noi nu era foarte vorbaret si,oricum,nu stiu ce-ar fi fost de spus.Stiu ca era mai mult decat uimit de hotararea mea,la fel ca mama,caci nu facusem un secret din faptul ca nu-mi placea Forks.

Cand am aterizat in Port Angeles,ploua.Nu mi s-a parut un semn rau,ci pur si simplu un lucru inevitabil.Imi luasem deja la revedere de la soare.

Charlie ma astepta cu masina lui de teren.Si la asta ma asteptam.Pentru locuitorii orasului Forks,Charlie era seful de politie Swan.Motivul principal pentru care vroiam sa imi cumpar o masina,in ciuda lipsei de fonduri,era ca sa nu ma plimb prin oras intr-o masina cu girofar si cu lumini rosii si albastre pe capota.Nimic nu incetinesc mai mult traficul decat un politist.

Charlie m-a imbratisat stangaci,cu un singur brat,dupa ce am coborat impiedicandu-ma din avion.

-Ma bucur sa te vad.Bells,a spus el,in timp ce m-a prins automat si m-a redresat.Nu te-ai schimbat foarte mult.Ce face Renee ?

-Mama e bine.Si eu ma bucur sa te vad,tata.

Nu mi se permitea sa ii spun Charlie in fata.

N-aveam decat cateva bagaje.Majoritatea hainelor mele de Arizona erau permeabile pentru Washington.Am strans bani impreuna cu mama pentru a-mi suplimenta garderoba de iarna,dar era inca limitata.Totul a

incaput usor in portbagajul masinii.

-Am gasit o masina buna pentru tine,foarte ieftina,a anuntat el dupa ce ne-am pus centurile de siguranta.

-Ce fel de masina ?

Eram suspicioasa pentru ca spusese „o masina buna” pur si simplu.

-Pai,de fapt e o camioneta,un Chevy.

-Unde ai gasit-o ?

-Iti amintesti de Billy Black din La Plush ?La Plush este mica rezervatie indiana de pe coasta.

-Nu.

-Obisnuia sa meagra la pescuit cu noi in timpul verii,explica Charlie.

Asta explica de ce nu imi aminteam de el.Ma descurc foarte bine sa imi blochez lucrurile dureroase si inutile din memorie.

-E in scaun cu rotile acum,continua Charlie pentru ca eu nu raspusesem nimic,asa ca nu mai poate conduce si s-a oferit sa imi vanda ieftin camioneta lui.

-Din ce an e ?

Mi-am dat seama din privirea lui ca asta era o intrebare pe care spera sa nu o pun.

-Pai,Billy a lucrat foarte mult la motor.De fapt,are doar cativa ani vechime.

Speram ca nu ma desconsidera intr-atat incat sa creada ca o sa renunt asa de usor.

-Cand a cumparat-o ?

-Cred ca a cumparat-o in 1985.

-Era noua cand a luat-o?

-Pai,nu.Cred ca a fost noua la inceputul anilor ‘60 sau cel mai devreme la sfarsitul anilor ‘50,recunosc el cu sfiala.

-Ch...tata,eu nu stiu nimic despre masini.Nu m-as pricepe s-o repar daca s-ar strica ceva si nici nu-mi permit un mecanic...

-Zau,Bella,chestia merge super.Nu se mai fac masini ca aia acum.

-Cat de ieftin inseamna ieftin?La urma urmei,aceea era partea asupra careia nu puteam face compromisuri.

-Pai,scumpo,am cumparat-o eu pentru tine.Ca un cadou de bun venit.Charlie se uita catre mine cu coltul ochiului avand o expresie plina de

speranta pe fata.

Uau! Gratis.

-Nu trebuia sa faci asta,tata.Voiam sa imi cumpar eu o masina.

-Nu ma deranjeaza.Vreau sa fii fericita aici.

Se uita inainte la drum cand a spus asta.Charlie nu se simtea in largul lui cand isi exprima emotiile cu voce tare.Mostenisem asta de la el.Asa ca m-am uitat si eu drept inainte cand i-am raspuns.

-Foarte dragut din partea ta,tata.Chiar apreciez asta.

Nu mai era nevoie sa adaug ca era imposibil sa fiu fericita in Forks.Nu avea de ce sa sufere impreuna cu mine.Si nici nu aveam de gand sa caut camioneta de dar la dinti sau la motor.

-Ei,cu placere,mormai el,jenat de multumirile mele.

Am mai schimbat cateva comentarii despre vreme,care era umeda,si cam asta a fost toata conversatia.Amandoi ne uitam afara pe geam in liniste.

Era frumos,bineinteles ;nu puteam sa neg asta.Totul era verde :copacii,trunchiurile lor acoperite cu muschi,ramurile adunate ca un baldachin,pamantul acoperit cu ferigi.Chiar si aerul se filtra verde printre frunze.

Era prea verde-o planeta a extraterestrilor.

Pana la urma am ajuns acasa la Charlie.Inca mai locuia in casuta cu doua dormitoare pe care o cumparase impreuna cu mama in primele lor zile de casnicie.Acelea fusesera singurele zile pe care le-a avut casnicia lor-cele de la inceput.Acolo,parcata pe strada din fata casei care nu se schimbase absolut deloc,era noua camioneta-ma rog,noua pentru mine.Era de un rosu decolorat,cu aparatori mariiiii,rotunjite si o cabina ovala.Spre surprinderea mea,mi-a placut imediat.Nu stiam daca merge,dar ma putea vedea conducand-o.In plus,era una dintre acele masini din fier care nu se avariaza niciodata,genul pe care il vezi in scena unui accident,cu vopseaua nezgariata,inconjurata de bucatile unei masini straine pe care a distrus-o.

-Uau,tata,imi place la nebunie!Mersi !

Acum ziua mea oribila de maine va fi mai putin ingrozitoare.Nu va trebui sa aleg intre a merge pe jos trei kilometri prin ploaie pana la scoala si a accepta sa ma duca Charlie cu masina politiei.

-Ma bucur ca iti place,spuse Charlie cu o voce joasa,jenat din nou.

N-a fost nevoie decat de un drum pentru a-mi duce toate lucrurile sus. Dormitorul meu dadea spre vest, spre curtea din fata. Camera imi era familiara ;imi apartinuse de cand ma nascusem. Podeaua de lemn, peretii vopsiti in albastru-deschis, tavanul inclinat, perdelele din danrela ingalbenita de la ferestre-toate facusera parte din copilaria mea. Singurele modificari pe care le-a facut Charlie vreodata au fost sa schimbe patutul de copil cu un pat si sa adauge un birou, pe masura ce am crescut. Pe birou se afla acum un computer la mana a doua, cu o linie telefonica pentru modem capsata de-a lungul podelei pana la cea mai apropiata priza. Aceasta fusese hotararea mamei, ca sa putem lua legatura mai usor. Balansoarul din zilele mele de bebelus inca era in coltul camerei.

Exista doar o baie mica langa scari, pe care trebuia s-o impart cu Charlie. Incercam sa nu insist prea mult asupra acestui lucru.

Una dintre principalele calitati ale lui Charlie este ca nu sta pe capul meu. M-a lasat sa despachetez singura si sa ma instalez, lucru care i-ar fi fost imposibil mamei. Era placut sa fiu singura, sa nu fiu nevoita sa zambesc si sa par multumita ;era o usurare sa pot privi deprimata pe fereastra la perdeaua de ploaie si sa las sa imi scape cateva lacrimi. Nu aveam chef sa trag un plans serios. Pe acesta il pastram pentru culcare, cand va trebui sa ma gandesc la dimineata urmatoare.

Liceul din Forks avea un numar inspaimantator de elevi :numai 357-acum 358. Acasa, in Phoenix, erau mai mult de 700 numai in anul meu. Toti copii de aici crescusera impreuna, bunicii lor copilarisera impreuna. Eu urma sa fiu fata cea noua din marele oras, o curiozitate, o ciudatenie.

Poate ca daca as fi aratat asa cum ar trebui sa arate o fata din Phoenix, as fi avut un atu. Dar, din punct de vedere fizic, eu nu ma intregam nicaieri. Ar fi trebuit sa fiu bronzata, sportiva, blonda-jucatoare de volei sau poate majoreta-toate lucrurile asociate cu cei care locuiesc pe taramul soarelui.

In schimb, aveam o piele ca de fildes, in ciuda soarelui constant, fara ca macar sa am scuza unor ochi albastri sau a unui par rosu. Intotdeauna fusem slaba, dar cumva moale, evident neavand un corp athletic ;nu aveam coordonarea ochi-mana necesara pentru a face vreun sport fara sa ma umilesc si fara sa ma ranesc pe mine sau pe oricine ar fi stat prea aproape.

Cand am terminat de pus hainele in sifonierul vechi de pin, mi-am luat

portfardul cu lucruri pentru baie si m-am dus in baia comuna sa ma spal dupa calatoria de-o zi.M-am uitat in oglinda in timp ce imi periam parul umed si incalzit.Poate ca era doar din pricina luminii,dar aratam deja mai palida,bolnava. Pielea mea putea fi draguta-era foarte fina,aproape transparenta-,dar totul depindea de culoare.Aici nu aveam nici un fel de culoare.

Fata in fata cu reflexia mea palida din oglinda,m-am vazut obligata sa recunosc ca ma minteam singura.Nu numai fizic n-o sa ma integrez niciodata.Si daca n-am putut gasi o nisa intr-o scoala cu trei mii de oameni,ce sanse aveam aici ?

Nu ma intelegeam bine cu oamenii de varsta mea.Adevarul e ca poate nu relationam bine cu oamenii,punct.Chiar si mama mea,de care eram mai apropiata decat oricine altcineva de pe planeta,nu era niciodata in armonie cu mine,nu era gand la gand cu mine.Uneori ma intrebam daca vedeau prin ochii mei aceleasi lucruri pe care restul oamenilor le vedeau printr-ai lor.poate ca aveam o defectiune la creier.

Dar cauza nu avea importanta.Tot ceea ce conta era efectul.Iar maine va fi doar inceputul.

N-am dormit foarte bine in noaptea aceea,chiar si dupa ce am terminat cu plansul.Zgomotul constant al ploii si al vantului pe acoperis nu voiau nicicum sa se piarda in fundal.Mi-am tras patura veche si decolorata peste cap,iar mai tarziu am pus si o perna.Dar n-am putut adormi decat dupa miezul noptii,cand ploaia s-a transformat in sfarsit intr-o burnita mai linistita.

Tot ce-am putut sa vad dimineata pe fereastra a fost o ceata densa si am simtit cum ma cuprinde claustrofobia.Aici nu puteai vedea niciodata cerul ;erai ca intr-o cusca.

Micul dejun cu Charlie a fost un eveniment tacut.Mi-a urat bafta la scoala.I-am multumit,stiind ca isi irosea urarile.De obicei,norocul ma ocolea.El a plecat primul,spre sectia de politie care era nevasta si familia lui.Dupa ce a plecat,m-am asezat la masa veche,patrata,de stejar,pe unul dintre cele trei scaune desperecheate si am examinat bucataria lui mica,cu peretii acoperiti de lambriuri intunecate,dulapurile galben aprins si perdeaua cu linoleum alb.Nimic nu se schimbbase.Mama mea vopsise dulapurile acum optsprezece ani in incercarea de a aduce o raza de soare in

casa.Deasupra semineului din sufrageria adiacenta nu mai mare decat o cutie de chibrituri se gasea un sir de fotografii.Mai intai una de la nunta mamei cu Charlie din Las Vegas,apoi una cu noi trei in spital dupa ce m-am nascut,fotografie facuta de o asistenta amabila,urmate de o procesiune de poze cu mine la scoala chiar pana in ultimul an.Acelea erau penibile,trebuia sa gasesc o metoda de a-l convinge pe Charlie sa le puna in alta parte,cel putin cat eram eu acolo.

Era imposibil,stand in aceasta casa,sa nu-ti dai seama ca Charlie nu o uitase niciodata pe mama.Lucrul acesta ma facea sa ma simt destul de prost.

Nu voiam sa ajung prea devreme la scoala,dar nici nu mai puteam sta in casa.M-am imbracat cu jacheta care imi dadea sentimentul unui costum de protectie si m-am avantat in ploaie.

Inca mai ploua marunt,dar nu indeajuns incat sa ma ude pana la piele imediat.Am cautat cheia casei,care era mereu ascunsa sub streasina,langa usa,si am incuiat.Pleoscaitul noilor mele cizme rezistente la apa ma calca pe nervi.Imi era dor de scartaitul normal al pietrisului sub talpile mele.N-am putut sa ma opresc sa admir camioneta asa cum voiam ;ma grabeamsa ma adapostesc de umezeala care mi se lipea de par sub gluga.

Inauntrul camionetei era bine si uscat.Bineinteles,era curatata de Billy ori de Charlie,dar scaunele maro tapisate inca mai miroseau vag a tutun,benzina si menta.Spre usurarea mea motorul a pornit repede,cu un zgomot infiorator,apoi s-a stabilit la un volum ridicat.Ei,un camion atat de vechi trebuia sa aiba un defect...Radiatorul antic functiona,un avantaj la care nu ma asteptam.

Nu mi-a fost greu sa gasesc scoala,desi nu mai fusesem niciodata acolo.Scoala se afla,ca toate celelalte institutii,de-a lungul soselei.Nu parea ca e o scoala ;doar indicatorul pe care scria Liceul Forks m-a facut sa ma opresc.Arata ca o colectie de case asortate,construite din caramizi de culoare castanie.erau atatia copaci si arbusti ca la inceput nu am putut sa imi dau seama cat de mare este.Unde era specificul institutiei ?m-am intrebat nostalgic.Unde erau gardurile din sarma si detectoarele de metale ?

Am parcat in fata primei cladiri,ce avea o placa mica deasupra usii pe care scria SECRETARIAT.Nu mai parcase nimeni acolo,deci eram sigura ca era interzis,dar m-am decis sa cer instructiuni in loc sa conduc aiurea in

cerc ca o idioata. Am coborat fara chef din cabina calduroasa a camionetei si-am mers pe o carare pietruita, marginalizata de un gard viu dens. Am inspirat adanc inainte sa deschid usa.

uite citesc amurg pe calc

-Te pot ajuta ?

-Sunt Isabella Swan, am informat-o eu si am vazut imediat in ochii ei ca si-a dat seama cine sunt.

Eram asteptata, fara indoiala un subiect de barfa. Fiica nestatornicei foste sotii a sefului de politie se intoarce, in sfarsit, acasa.

-Desigur, spuse ea.

A cautat printr-o gramada de documente trantite unul peste altul pe biroul ei pana il gasi pe cel pe care il voia.

-Am orarul tau chiar aici si o harta a scolii.

Puse pe tejghea mai multe foi de hartie si mi le arata. Trecu in revista orarul, subliniind pe harta cel mai bun traseu catre fiecare, apoi imi dadu un formular pe care trebuia sa il dau fiecarui profesor la semnat si apoi sa i-l returnez la finalul zilei. Zambii si imi spuse, la fel ca Charlie, ca spera sa fiu fericita aici, in Forks. I-am zambit cat de convingator am putut.

Cand m-am intors la camioneta, incepuera sa soseasca si alti elevi. Am condus in jurul scolii, urmarind linia traficului. M-am bucurat sa vad ca majoritatea masinilor erau vechi ca a mea, nici una care sa sara in ochi. Acasa locuisem intr-unul dintre putinele cartiere mai sarace incluse in sectorul Paradise Valley. Era un lucru obisnuit sa vezi un Mercedes sau un Porsche nou in parcare a elevilor. Cea mai draguta masina de-aici era un Volvo stralucitor, care iese in evidenta. Totusi, odata ajunsa pe locul de parcare, am oprit motorul galagios pentru a nu atrage atentia.

M-am uitat pe harta inainte sa ma dau jos din camioneta, incercand s-o memorez ; speram sa nu fie nevoie sa ma plimb toata ziua cu nasul ingropat in ea. Mi-am indesat lucrurile in geanta, mi-am pus-o pe umar si am luat o gura mare de aer. „Pot sa fac asta, m-am mintit eu neconvingator. N-o sa ma manance nimeni.” Am rasuflat intr-un final si am coborat din masina.

M-am tinut fata ascunsa in gluga in timp ce ma indreptam spre trotuarul aglomerat de adolescenti. Am observat cu usurare ca geaca mea simpla si neagra nu iese in evidenta.

Odata ce am trecut de cantina, cladirea cu numarul trei a fost usor de

identificat.Un „3” mare si negru era desenat pe un patrat alb in coltul de est.Treptat,mi-am simtit respiratia accelerandu-se pe masura ce ma apropiam de usa.Am incercat sa mi-o controlez intrand pe usa in urma a doua haine de ploaie unisex.

Sala de clasa era mica.Elevii din fata mea s-au oprit imediat in spatele usii pentru a-si atarna hainele intr-un sir lung de cuiere.Am facut la fel.Erau doua fete,o blonda cu tenul de portelan si o satena,la fel de palida.Cel putin pielea mea nu o sa sara in ochi aici.

Am dus formularul la profesor,un barbat inalt si chel,a carui catedra avea o placuta pe care scria Domnul Mason.A cascat gura la mine cand mi-a vazut numele-o reactie nu prea incurajatoare-bineinteles,mi-au luat foc obrazii.Dar,cel putin,m-a trimis intr-o banca goala din spatele clasei fara sa ma prezinte.Era mai greu pentru noii mei colegi sa se holbeze la mine in spate,dar cumva au reusit totusi.Mi-am tinut privirea atintita pe lista cu lecturi obligatorii pe care mi-o daduse profesorul.Era destul de simpla :Bronte,Shakespeare,Chaucer,Faulkner.Ii citisem deja pe toti.Asta ma linistea oarecum...dar ma si plictisea.M-am intrebat daca mama mi-ar trimite dosarul cu eseuri vechi sau daca ar considera ca trisez.Mi-am imaginat mai multe discutii cu ea,incercand s-o conving,in timp ce profesorul palavragea despre ceva.

Cand a sunat,cu un bazait nazal,un baiat lalau cu acnee si parul negru ca o pata de petrol s-a aplecat peste culoarul dintre randuri si mi s-a adresat.

-Tu esti Isabella Swan,nu ?

Toata lumea dintr-o raza de trei banci s-a intors sa se uite la mine.

-Bella,l-am corectat eu.

-Unde ai urmatoarea ora ?intreba el.

-Hm,educatie civica in cladirea sase,cu Jefferson.

Nu aveai unde sa te uiti fara sa dai de perechi curioase de ochi.

-Eu am ore in cladirea 4,ti-as putea arata drumul...

Cu singuranta excesiv de saritor.

-Eu sunt Eric,adauga el.

Am schitat o tentativa de zambet.

-Mersi.

Ne-am luat hainele si am iesit in ploaia care se intetise.Puteam sa jur ca mai multe persoane mergeau indeajuns de aproape in spatele nostru ca sa

traga cu urechea.Speram sa nu fi devenit paranoica.

-Deci,e foarte diferit aici fara de Phoenix,nu?

-Foarte.

-Nu ploua asa de mult acolo,nu ?

-De trei sau patru ori pe an.

-Mama,oare cum o fi asta ?se mira el.

-Insořit,i-am spus eu.

-Nu pari foarte bronzata.

-Mama mea e pe jumătate albinoasa.(albinism-boala genetica,fiind caracterizata de lipsa pigmentilor norlai ai pielii)

Eric imi studie speriat fata,iar eu am oftat.Se parea ca norii si simtul umorului nu faceau casa buna. In cateva luni de stat aici,o sa uit cum se foloseste sarcasmul.

Am mers inapoi pe langa cantina,spre cladirile de sud,de langa sala de sport.Eric m-a condus chiar pana la usa,desi era clar evidentiata.

-Pai,bafta,spuse el cand am pus mana pe clanta.Poate ca o sa mai avem ore impreuna.

Parea plin de speranta.I-am zambit vag si am intrat.

Restul diminetii a trecut in aceeasi maniera.Profesorul meu de trigonometrie,domnul Varner,pe care l-as fi urat oricum din cauza materiei pe care o preda,a fost singurul care m-a pus sa stau in fata clasei si sa ma prezint.M-am balbait,m-am inrosit si m-am impiedicat in propriile cizme in drumul spre banca.

Dupa doua ore,am inceput sa recunosc cateva din chipuri in fiecare clasa.Intotdeauna se gasea cineva mai curajos decat ceilalti care sa se prezinte si sa imi puna intrebari despre cum imi placea in Forks.Am incercat sa fiu diplomata,dar in majoritatea cazurilor,minteam o gramada.Macar n-am avut nevoie deloc de harta.

O fata a stat langa mine si la trigonometrie,si la spaniola,si apoi am mers impreuna la cantina in pauza de pranz.Era micuta,cu cativa centimetri mai scunda decat cei 162 de cm ai mei,dar parul ei negru si salbatic de cret compensa diferenta de inaltime dintre noi.Nu-mi puteam aminti numele ei,asa ca zambeam si dadeam din cap,in timp ce ea palavragea despre cursuri si profesori.Nu m-am obosit sa retin tot.

Ne-am asezat la capatul unei mese pline cu prietenii ei,pe care mi i-a

prezentat. Le-am uitat tuturor numele, imediat ce le-a rostit. Acestia pareau impresionati de curajul ei de a fi vorbit cu mine. Baiatul de la cursul de engleza, Eric, mi-a facut cu mana din cealalta parte al salii.

Acolo, in timp ce stateam in sala de mese, incercand sa fac conversatie cu sase straini curiosi, i-am vazut prima oara.

Stateau in coltul cantinei, in punctul cel mai indepartat al salii. Erau cinci. Nu discutau intre ei, si nici nu mancau, desi fiecare avea o tava cu mancare neatinsa in fata lui. Spre deosebire de majoritatea celorlalti elevi, ei nu cascau gura la mine. Astfel, puteam sa ma holbez la ei fara sa imi fie teama ca as putea intalni privirea unei perechi de ochi excesiv de interesati. Dar nici unul dintre aceste lucruri nu mi-a captat si retinut atentia.

Nu semanau deloc intre ei. Dintre cei trei baieti, unul era solid, musculos ca un halterofil de categorie grea, cu par negru si cret. Altul era mai inalt, mai slab, dar tot musculos, cu parul de culoarea mierii de albine. Ultimul dintre ei era inalt si subtire, nu prea voinic, cu par castaniu, dezordonat. Parea mai copil decat ceilalti, care aratau de parca ar fi fost la facultate sau chiar profesori aici, nu elevi.

Fetele erau diferite. Cea inalta avea un corp ca de statuie. O silueta superba, in stilul celor de pe coperta revistei Sports Illustrated, editia cu costumul de baie, genul de corp care facea fiecare fata din jurul ei sa se rusineze doar pentru ca e in aceeași camera cu ea. Parul ei auriu, unduindu-se usor pana la mijlocul spatelui. Fata scunda era foarte delicata, extrem de slaba, cu trasaturi fine. Avea parul negru ca abanosu, tuns scurt si aranjat in toate directiile.

Si totusi toti aratau la fel. Toti aveau o paloare ca de creta, fiind cele mai palide figuri dintre toti elevii din orasul acela fara soare. Mai palizi decat mine, albinoasa. Toti aveau ochi foarte negri, in ciuda nuanțelor variate ale parului. De asemenea, mai aveau umbre intunecate sub ochi - cearcane violete ca niste vanatai. Aratau de parca nu ar fi dormit toata noaptea sau ca si cum ar fi fost in convalescenta dupa un nas rupt. Toate trasaturile lor erau drepte, perfecte, simetrice.

Dar nu din cauza asta nu mi-am putut lua ochii de la ei.

Ma holbam pentru ca fetele lor, atat de diferite de ale noastre, atat de asemanatoare intre ele, erau devastator si inuman de frumoase. Erau fete pe care nu te-ai fi asteptat niciodata sa le vezi decat, poate, rasfoind paginile

unei reviste de moda.Sau pictate de un maestru din vechime sub forma unor chipuri de inger.Imi era greu sa ma decid care era cea mai frumoasa fatza-poate cea a blondei perfecte sau a baiatului cu par castaniu.

Toti se uitau in alta parte-nu se priveau,nu se uitau la ceilalti elevi,nu se uitau la nimic special din cate mi-am putut da seama.In timp ce ii priveam,fata cea scunda s-a ridicat cu tava de mancare-cu suculet nedeafacut si marul neinceput-si s-a indepartat cu un mers rapid si gratios ca al unui manechin pe podium.Am privit-o,uimita de pasul ei de dansatoare,cum si-a aruncat continutul tavii si s-a strecurat pe usa din spate mai repede decat as fi crezut posibil.Privirea mi-a zburat inapoi la ceilalti,care stateau nemiscati.

-Ei cine sunt ?am intrebat-o pe fata de la cursul de spaniola,al carei nume il uitasem.

Cand a ridicat privirea sa vada la cine ma refeream-desi poate isi daduse seama din tonul vocii mele-, brusc s-a uitat la ea si el,cel mai slab,mai copil,mai tanar,probabil.S-a uitat la colega mea doar o fractiune de secunda,apoi ochii lui negri s-au indepartat spre mine.Si-a ferit privirea mai repede decat as fi putut s-o fac eu,desi,coplesita de jena,m-am uitat imediat in jos.In acea clipa scurta cand ni s-au intalnit ochii,fata lui nu a aparut interesata de nimic.Arata de parca ea l-ar fi striigat pe numa,iar el ridicase privirea dintr-un reflex involuntar,horat deja sa nu raspunda.

Colega mea a chicotit jenata,uitandu-se in jos la fel ca mine.

-Ei sunt Edward si Emmett Cullen si Rosalie si Jasper Hale.Cea care a plecat este Alice Cullen ;toti locuiesc impreuna cu doctorul Cullen si sotia lui.

Mi-a spus toate astea dintr-o suflare.

M-am uitat cu coada ochiului la frumosul baiat,care isi privea acum tava,faramitand un covrig cu degetele lungi si palide.Gura i se misca foarte repede,iar buzele perfecte abia se deschideau.Ceilalti trei inca mai priveau aiurea si totusi am simtit ca el vorbea incet cu ei.

Nume ciudate,nepopulare,m-am gandit eu.Genul de nume pe care le au bunicii.Dar poate ca asta era la moda aici-nume de oras de provincie?Intr-un final,mi-am amintit ca pe colega mea o chema Jessica,un nume perfect comun.Erau doua fete pe nume Jessica si la cursul de istorie de la scoala mea de acasa.

-Arata...foarte bine.

Evident,era putin spus.

-Da !fu Jessica de acord,chicotind inca o data.Dar sunt impreuna-Emmett cu Rosalie,si Jasper cu Alice,vreau sa spun.Si locuiesc impreuna.

Vocea ei continea tot socul si blamarea tipica unui oras mic,am remarcat eu.Dar,daca era sa fiu cinstita,ar fi trebuit sa recunosc ca si in Phoenix o asemenea situatie ar fi dus la barfa.

-Care sunt din familia Cullen ?am intrebat-o eu.Nu pot sa fie rude...

-Pai nu sunt.Doctorul Cullen este foarte tanar,are vreo 20-30 de ani.Toti sunt adoptati.Tinerii Hale sunt frate si sora,gemeni-blonzi-si sunt luati in plasament.

-Arata cam mari pentru a fi luati in plasament.

-Da,acum sunt,Jasper si Rosalie au amandoi 18 ani,dar au fost cu doamna Cullen de cand aveau 8 ani.Ea e matusa lor,sau ceva de genul acesta.

-E dragut din partea lor sa aiba grija de toti copiii aia cand sunt atat de tineri.

-Banuiesc ca da,admise Jessica fara tragere de inima si mi s-a parut ca,dintr-un motiv,nu ii placea pe doctorul Cullen si pe sotia lui.Dupa ocheadele pe care le arunca copiilor adoptati,am presupus ca gelozia era motivul.Cred ca doamna Cullen nu poate avea copii,totusi,adauga ea,de parca asta le-ar fi scazut din bunatate.

Pe toata durata conversatiei,privirea imi zbura din nou si din nou spre masa la care statea ciudata familie.Inca se mai uitau pe pereti si nu mancau.

-Au locuit in Forks ?Am intrebat eu.

Cu siguranta ca i-as fi remarcat intr-una din verile petrecute acolo.

-Nu,spuse ea cu o voce care sugera ca ar trebui sa fie evident chiar si pentru o nou-venita ca mine.S-au mutat aici acum doi ani de undeva din Alaska.

Am simtit cum ma cuprinde un val de mila si de usurare.Mila deoarece,oricat de frumosi,erau considerati intrusi,si in mod clar nu erau acceptati.Usurare ca nu eram singura nou-venita aici si cu siguranta nu eram cea mai interesanta.

In timp ce ii examinam,cel mai tanar dintre fratii Cullen a ridicat capuc si mi-a intalnit privirea,de data asta cu o curiozitate evidenta in expresia

fetei lui. Mi-am intors repede privirea si mi s-a parut ca ochii lui reflectau un fel de asteptare neimplinita.

-Care dintre ei este baiatul cu parul castaniu-roscat ? am intrebat eu.

M-am uitat discret la el cu coada ochiului si am vazut ca inca ma privea fix, dar nu cu gura cascata cum o facusera ceilalti elevi astazi, ci cu o expresie usor frustrata. M-am uitat iar in jos.

-Acela este Edward. E superb, desigur, dar nu-ti pierde timpul. Nu iese cu fete. Se pare ca nici una dintre fetele de-aici nu e destul de aratoasa pentru el.

Stramba din nas, de parca ar fi spus : „strugurii cunt acri”. M-am intrebat cand o respinsese.

Mi-am muscat buza ca sa imi ascund zambetul. Apoi m-am uitat din nou la el. Se intorsese cu spatele, dar mi s-a parut ca zambea.

Dupa inca vreo cateva minute, toti patru au parasit masa impreuna. Erau incredibil de gratiosi, chiar si cel mare si musculos. Era tulburator sa ii privesti. Baiatul pe nume Edward nu s-a mai uitat la mine.

Am stat cu Jessica si prietenii ei mai mult decat as fi facut-o daca as fi stat singura la masa. Eram nerabdatoare si nu voiam sa nu intarzii la ore in prima mea zi de scoala. Una dintre noile mele cunostinte, care imi reamintea in mod constant ca numele ei este Angela, avea biologia cu mine in ora urmatoare. Am mers spre clasa impreuna, in liniste. Si ea era timida.

Cand am intrat in clasa, Angela s-a dus sa se aseze la o masa neagra de laborator, exact ca acelea cu care eram obisnuita. De fapt, toate mesele erau pline, cu exceptia uneia. Pe randul din mijloc, l-am recunoscut pe Edward Cullen dupa parul lui neobisnuit, langa fiind singurul loc liber din clasa.

Mergand pe culoar pentru a ma prezenta profesorului si a-mi semna formularul, l-am privit pe furis. Cand am trecut pe langa el, a devenit brusc rigid. S-a uitat din nou fix la mine, intalnindu-mi privirea, cu cea mai ciudata expresie pe fata-era ostila, furioasa. Mi-am luat ochii de la el repede, socata, inrosindu-ma din nou. M-am impiedicat de o carte pusa pe jos si a trebuit sa ma tin de marginea unei mese. Fata care statea colo a chicotit.

Observasem ca ochii lui era negri-negri precum carbunele.

Domnul Banner mi-a semnat formularul si mi-a dat un manual fara alte prostii despre prezentari. Simteam ca o sa ne intelegem. Desigur ca nu a avut de ales decat sa ma trimita la singurul loc liber din mijlocul clasei. Mi-am

ținut ochii în jos în timp ce mă duceam lângă el, tulburată de privirea dusmănoasă pe care mi-o aruncase.

Nu mi-am ridicat ochii în timp ce mi-am pus cartile pe masă și m-am așezat pe scaun, dar am observat cu colțul ochiului cum își schimbă postura. Se trăsese departe de mine, așezat pe marginea cea mai îndepărtată a scaunului și își ferea fața de parcă simțise ceva urât mirositor. Mi-am mirosit discret parul. Mirosea a capsune, aroma șamponului meu favorit. Părea un parfum inocent. Mi-am lăsat parul să cadă peste umărul meu drept, ca o perdea neagră între noi, și am încercat să fiu atentă la profesor.

Din nefericire, cursul era despre anatomia celulară, ceva ce studiasem deja. Am luat notițe cu atenție, privind numai în jos.

Nu mă puteam abține să nu-l spionez din când în când printre suvitele de păr pe băiatul ciudat de lângă mine. Pe durata întregului curs, nu își relaxase deloc poziția rigidă de pe marginea scaunului, stând cât mai departe de mine posibil. Puteam să îi vad palma sprijinită de pe coapsa stângă, încheștată în pumn, cu tendoanele ieșind în evidență prin pielea palidă. Nici pumnul nu i se relaxase. Manecile lungi ale cămășii sale albe erau suflecate până la coate, iar antebratul îi era suprinzător de tare și muscular sub pielea albă. Nu era chiar așa de slab cum părușe în comparație cu fratele lui mai voinic.

Ora părea să dureze mai mult decât celelalte. Oare pentru că în sfârșit ziua se apropia de final sau pentru că așteptam ca pumnul lui să se relaxeze? Dar asta nu s-a întâmplat; a continuat să stea liniștit până mi s-a părut că nici nu mai respiră. Ce nu era în regulă cu el? Era un comportament normal? M-am îndoit de felul în care am judecat-o pe Jessica la prânz. Poate că nu era așa de răchiuoasă pe cât crezusem.

Oricum nu putea să aiba legătura cu mine. Nu mă cunoștea deloc.

M-am uitat la el încă o dată și am regretat gestul. Se uita de sus la mine, aspru, cu ochii negri plini de repulsie. Am tresărit și mi-am retras privirea, chircindu-mă în scaun și deodată mi-a trecut prin minte expresia „daca privirea ar putea ucide”.

În acel moment, a sunat puternic de ieșire, făcându-mă să tresăzesc, iar Edward Cullen a tasnit din banca lui. S-a ridicat cu ușurință - era mai înalt decât crezusem văzându-l cu spatele la mine și a dispărut pe ușă înainte ca oricine altcineva să se ridice de pe scaun.

Am ramas intepenita pe scaun,uitandu-ma in gol dupa el.Era atat de rautacios !Nu era drept.Am inceputsa imi strang incet lucrurile,incercand sa stapanesc furia ce ma cuprindea,de teama ca imi vor da lacrimile.Din nu stiu ce motiv,obisnuiam sa plang cand eram furioasa...Un lucru umilitor.

-Tu esti Isabella Swan ?intreba o voce masculina.

Am ridicat privirea si am vazut fata draguta,ca de bebelus,a unui baiat cu parul blond-deschis aranjat cu atentie in tepi dati cu gel,care imi zambea intr-un mod prietenos.Se pare ca pentru el nu miroseam urat.

-Bella,l-am corectat eu cu un zambet.

-Eu sunt Mike.

-Buna,Mike.

-Ai nevoie de ajutor sa iti gasesti urmatoarea sala de clasa ?

-De fapt,am educatie fizica in continuare.Cred ca pot gasi sala de sport.

-Tot asta am si eu acum.

Parea incantat,desi nu era o coincidenta atat de mare intr-o scoala atat de mica.

Am mers spre sala de sport impreuna ;era vorbaret,asa ca mai mult el a facut conversatie,spre usurarea mea.Locuieste in California pana la 10 ani,deci stia ce sentimente am fata de soare.S-a dovedit ca faceam si engleza impreuna.Era cea mai draguta persoana pe care o cunoscusem.

Dar,exact cand intram in sala de sport,m-a intrebat :

-L-ai injunghiat pe Edward Cullen cu un creion sau ce ?Nu l-am vazut niciodata purtandu-se asa.

Am tresarit.Deci nu eram singura care observase lucrul acesta.Si se pare ca acela nu era comportamentul normal al lui Edward Cullen.Am decis sa fac pe proasta.

-Vorbesti despre baiatul langa care am stat la ora de biologie ?am intrebat eu cu naturalitate.

-Da,spuse el.Arata de parca il durea ceva.

-E un tip ciudat.Mike zabovea pe langa mine in loc sa se indrepte spre vestiar.Daca eu as fi fost indeajuns de norocos incat sa stau langa tine,as fi vorbit cu tine.

I-am zambit inainte sa intru in vestiarul fetelor.Era prietenos si clar ca ma placea.Dar nu era suficient ca sa imi treaca starea de iritatie.

Profesorul de educatie fizica,antrenorul Clapp,mi-a gasit un

echipament,dar nu ma pus sa ma imbrac cu el.Acasa,erau obligatorii doar doi ani de educatie fizica.Aici,educatia fizica era obligatorie in toti cei patru ani.Forks era iadul pe pamant,la propriu.

Am urmarit patru meciuri de volei desfasurandu-se simultan.Amintindu-mi cate rani mi facusem-si le provocasem altora-jucand volei,am simtit ca mi se face putin rau.

In sfarsit s-a auzit soneria!Am mers incet spre secretariat sa returnez hartiile.Se oprise ploaia,dar vantul era puternic,si mai rece.Mi-am cuprins corpul cu bratele.

Edward Cullen statea la biroul din fata mea.I_am recunoscut din nou parul de bronz ciufulit.N-a dat nici un semn ca ar fi auzit cand am intrat.Am stat lipita de peretele din spate,asteptand sa se elibereze secretara.

Se certa cu ea cu o voce joasa,atragatoare.M-am prins repede care era subiectul conversatiei.Incerca sa isi modifice orarul,astfel incat al saselea curs de biologie sa fie la alta ora,oricare alta.

Pur si simplu nu-mi venea sa cred ca avea ceva cu mine.Trebuia sa existe alt motiv,poate se intamplase ceva inainte sa intru eu in laboratorul de biologie.Privirea de pe fata lui trebuia sa fi avut cu totul alt motiv,mult mai grav.Nu se putea ca acest strain sa ma displaca atat de brusc si de intens.

Usa s-a deschis din nou,iar vantul rece a maturat brusc camera,rascolind hartiile de pe birou,involburandu-mi parul in jurul fetei.Fata care a intrat a mers la birou si a pus o hartie in cosul de sarma,si a iesit.Dar spatelul lui Edward Cullen s-a intepenit si el s-a intors incet sa se uite urat la mine-cu fata lui absurd de frumoasa-cu ochii patrunzatori,plini de ura.Pentru o clipa,am simtit un fior de teama adevarat,ridicandu-mi-se parul de pe brate.Privirea a durat doar o secunda,dar m-a inghetat mai mult decat vantul rece.S-a intors spre receptionista.

-Nu conteaza atunci,spuse el grabit,cu o voce de catifea.Vad ca e imposibil.Multumesc foarte mult pentru ajutor.

Apoi s-a intors pe calcaie,fara sa se mai uite la mine si a disparut pe usa afara.M-am dus sfioasa spre birou,pentru prima oara cu fata alba in loc de rosie,si i-am dat formularul semnat.

-Cum a fost prima ta zi,draguta ?intreba receptionista mamoasa.

-A fost bine,am mintit eu cu voce slaba.

Nu parea convinsa.

Cand am ajuns la camioneta,aproape ca nu mai erau masini in parcare.Mi se parea ca un refugiul,deja cel mai familiar lucru in gaura asta de lume umeda si verde.Am stat in cabina pentru o vreme,uitandu-ma pe fereastra.Dar mi s-a facut repede frig,aveam nevoie de radiator,asa ca am rasucit cheia in contact,iar motorul a bubuit si s-a trezit la viata.M-am indreptat spre casa lui Charlie,luptandu-ma tot drumul cu lacrimile.

2. O carte deschisă

In ziua urmatoare a fost mai bine...si mai rau.

A fost mai bine pentru ca nu mai ploua,desi norii negri inca erau adunati pe cer.A fost mai usor pentru ca stiam la ce sa ma astept de la ziua respectiva.Mike a venit sa se aseze langa mine la ora de engleza si m-a condus la urmatorul curs,impreuna cu Eric,din clubul de sah,uitandu-se urat la el tot drumul ;asta m-a flatat.Elevii nu ma mai examinau atat de mult cum o facusera ieri.Am luat pranzul cu un grup mare in care erau Mike,Eric,Jessica si alti cativa ale caror fete si nume mi le aminteam.Am inceput sa ma simt ca si cum as fi calcat apa in loc sa ma inec in ea.

A fost mai rau pentru ca eram obosita ;tot nu putusem sa dorm,vantul vajaind in jurul casei.A fost mai rau pentru ca domnul Varner m-a pus sa raspund la trigonometrie,desi nu ridicasem mana si am dat un raspuns gresit.A fost groaznic pentru ca a trebuit sa joc volei,iar singura data cand n-am reusit sa ma feresc de minge am lovit-o pe coechipiera mea in cap cu ea.Si a fost mai rau pentru ca Edward Cullen n-a venit deloc la scoala.

Toata dimineata am fost ingrojita ca vine pranzul,temandu-ma de privirea lui reasi bizara.O parte din mine voia sa il confrunte si sa-l intrebe...ce avea cu mine.In timp ce zaceam treaza in pat,chiar mi-am imaginat ce i-as spune.dar ma stiam prea bine ca sa-mi dau seama ca n-as avea curajul s-o fac.Eu il faceam pe Leul cel Fricos sa arate ca Terminatorul.

Dar cand am intrat in cantina cu Jessica,incercand sa nu il caut cu privirea prin sala si esuand lamentabil,am vazut ca toti cei patru frati ai lui stateau la aceeasi masa,iar el nu era cu ei.

Mike ne-a intampinat si ne-a condus la masa.Jessica paru incantata de atentia pe care ne-o oferea, iar prietenele ei s-au asezat cu noi.Dar,in timp ce incercam sa ascult conversatia lor banala,ma simteam graznic de inconfortabil,asteptand cu nervozitate ca el sa intre dintr-un moment in altul.Speram sa ma ignore pur si simplu cand va sosi si sa imi demonstreze ca m-am inselat.Nu a venit si,pe masura ce trecea timpul,am devenit tot mai incordata.

M-am dus la ora de biologie cu mai multa incredere cand,spre sfarsitul pauzei de pranz,el tot nu aparuse.Mike,care vorbea despre calitatile unui caine golden retriever,a mers credincios alaturi de mine pana in laborator.La usa,mi-am tinut respiratia,dar Edward Cullen nu era nici acolo.Am rasuflat usurata si m-am dus la locul meu.Mike a venit dupa mine,discutand despre o viitoare excursie la plaja.A stat langa masa mea pana s-a sunat.Apoi a zambit melancolic si s-a dus sa se aseze langa o fata cu aparat dentar si cu un permanent prost.Se parea ca va trebui sa fac ceva in legatura cu Mike,ceea ce nu era usor.Intr-un oras ca acesta unde toata lumea stie ce face toata lumea,diplomatia era esentiala.Nu avusesem niciodata prea mult tact ;nu stiam cum sa ma comport cu baietii prea prietenosi.

Am fost usurata ca aveam masa numai pentru mine,ca Edward lipsea.Mi-am repetat asta de mai multe ori.Dar nu puteam sa scap de suspiciunea enervanta ca eu eram motivul pentru care el nu era acolo.Era ridicol si egocentric sa cred ca as putea afecta pe cineva atat de puternic.era imposibil.Si totusi nu ma puteam abtine sa nu ma ingrijorez ca ar putea fi adevarat.

Cand s-au terminat in sfarsit orele,iar roseata din obraji cauzata de incidentul de la volei incepuse sa imi dispara din obraji,m-am schimbat repede in blugi si un pulover albastru-marin.M-am grabit sa ies din vestiarul fetelor,fericita sa descopar ca,pentru moment,reusisem sa-l evit cu succesc pe prietenul meu iubitor de caini retriever.Am mers repede spre parcare.Era aglomerata acum cu elevi care se grabeau spre casa.M-am urcat in camioneta si am scormonit prin geanta sa ma asigur ca aveam tot ce imi trebuia.

Seara trecuta,descoperisem ca Charlie stia sa gateasca doar oua prajite cu sunca.Asa ca i-am cerut sa preiau indatoririle de bucatar pe perioada sederii mele acolo.A fost mai mult decat incantat sa imi predea cheile de la camera.Am mai descoperit si ca nu avea nici un fel de mancare in casa.prin urmare mi-am facut o lista de cumparaturi,am luat bani din borcanul din dulap,ce avea o eticheta pe care scria BANI PENTRU MANCARE,si urma sa duc la magajinul Thriftway.

Am pornit motorul asurzitor al masinii,ignorand capetele care se intorceau in directia mea,si am mers in marsarier pana m-am incadrat in

coloana de masini ce asteptau sa iasa din parcare.In timp ce asteptam,incercand sa ma prefac ca aceea galagie infernala venea de la masina altcuiva,i-am vazut pe cei doi Cullen si pe gemenii Hale urcandu-se in masina lor.Era Volvo-ul cel nou si stralucitor.Bineinteles. Nu le observasem hainele mai inainte-fusesem prea vrajita de fetele lor.Acum,ca m-am uitat mai atent,era evident ca toti erau imbracati desavarsit;simplu,dar hainele lor erau clar de firma.Cu aspectul fizic extraordinar si stilul in care se purtau,puteau fi imbracati si in zdrente si tot ar fi aratat bine. Parea prea mult ca ei sa aiba si frumuseti ,si bani.Dar,din punctul meu de vedere,cam asa era viata. Numai ca banii si frumusetea lor nu parea sa le cumpere acceptarea in Forks.

Nu,nu credeam asta cu adevarat.Izolarea trebuie sa fie dorinta lor ;nu-mi imaginam nici o usa care sa nu se deschida in fata unui asemenea grad de frumuseti.

S-au uitat la camioneta mea zgomotoasa cand am trecut pe langa ei,la fel ca toti ceilalti.Am privit drept inainte si am fost usurata cand am iesit sin curtea scolii.

Magazinul Thriftway nu era departe de scoala,doar la cateva strazi spre sud,pe autostrada.Era bine inaustrul supermarketului ;ma facea sa ma simt normala.Eu faceam cumparaturile acasa,asa ca m-am bucurat sa fac din nou un lucru familiar.Magazinul era indeajuns de mare incat sa nu mai aud bataia ploii pe acoperis,care sa imi aminteasca unde sunt.

Cand am ajuns acasa,am scos toate cumparaturile din pungi,indesandu-le pe oriunde am gasit un loc liber.Speram ca Charlie sa nu se supere.Am invelit cartofii in folie de aluminiu si i-am bagat la cuptor sa se coaca,am acoperit friptura marinata si am pus-o in frigider,balansand-o deasupra unui carton cu oua.

Cand am terminat cu toate astea,mi-am dus la etaj geanta cu manuale.Inainte sa ma apuc de teme, m-am schimbat intr-o pereche de pantaloni uscati,mi-am legat parul umed in coada si mi-am verificat e-mailurile pentru prima data.Aveam trei mesaje.

„Bella” ,scria mama...

Scrie-mi imediat ce ajungi.Spune-mi cum a fost zborul.Ploua ?Deja mi-e dor de tine.Aproape am terminat de impachetat pentru Florida,dar nu-mi gasesc bluza roz.Stii cumva unde am pus-o ?Phil te saluta.Mama.

Am oftat si m-am dus la urmatorul mesaj.Era trimis la opt ore dupa primul.

„Bella” ,scria ea...

De ce nu mi-ai scris inca ?Ce mai astepti ?Mama.

Ultimul era de azi dimineata.

Isabella,daca nu am vesti de la tine pana la 5 :30 p.m. astazi,il sun pe Charlie.

Am verificat ora.Mai aveam o ora,dar mama obisnuia sa sara calul.

Mama,calmeaza-te.Iti scriu chiar acum.Nu face nimic imprudent !Bella.

L-am trimis,apoi am inceput din nou.

Mama,totul este minunat.Bineinteles ca ploua.Asteptam sa am ceva despre care sa scriu.La scoala nu e foarte rau,doar ca repet unele lucruri.Am cunoscut niste copii draguti,care stau cu mine la pranz.

Bluza ta este la curatatorie-trebuie sa o ridici vineri.

Charlie mi-a cumparat o camioneta,iti vine sa crezi?Imi place la nebunie,E veche,dar foarte zdravana,ceea ce e bine,sti tu,pentru mine.

Si mie mi-e dor de tine.O sa-ti scriu din nou in curand,dar nu o sa-mi verific e-mailurile la fiecare cinci minute.Relaxeaza-te,respira !Te iubesc.Bella.

Ma hotarasem sa citesc La rascruce de vanturi-romanul pe care il studiam acum la engleza-din nou,doar de amuzament,si asta faceam cand Charlie a ajuns acasa.Pierdusem notiunea timpului,asa ca am alergat jos sa scot cartofii si sa bag friptura la cuptor.

-Bella ?striga tatal meu cand m-a auzit pe scari.

„Cine altcineva ?”m-am intrebat eu.

-Buna,tata.Bine-ai venit acasa !

-Mersi.

Isi puse in cuier centura cu arma si se descalta de cizme,in timp ce eu ma agitam prin bucatarie.Din cate stiam,nu trasese niciodata cu arma la serviciu.Dar o tine pregatita.Cand eram copil si veneam aici,intotdeauna scotea gloantele imediat ce intra pe usa.Banuiesc ca acum ma considera indeajuns de mare incat sa nu ma impusc din greseala si nu destul de deprimata incat sa ma impusc intentionat.

-Ce avem la cina>intreba el cu jumatate de gura.

Mama mea era o bucatareasa cu imaginatie,iar experimentele ei nu erau intotdeauna comestibile.Am fost surprinsa ssi trista sa vad ca parea sa isi aminteasca lucruri atat de indepartate in timp.

-Friptura si cartofi,i-am raspuns si paru usurat.

Parea sa se simta ciudat stand in bucatarie si nefacand nimic;se duse in sufragerie sa se uite la televizor in timp ce eu gateam.Asa era mai confortabil pentru amandoi.Am preparat o salata in timp ce se faceau fripturile si am pus masa.

L-am chemat cand a fost gata cina,iar el a adu-mecat apreciativ cand a intrat in bucatarie.

-Miroase bine,Bell.

-Mersi.

Am mancat in tacere timp de cateva minute.Nu era neplacut.Nici unul dintre noi nu era deranjat de liniste.Intr-un anume fel eram potriviti sa locuim impreuna.

-Deci,cum ti-a placut la scoala ?Te-ai imprietenit cu cineva ?intreba el in timp ce se servea a doua oara din mancare.

-Pai,am cateva ore impreuna cu o fata pe nume Jessica.Stau cu prietenii ei la pranz.Si mai e baiatul acesta,Mike,care e foarte prietenos.Toata lumea pare de treaba.Cu o singura exceptie notabila.

-Trebuie sa fie vorba de Mike Newton.Bun baiat-o familie de treaba.Tatal lui este proprietarul magazinului de echipamante sportive de la marginea orasului.O duce bine pe seama turistilor care trec pe aici.

-Stii familia Cullen ?am intrebat eu cu ezitare.

-Familia doctorului Cullen ?Sigur ca da.Doctorul Cullen e un om deosebit.

-Ei...copiii...sunt un pic diferiti.Nu par sa se integreze foarte bine la scoala.

Charlie m-a surprins cu o expresie furioasa.

-Oamenii din orasul asta,murmura el.Doctorul Cullen este un chirurg exceptional,care ar putea lucra in oricare alt spital din lume,cu un salariu de zece ori mai mare deat aici,continua el,ridicand tonul.Suntem norocosi sa li avem-norocosi ca sotia lui a vrut sa locuiasca intr-un oras mic.E o bogatie pentru comunitatea noastra,iar toti copiii sunt binecrescuti si politiciosi.Am avut indoieli la inceput,cand s-au mutat,cu toti adolescentii aia adoptati.Am

crezut ca o sa avem probleme cu ei.Ceea ce nu pot spune despre copiii unor oameni care locuiesc aici in oras de generatii intregi.Si sunt alaturi unul de altul ca o familie-merg cu cortul o data,la doua saptamani...Doar pentru ca sunt nou-veniti,oamenii trebuie sa-i barfeasca.

Era cel mai lung discurs pe care il tinuse Charlie vreodata.Probabil ca era foarte suparat cu privire la comentariile oamenilor.Am dat inapoi.

-Mie mi s-au parut draguti.Doar ca am observat ca sunt cam retinuti.Toti sunt foarte atragatori,am adaugat eu,incercand sa par mai magulitoare.

Am tacut amandoi din nou pana am terminat de mancat.Charlie a strans mana,air eu am inceput sa spal vasele.S-a asezat din nou la televizor,iar eu,dupa ce am terminat de spalat vasele la mana-fara masina de spalat vase,m-am dus din nou sus sa ma apuc de teme la matematica fara tragere de inima.Simteam ca incepe sa se formeze o traditie.In noaptea aceea a fost in sfarsit liniste.Am adormit repede,epuizata.

Restul saptamanii s-a desfasurat fara evenimente.M-am obsinuit cu rutina cursurilor.Pana vineri eram in stare sa-i recunosc pe majoritatea colegilor din scoala si chiar sa le spun pe nume.La educatie fizica,elevii din echipa mea au invatat sa nu imi paseze mingea si sa se aseze repede in fata mea daca echipa adversa incerca sa profite de slabiciunea mea.Eram bucuroasa sa nu le stau in cale.

Edward Cullen nu s-a intors la scoala.

In fiecare zi,priveam nelinistita cum restul familiei Cullen intra in cantina fara el.Apoi puteam sa ma relaxez si sa iau parte la conversatie.Majoritatea discutiilor aveau ca subiect o excursie in parcul oceanic La Plush,care urma sa aiba loc peste doua saptamani si de a carei organizare se ocupa Mike.Am fost si eu invitata,fiind de acord mai mult din politete decat din dorinta.Plajele ar trebui sa fie fierbinti si uscate.

Pana vineri eram perfect relaxata si am putut sa intru la ora de biologie fara sa mai fiu ingrijorata ca Edward ar putea fi acolo.Cine stie,poate renuntase la scoala.Am incercat sa nu ma gandesc la el,dar nu puteam sa imi inabus total sentimentul ca eram raspunzatoare de absenta lui continua,oricat de ridicol ar fi parut.

Primul meu sfarsit de saptamana in Forks a trecut fara incidente.Charlie,neobisnuit sa-si petreaca timpul liber in casa de obicei

goală, a lucrat aproape tot weekendul. Am făcut curatenie în casa, mi-am făcut temele și i-am mai scris mamei niște e-mail-uri pline de falsă veselie. Sâmbăta m-am dus până la bibliotecă, dar era atât de prost aprovizionată că nu m-am oboșit să îmi fac permis; va trebui să îmi amintesc să fac o excursie la Olympia sau la Seattle în curând pentru a căuta o librărie bună. M-am întrebat alene ce capacitate o fi având rezervorul de benzină... și am tresărit la acest gând.

Ploaia s-a menținut ușoară de-a lungul weekendului, liniștită chiar, așa că am putut dormi bine.

Elevii m-au salutat în parcare luni dimineața. Nu reținusem numele tuturor, dar din fericire nu mai plouă. Era mai frig în dimineața asta, dar din fericire nu mai plouă. La ora de engleză, Mike s-a așezat la locul lui obișnuit de lângă mine. Am avut un test-fulger despre La Răscruce de Vanturi. A fost simplu și la obiect, foarte ușor.

Per total, mă simteam mult mai bine decât aș fi crezut că mă-as putea simți în acel moment. Mult mai bine decât mă-as fi așteptat vreodată să mă simt aici.

Când am ieșit din casa, aerul era plin de bucatele involburate de alb. Îi auzeam pe elevi strigând încântați unul la altul. Vântul îmi mușcă pielea de pe obraji și de pe nas.

-Uau! Spuse Mike. Ninge.

M-am uitat la puful alb ca de vată care se adună de-a lungul trotuarelor și trecea în vartejuri peste fața mea.

-Bleah! Zapada. Iată cum s-a dus ziua mea cea bună.

Paru surprins.

-Nu-ți place zapada?

-Nu. Înseamnă că e prea frig ca să plouă. Evident. Și oricum, am crezut că zapada cade sub formă unor fulgi-stii, fiecare unic și așa mai departe. Asta arată de parcă ar fi resturi de vată.

-N-ai mai văzut ninsoare până acum? Întreba el neîncrezător.

-Cum să nu. Am făcut o pauză. La televizor.

Mikea ras. Iar apoi un bulgăre mare de zapada picurândă l-a lovit în moalele capului. Ne-am întors amândoi să vedem de unde a venit. Îl banuiam pe Eric, care se îndepărta cu spatele la noi, în direcția gresită față de următoarea lui oră. Se pare că și Mike era de aceeași părere. Se apleacă și

incepu sa adune o gramajoara de terci alb.

-Ne vedem la pranz,ok ?

Am continuat sa merg in timp ce vorbeam.Odata ce oamenii incep sa arunce cu chestii ude,eu intru inaintea.

El dadu din cap,cu ochii pe Eric,care se retragea.

Toata dimineata,elevii au palavragit incantati despre zapada ;se pareca ca era prima ninsoare a anului.Eu mi-am tinut gura inchisa.Desigur,era mai uscata decat ploaia-asta pana ti se topea in sosete.

Dupa ora de spaniola,am mers repede spre cantina impreuna cu Jessica.Bulgari de zapada zburau peste tot.Tineam un dosar in maini,gata sa il folosesc pe post de scut daca era necesar.Jessica zicea ca sunt haioasa,dar ceva din privirea mea o impiedica sa arunce ea insusi cu un bulgare in mine.

Mike ne-a ajuns din urma exact la intrare,razand,cu tepii din par topindu-i-se din cauza zapezii.El si Jessica vorbeau foarte aprins despre bataia cu zapada cand ne-am asezat la rand sa cumparam mancare.Din obisnuinta,am aruncat o privire spre masa din colt.Si am inghetat exact acolo unde eram. Erau cinci persoane la masa.

Jessica m-a tras de brat.

-Alo ?Bella ?Ce

mananci ?

M-am uitat in jos ;urechile imi luasera foc.Nu aveam nici un motiv pentru care sa ma simt prost,mi-am reamintit eu.Nu facusem nici un rau.

-Ce-i cu Bella ?o intreba Mike pe Jessica.

-Nimic,am raspuns eu.Iau doar o apa minerala azi,am cerut eu cand am ajuns in fata la rand.

-Nu ti-e foame?ma intreba Jessica.

-De fapt,ma simt un pic rau,i-am spus eu cu ochii in pamant.

I-am asteptat sa isi ia mancarea,apoi i-am urmat la masa,uitandu-ma in continuare in podea.

Mi-am baut apa minerala incet,iar stomacul mi se agita de nervi.De doua ori m-a intrebat Mike,cu o grija inutila,cum ma simt.I-am spus ca nu era nimic,dar ma intrebam daca ar trebui sa merg pe cartea asta si sa evadez la cabinetul medical pentru urmatoarea ora.

Ridicol.N-aveam de ce sa fug.

Am decis sa arunc o singura privire la masa familiei Cullen.Daca se

uita urat la mine,eram hotarata sa chiulesc la biologie,ca o fricoasa ce eram.

Mi-am tinut capul in jos si am privit printre gene.Nici unul nu se uita incoace.Mi-am ridicat putin capul.

Radeau.Edward,Jasper si Emmett aveau parul plin pana la refuz de zapada care se topea.Alice si Rosalie se ferau in timp ce Emmett isi scutura parul ud spre ele.Se bucurau de acea zi cu zapada ca toata lumea,doar ca ratau mai mult ca o scena dintr-un film si nu ca noi,ceilalti.

Dar,in afara de rasul si de joaca lor,mai era ceva diferit si nu puteam sa spun exact ce era.L-am examinat pe Edward cu multa atentie.Pielea lui era mai putin palida,am decis eu-se animase de la zapada porobabil-,iar cearcanele de sub ochi erau mult mai putin vizibile.Dar era ceva mai mult decat atat.M-am gandit intens,holbandu-ma la el,incercand sa izolez schimbarea.

-Bella,la ce te tot uiti atat?ma intrerupse Jessica,uitandu-se si ea in directia in care priveam eu.

Exact in acel moment,ochii lui au fulgerat,intalnindu-se cu ai mei.

Am coborat capul,lasandu-mi parul sa cada pentru a-mi acoperi fata.Totusi,eram sigura ca in secunda in care ochii ni s-au intalnit nu fusese aspru sau neprietenos,asa cum paruse data trecuta cand il vazusem.Parea pur si simplu curios din nou,nesatisfacut intr-un anume fel.

-Edward Cullen se holbeaza la tine,chicoti Jessica in urechea mea.

-Nu pare furios,nu?nu m-am putut abtine sa nu intreb.

-Nu,spuse ea,parand incurcata de intrebarea mea.Ar trebui sa fie ?

-Nu cred ca ma place,am marturisit eu.

Inca ma mai simteam ametita.Mi-am culcat capul pe brat.

-Cei din familia Cullen nu plac pe nimeni...adica nu observa pe nimeni indeajuns incat sa ii placa.Dar el tot se holbeaza la tine.

-Nu te mai uita la el,i-am soptit eu.

Jessica se hlizi din nou,dar a intors capul.Mi-am ridicat privirea sa vad daca m-a ascultat,gandindu-ma chiar sa apelez la violenta daca se mai uita la el.

Mike ne-a intrerupt atunci-planuia o mare bataie cu zapada in parcare,dupa ore,si voia sa ne alaturam si noi.Jessica fu de acord,entuziasmata.Felul in care il privea pe Mike sugera ca ar fi de acord cu orice ar propune el.Eu am tacut.Va trebui sa ma ascund in sala de sport

pana se va elibera parcare.

In timpul pauzei de pranz mi-am tinut ochii cu mare atentie in zona mesei.M-am decis sa onorez periul pe care il facusem cu mine insami.Din moment ce nu parea furios,urma sa ma duc la ora de biologie.Mi se strangea stomacul numai la gandul ca urma sa stau langa el.

Nu voiam sa merg cu Mike pana in clasa-parea sa fie o tinta sigura pentru tragatorii cu bulgari de zapada-,dar cand am ajuns la usa,toata lumea,in afara de mine,a oftat la unison.Ploua,spaland toate urmele de zapada,cu dusuri reci si transparente,care cadeau pe trotuar.Mi-am tras gluga pe cap, bucurosasa in sinea mea.Eram libera sa plec direct acasa dupa educatie fizica.

Mike s-a plans si a comentat tot drumul pana la cladirea 4.

Odata ajunsa in clasa,am vazut cu usurare ca masa mea era inca goala.Domnul Banner mergea printre randuri,distribuind cate un microscop si o cutie de diapozitive la fiecare masa.Ora urma sa inceapa in cateva minute,iar clasa era toata un zumzet.Mi-am tinut ochii departe de usa,mazgalind aiurea pe coperta caietului.

Am auzit foarte clar cum s-a miscat scaunul de langa mine,dar ochii mi-au ramas indreptati spre caietul pe care il mazgaleam.

-Buna !spuse o voce joasa,melodioasa.

M-am uitat la el,uimita ca imi vorbea.Statea cat mai departe,atat cat ii permitea masa,dar scaunul era orientat spre mine.Apa ii picura din parul ravasit,dar chiar si asa,arata de parca tocmai terminase de filmat o reclama la gel de par.Fata lui superba era prietenoasa,deschisa,cu un zambet discret pe buzele fara cusur.Dar ochii ii erau precauti.

-Numele meu este Edward Cullen,contina el.Nu am avut ocazia sa ma prezint saptamana trecuta.Tu trebuie sa fii Bella Swan.

Mintea mi se invartea de zapaceala.Oare inventasem eu toata povestea ?Era perfect politicos acum.Trebuia sa vorbesc ;astepta sa ii raspun.Dar nu m-am putut gandi la nimic banal de spus.

-...cumde imi stii numele ?m-am balbait eu.

Rase.Avea un ras moale,incantator.

-O,cred ca toata lumea de aici stie cum te numesti.Tot orasul a asteptat sa sosesti.

M-am strambat.Stiam ca era ceva de genul asta.

-Nu,am continuat eu prosteste.Voiam sa spun...de ce mi-ai spus Bella ?
Paru incurcat.

-Preferi sa ti se spuna Isabella ?

-Nu,imi place Bella,am spus eu.Dar cred ca Charlie-vreau sa zis,tatal meu-imi spune Isabella pe la spate,pentru ca asa pare sa ma stie toata lumea,am incercat eu sa explic,simtinadu-ma ca o imbecila.

-Aha.

O lasa balta.Am intors capul,rusinata.

Din fericire,domnul Banner a inceput ora chiar in acel moment.Am incercat sa ma concentrez in timp ce explica ceea ce vom face in laborator.Diapozitivele din cutie nu erau asezate in ordine.Lucrând impreuna cu colegul de banca,trebuia sa separam diapozitivele de celulele din foita de ceapa in fazele mitozei pe care le reprezentau si sa le etichetam corespunzator.Nu aveam voie sa ne ajutam de manuale.El urma sa vina sa verifice in 20 de minute sa vada cine a lucrat corect.

-Incepeti !ordona el.

-Doamnele mai intai,colega ?intreba Edward.

Am ridicat capul si,vazandu-i zambetul strengar atat de frumos,n-am putut sa fac altceva decat sa ma holbez la el ca o idioata.

-Sau as putea sa incep eu daca vrei.

Zambetul i-a pierit de pe buze.Evident incepuse sa se intrebe daca eram intreaga la minte.

-Nu,am spus eu,rosind.Incep eu.

Ma dadeam mare,doar putin.Mai facusem exercitiul acesta si stiam dupa ce sa ma uit.Ar trebui sa fie usor.Am pus primul diapozitiv la locul lui sub microscop si am ajustat obiectivul la nivelul 40X.Am studiat diapozitivul.

Raspunsul meu era increzator :

-Profaza.

-Te superi daca ma uit?intreba el in timp eu incepusem sa scot diapozitivul.

Mana lui o prinse pe-a mea,sa ma opreasca,in timp ce pusese intrebarea.Degetele lui erau reci ca gheata,de parca le tinuse intr-un troian de zapada inainte de ora.Dar nu de asta mi-am tras mana atat de repede.Cand m-a atins,m-a intepat ceva,de parca ne-am fi curentat.

Totusi,continua sa se intinda dupa microscop.L-am privit,inca sovaind,cum examineaza diapozitivul chiar mai putin decat mine.

-Profaza,fu el de acord,scriind ordonat in primul spatiu de pe fisa de lucru.

A schimbat rapid primul diapozitiv cu al doilea si s-a uitat la el fugitiv.

-Anafaza,murmura el,scriind in timp ce vorbea.

Mi-am mentinut tonul vocii indiferent.

-Pot sa ma uit si eu?

Zambi afectat si impinse microscopul catre mine.M-am uitat nerabdatoare prin obiectiv,doar ca sa fiu dezamagita.La naiba,avea dreptate !

-Diapozitivul numarul trei ?

Am intins mana fara sa ma uit la el.

Mi-l dadu;mi s-a parut ca era foarte atent sa nu imi mai atinga pielea.M-am uitat cat de repede am putut.

-Interfaza.

I-am dat microscopul inainte sa apuce sa il ceara.Arunca o privire rapida,apoi scrise rezultatul.as fi scris eu in timp ce el se uita,dar scrisul lui clar si elegant ma intimida.N-am vrut sa stric pagina cu mazgaleala mea stangace.

Am terminat inainte ca toti ceilalti sa fie macar aproape de final.Puteam sa il vad pe Mike si pe colega lui comparand doua diapozitive iar si iar,in timp ce alta pereche avea manualul deschis pe sub masa.

Asa ca nu am mai avut nimic de facut deacat sa incerc sa nu ma uit la el...Fara succes.Am ridicat privirea,iar el se uita fix la mine,cu aceeasi expresie inexplicabil de frustrata.

-Ti-ai pus lentile de contact ?i-am trantit-o eu fara sa ma gandesc.

Paru incurcatde intrebarea mea neasteptata.

-Nu.

-Hm,am mormait eu.Am crezut ca e ceva diferit la ochii tai.

A dat din umeri si a intors capul.

De fapt,eram sigura ca ceva era schimbat.Imi aminteam exact culoarea neagra perfecta a ochilor lui ultima oara cand se uitase urat la mine,o culoare remarcabila pe fundalul pielii lui albe si al parului castaniu-roscat.Astazi,ochii lui aveau o culoare complet diferita :un aramiu

ciudat,mai inchis dact caramelul,dar cu aceleasi nuante aurie.Nu-mi dadeam seama cum se putea asa ceva,decat daca,dintr-un motiv oarecare,mintea cu privire la lentile.Sau poate ca Forks ma facea sa innebunesc cu adevarat.

M-am uitat in jos.Mainile lui iar erau inclestate in pumni stransi.

Atunci,domnul Banner a venit la masa noastra sa vada de ce nu lucram.Se uita peste umarul nostru,a vazut experimentul terminat si s-a apucat sa verifice raspunsurile cu multa atentie.

-Deci,Edward,nu crezi ca si Isabella ar fi trebuit sa aiba o sansa sa se uite la microscop ?intreaba domnul Banner.

-Bella,il corecta Edward,automat.De fapt,ea a identificat trei din cinci.

Domnul Banner se uita la mine ;expresia lui era sceptica.

-Ai mai facut experimentul acesta vreodata ?intreba el.

Am zambit timida.

-Nu cu foita de ceapa.

-Blastula de peste alb ?

-Mda.

Domnul Banner dadu din cap.

-Erai intr-o clasa avansata in Phoenix ?

-Da.

-Ei,spuse el dupa un moment,banuiesc ca e bine ca voi doi sunteti colegi de laborator.

Mai mormai ceva inainte de a se indeparta.Dupa ce pleaca,am inceput din nou sa masgalesc in caiet.

-Pacat de zapada,nu crezi ?intreba Edward.

Aveam sentimentul ca se chinuia sa faca conversatie cu mine.Paranoia ma cuprinse din nou.Parca auzise discutia mea de la pranz cu Jessica si incerca sa imi dovedeasca faptul ca nu am dreptate.

-Nu chiar,am raspuns cu onestitate,in loc sa ma prefac normala,ca toti ceilalti.

Inca mai incercam sa scap de sentimentul stupid de suspiciune,asa ca nu ma puteam concentra.

-Nu-ti place frigul.Nu era o intrebare.

-Sau umezeala.

-Pentru tine Forks trebuie sa fie un loc foarte dificil,medita el.

-N-ai nici cea mai mica idee,am murmurat eu deprimata.

Paru fascinat de ceea ce spusese,dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam imagina.Fata lui era atat de ametitoare,incat am incercat ca sa nu ma uit la ea mai mult decat era necesar.

-Si atunci de ce te-ai mutat aici ?

Nimeni nu ma intrebase asta,cel putin nu asa direct cum o facuse el,poruncitor.

-E...complicat.

-Cred ca pot sa inteleg,ma presa el.

Am facut o pauza mai lunga si apoi am facut greseala sa ii intalnesc privirea.Ochii lui auriu-inchis m-au zapacit,asa ca am raspuns fara sa ma gandesc.

-Mama mea s-a recasatorit,am spus.

-Asta nu pare atat de complicat,ma contrazise el,dar brusc deveni compatimitor.Cand s-a intamplat asta ?

-In septembrie.

Vocea imi parea trista chiar si mie.

-Si nu-ti place de el,presupuse Edward,cu vocea inca blanda.

-Nu,Phil e in regula.Prea tanar,poate,dar destul de dragut.

-De ce nu ai ramas cu ei?

Nu-mi dadeam seama de unde atata interes pentru mine dar el continua sa ma priveasca fix cu ochii lui patrunzatori,de parca povestea banala a vietii mele era cumva de o importanta vitala pentru el.

-Phil calatoreste mult.E jucator de fotbal.Am zambit cu jumatate de gura.

-Am auzit de el ?intreba Edward,raspunzandu-mi la zambet.

-Probabil ca nu.Nu joaca bine.Numai in divizia B.Se transfera des.

-Iar mama ta te-a trimis aici ca sa poata calatori cu el.

O spusese din nou ca o presupunere,nu ca o intrebare.

-Nu,nu m-a trimis ea aici.M-am trimis singura.

Se incrunta,unindu-si sprancenele.

-Nu inteleg,recunosc el,si paru destul de frustrat de chestia asta.

Am oftat.De ce ii explicam treburile astea ?Continua sa se holbeze la mine cu o curiozitate evidenta.

-La inceput a rams cu mine,dar ii era dor de el.Era nefericita...asa ca

am decis ca era vremea sa petrec ceva timp cu Charlie.

Vocea imi era trista cand am terminat de vorbit.

-Dar acum esti tu nefericita,observa el.

-Si ce-i cu asta ?L-am provocat eu.

-Nu pare corect.A dat din umeri,dar privirea ii era inca intensa.

Am ras fara tragere de inima.

-Tu n-ai aflat inca ?Viata nu e corecta.

-Cred ca am mai auzit asta pe undeva,fu el de acord cu mine,sec.

-Asa ca asta-i tot,am insistat eu,intrebandu-ma de ce ma mai fixa cu privirea in acel fel.

Cautatura ii deveni apreciativa.

-Joci bine teatru,a spus el incet.Dar sunt dispus sa pariez ca suferi mai mult decat lasi sa se vada.

M-am strambat la el,rezistand impulsului de a scoate limba ca un copil de 5 ani,si m-am uitat in alta parte.

-Ma insel ?

Am incercat sa il ignor.

-Asa credeam si eu,murmura el ingamfat.

Mi-am tinut ochii in alta parte,urmarindu-l pe profesor trecand printre randuri.

-Asta e o intrebare foarte buna,sopti el atat de incet,incat m-am intrebat daca nu cumva vorbeste cu sine insusi.Totusi,dupa cateva secunde de liniste,am decis ca era singurul raspuns pe care aveam sa il primesc.

Am oftat,uitandu-ma lung la tabla.

-Te enervez ?a intrebat el.Parea amuzat.

M-am uitat la el fara sa ma gandesc...si am spus din nou adevarul.

-Nu chiar.Sunt mai enervata pe mine insami.Fata mea este asa de usor de citit.Mama imi spune ca sunt ca o carte deschisa.

M-am incrunat.

-Din contra,eu te gasesc foarte greu de citit.

In ciuda a tot ce ii spuseseam si tot ce ghicise,parea ca vorbesteserios.

-Inseamna ca te pricepi foarte bine sa citesti oamenii,am replicat eu.

-De obicei.

Zambi larg,aratandu-si dintii perfecti si incredibil de albi.

Domnul Banner ne-a cerut sa facem liniste si m-am intors usurata sa il

ascult.Nu-mi venea sa cred ca tocmai ii explicasem viata mea banala acestui baiat ciudat si frumos, care ma disprețuia sau poate nu. Paruse implicat in conversatia noastra, dar acum puteam vedea, cu colțul ochiului, ca statea departe de mine, cu mainile prinse de marginea mesei, intr-o tensiune imposibil de trecut cu vederea.

Am incercat sa par atenta in timp ce domnul Banner ilustra cu ajutorul retroproiectorului prins de tavan ceea ce vazusem fara efort prin microscop mai devreme. Dar gandurile imi zburau aiurea.

Cand s-a sunat, in sfarsit, Edward s-a grabit sa iasa din sala la fel de repede si de gratios cum o facuse si luna trecuta. Si la fel ca luna trecuta, m-am holbat in urma lui cu uimire.

Mike a venit repede langa mine si mi-a strans cartile. Mi l-am imaginat dand din coada.

-A fost groaznic, se planse el. Toate aratau la fel. Ai fost norocoasa sa il ai pe Cullen ca partener.

-Eu n-am avut probleme cu experimentul, am spus eu deranjata de presupunerea lui. Am regretat ingamfarea imediat. Dar l-am mai facut o data, am adaugat eu, inainte sa apuce sa se simta prost.

-Cullen parea destul de prietenos astazi, comenta el in timp ce ne imbracam cu hainele de ploaie.

Nu parea prea incantat de asta. Am incercat sa par indiferenta.

-Ma intrebam ce-o fi fost cu el luna trecuta.

Nu m-am putut concentra pe palavrageala lui Mike in timp ce ne indreptam spre sala de sport, iar ora de educatie fizica nu a reusit nici ea sa imi atraga atentia. Mike era in echipa mea astazi. Cavalereste, acoperea si pozitia mea, si pe a lui, asa ca starea mea de reverie era intrerupta doar cand era randul meu sa servesc ; echipa mea se ferea cu grija de fiecare data cand eram eu la serviciu.

Ploaia se transformase intr-o burnita usoara in timp ce mergeam catre parcare, dar m-am mai inveselit cand am urcat in cabina uscata a camionetei. Am dat drumul la radiator, fara sa imi pese de ragetul asurzitor al motorului. Mi-am deschis fermoarul la jacheta, mi-am dat gluga jos si mi-am scos parul in afara ca sa se usuce pana acasa.

M-am uitat in jur ca sa ma asigur ca drumul e liber. Atunci am observat o silueta alba si nemiscata. Edward Cullen se aplecase peste usa din fata a

Volvo-ului, la trei masini distanta de mine, si se uita fix in directia mea. Am intors rapid capul si am bagat in marsariei, apropiat lovind o Toyota Corolla ruginita in graba mea. Din fericire pentru Toyota, am apsat frana la timp. Era exact genul de masina pe care camioneta mea ar fi transformat-o intr-o gramada de fiare. Am inspirat adanc, uitandu-ma in continuare in cealalta parte a masinii mele, si am dat inapoi cu grija, de data asta cu mai mult succes. M-am uitat drept inainte cand am trecut de Volvo, dar, dintr-o ocheada, puteam sa jur ca l-am vazut razand.

3. Fenomenul

Cand am deschis ochii de dimineata,ceva era diferit.

Era lumina.Inca mai era lumina gri-verzuie a unei zile innorate in padure,dar cumva mai clara.Mi-am dat seama ca ceata nu imi mai invaluia fereastra.

Am sarit sa ma uit afara si am gemut ingrozita.

Un strat fin de zapada acoperea curtea,prafuia partea superioara a camionetei mele si albea drumul. Dar nu asta era partea cea mai rea.Toata ploaia de ieri inghetase bocna,imbracand acele din brazi cu modele superbe,fantastice si transformand soseaua intr-un patinuar mortal.Ma chinuiam sa nu cad pana si cand pamantul era uscat ;poate ca era mai bine sa ma culc la loc.

Charlie plecase la serviciu inainte sa cobor eu.In multe privinte,locuind cu Charlie era ca si cum as fi avut casa mea,si in loc sa ma simt singura,am descoperit ca ma bucura izolarea.

Mi-am pus repede intr-un castron niste cereale si suc de portocale dintr-o cutie.Ma simteam incantata sa merg la scoala,iar asta ma speria.Stiam ca nu eram entuziasmata de mediul stimulat de invatare si nici de noii mei prieteni.Daca era sa fiu cinstita,stiam ca eram nerabdatoare sa ajung la scoala pentru a urma sa il vad pe Edward Cullen.Iar acesta era unlucru foarte,foarte prostesc.

Ar trebui sa il evit cu totul dupa balbaiala mea tampita si jeanta de ieri.Si eram suspicioasa:de ce ar minti cu privire la ochii lui ?Inca mai eram inspaimantata de ostilitatea pe care o emana si inca amuteam cand imi imaginam fata lui perfecta.Eram foarte constienta ca lumea mea si lumea lui erau doua sfere care nu se intalneau.Asa ca nu ar fi trebuit sa fiu atat de nerabdatoare sa il vad astazi.

Am avut nevoie de concentrare maxima ca sa pot traversa in siguranta aleea pietruita alunecoasa. Aproape mi-am pierdut echilibrul cand am ajuns intr-un final la camioneta,dar am reusit sa ma prind de oglinda laterala si m-am salvat.Cu siguranta ziua de azi va fi un cosmar.

Conducand spre scoala,mi-am distras atentia de la tema de a nu aluneca

si de la speculatiile nedorite cu privire la Edward Cullen gandindu-ma la Mike si Eric si la modul diferit in care se purtau cu mine baietii de aici.Eram sigura ca aratam exact ca in Phoenix.Poate ca baietii de acasa ma vazusera trecand incet prin toate fazele penibile ale adolescentei si inca se mai gandeau la mine in acel mod.Poate ca aici eram o noutate,intr-un loc in care noutatile erau putine si rare.Poate ca stangacia mea periculoasa era vazuta ca fiind adorabila si nu patetica,facandu-ma sa par o domnita la ananghie.Oricare ar fi fost motivul,comportamentul de catelus al lui Mike si aparenta rivalitate dintre el si Eric erau deconcertante. Nu eram sigura daca nu as fi preferat sa fiu ignorata.

Camioneta mea nu parea sa aiba probleme cu gheata neagra care acoperea drumurile.Totusi,am condus foarte incet,ca sa nu provoc vreun sir de distrugerii pe Main Street.

La scoala,cand am coborat din camioneta,am vazut de ce nu avusesem probleme.Ceva argintiu mi-a atras atentia si am merg in spatele camionetei-tinandu-ma cu atentie de margine ca sa nu cad-sa imi examinez cauciucurile.In jurul lor erau niste lanturi subtiri aranjate in zigzag sub forma de romburi.Charlie se trezise cine stie la ce ora ca sa puna lanturile.Deodata gatul mi s-a inlestat.Nu eram obisnuita sa aiba cineva grija de mine,iar preocuparea nerostita a lui Charlie m-a luat prin surprindere.

Stateam langa coltul din spate al camionetei,luptandu-ma sa potolesc valul brusc de emotie trezit de lanturile de la masina,cand am auzit un sunet ciudat.

Era un scartait foarte ascutit,care devenea rapid dubios de puternic.Am ridicat privirea,speriata.

Am vazut mai multe lucruri in acelasi timp.Nu se misca nimic cu incetinitorul,ca in filme.Din contra, adrenalina parea sa ma faca sa gandescmult mai repede,astfel ca am putut observa in detaliu mai multe lucruri deodata.

Edward Cullen statea la patru masini distanta,uitandu-se la mine cu groaza.Figura i se remarca dintr-o mare de fete,toate inghetate in aceeasi stare de soc.Dar acum importanta era dubitata care aluneca,avand rotile blocate,si scartaind din cauza franelor,si se invartea salbatic pe gheata din parcare.Urma sa loveasca aripa din spate a camionetei mele,iar eu stateam

intre ele.Nici n-am avut timp sa inchid ochii.

Exact inainte sa aud izbitura puternica a dubitei,ceva m-a lovit cu putere,dar nu din directia din care m-as fi asteptat.Capul mi-a pocnit de stratul negru de gheata si am simtit ceva solid si rece tinandu-ma la pamant.Eram intinsa pe pavajul din spatele masinii maronii langa care parcasem.Dar n-am apucat sa mai observ altceva,pentru ca dubita inca nu se oprise.Se izbise galagios de capatul camionetei mele si,inca invartindu-se si alunecand,era pe punctul de a se lovi sin nou de mine.

O injuratura inceata m-a facut sa pricep ca era cineva cu mine,cu o voce inconfundabila.Doua maini lungi si albe s-au intins protectoare in fata mea,iar dubita s-a cutremurat si s-a oprit la un metru de mine,mainile mari potrivindu-se providential intr-o urma adanca din laterala corpului dubitei.

Apoi mainile lui s-au miscat atat de repede ca nici nu am mai vazut.Una a prins brusc dubita de dedesubt,iar cealalta m-a tarat,rotindu-mi picioarele ca pe ale unei papusi de carpa,pana am lovit cauciucul masinii maronii.O bubuitura metalica puternica m-a asurzit,iar dubita s-a oprit,spargandu-i-se geamurile si cazand pe asfalt exact acolo unde,cu o secunda in urma,fusesera picioarele mele.

A fost complet liniste pentru o secunda foarte lunga,inainte sa inceapa tipetele.In balamucul creat,puteam sa aud mai multe persoane strigandu-ma.Dar,mult mai limpede decat toate tipetele,am putut sa aud vocea joasa,speriata a lui Edward Cullen soptiandu-mi in ureche.

-Bella! Esti in regula ?

-Sunt bine.

Vocea imi suna ciudat.Am incercat sa ma ridic si mi-am dat seama ca el ma tine lipita de corpul lui cu o stransoare de fier.

-Fii atenta,ma avertiza el in timp ce eu ma zbateam.Cred ca te-ai lovit destul de tare la cap.

Am devenit constienta de o durere surda centrala deasupra urechii stangi.

-Oh !am spus eu surprinsa.

-Asa credeam si eu.

In mod uimitor,vocea lui suna de parca incerca sa isi ascunda rasul.

-Cum naiba...M-am oprit,incercand sa imi adun gandurile,sa imi recapat simtul realitatii.Cum ai ajuns atat de repede aici ?

-Stateam exact langa tine,Bella,spuse el,cu tonul vocii serios din nou.

M-am intors sa ma ridic in fund si de data asta m-a lasat,eliberand bratul care ma tineea de talie si alunecand cat mai departe de mine posibil in spatiul acela limitat.M-am uitat la expresia lui inocenta si ingrijorata si am fost din nou dezorientata de forta ochilor lui aurii.Ce il intrebam ?

Apoi ne-au gasit,o multime de oameni cu lacrimi curgandu-le pe fata strigand unul la altul,strigand la noi.

-Nu va miscati! ne ordona cineva.

-Scoteti-l pe Tyler din dubita a strigat altcineva.

In jurul nostru era o invalmaseala de nedescris.Am incercat sa ma ridic in picioare,dar mana rece a lui Edward mi-a impins umarul in jos.

-Stai linistita pentru moment.

-Dar e frig,m-am pland eu.

M-a surprins cand a chicotit discret.Se simtea un pic de tensiune in acel ras.

-Erai acolo,mi-am amintit eu,iar chicotul lui a incetat brusc.Erai langa masina ta.

Expresia lui se intuneca.

-Nu,nu eram.

-Te-am vazut.

In jurul nostru era un haos.Auzeam vocile aspre ale adultilor care ajungeau la fata locului.Dar ma incapatanam sa continui cearta ;aveam dreptate si trebuia s-o recunoasca

-Bella,stateam cu tine si te-am tras din fata masinii.

Dezlantui asupra mea intreaba putere devastatoare a ochilor lui,de parca ar fi incercat sa imi comunice ceva de importanta vitala.

-Nu.Mi-am inclestat falcile.

Auriul din ochii lui fulgera.

-Te rog,Bella.

-De ce,am intrebat eu.

-Ai incredere in mine,se ruga el,cu vocea lui moale,coplesitoare.

Auzeam deja sirenele.

-Promiti sa imi explici mai tarziu ?

-Bine,se rasti el,exasperat brusc.

-Bine,am repetat eu furioasa.

A fost nevoie de șase infirmieri și doi profesori-domnul Varner și antrenorul Clapp-pentru a muta dubita îndeajuns de departe de noi înact să poată aduce targile.Edward o refuza cu vehemență,iar eu am încercat să fac același lucru,numai că trădătorul le-a spus că mă lovisem la cap și probabil aveam o contuzie.Aproape am murit de rușine când mi-au pus gulerul cervical.Se părea că toată școala era acolo,privind cu sobrietate cum mă urcau în spatele ambulantei.Edward s-a așezat în față.era înnebunitor.

Și,pentru a se complica situația,șeful de poliție Swan a sosit înainte ca ambulanta să mă ia.

-Bella! Striga el înspăimântat când mă recunoșcu pe targă.

-N-am nimic,Char...tata,am oftat eu.N-am patit nimic.

S-a întors spre cel mai apropiat infirmier ca să mă ceară o părere.Mi l-am scos din minte,ca să mă gândesc la noianul de imagini inexplicabile care îmi framântau creierii.Când m-au ridicat de lângă mașina, văzusem adâncitura profundă din bara de protecție a mașinii maronii,o adâncitura foarte distinctă,care se potrivea cu conturul umerilor lui Edward...de parcă s-ar fi împins în mașina cu destulă forță înacat să strice rama de metal...

Apoi mă era familia lui,uitându-se la noi de la distanță,cu expresii care variau de îngrijorare de la dezaprobare la furie,dar care nu conțineau nici urma de îngrijorare pentru siguranța fratelui lor.

Am încercat să mă gândesc la o soluție logică și care să poată explica ce văzusem,o soluție logică și care să poată explica ceea ce văzusem,o soluție care să excludă varianta că eram nebună.

Normal că ambulanta a fost escortată de poliție până la spital.M-am simțit ridicol când m-au dat jos. Ceea ce înrautatea lucrurile era că Edward s-a strecurat pur și simplu pe ușile spitalului pe propriile picioare.Am scrasnit din dinți.

M-au dus la urgențe,într-o cameră lungă,cu un șir de paturi separate de perdele cu modele pastelate.O asistentă medicală mi-a pus o mansetă de la un tensiometru pe braț și cu termometru sub limbă.Din moment ce nimeni nu se obosea să traga perdeaua în jurul meu pentru a-mi oferi puțină intimitate,am decis că nu mă eram obligată să port gulerul acela tampit pentru gât.Când a plecat asistentă,i-am desfăcut repede ariciul și l-am aruncat sub pat.

A urmat încă o învalmășeală de personal medical și încă o targă a fost

adusa langa mine.Sub bandajele patate de sange infasurate strans in jurul capului,l-am recunoscut pe Tyler Crowley din clasa mea de educatie civica.Parea sa se simta de o suta de ori mai rau decat mine.Dar el se holba nelinistit la mine.

-Bella,imi pare atat de rau !

-Sunt bine,Tyler.Tu arati groaznic,esti in regula ?

In timp ce vorbeam,asistentele au inceput sa ii scoata bandajele murdare,scotand la iveala o multime de taieturi superficiale pe toata fruntea si pe obrazul stang.

-Am crezut ca te-am omorat!Mergeam prea repede si am intrata iurea pe gheata...

A tresarit cand una dintre asistente a inceput sa ii tamponeze fata.

-Nu-ti face probleme!M-ai ratat.

-Cum de te-ai ferit atat de repede?Erai acolo si apoi ai disparut...

-Hmm...Edward m-a tras din drum.

Paru incurcat.

-Cine ?

-Edward Cullen.Statea chiar langa mine.

Nu m-am priceput niciodata sa mint ;nu paream deloc convingatoare.

-Cullen ?Nu l-am vazut...Uau,totul a fost atat de rapid,cred.El e in regula ?

-Cred ca da.E pe aici pe undeva,dar pe el nu l-au adus cu targa.

Stiam ca nu sunt nebuna.Ce se intamplase ?Nu aveam cum sa explic ceea ce vazusem.

M-aau dus in patul cu rotile pentru a-mi face radiografiile la cap.Le-am spus ca nu era nimic in neregula si am avut dreptate.Am intrebat daca puteam sa plec,dar asistenta a spus ca trebuie sa vorbesc cu un doctor mai intai.Asa ca eram prinsa in capcana la urgente,asteptand,hartuita de scuzele continue ale lui Tyler si de promisiunile ca se va revansa fata de mine.Nu conta ca i-am repetat de multe ori ca sunt bine,el nu inceta sa se tortureze.Intr-un final,am inchis ochii si l-am ignorat.El continua cu balmajelile plina de remuscari.

-Doarme ?intreba o voce melodioasa.

Am deschis larg ochii.Edward statea la capatul patului meu,zambind cu superioritate.M-am uitat urat la el.Nu era usor-ar fi fost mai naturala sa il

privesc cu dragoste.

-Hei,Edward,imi pare tare rau,incepui Tyler.

Edward ridica o mana sa il opreasca.

-N-a curs curs sange,nu s-a intamplat nimic,spuse el,zambind cu toti dintii lui stralucitori.Merse sa se aseze pe marginea patului lui Tyler,cu fata spre mine.Zambi din nou cu superioritate.

-Deci,care e verdictul ?ma intreaba el.

-Nu-i nimic in neregula cu mine,dar nu vor sa imi dea drumul,m-am plans eu.Cum de nu esti si tu legat de un pat cu rotile la fel ca noi ceilalti?

-Totul tine de persoanele pe care le cunosti,raspuse el.Dar nu-ti face griji,am venit sa te salvez.

Apoi un medic a venit de dupa colt si am ramas cu gura cascata.Era tanar,era blond...si era mai chipes decat orice vedeta de cinema pe care o vazusem vreodata.Dar era palid si arata obosit,cu cearcane.Din descrierea lui Charlie,acesta trebuia sa fie tatal lui Edward.

-Deci,domnisoara Swan,spuse doctorul Cullen,cu o voce incredibil de atragatoare,cum te simti ?

Merse la ecranul de pe peretele de deasupra capului meu si il aprinse.

-Radiografiile tale arata bine,spuse el.Te doare capul ?Edward a spus ca te-ai lovit destul de tare.

-N-am nimic,am repetat eu cu un oftat,incruntrandu-ma scurt la Edward.

Degetele reci ale doctorului imi pipaira incet craniul.Observa cand am tresarit.

-Te doare ?

-Nu chiar.

Trecusem prin accidente si mai grave.Am auzit un chicotit si m-am uitat sa il vad pe Edward zambind cu un aer arogant.Ochii mi s-au ingustat.

-Pai,tatal tau este in sala de asteptare,poti merge la el acum.Dar intoarce-te daca te simti ametita sau daca ai tulburari de vedere.

-Pot sa ma intorc la scoala ?!-am intrebat,imaginandu-mi-l pe Charlie incercand sa fie atent cu mine.

-Poate ca ar trebui s-o lasi mai moale astazi.

M-am uitat la Edward.

-Dar el poate sa mearga la scoala ?

-Cineva trebuie sa se duca sa dea vestea cea buna ca am

supraviețuit,spuse Edward cu îngâmfare.

-De fapt,il corectă doctorul Cullen,majoritatea elevilor par să fie în sala de așteptare.

-O,nu !am gemut eu,acoperindu-mi fata cu mainile.

Doctorul Cullen ridică din sprâncene.

-Vrei să ramai?

-Nu,nu,am insistat eu,aruncându-mi picioarele peste marginea patului și sarind repede jos.Prea repede, căci m-am împiedicat,iar doctorul Cullen m-a prins.Parea îngrijorat.

-Sunt bine,l-am asigurat eu din nou.

Nu era nevoie să îi spun că problemele mele cu echilibrul nu aveau nici o legătură cu lovitura la cap.

-Ia niste Tylenol pentru durere,sugera el în timp ce mă ajută să mă îndrept.

-Nu mă doare chiar așa de tare,am insistat eu.

-Se pare că îți fost extrem de norocoasă,spuse doctorul Cullen,zâmbind în timp ce îmi semna fisa cu o fluturare a mâinii.

-Norocoasă că Edward s-a înamplat să fie chiar lângă mine,l-am corectat eu,cu o privire aspră aruncată subiectului declarației mele.

-Ei,pai da,recunosc doctorul Cullen,brusc ocupat cu hârtiile din fata lui.

Apoi s-a uitat în alta parte,la Tyler,și a mers la patul lui.Instituația m-a fulgerat ;doctorul stia ceva despre asta.

-Mă tem că tu va trebui să stai cu noi un pic mai mult,îi spuse el lui Tyler și a început să îi verifice tăieturile.

Imediat ce doctorul s-a întors cu spatele,m-am dus lângă Edward.

-Pot să vorbesc cu tine un minut?i-am șoptit eu cu o voce joasă.

Edward făcu un pas în spate,cu falcile brusc înclestate.

-Total tau te aștepta,spuse el printre dinți.

M-am uitat spre doctorul Cullen și Tyler.

-Aș vrea să vorbesc cu tine între patru ochi,dacă nu te superi,am insistat eu.

Se uita urât la mine,apoi se întoarse cu spatele și a luat-o înainte prin camera lungă.Aproape a trebuit să alerg că să îl prind din urmă.Imediat ce am dat colțul într-un holisor,s-a întors cu fata spre mine.

-Ce vrei ?intreba el,parand enervat.Ochii ii erau reci.

Ostilitatea lui m-a intimidat.Cuvintele mi-au iesit cu mai putina severitate decat intentionasem.

-Imi datorezi o explicatie,i-am reamintit.

-Ti-am salvat viata,nu-ti datorez nimic.

Resentimentul din vocea lui m-a facut sa tresar.

-Mi-ai promis.

-Bella,te-ai lovit foarte tare la cap,nu stiu despre ce vorbesti.

Tonul lui era taios.

Nu m-am putut abtine si m-am incrunatat sfidatoare la el.

-Nu e nimic in neregula cu capul meu.

Se incrunta si el.

-Tu ce crezi ca s-a intamplat?se rasti el.

Cuvintele mi-au iesit din gura unele dupa altele.

-Tot ce stiu este ca nu erai in nici un caz langa mine,nici Tyler nu te-a vazut,asa ca nu-mi spune mie ca m-am lovit prea tare la cap.Dubita aceea ne-ar fi zdrobit pe amandoi,si n-a facut-o,iar mainile tale au lasat urme pe ea,si ai lasat o rma si pe cealalta masina,nu esti deloc ranit,iar dubita mi-ar fi sfarmat picioarele,dar tu o tineai ridicata...

Imi dadeam seama cat de nebuneste suna totul si n-am mai putut continua.eram atat de furiosa ca am simtit cum imi dau lacrimile.Am incercat sa le opresc,scrasnind din dinti.

Edward se holba la mine neincrezator.Dar fata ii era tensionata,defensiva.

-Crezi ca am ridicat o dubita de pe tine ?

Tonul lui imi punea la indoiala sanatatea mintala,dar m-a facut si mai suspicioasa.Suna ca o replica spusa perfect de catre un actor talentat.Am dat din cap numai,cu falcile inclestate.

-Sa stii ca nu o sa te creada nimeni.

Vocea lui avea o nuanta batjocoritoare.

-Nu o sa spun nimanui.

Am rostit fiecare cuvint incet,cu atentie,controlandu-mi furia.O urma de surprindere i s-a vazut pe fata.

-Atunci ce importanta are ?

-Are importanta pentru mine,am insistat eu.Nu-mi place sa mint,asa ca

ar fi bine sa existe un motiv bun pentru care sa o fac.

-Nu poti sa imi multumesti pur si simplu si sa treci peste asta ?

-Multumesc.

Am asteptat,spumegand de furie,nerabdatoare

-N-o s-o lasi balta,nu-i asa?

-Nu.

-In cazul asta,sper sa te bucuri de dezamagire.

Ne-am uitat urat unul la altul in liniste.Eu am vorbit prima,incercand sa ma controlez.

Ma distragea expresia lui furioasa si castigatoare.Parca incercam sa dobor cu privirea un inger distrugator.

-De ce te-ai deranjat totusi ?am intrebat eu rece.

Facu o pauza,iar pentru un moment scurt fata lui uimitoare a devenit incredibil de vulnerabila.

-Nu stiu,sopti el.

Apoi imi intoarse spatele si se indeparta.

Eram furioasa,incat mi-au trebuit cateva minute pana sa ma pot misca.Cand am putut merge,m-am indreptat spre iesirea de la capatul holului.

Sala de asteptare era si mai neplacuta decat imi inchipuisem.Se parea ca fiecare fata pe care o cunosteam in Forks era acolo,holbandu-se la mine.Charlie se repezi spre mine.Mi-am ridicat bratele defensiv.

-Nu e nimic in neregula cu mine,l-am asigurat eu tafnoasa.

Inca mai eram furioasa si nu aveam chef de conversatie.

-Ce-a spus medicul ?

-Doctorul Cullen m-a vazut si a spus ca sunt bine si ca pot merge acasa.

Mike,Jessica si Eric erau toti acolo si incepusera sa se adune in jurul nostru.

-Hai sa mergem,l-am rugat eu.

Charlie si-a dus bratul la spatele meu,dar fara sa ma atinga,si m-a condus spre usile din sticla de la iesire.Le-am facut cu mana timid prietenilor mei,sprand ca le dau de inteles ca nu e cazul sa se mai ingrijoreze.Am fost deosebit de fericita-prima data cand m-am simtit asa-sa ma urc in masina de politie.

Am mers in liniste.Eram atat de adancita in gandurile mele incat abia

observasem ca Charlie era acolo.Eram siguraca purtarea defensiva a lui Edward din hol era o confirmare a lucrurilor bizare pe care inca nu-mi venea a crede ca le vazusem.

Cand am ajuns acasa,Charlie a vorbit in sfarsit.

-Hm...va trebui s-o suni pe Renee.

Dadu din cap,vinovat.eram ingrozita.

-I-ai spus mamei!

-Imi pare rau.

Am trantit usa masinii de politie un pic mai tare decat ar fi trebuit cand am coborat.

Mama era intr-o stare se isterie,bineinteles.A trebuit sa ii spun de cel putin30 de ori ca sunt bine pana sa se calmeze.M-a implorat sa vin acasa-uitand ca nu era nimeni la noi acasa deocamdata-,dar a fost mult mai usor sa rezist la rugamintile ei decat mi-as fi imaginat.Eram prea preocupata de misterul cate il invaluia pe Edward.Si un pic cam prea obsedata de Edward insusi.Ce tampenie,ce tampenie,ce tampenie! Nu mai eram atat de nerabdatoare sa scap din Forks asa cum ar fi trebuit safie orice persoana sanatoasa la cap.

Am decis ca era mai bine sa ma culc mai devreme in seara aceea.Charlie continua sa se uite la mine cu nervozitate si lucrul acesta ma calca pe nervi.In drumul spre dormitor,m-am oprit saiau trei pastile de Tylenol din baie.M-au ajutat,astfel ca,pe masura ce durerea se estompa,am adormit.

Aceea a fost prima noapte in care l-am visat pe Edward Cullen.

4. Invitații

In visul meu era foarte intuneric,iar lumina vaga ce se vedea pareea sa radieze din pielea lui Edward.Nu puteam sa ii vad fata doar spatele in timp ce se indeparta de mine,lasandu-ma in intuneric.Oricat de repede alergam,nu puteam sa il ajung din urma ;oricat de tare il strigam,el nu se intorcea spre mine.Ingrijorata,m-am trezit in miezul noptii si n-am mai putut dormi pret de cateva ceasuri care mi s-au parut foarte lungi.Dupa aceea,a aparut in visele mele aproape in fiecare noapte,dar intotdeauna undepartat,niciodata aproape de mine.

Luna care a urmat dupa accident a fost neplacuta,tensionata,si,la inceput, chiar penibila.

Spre exasperarea mea,m-am trezit ca sunt in centrul atentiei toata saptamana.Tyler Crowley era imposibil,ma urmarea peste tot,obsedat sa se revanseze cumva fata de mine.Am incercat sa il conving ca imi doream mai mult decat orice altceva sa uite de toata treaba-mai ales ca nu i se intamplase cu adevarat nimic-,dar el continua sa insiste.Ma urmarea in pauzele dintre ore si statea cu noi la masa de pranz deja aglomerata.Mike si eric erau si mai putin prietenosi cu el decat erau unul cu altul,dandu-mi seama ca m-am pricopsit cuinca un admirator nedorit.

Nimeni nu pareea sa se intereseze de Edward,desi le-am tot explicat tuturor ca el era eroul,ca el ma trasese din calea dubitei,fiind in pericol de a fi zdrobit si el.Am incercat sa fiu convingatoare.Jessica, Mike,Eric si toti ceilalti comentau ca nici macar nu il vazusera acolo pana nu fusese indepartata dubita.

M-am intrebat de ce nimeni altcineva nu il vazuse stand atat de departe inainte sa imi salveze viata intr-un mod atat de brusc si de imposibil.Mahnita,mi-am dat seama csre era cauza :nimeni nu era la fel de coplesit de prezenta lui Edward asa cum eram eu mereu.Nimeni nu il privea asa cum il priveam eu.Ce jalnica eram...

Edward nu era niciodata inconjurat de multimi de necunoscuti curiosi,dornici sa auda povestea din gura lui.Oamenii il evitau,ca de obicei.Atat cei din familia Cullen,cat si cei din familia Hale stateau la aceeasi masa,ca de obicei,fara sa manance,vorbind numai intre ei.Nici

unul,mai ales Edward,nu s-a mai uitat spre mine.

Cand statea langa mine,in clasa,atat de departe demine pe cat ii permitea masa,parea ca nu-si da seama ca sunt acolo.Doar uneori,cand pumnii i se inclestaw brusc,-cu pielea si mai alba intinsa peste oase- ma intrebam daca era chiar atat de indiferent pe cat parea.

Isi dorea sa nu ma fi tras din calea dubitei lui Tyler-asta era singura concluzie la care ajunseseam.

Voiam foarte mult sa stau de vorba cu el,iar in ziua de dupa accident am incercat.Ultima oara cand il vazusem,la spital,amandoi fuseseram furiosi.Eu inca eram suparata ca el nu avea incredere in mine de invoiala.Dar realitatea era ca imi salvase viata,indiferent de modul in care o facuse.Iar peste noapte arsita furiei mele se domolise,transformandu-se intr-o recunostinta coplesitoare.

El era deja la locul lui cand am ajuns la ora de biologie,uitandu-se drept in fata.M-am asezat, asteptandu-ma sa se intoarca spre mine.Nu dadu nici un semn ca realizeaza ca m-ar fi vazut.

-Buna Edward,am spus eu placut,ca sa ii arat ca am de gand sa ma port frumos.

Acela a fost ultimul contact pe care l-am avut cu el,desi era acolo,la un pas de mine,in fiecare zi. Uneori il priveam,incapabila sa ma abtin,desi de la distanta,la cantina sau in parcare.Ii priveam ochii aurii devenind tot mai negri zi dupa zi.Dar la ore nici eu nu dadeam vreun semn ca exista,la fel cum facea si el cu mine.Eram nefericita.Iar visele continuau sa apara.

In ciuda minciunilor sfruntate,tonul e-mail-urilor melea alertat-o pe Renee ca sunt deprimata si a sunat de cateva ori ingrijorata.Am incercat s-o conving ca ma deprima vremea.

Mike,cel putin,era incantat de raceala evidenta dintre mine si partenerul meu de laborator.Vazusem ca fusese ingrijorat ca salvarea eroica a lui Edward m-ar fi putut impresiona si era usurat ca parea sa fi avut exact efectul contrar.Deveni mai increzator,stand pe marginea mesei mele discutand cu mine inainte sa inceapa ora de biologie,ignorandu-l pe Edward,asa cum si el ne ignora pe noi complet.

Zapada s-a topit de tot si a disparut dupa acea zi periculos de inghetata.Mike era dezamagit ca nu mai apucase sa se bata cu bulgari,dar era incantat ca excursia la plaja va fi posibila in curand.Saptamanile

treceau,iar ploaia continua sa cada din abundenta.

Jessica mi-a amintit de un alt eveniment care se intvedea la orizont.M-a sunat in prima zi de marti din martie ca sa imi ceara permisiunea sa il invite pe Mike la balul primaverii,ce urma sa aiba loc peste doua saptamani,la care fetele ii invitau pe baieti.

-Esti sigura ca nu te superi...nu aveai de gand sa il inviti tu ?insista ea cand i-am spus ca nu ma deranjeaza catusi de putin.

-Nu,Jess,eu nu vin,am asigurat-o eu.

Dansatul nu era pe lista cu lucrurile la care ma pricepeam.

-Va fi foarte amuzant.

Inercarea ei de a ma convinge era cam cu jumătate de gura.Banuiam ca Jessica se bucura mai mult de popularitatea mea inexplicabila decat de compania mea efectiva.

-Distreaza-te ci Mike,am incurajat-o eu.

In ziua urmatoare am fost surprinsa sa vad ca Jessica nu era exuberanta ca de obicei la orele de trigonometrie si de spaniolo.Era tacuta in timp ce mergea langa mine in pauze si imi era teama s-o intreb de ce.Daca Mike o refuzase,eu eram ultima persoana careia ar fi vrut sa ii spuna.

Temerile mele s-au adancit in timpul pauzei de pranz cand Jessica s-a asezat cat mai departe posibil de Mike,discutand inflacarata cu Eric.Mike era neobisnuit de tacut.N-a scos o vorba tot drumul spre clasa,iar privirea stingherita de pe fata lui era un semn rau.Dar n-a abordat subiectul pana cand nu m-am asezat pe scaun,iar el s-a catarat pe masa mea.

Ca intotdeauna,eram curentata de prezenta lui Edward,care statea indeajuns de aproape de mine incat l-as fi putut atinge,dar era atat de distant incat parea o simpla inventie a imaginatiei mele.

-Deci...spuse Mike,cu ochii in podea.Jessica m-a invitat la balul primaverii.

-Super.Am incercat sa par vesela si entuziasmata.Te vei distra de minune cu ea.

-Pai...se balbai el examinandu-mi zambetul,in mod evident nemultumit de raspunsul meu.I-am spus ca o sa ma mai gandesc.

-De ce ai facut una ca asta ?l-am intreat cu un ton dezaprobat,desi eram usurata ca nu ii spusese un „nu” definitiv.

Fata lui se inrosi ca racul si cobori privirea in pamant.Mila mi-a slabit

fermitatea.

-Ma intrebam daca...pai,daca aveai de gand sa ma inviti tu.

Am tacut pentru un moment,urand valul de vina care ma cuprindea.Dar am vazut,cu coltul ochiului,cum capul lui Edward s-a indreptat in directia mea.

-Mike,cred ca ar trebui sa ii spui da,am raspuns eu.

-Ai invitat deja pe altcineva ?

Oare Edward a observat ochii lui Mike fulgerand in directia lui ?

-Nu,l-am asigurat eu.Nu merg la bal.

-De ce nu ?intreba Mike.

Nu voiam sa ma expun pericolelor pe care le prezenta dansul pentru mine,asa ca mi-am facut repede alte planuri.

-Ma duc la Seattle in sambata aceea,i-am explicat eu.

Oricum trebuia sa plec din oras.Brusc era momentul perfect sa o fac.

-Nu poti sa pleci in alt sfarsit de saptamana ?

-Imi pare rau,dar nu,i-am spus eu.Asa ca nu ar trebui s-o mai faci pe Jess sa mai astepte,este nepoliticos.

-Mda,ai dreptate,mormai el si se intoarse,trist,sa se duca in banca lui.

Mi-am inchis ochii si mi-am apasat templele cu degetele,incercand sa imi scot din cap sentimentele de vina si de mila.Domnul Banner a inceput sa vorbeasca.Am oftat si am deschis ochii.

Edward se uita fix la mine,curios,cu acelasi sentiment familiar de frustrare in ochii negri,acum mai clar decat de obicei.

I-am intors privirea,asteptandu-ma sa intoarca repede capul in alta parte.Dar in loc sa faca asta,continua sa se uite cu o intensitate cercetatoare in ochii mei.Nu se punea problema sa intorc eu capul.Mainile incepura sa imi tremure.

-Domnule Cullen ?il striga profesorul,asteptand raspunsul la o intrebare pe care nu o auzisem.

-Ciclul Krebs,raspunse Edward,parand refractar in timp ce se intoarse spre domnul Banner.

M-am uitat in jos,in cartea mea,imediat ce privirea lui Edward m-a eliberat,incercand sa imi revin. Lasa ca intotdeauna,mi-am tras parul peste umerul drept pentru a-mi ascunde fata.Nu-mi venea sa cred ce avalansa de emotie pulsa prin mine si asta doar pentru ca se intamplase sa ma priveasca

pentru prima data in sase saptamani.Nu-i puteam permite sa aiba acest grad de influenta asupra mea.Era patetic.Mai mult decat patetic,era nesanos.

Am incercat din raputeri sa-i ignor prezenta pe toata durata orei si,pentru ca acest lucru era imposibil,macar sa nu il las sa vada ca sunt constienta de prezenta lui.Cand s-a sunat in sfarsit,m-am intors sa imi adun lucrurile,asteptandu-ma sa plece imediat,ca de obicei.

-Bella ?

Vocea lui n-ar fi trebuit sa imi fie atat de familiara,de parca as fi stiut-o dintotdeauna si nu doar de cateva saptamani.

M-am intors incet,fara chef.Nu voiam sa simt ceea ce stiam ca voi simti cand ma voi uita la fata lui „prea perfecta”.Expresia mea era circumspecta cand m-am intors spre el intr-un final;fata lui era impenetrabila.Nu spuse nimic.

-Ce ?Vorbesti cu mine din nou ?!-am intrebat in cele din urma,cu o nota neintentionata de iritabilitate in voce.

Buzele lui au tresarit,luptandu-se cu un zambet.

-Nu,nu chiar,recunosc el.

Am inchis ochii si am inspirat usor pe nas,constienta ca scrasneam din dinti.El astepta.

-Si atunci ce vrei,Edward?!-am intrebat,tinandu-mi ochii inchisi ;era mai usor sa vorbesc cu el in mod coerent asa.

-Imi pare rau.Parea sincer.Sunt foarte badaran,stiui.Dar e mai bine asa,pe bune.

Am deschis ochii.Fata lui era foarte serioasa.

-Nu stiu ce vrei sa spui,am spus eu,cu o voce precauta.

-E mai bine daca nu suntem prieteni,explica el.Ai incredere in mine !

Ochii mi s-au ingustat.Mai auzisem asta o data.

-Foarte rau ca nu ti-ai dat seama de asta mai devreme,am soptit printre dinti.Te scuteai de tot regretul asta.

-Regret ?Cuvantul si,evident,tonul meu il prinsesera pe picior gresit.Regret pentru ce ?

-Ca nu ai lasat dubita aia tampita sa ma zdrobeasca.

Era uimit.Se uita la mine neincrezator.Cand vorbi,intr-un final,parea apropae nebun.

-Crezi ca imi pare rau ca ti-am salvat viata ?

-Stiu ca asa e,m-am rastit eu.

-Tu nu stii nimic.

Era cu siguranta nebun.Mi-am intors rapid capul,inclestandu-mi falcile ca sa nu urlu spre el acuzatii nebunesti.Mi-am adunat cartile,apoi m-am ridicat si m-am indreptat spre usa.Intentionam sa ma reped dramatic afara din clasa,dar bineinteles ca mi-am prins cizma in cadrul usii si am scapat cartile.Am stat un moment,gandindu-ma sa le las acolo.Apoi am oftat si m-am aplecat sa le ridic.El era langa mine ;le adunase deja una peste alta.Mi le inmana cu o expresie dura pe fata.

-Multumesc,i-am raspuns glacial.

Ochii i se ingustara.

-Cu placere,riposta el.

M-am indreptat repede,i-am intors spatele si am plecat spre ora de educatie fizica fara sa ma uit in urma.

La educatie fizica a fost cumplit.Acum faceam baschet.Echipa mea nu imi pasa niciodata mingea,ceea ce era bine,dar cadeam des.Uneori,ii mai trageam si pe altii dupa mine.Astazi a fost mai rau ca de obicei pentru ca mintea imi statea numai la Edward.Am incercat sa ma concentrez la picioarele mele,dar el parea sa se strecoare in gandurile mele exact cand aveam nevoie de echilibru.

Ca intotdeauna,a fost o usurare sa plec.Aproape am alergat spre camioneta ;erau atat de multi oameni pe care voiam sa ii evit...Camioneta suferise avarii minime in accident.Trebuia sa inlocuiesc farurile din spate si,daca ar fi fost vopsita ca lumea,ar fi trebuit sa repar si vopseaua.Parintii lui Tyler au fost nevoiti sa vanda dubita ca poese de schimb.

Era aproape sa fac infarct cand am dat coltul si am vazut o silueta inalta si intunecata sprijinadu-se de marginea camionetei.Apoi mi-am dat seama ca era Eric.Am inceput sa merg din nou.

-Buna,Eric,am strigar eu.

-Salut,Bella.

-Ce e?l-am intrebat eu in timp ce descuiam portiera.

Nu am fost atenta la stanjeneala din vocea lui,asa ca vorbele lui m-au luat prin surprindere.

-Hm,ma intrebam...daca ai vre sa mergi la balul primaverii cu mine.

Vocea i se ineca in ultimul cuvânt.

-Credeam ca fetele invita baietii,am spus eu,prea sperziata ca sa mai fiu diplomata.

-Pai,da,recunosc el,rusinat.

Mi-am recapatat cumoatul si am incercat sa zambesc.

-Multumesc ca m-ai invitat,dar voi fi in Seattle in acea zi.

-O,spuse el.Pai,poate data viitoare.

-Sigur,am fost eu de acord,dar apoi mi-am muscat buza.Nu voiam s-o ia prea in serios.

Pleca inapoi spre scoala cu coada intre picioare.Am auzit un raset usor.

Edward trecea prin fata camionetei mele,uitandu-se drept inainte,cu buzele stranse.Am smucit usa s-o deschid si am sarit inauntru,trantind-o cu putere.Am pornit motorul asurzitor si am dat in masarier pe culoar.Edward era deja in masina lui,doua locuri mai incolo,alunecand usor in fata mea,taindu-mi drumul. Se opri acolo-isi astepta familia;ii puteam vedea pe toti patru venind,dar erau abia pe la cantina.M-am gandit sa ii iau spatele stralucitorului lui Volvo,dar erau prea multi martori.Incepea sa se formeze o coada.Exact in spatele meu,Tyler Crowley era in Sentra lui recent achizitionata la mana a doua,facandu-mi cu mana.Eram prea furioasa sa il observ.

In timp ce stateam acolo,uitandu-ma oriunde in alta parte numai la masina din fata mea nu,am auzit o bataie in fereastra de pe locul pasagerului.Era Tyler.Incurcata,am aruncat o privire in oglinda retrovizoare.Motorul masinii lui era inca pornit,iar usa stanga deschisa.M-am aplecat ca sa deschid fereastra.Era intepenita.Am deschis-o pana la jumătate,apoi s-a blocat.

-Imi pare rau,Tyler,sunt blocata in spatele lui Cullen.

Eram enervata.Evident,blocajul de circulatie era vina mea.

-A,sti!Voiam doar sa te intreb ceva in timp ce suntem prinsi aici.

Tyler ranji.Nu mi se putea intampla asa ceva.

-Vrei sa ma inviti la balul primaverii ?continua el.

-Nu o sa fiu in oras,Tyler.

Vocea imi era putin cam aspra.Trebuia sa imi amintesc ca nu era vina lui Mike si Eric imi epuizasera deja ratia de rabdare pe ziua de azi.

-Da,Mike mi-a spus asta,recunosc el.

-Pai,atunci de ce... ?

Dadu din umeri.

-Speram ca poate l-ai refuzat politicos.

In regula,era in intregime vina lui.

-Imi pare rau,Tyler,am spus eu,luptandu-ma sa imi ascund iritarea.Chiar plec din oras.

-Nu-i nimic.Mai e si banchetul.

Si,inainte sa pot raspunde,se intoarse la masina lui.Imi dadeam seama ce expresie aveam.M-am uitat in fata si i-am vazut pe Alice,Rosalie,Emmett si Jasper urcandu-se elegant in Volvo.In oglinda retrovizoare,ochii lui Edward erau fixati pe mine.Fara indoiala,se scutura de ras,parca ar fi auzit fiecare cuvânt pe care il spusese Tyler.Ma manca talpa sa apas pe acceleratie...o izbitura scurta nu ii va face rau nici unuia,dar va strica putin vopseaua argintie stralucitoare.Am pornit motorul.

Dar se urcasera toti,iar Edward prinsese viteza.Am condus incet si cu atentie spre casa,bodoganind tot drumul.

Cand am ajuns am decis sa fac niste clatite cu carne de pui la cina.Era o reteta care cerea mult timp si sigur ma va tine ocupata.Telefonul suna exact cand caleam ceapa si ardeii iute.Aproape ca imi era teama sa raspund,dar m-am gandit ca ar putea fi Charlie sau mama.

Era Jessica,foarte bucuroasa;Mike o prinsese dupa scoala si ii acceptase invitatia.I-am impartasit bucuria in timp ce amestecam in tigaie.Trebuia sa inchida;voia sa le sune pe Angela si Lauren sa le spuna si lor.I-am sugerat-cu o inocenta prefacuta-ca Angela,fata aceea timida care era in clasa cu mine la biologie,ar putea sa il invite pe Eric.Iar Lauren,o intepata care ma ignora mereu la masa de pranz,l-ar putea invita pe Tyler;auzisem ca inca era disponibil.Jess considera ca e o idee grozava.Acum,ca era sigura de Mike,chiar parea sincera cand spunea ca si-ar dori sa vin si eu la bal.I-am servit scuza cu Seattle.

Dupa ce am inchis,am incercat sa ma concentrez asupra cinei,mai ales cand am tocat puiul ;nu mai aveam chef de inca o vizita la urgente.Dar capul mi se invartea incercand sa analizez fiecare cuvânt pe care Edward il rostise astazi.Cum adica e mai bine daca nu suntem prieteni ?

Stomacul mi-a tresarit cand mi-am dat seama ce a vrutsa spuna.Sigur observase cat de absorbita eram de el ;nu voia sa ma induca in eroare...asa ca nu puteam nici macar sa fim prieteni...pentru ca nu era deloc interesat de

mine.

Bineinteles ca nu era interesat de mine,m-am gandit eu furioasa,cu ochii intepandu-ma de lacrimi-o reactie intarziata la ceapa.Nu eram interesanta.Iar el era.Interesant...si destept...si misterios...si perfect...si frumos...si posibil capabil sa ridice o dubita imensa cu o singura mana.

Ei,era in regula.Puteam sa il las in pace.Asa voi face.Voi trece de sentinta asta autoimpusa in purgatoriu si apoi poate vreo scoala din Southwest sau chiar Hawaii imi va oferi o bursa.Mi-am concentrat gandurile asupra plajelor insorite si a palmierilor in timp ce terminam de pregatit clatitele si le bagam in cuptor.

Charlie paru suspicios cand veni acasa si simti aroma de ardei gras.Nu puteam sa il invinovatesc-cea mai cunoscuta mancare mexicana pentru ca el se gasea probabil undeva in sudul Californiei.Dar era politist,chiar daca intr-un oras mic,asa ca era indeajuns de curios incat sa ia prima inghititura.Paru sa ii placa.Era amuzant sa vad cum incepea sa aiba incredere in mine cu privire la mancare.

-Tata ?!-am intrebat eu cand aproape terminase.

-Da,Bella ?

-Hm,voiam soar sa te anunt ca ma duc la Seattle de sambata intr-o saptamana...e in regula ?

Nu voiam sa ii cer permisiunea-s-ar fi creat un precedent nefericit-,dar m-am simtit prost,asa ca am mai indulcit-o putin.

-De ce?Paru surprins,de parca era incapabil sa isi imagineze ceva ce Forks nu putea sa ofere.

-Pai,as vrea sa imi iau niste carti-biblioteca de aici e cam limitata-si poate sa ma uit la niste haine.

Aveam mai multi bani decat eram obisnuita de cand,multumita lui Charlie,nu fusese nevoie sa platesc pentru o masina.

-Camioneta aceea nu cred ca se descurca foarte bine la drum lung in ceea ce priveste rezervorul de benzina,spuse el,ca un ecou la gandurile mele.

-Stiu,voi opri in Montesano si Olympia.Si in Tacoma daca trebuie.

-Te duci singura ?intreba el si nu mi-am dat seama daca era suspicios ca am un iubit secret sau era doar ingrijorat ca as putea avea probleme cu masina.

-Da.

-Seattle e un oras mare,te-ai putea rataci,se agita el.

-Tata,Phoenix e de cinci ori mai mare decat Seattle-si stiu sa citesc o harta,nu-ti face probleme.

-Vrei sa vin cu tine ?

Am incercat sa imi ascund cat am putut de bine groaza.

-E in regula,tata,probabil voi fi in cabine de proba toata ziua-foarte plictisitor.

-A,bine.

Gandul de a sta in magazinele de haine de dama il descuraja imediat.

-Mersi.I-am zambit.

-O sa te intorci la timp pentru bal ?

Ahhh...Numai intr-un oras atat de mic poate un tata sa stie cand sunt balurile liceenilor.

-Nu,eu nu dansez tata.

El ar trebui sa inteleaga asta cel mai bine :nu mostenisesem problemele de echilibru de la mama.

Charlie a inteles.

-O,ai dreptate,realiza el.

In dimineata urmatoare,cand am tras in parcare,am oprit intentionat cat mai departe de Volvo-ul argintiu.Nu voiam sa fiu prea tentata si sa ajung sa ii datorez o masina noua.Cand am coborat din camioneta,nu am apucat bine cheia si a cazut intr-o baltoaca.Cand m-am aplecat s-o ridic,o mana alba a fulgerat si a apucat-o inainte s-o pot lua eu.M-am ridicat brusc.Edward Cullen era chiar langa mine,sprijinindu-se lejer de camioneta mea.

-Cum faci chestia asta?am intrebat eu cu o iritare uimita.

-Cum fac ce?Imi intinse cheia in timp ce vorbea.Cand m-am intins dupa ea,mi-a pus-o in palma.

-Apari de nicaieri.

-Bella,nu e vina mea ca tu esti ingrozitor de neatenta.

Vocea lui era joasa,ca de obicei,catifelata,linistita.

M-am uitat urat la fata lui perfecta.Ochii ii erau astazi luminosi sin nou,o culoare aurie si adanca precum mierea.Apoi a trebuit sa cobor privirea,pentru a-mi aduna gandurile,acum amestecate.

-Ce a fost blocajul de trafic de ieri ?!-am intrebat,inca uitandu-ma in

alta parte.Credeam ca trebuie sa te prefaci ca nu exist,nu sa ma enervezi de moarte.

-Aia a fost de dragul lui Tyler,nu al meu.Trebuia sa ii dau o sansa.
Chicoti.

-Tu...m-am inecat eu.

Nu ma puteam gandi la un cuvânt indeajuns de rau.Simteam ca fierbinteala furiei mele ar trebui sa il arda fizic,dar el parea doar putin amuzat.

-Si nu ma prefac ca nu existi,continua el.

-Deci, chiar incerci sa ma enervezi de moarte ?Daca dubita lui Tyler n-a rezolvat problema ?

Furia ii strifulgera ochii caprui.Buzele i se stransesera intr-o linie subtire,fara urma de umor.

-Bella,esti incredibil de absurda,a spus el cu vocea lui joasa acum rece.

Palmele ma mancau-simteam atat de puternic nevoia sa lovesc ceva,dar de obicei eram o persoana pasnica.I-am intors spatele si am plecat.

-Asteapta,striga el.

Am continuat sa merg,pleoscaind furioasa prin ploaie.Dar el era langa mine,tinand usor pasul.

-De ce nu ma lasi in pace ?am mormait.

-Voiam sa te intreb ceva,dar m-ai deturnat,chicoti el.

Parea sa-si fi recuperat buna dispozitie.

-Suferi cumva de personalitate multipla ?l-am intrebat eu aspru.

-Iar esti absurda.

Am oftat.

-Bine atunci.Ce vrei sa ma intrebi?

-Ma intrebam daca de sambata intr-o saptamana,stii tu,ziua balului primaverii...

-Incerci sa fii amuzant ?l-am intrerupt eu,repezindu-ma la el.

M-am udat toata pe fata cand am ridicat privirea sa ma uit la expresia lui.Ochii ii erau rautaciosi de amuzati.

-Imi dai,te rog,voie sa termin ?

Mi-am muscat buza si mi-am inclestat mainile,impletindu-mi degetele,ca sa nu fac nimic necugetat.

-Te-am auzit spunand ca vrei sa te duci in Seattle in acea zi si ma

intrebam daca nu ai nevoie sa te duca cineva cu masina.

La asta nu ma asteptam.

-Poftim ?

Nu eram sigura unde voia sa ajunga.

-Ai nevoie sa te duca cineva cu masina ?

-Cine ?am intrebat eu,bulversata.

-Eu,evident.

A vorbit rar,de parca statea de vorba cu cineva handicapat mintal.Inca eram uimita.

-De ce ?

-Pai,planuiam sa ma la Seattle in urmatoarele saptamani si,ca sa fiu cinstit,nu cred ca o sa ajungi acolo in camioneta ta.

-Camioneta mea functioneaza foarte bine,multumesc frumos pentru preocupare.

Am inceput din nou sa merg,dar eram prea surprinsa ca sa mai pastrez acelasi grad de furie.

-Dar poate camioneta ta sa ajunga pana acolo cu un singur rezervor de benzina ?

Isi potrivi pasul dupa al meu din nou.

-Nu vad de ce ar fi asta treaba ta. „Proprietar de Volvo tampit si stralucitor”

-Irosirea resurselor finite este treaba tuturor.

-Sincer,Edward.Am simtit un fior strabatandu-ma cand i-am spus numele si am urat sentimentul.Nu pot sa tin pasul cu tine.Credeam ca nu vrei sa fim prieteni.

-Am spus ca ar fi mai bine daca nu am fi prieteni,nu ca nu as vrea sa fim.

-A,mersi,acum s-a lamurit totul.

Sarcasm la greu.Mi-am dat seama ca ma oprisemiar din mergs.Eram la adapostul acoperisului cantineii acum,asa ca ma puteam uita mai usor la fata lui acum.Lucru care,cu siguranta,nu m-a ajutat sa imi limpezesc gandurile.

-Ar fi mai...prudent pentru tine daca nu ai fi prietena cu mine,explica el.Dar m-am saturat sa incerc sa stau departe de tine,Bella.

Ochii lui erau incredibil de intensi cand sopti acea ultima fraza,cu vocea inabusita.Nu-mi mai aminteam cum sa respir.

-Vrei sa mergi cu mine la Seattle ?intreba el,inca tensionat.

Nu puteam sa vorbesc,asa ca am dat din cap.El zambi scurt,apoi fata ii deveni serioasa.

-Chiar ca ar trebui sa stai departe de mine,ma avertiza el.Ne vedem la ora.

Se intoarse brusc si pleca pe drumul pe care veniseram.

5. Grupa sanguină

M-am dus la cursul de engleza ca intr-un vis.Nici nu mi-am dat seama ca ora incepuse cand am intrat in clasa.

-Multumim ca ati venit,domnisoara Swan,spuse domnul Mason cu un ton ironic.

M-am inrosit si m-am grabit sa ma asez.

Nu am vazut decat dupa ce s-a terminat ora ca Mike nu statea la locul lui obisnuit langa mine.Am simtit o urma de vina.Dar atat el,cat si Eric m-au asteptat la usa ca de obicei,asa ca mi-am imaginat ca nu eram complet neiertata.Mike parea sa devina din nou el insusi in timp ce mergeam,entuziasmandu-se cu privire la prognoza meteo pentru acest sfarsit de saptamana.Se parea ca ploaia urma sa ia o mica pauza,asa ca excursia lui la plaja putea avea loc.Am incercat sa par nerabdatoare ca sa ma revansez ca il dezamagisem ieri.Era dificil;chiar daca ploua sau nu,nu ar fi fost mai mult de 4 grade,daca eram norocosi.

Restul diminetii trecu ca prin ceata.Era greu sa cred ca de fapt nu imi imaginasem ceea ce spusese Edward si felul in care aratasera ochii lui.Poate ca era doar un vis foarte convingator pe care il confundasem cu realitatea.Asta parea mai probabil decat faptul ca eu chiar il atrageam.

Asa ca eram nerabdatoare si infricosata cand am intrat in cantina impreuna cu Jessica.Voiam sa ii vad fata,sa vad daca era din nou persoana rece,indiferent pe care o vazusem in ultimilele saptamani.Sau daca,prin nu stiu ce miracol,chiar auzisem ceea ce credeam ca auzisem de dimineata.Jessica batea campii in continuare despre planurile ei legate de bal-Lauren si Angela ii invitasera pe ceilalti baieti si acum mergeau toti impreuna-fara sa isi dea seama ca eu nu o bagam in seama.

M-a cuprins o dezamagire crunta cand mi-am aruncat imediat ochii spre masa lui.Ceilalti patru erau acolo,dar el era absent.Plecase acasa ?Jessica inca mai flecarea cand am urmat-o la coada,dezamagita.Imi pierdusem pofta de mancare-n-am cumparat decat o sticla cu limonada.Nu

voiam decat sa ma duc sa stau jos si sa sufara.

-Edward Cullen iar se holbeaza la tine,spuse Jessica,reusind intr-un final sa imi atraga atentia spunandu-i numele.Ma intreb de ce sta singur astazi.

Am ridicat brusc capul.I-am urmarit privirea ca sa il vad pe Edward,zambind strengareste,uitandu-se la mine de la o masa goala din cealalta parte a cantinei,opusa celei unde statea de obicei.Odata ce mi-a prins privirea,a ridicat o mana si mi-a facut semn cu degetul aratator sa vin langa el.In timp ce ma holbam la el cu neincredere,imi facu cu ochiul.

-Se refera la tine ?a intrebat Jessica cu o uimire insultatoare in voce.

-Poate ca are nevoie de ajutor cu tema la biologie,am mormait de dragul ei.Hm,mai mine ma duc sa vad ce vrea.

O simteam fixandu-ma cu privirea in timp ce ma indepartam.

Cand am ajuns la masa lui,m-am oprit in spatele scaunului din fata lui,nesigura.

-De ce nu stai cu mine astazi ?intreba el zambind.

M-am asezat automat,privindu-l cu precautie.Inca mai zambea.Era greu de crezut ca cineva atat de frumos putea fi real.Imi era teama ca ar putea disparea brusc intr-un norisor de fum,iar eu ma voi trezi.

Parea ca astepta sa spun ceva.

-Asta e altceva,am reusit eu intr-un sfarsit sa spun.

-Pai...Facu o pauza,iar apoi restul cuvintelor au venit ca o avalansa.M-am decis ca din moment ce o sa ma duc in iad,mai bine o fac cum trebuie.

Am asteptat sa spuna ceva care sa aiba sens.Secundele treceau.

-Stii ca nu am nici cea mai mica idee la ce te referi,am spus eu pana la urma.

-Stiu.Zambi din nou apoi schimba subiectul.Cred ca prietenii tai sunt separati pe mine pentru ca te-am rapit.

-O sa le treaca.

Le puteam simti privirile gaurindu-mi spatele.

-S-ar putea totusi sa nu te mai dau inapoi,spuse el cu o sclipire malitioasa in ochi.

Am inghitit in sec.El rase.

-Pari ingrijorata.

-Nu,i-am spus,dar,in mod ridicol,imi tremura vocea.Sunt surprinsa,de

fapt...ce-a declansat toate astea?

-Ti-am spus,m-am saturat sa incerc sa stau departe de tine.Asa ca renunt.

Inca mai zambea,dar ochii lui de culoarea caramelului erau seriosi.

-Renunti ?am repetat eu tulburata.

-Da,renunt sa mai fiu bun.De-acum inainte o sa fac doar ceea ce vreau eu si fie ce-o fi!

Zambetul ii pieri de pe buze in timp ce explica,iar o nuanta taioasa i se insinua in voce.

-Iar m-ai pierdut.

Acel zambet strengar care imi taia rasuflarea aparu din nou.

-Intotdeauna spun prea multe cand vorbesc cu tine,asta e una dintre probleme.

-Stai linistit,nu inteleg nimic din ce spui,l-am asigurat nedumerita.

-Pe asta ma bazez.

-Deci,pe limba noastra,acum,suntem prieteni ?

-Prieteni...medita el,dubios.

-Sau nu,am murmurat eu.

Edward ranji.

-Pai putem incerca,banuiesc.Dar te avertizez de pe acum ca nu sunt un prieten bun pentru tine.

In spatele zambetului,avertismentul era real.

-Spui des chestia asta,am observat eu,incercand sa ignor tremuraturul brusc din stomac si sa imi pastrez vocea calma.

-Da,pentru ca nu ma asculti.Inca mai astept sa ma crezi.Daca esti desteapta,o sa ma eviti.

-Cred ca mi-ai impartasit deja parerea cu privire la inteligenta mea.

Ochii mi se ingustara.El zambi spasit.

-Deci atat timp cat...nu sunt desteapta,vom incerca sa fim prieteni ?

-Cam asa ceva.

M-am chinuit sa rezum discutia noastra confuza.

-La ce te gandesti ?intreaba el curios.

Am ridicat privirea spre ochii lui de un auriu inchis,m-am zapacit si,ca de obicei,am rostit adevarul.

-Incerc sa-mi dau seama ce esti.

Maxilarul i se crispa,dar,cu ceva efort,isi mentinu zambetul pe fata.

-Si ai ceva noroc cu asta ?intreba el intr-o maniera nonsalanta.

-Nu prea,am recunoscut eu.

El rase.

-Care sunt teoriile tael ?

Am rosit.in ultima luna oscilam intre Bruce Wayne(Batman) si Peter Parker(Spider Man).Nici gand sa ii spun lui asa ceva.

-Nu vrei sa imi spui?intreba el,inclinandu-si usor capul intr-o parte,cu un zambet socant de seducator.

Am scuturat din cap.

-E prea jenant.

-Asta e foarte frustrant,stii,se planse el.

-Nu,am replicat eu repede,incruntrandu-ma.Nu-mi pot imagina de ce ar fi frustrant doar pentru ca cineva refuza sa iti spuna ce gandeste, chiar daca tot timpul face tot felul de remarce scurte si criptice intentionate special sa te tina treaz noaptea,intrebandu-te ce-ar putea insemna...nu,oare de ce ar fi asta frustrant?

Edward se stramba.

-Sau si mai bine,am continuat eu,lasandu-mi supararea inabusita sa iasa la iveala,sa spunem ca acea persoana a mai facut o serie de lucruri bizare,cum ar fi sa iti salveze viata in conditii imposibile si apoi sa te trateze ca un pai in ziua urmatoare si nici nu ti-a explicat nimic niciodata,desi a promis ca o va face.Si asta ar fi,de asemenea,foarte frustrant.

-Esti cam temperamental,nu ?

-Nu-mi plac oamenii cu doua fete.

Ne-am fixat unul pe altul cu privirea,fara sa zambim.

Privi peste umarul meu,apoi,pe neasteptate,rase scurt.

-Ce e ?

-Iubitul tau pare sa creada ca ma port urat cu tine,se intreaba daca sa vina sau sa nu sa ne intrerupa cearta.

Rase din nou.

-Nu stiu despre ce vorbesti,i-am spus cu raceala.Dar sunt sigura ca te inseli,oricum.

-Nu ma insel.Ti-am spus,majoritatea oamenilor sunt usor de citit.

-Cu exceptia mea,bineinteles.

-Da.Cu exceptia ta.

Dispozitia i se schimba brusc;ochii ii devenira meditativi.

-Ma intreb de ce.

Trebuia sa imi feresc ochii de intensitatea privirii lui.M-am concentrat sa desurubez capacul sticlei de limonada.Am luat o inghititura,uitandu-ma fix la masa fara sa o vad.

-Nu ti-e foame ?intreba el distras.

-Nu.Nu-mi venea sa ii spun ca stomacul meu era deja plin-plin de emotie.Tie ?

M-am uitat la masa goala din fata lui.

-Nu,nu mi-e foame.

Nu i-am inteles expresia fetei ;parea ca se amuza de o gluma de-a lui personala.

-Imi faci o favoare,te rog ?l-am intrebat dupa un moment de ezitare.

Deveni brusc circumspect.

-Depinde ce vrei.

-Nu e mult,l-am asigurat.

Astepta,precaut,dar curios.

-Ma intrebam doar...daca m-ai putea avertiza dinainte data viitoare cand te decizi sa ma ignori pentru binele meu.Asa,ca sa fiu pregatita.

Ma uitam la sticla de limonada in timp ce vorbeam,trasand cercuri cu degetul mic pe gura sticlei.

-Suna cinstit.

Cand m-am uitat spre el,isi tineau buzele stranse ca sa nu izbucneasca in ras.

-Mersi.

-Acum pot sa primesc si eu un raspuns la schimb ?intreba el.

-Unul singur.

-Spune-mi o teorie.

-Ah! Asta nu.

-N-ai pus conditii,doar mi-ai promis un raspuns,imi reaminti el.

-Si tu ti-ai incalcat promisiunile,i-am reamintit,la randul meu.

-Doar o teorie,n-o sa rad.

-Ba da,o sa razi.Eram sigura de asta.

Se uita in jos,apoi ma privi pe sub genele lungi si negre,cu ochii lui caprui arzandu-ma.

-Te rog,sopti el,aplecandu-se spre mine.

Am clipit,cu mintea brusc golita.Doamne sfinte,cum facea asta ?

-Aaa,ce ?am intrebat,pierduta.

-Te og,spune-mi o teorie.

Ochii lui inca ma ardeau la foc mocnit.

-Hm,pai,ai fost muscat de un paianjen radioactiv ?

Se pricepea si la hipnoza oare ?Sau eram eu prea usor de manipulat ?

-Nu esti foarte creativa,se amuza el.

-Imi pare rau,asta e tot ce am,am spus eu ofensata.

-Nu esti nici macar pe aproape,ma tachina el.

-Nici un paianjen ?

-Nu.

-Si nici radioactivitate ?

-Deloc.

-La naiba,am oftat eu.

-Nici kriptonita nu ma deranjeaza,a chicotit el.

-Ai zis ca nu razi,iti amintesti ?

Se lupta sa redevina serios.

-O sa imi dau eu seama intr-un final,l-am avertizat.

-As vrea sa nu incerci.

Era din nou serios.

-Pentru ca... ?

-Daca nu sunt un supererou ?Daca sunt tipul cel rau ?Zambi sagalnic,dar ochii ii erau de nepatruns.

-Aha,am spus eu,in timp ce cateva lucruri la care facuse aluzie mi s-au clarificat brusc.Inteleg.

-Chiar intelegi ?

Fata lui deveni aspra,de parca ii era teama ca,din greseala,spusese prea mult.

-Esti periculos ?am concluzionat eu,in timp ce pulsul mi se accelera pe masura ce intelegeam adevarul propriilor cuvinte.Chiar era periculos.Incercase sa imi spuna asta tot timpul.

El se uita la mine pur si simplu,cu ochii plini de o emotie pe care nu o

puteam intelege.

-Dar nu esti rau,am soptit eu,dand din cap.Nu,nu cred ca esti rau.

-Te inseli.

Vocea abia i se auzea.Cobori privirea si imi fura capacul de la sticla,incepand sa il invarta pe o parte intre degete.M-am holbat la el,intrebandu-ma de ce nu mi-era teama.Vorbea serios cand spunea ce spunea-asta era evident.Dar ma simteam doar nelinistita,incordata...si,mai mult decat orice,fascinata. In acelasi mod in care ma simteam intotdeauna cand eram langa el.

Linistea a durat pana cand am observat ca nu mai era aproape nimeni in cantina.Am sarit in picioare.

-O sa intarziem.

-Nu vin la ora azi,spuse el,rasucind capacul atat de repede ca abia se mai vedea.

-De ce nu ?

-E sanatos sa mai chiulesti din cand in cand.

Zambi spre mine,dar ochii inca ii erau ingrijorati.

-Ei,eu ma duc,i-am spus.

Eram prea lasa ca sa risc sa fiu prinsa.

Isi intoarse din nou atentia spre jocul cu capacul sticlei.

-Ne vedem mai tarziu atunci.

Am ezitat,neștiind ce sa fac,dar apoi primul sunet al soneriri m-a grabit spre usa,aruncand o ultima privire spre Edward,care mi-a confirmat ca nu se miscase nici un centimetru.

In timp ce aproape alergam spre casa,capul mi se invartea mai repede decat capacul sticlei.Atat de putine intrebari isi gasisera raspunsul in comparatie cu atat de multe noi intrebari care aparusera ! Macar se oprise ploaia.

Am avut noroc.Domnul Banner nu era in clasa cand am ajuns.M-am asezat repede in scaunul meu,constienta ca Mike,cat si Angela ma fixau cu privirea.Mike parea numultumit,iar Angela parea surprinsa si usor impresionata.

Domnul Banner intra in clasa,cerand sa se faca liniste.Balansa cateva cutiute de carton in brate.Le puse pe masa lui Mike si ii spuse sa le imparta tuturor colegilor.

-Bine,dragilor,vreau sa luati fiecare cate un obiect din fiecare cutie,spuse el in timp ce scotea o pereche de manusi de cauciuc din buzunarul halatului si le puse pe maini.

Sunetul ascutit al manusilor plescaind pielea de la incheieturile mainilor profesorului mi se paru ca prevesteste ceva rau.

-Primul obiect ar trebui sa fie un cartonas indicator,continua el,luand un cartonas alb cu patru patrate marcate pe elsi aratandu-ni-l.Al doilea este un aplicator cu patru ace-ridica ceva care arata ca un pieptene de par fara toti dintii-,iar al treilea este un microbisturiu steril.

Ridica o bucata mica de plastic albastru si o desfacu in jumatate.Firul era invizibil de la distanta,dar stomacul mi se intoarse pe dos.

-Voi veni pe la voi cu o seringa de apa ca sa va pregatesc cartonasele,asa ca nu incepeti pana nu ajung la fiecare.

Incepu la masa lui Mike,punand cu atentie cate o picatura de apa in fiecare dintre cele patru patrate.

-Apoi vreau sa va intepati cu atentie degetul cu bisturiul...

Lua mana lui Mike si ii impinse cu bisturiul varful degetului mijlociu...O,nu...O transpiratie rece si umeda imi cuprinse fruntea.

-Puneti o picatura mica de sange pe fiecare ac al aplicatorului.

Demonstra asta,strangand degetul lui Mike pana cand curse sange.Am inghitit convulsiv,cu stomacul din ce in ce mai greu.

-Apoi aplicati pe cartonas,termina el,ridicand cartonasul patat de rosu sa ni-l arate.

Am inchis ochii,incepand sa aud prin zumzetul din urechi.

-Crucea Rosie organizeaza o actiune de donare de sange in Port Angeles weekendul viitor,ca am considerat necesar ca toti sa va stiti grupa sanguina.Parea mandru de el insusi.Cei care nu aveti 18 ani inca veti avea nevoie de permisiunea parintilor.Am formularele necesare pe catedra.

Continua sa mearga prin camera cu picaturile lui de apa.Mi-am lipit obrazul de blatul rece si negru al mesei si am incercat sa raman constienta.In jurul meu auzeam numai tipete,plansete si chicoteli,pe masura ce colegii mei isi intepeau degetele.Inspiram si expiram incet pe gura.

-Bella,esti bine ?intreba domnul Banner.

Vocea lui suna aproape de capul meu si parea calma.

-Eu imi stiu deja grupa sanguina,domnule Banner,i-am spus cu o voce

slaba.

Imi era teama sa ridic capul.

-Simti ca iti vine sa lesini ?

-Da,domnule,am murmurat eu,dandu-mi suturi mentale pentru ca nu chiulisem cand am avut ocazia.

-O poate duce cineva pe Bella la cabinetul medical,va rog ?intreba el.

N-a trebuit sa ridic capul ca sa stiu ca Mike se va oferi voluntar.

-Poti sa mergi ?intrebe domnul Banner.

-Da,am soptit eu.Lasati-ma nummai sa ies de aici,am mai adaugat in gand.Ma tarasc daca trebuie.

Mike parea nerabdator in timp ce isi puse bratul in jurul taliei mele si imi trase bratul meu peste umarul lui.M-am sprijinit complet de el pana am iesit din clasa.

Mike m-a condus incep prin curtea scolii.Cand am cotit spre cantina si nu mai eram in vazut cladirii cu numarul 4,in caz ca domnul Banner ne urmarea,m-am oprit.

-Lasa-ma sa stau doar un minut,tine-ti mana in buzunar!l-am avertizat.

Inca mai eram ametita.M-am culcat pe o parte,cu obrazul lipit de cimentul umed si inghetat al trotuarului,inchizand ochii.Asta paru sa ma ajute putin.

-Uau,esti verde,Bella,spuse Mike speriat.

-Bella ?striga de la distanta o alta voce familiara.

Nu! Da Doamne sa imi imaginez vocea aia atat de oribil de familiara.

-Ce-i cu ea ?E ranita ?

Vocea lui era aporoape acum si parea suparata.Nu mi-o imaginam.Am inchis ochii strans sperand sa mor.Sau,cel putin,sa nu vomit.Mike parea stresat.

-Cred ca a lesinat.Nu stiu ce s-a intamplat,nici macar nu si-a intepat degetul.

-Bella! Vocea lui Edward era acum langa mine si parea usurata.Ma auzi ?

-Nu,am gemut eu.Pleaca.

Rase.

-O duceam la cabinetul medical,explica Mike pe un ton defensiv,dar n-a vrut sa mearga mai departe.

-O duc eu,spuse Edward.Ii puteam auzi zambetul inca prezent in voce.Tu poti sa te intorci la ora.

-Nu,protesta Mike.Eu trebuie s-o duc.

Brusc,trotuarul disparu de sub mine.Am deschis ochii,socata.Edward ma ridicase in brate,la fel de usor de parca as fi cantarit 5 kilograme si nu 50.

-Lasa-ma jos! O,doamne ajuta-ma sa nu vomit pe el !

Incepuse sa mearga inainte ca eu sa termin de vorbit.

-Hei,striga Mike,ramas deja la zece pasi in urma noastra.

Edward il ignora.

-Arati groaznic,imi spuse el ranjind.

-Pune-ma la loc pe trotuar,am mormait eu.

Miscarea leganata a mersului sau nu ma ajuta.Ma tinea departe de corpul lui,delicat,sustinandu-mi toata greutatea doar cu bratele,lucru care nu parea sa il deranjeze.

-Deci,lesini la vederea sangelui ?intreba el.

Asta paru sa il amuze.N-am raspuns.Am inchis ochii,luptandu-ma cu greutate din toate puterile, inclestandu-mi buzele.

-Si nici macar nu e sangele tau,continua el,distrandu-se pe seama mea.

Nu stiu cum a deschis usa cu mine in brate,dar deodata se facu mai cald,asa ca mi-am dat seama ca eram inauntru.

-Vai de mine! Am auzit o voce de femeie rostind.

-A lesinat la ora de biologie,explica Edward.

Am deschis ochii.Eram la secretariat,iar Edward se indrepta cu pasi mari spre usa cabinetului medical,aflata dincolo de biroul de relatii cu publicul.Doamna Cope,receptionista cu parul roscat,alerga in fata lui sa ii tina usa deschisa.Infirmiera ca o bunicuta isi ridica privirea sintr-o carte,uimita,in timp ce Edward intra in cabinet si ma aseaza cu grija pe hartia uscata care acoperea salteaua maro de vinil de pe singurul pat din camera.Apoi se duse si se sprijini de cel mai indepartat perete posibil din camera ingusta.Ochii ii erau stralucitori,tulburati.

-A lesinat putin,atata tot,o reasigura el pe infirmiera sperziata.Isi testeaza grupele de sange la biologie.

Infirmiera dadu din cap cu intelepciune.

-Intotdeauna e cate unul.

Edward isi inabusi un raset.

-Intinde-te putin,draguta,o sa treaca.

-Stiu,am oftat eu.Greata se diminuea deja.

-Ti se intampla des asta ?ma intreba ea.

-Uneori,am recunoscut eu.

Edward tusi ca sa ascunda inca un hohot de ras.

-Poti sa te duci inapoi la ora,ii spuse ea.

-Trebuie sa stau cu ea.

Spuse asta atat de autoritar si sigur pe el ca infirmiera,desi stramba din nas,nu mai comenta nimic.

-Iti aduc niste gheata pentru frunte,draguta,imi spuse ea si iesi in graba din cabinet.

-Ai avut dreptate,am gemut eu,inchizand ochii.

-De obicei am dreptate,dar la ce te referi acum in mod deosebit ?

-Chiulitul e sanatos.

Am incercat sa respir regulat.

-Pentru o clipa chiar m-ai speriat,recunoscu el dupa o scurta pauza.Tonul lui parea ca da de inteles ca marturiseste o slabiciune umilitoare.Credeam ca Newton iti cara cadavrul sa il ingroape in padure.

-Ha,ha !

Inca mai aveam ochii inchisi,dar ma simteam mai bine cu fiecare minut ce trecea.

-Sincer,am vazut cadavre care aratau mai bine.Eram ingrijorat ca va trebui sa iti razbun moartea.

-Bietul Mike...Sigur e furios.

-Nu ma poate suferi deloc,spuse Edward vesel.

-Nu poti fi sigur de asta,l-am contrazis eu,dar apoi brusc m-am intrebat daca nu cumva putea.

-I-am vazut fata-imi dau seama.

-Cum m-ai vazut?Credeam ca chiulesti.

Ma simteam aproape bine acum,desi ameteala ar fi trecut mai repede daca as fi mancat ceva la pranz.Pe de alta parte,poate ca eram norocoasa ca aveam stomacul gol.

-Eram in masina,ascultand un CD.

Un raspuns atat de normal...Am fost surprinsa.

Am auzit usa si am deschis ochii ca sa o vad pe infirmiera cu o compresa rece in maini.

-Poftim,draguta! Puse compresa pe fruntea mea.Arati mai bine,adauga ea.

-Cred ca sunt bine,am spus eu,ridicandu-ma in fund.Nu se mai invartea nimic in jurul meu,dar mai auzeam putin bazaitul din urechi.Peretii verzi ca menta ramasera la locul lor.

Mi-am dat seama ca voia sa ma faca sa ma intind din nou,dar usa se deschise chiar atunci si doamna Cope baga capul inaintre.

-Mai avem unul,avertiza ea.

Am sarit din pat ca sa eliberez patul pentru urmatoarea victima.I-am dat compresa inapoi infirmierei.

-Poftim,nu mai am nevoie de ea.

Apoi Mike intra sovaind pe usa,sprijinindu-l acum pe Lee Stephens,un alt baiat din clasa noastra de biologie,aratand foarte palid.Edward si cu mine ne-am lipit de perete ca sa le facem loc.

-O,nu,murmura Edward.Du-te la secretariat Bella.

M-am uitat la el incurcata.

-Crede-ma,du-te !

M-am intors pe calcaie si am prins usa inainte sa se inchida,tasnind afara din cabinetul medical.Il simtam pe Edward exact in spatele meu.

-Chiar m-ai ascultat.

Era socat.

-Am simtit miros de sange,am spus eu,stramband din nas.Lui Lee nu-i venise rau uitandu-se la ceilalti,cum imi venise mie.

-Oamenii nu pot simti mirosul sangelui,ma contrazise el.

-Ei,eu pot,de la asta imi vine rau.Miroase ca rugina...si ca sarea.

Ma privea fix cu o expresie de nepatruns in privire.

-Ce e ?l-am intrebat eu.

-Nimic.

Tocmai atunci Mike intra pe usa,uitandu-se cand la mine,cand la Edward.Privirea pe care i-o arunca lui Edward confirma ceea ce spusese mai devreme despre antipatia lui Mike.Se uita inapoi spre mine,cu o mina suparata.

-Arati mai bine,comenta el.

-Tine-ti mana in buzunar,l-am avertizat eu din nou.

-Nu mai sangereaza,murmura el.Te intorci la ora ?

-Glumesti ?Va trebui sa ma intorc pe calcaie si sa vin aici din nou.

-Mda,banuiesc ca asa e...Deci vii weekendul acesta ?La plaja?In timp ce vorbea,mai arunca o privire rautacioasa catre Edward,care statea sprijinit de teigheaua aglomerata,nemiscat ca o statuie,uitandu-se in gol.

Am incercat sa par cat de prietenoasa am putut.

-Sigur,ti-am spus ca vin.

-Atunci ne vedem la magazinul tatalui meu.Limbajul corpului lui dadea clar de inteles ca nu era o invitatie deschisa.

-Voi fi acolo,am promis eu.

-Ne vedem la ora de educatie fizica,spuse el,indreptandu-se cu pasi nesiguri spre usa.

-Ne vedem acolo,am replicat eu.

Se mai uita inca o data la mine,cu fata lui rotunda bosumblata,apoi iese incet pe usa,cu umerii cazuti. Un nou val de mila ma cuprinse.N-aveam chef sa ii vad din nou fata dezamagita...la ora de educatie fizica.

-Educatie fizica,am gemut eu.

-Ma ocup eu de asta.Nu observasem ca Edward se apropiase de mine,dar acum imi vorbea la ureche.Du-te sa stai jos si sa pari palida,murmura el.

Asta nu era o problema ;intotdeauna eram palida,iar lesinul meu recent imi lasase o pelicula fina de transpiratie pe fata.M-am asezat intr-unul din scaunele pliante scartaitoare si mi-am sprijinit capul de perete cu ochii inchisi.Episoadele de lesin ma epuizau intotdeauna.L-am auzit pe Edward vorbind incet la birou.

-Doamna Cope ?

-Da ?

N-o auzisem intorcandu-se.

-Bella are educatie fizica urmatoarea ora si nu cred ca se simte indeajuns de bine.De fapt,cred ca ar trebui s-o duc acasa chiar acum.Credeti ca ati putea s-o invoiti de la ora?

Vocea lui era ca mierea topita.Puteam sa imi imaginez numai cat de coplesitori trebuiau sa fie ochii lui.

-Ai nevoie si tu de invoire,Edward ?se agita doamna Cope.

Eu de ce nu puteam face asta ?

-Nu,eu am ora cu doamna Goff si nu se va supara.

-Bine,atunci s-a rezolvat.Sanatate multa,Bella,imi striga ea.

Am dat din cap slab,prefacandu-ma putin.

-Poti sa mergi sau vrei sa te iau iar in brate?

Cu spatele la receptionera,fata lui deveni sarcastica.

-Merg singura.

M-am ridicat cu grija,dar eram bine.Ini tinu usa deschisa,cu zambetul politicos dar cu privirea batjocoritoare.Am pasit afara in burnita fina si rece care tocmai incepuse sa cada.Imi placea senzatia pe care mi-o dadea in timp ce imi spala fata de transpiratia lipicioasa.Era prima oara cand ma bucuram de umezeala constanta ce cadea din cer.

-Mersi,i-am zis dupa ce m-a urmat afara.Aproape ca a meritat sa mi se faca rau ca sa scap de educatie fizica.

-Oricand.

Se uita drept inainte,privind departe,in ploaie.

-Deci vii ?Sambata asta,vreau sa zic.

Speram ca vine,desi parea imposibil.Nu mi-l puteam imagina ingramadinsu-se intr-o masina cu restul copiilor de la scoala ;nu apartinea aceleasi lumi.Dar numai speranta ca ar putea veni imi dadea primul sentiment de entuziasm cu privire la excursia aceea.

-Unde va duceti,mai exact ?Inca mai privea inainte,fara nici o expresie inochi.

-In rezervatia La Push,la Prima Plaja.I-am studiat fata,incercand s-o citesc.Mi s-a parut ca ochii i s-au ingustat imperceptibil.

Se uita la mine cu coada ochiului,zambind ironic.

-Nu prea cred ca am fost invitat.

Am oftat.

-Tocmai te-am invitat eu.

-Hai sa nu-l provocam noi doi pe Mike saptamana asta mai mult decat am facut-o deja.Nu vrem sa explodeze.

Ochii ii sclipeau-ii amuza ideea mai mult decat ar fi trebuit.

-Lasa-l pe Mike,am murmurat eu,preocupata de felul in care spusese „noi doi”.Imi placea mai mult decat ar fi trebuit.

Ne aflam aproape de parcare acum.Am dat sa fac stanga spre

camioneta mea.Ceva m-a prins de jacheta,smucindu-ma inapoi.

-Unde crezi ca te duci ?intreba el,scandalizat.Imi tinea strans in pumn marginea jachetei.

Eram incrunzata.

-Ma duc acasa.

-N-ai auzit cand am promis ca te duc acasa in siguranta ?Crezi ca o sa te las sa conduci in starea ta?Vocea lui inca era indignata.

-Ce stare ?Si ce se va intampla cu camioneta mea ?m-am plans eu.

-O s-o rog pe Alice sa ti-o aduca dupa ore.

Ma conducea spre masina lui,tragandu-ma de jacheta.Tot ce puteam sa fac era sa nu cad pe spate. Probabil ca m-ar fi tarat daca as fi facut-o.

-Da-mi drumul,am insistat eu.Nu ma baga in seama.M-am impleticit mai departe pe trotuarul ud pana am ajuns la Volvo.Acolo m-a eliberat in sfarsit-m-am oprit in usa sin dreapta soferului.

-Esti atat de agresiv! am protestat eu.

-E deschis,a fost tot ce a raspuns el.

Se urca la volan.

-Sunt perfect capabila sa conduc singura pana acasa !

Stateam langa masina,spumegand de furie.Turna cu galeata si nu imi spusesem gluga,asa ca parul era imbibat de apa care mi se scurgea pe spate.

Cobori fereastra automata si se apleaca spre mine peste scaun.

-Urca,Bella !

N-am raspuns.Imi calculam in minte sansele de a ajunge la camioneta inainte sa ma prinda.Trebuia sa recunosc ca nu erau buna.

-O sa te tarasc inapoi,amenunta el,ghicindu-mi intentiile.

Am incercat sa-mi pastrez demnitatea si m-am urcat in masina.N-am avut prea mult noroc-aratam ca o mata plouata,iar cizmele imi scartaiau.

-Nu era nevoie de asa ceva,i-am spus eu intepata.

Nu imi raspunse.Umbla la butoanele de control ale masinii si dadu caldura mai tare si muzica mai incet.In timp ce scotea masina sin parcare,ma hotarasem sa nu vorbescdeloc cu el ;dar am recunoscut muzica de pe CD,iar curiozitatea mi-a alungat intentiile.

-Clar de Luna ?am intrebat surprinsa.

-Stii muzica lui Debussy ?

Si el paru surprins.

-Nu foarte bine,am recunoscut.Mama mea punea multa muzica clasica acasa-ii stiu doar pe favoriti mei.

-E si unul dintre dintre favoriti mei.

Se uita afara prin ploaie,pierdut in ganduri.Ascultam muzica relaxandu-ma in scaunul din piele de culoare gri-deschis.Era imposibil sa nu raspund la melodia familiara,calmanta.Ploaia transforma totul de dincolo de fereastră in pete gri si verzi.Am inceput sa imi dau seama ca mergeam cu mare viteza ;masina se misca totusi atat de constant si de uniform incat nici nu simteam.Numai luminile orasului stralucind pe langa ea aratau ca mergeam destul de repede.

-Cum e mama ta ?ma intreba el brusc.

Am privit spre el ca sa il vad studiindu-ma cu ochi curiosi.

-Arata cam ca mine,doar ca e mai draguta,i-am raspuns eu.

Edward ridica din sprancene.Eu am prea mult din Charlie.E mai delasatoare decat mine si mai curajoasa.E iresponsabila,usor excentrica si o bucatareasa foarte imprezibila.E cea mai buna prietena a mea.M-am oprit.Ma deprima sa vorbesc despre ea.

-Ce varsta ai tu,Bella>

Vocea ii suna frustrata dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam imagina.Oprise masina si am realizat ca eram deja acasa la Charlie.Ploaia era atat de puternica incat casa nu se vedea aproape deloc.Parca masina se scufundase intr-un rau.

-Am 17 ani,am raspuns,putin confuza.

-Nu pari de 17 ani.

Tonul lui era incarcat de repros ;m-a facut sa rad.

-Ce e ?intreba el,curios din noy.

-Mama imi spune mereu ca m-am nascut de 35 de ani si ca imbatranesc mai mult in fiecare an.Am ras,apoi am oftat.Ei,cineva trebuie sa fie adultul.Am tacut pentru o secunda.Nici tu nu arati ca un copil de liceu,am observat eu.

Se stramba si schimba subiectul.

-Deci,de ce s-a maritat mama ta cu Phil ?

Am fost surprinsa ca ii retinuse numele ;il mentionasem doar o data,cu aproape doua luni in urma.Mi-a luat un moment sa raspund.

-Mama mea...e foarte tanara pentru varsta ei.Cred ca Phil o face sa se

simta si mai tanara.Oricum,e nebuna dupa el.

Am scuturat din cap.Atractia era un mister pentru mine.

-Esti de acord cu asta ?ma intreba el.

-Conteaza ?am contracarat eu.Vreau sa fie fericita.Iar ea il vrea pe el.

-Foarte generos din partea ta...Ma intreb,medita el.

-Ce?

-Si ea s-ar purta la fel cu tine,crezi?Indiferent de barbatul pe care l-ai alege ?

Se concentra asupra mea,cautandu-mi privirea cu ochii.

-C...cred ca da,m-am balbait eu.Dar ea e parintele pana la urma.E putin diferit.

-Nimeni infricosator atunci,ma iachina el.

Am ranjit ca raspuns.

-Ce intelegi prin infricosator ?Multi cercei pe fata si tatuaje pe tot corpul ?

-Asta e o definitie,banuiesc.

-Care e definitia ta ?

Dar el imi ignora intrebarea si imi adresa alta.

-Crezi ca eu as putea fi infricosator ?

Ridica o spranceana si urma vaga de zambet ii lumina fata.M-am gandit pentru un moment,intrebandu-ma daca ar merge mai bine adevarul sau o minciuna.

-Hm...cred ca ai putea fi daca ai vrea.

-Acum ti-e teama de mine?

Zambetul disparu,iar fata lui ingereasca deveni brusc serioasa.

-Nu.

Dar am raspuns prea repede.Zambetul reveni.

-Deci acum o sa-mi povestesti despre familia ta?l-am intrebat ca sa ii distrag atentia.sigur e o poveste mai interesanta decat a mea.

Deveni imediat precaut.

-Ce vrei sa stii ?

-Sotii Cullen te-au adoptat ?Am verificat eu.

-Da.

Am ezitat pentru un moment.

-Ce s-a intamplat cu parintii tai ?

-Au murit cu multi ani in urma.Tonul lui era prozaic.

-Imi pare rau,am murmurat eu.

-Nu imi amintesc foarte bine de ei.Carlisle si Esme sunt parintii mei de
cave vreme.

-Si ii iubesti.

Nu era o intrebare.Era evident din felul in care vorbea despre ei.

-Da.Zambi.Nu-mi imaginez doi oameni mai buni.

-Esti foarte norocos.

-Stiu ca sunt.

-Si fratele si sora ta ?

Se uita la ceasul de pe bord.

-Fratele si sora mea si mai ales Japer si Rosalie vor fi foarte separati
daca trebuie sa stea in ploaie sa ma astepte.

-O,imi pare rau,cred ca trebuie sa pleci.

Nu voiam sa ma dau jos din masina.

-Si probabil ca iti vrei camioneta inapoi inainte sa ajunga seful de
politie Swan acasa,ca sa nu fii nevoita sa ii spui despre incidentul de la ora
de biologie.

Ranji la mine.

-Sunt sigura ca a auzit deja.Nu exista secrete in Forks.Am oftat.

Rase si era un fel de tensiune in rasul lui.

-Distractie placuta la plaja...si vreme buna pentru stat la soare.

Privi afara la perdeaua de ploaie,

-Ne vedem maine ?

-Nu.Emmett si cu mine incepem weekendul mai devreme.

-Ce aveti de gand sa faceti ?

Un prieten putea sa intrebe asta,nu ?Speram ca dezamagirea nu era prea
evidenta.

-Mergem intr-o excursie in salbaticia de pe Stancile Caprei,la sud de
muntele Rainier.

Mi-am amintit ca Charlie spusese ca familia Cullen mergea des cu
cortul.

-O,bine,distractie placuta.

Am incercat sa par entuziasmata,dar nu cred ca l-am pacalit.Un zambet
ii juca in coltul gurii.

-Vrei sa faci ceva pentru mine weekendul acesta ?

Se intoarse si ma privi drept in fata,folosindu-se de toata forta ochilor lui aurii arzatori.

Am dat din cap,pierduta.

-Nu te supara,dar pari unul dintre oamenii aceia care atrag accidentele ca un magnet.Asa ca... incearca sa nu cazi in ocean sau sa te lasi calcata de ceva,bine ?

Zambi strengareste.

-O sa vad ce pot sa fac,m-am rastit eu,sarind afara in ploaie.

Am trantit usa in urma mea cu prea multa forta.

Inca mai zambea cand porni masina si se indeparta.

6. Povești de groază

În timp ce eram în camera mea, încercând să mă concentrez asupra actului al treilea din Macbeth, stateam de fapt cu urechile ciulite să imi aud camioneta. Crezusem că, în ciuda ploii abundență, îmi aș fi putut auzi hârâitul motorului. Dar, când m-am dus să trag cu ochiul pe după perdea, din nou, era acolo.

Nu prea așteptam ziua de vineri, iar când a venit a fost exact așa cum am sperat să nu fie. Bineînțeles, erau comentariile despre lesinul meu. Mai ales Jessica părea să se amuze foarte tare pe seama acestui incident. Din fericire, Mike își ținu gura, astfel că nimeni nu părea să știe despre implicarea lui Edward. Totuși, Jessica avea multe întrebări despre prânzul de ieri.

-Deci, ce-a vrut Edward Cullen ieri? mă întreba ea la ora de trigonometrie.

-Nu știu, îmi am răspuns sincer. N-a mai ajuns cu adevărat la subiect.

-Părei cam furioasă, se avânta ea.

-Serios?

M-am străduit să nu afișez nici o expresie.

-Știi, nu l-am văzut niciodată să stea cu altcineva decât cu familia lui. A fost foarte ciudat.

-Ciudat, am fost eu de acord.

Jessica părea enervată; își tot trecea nerăbdătoare mâna prin buclele negre. Banuiesc că sperase să aude ceva care ar constitui o barfa bună de împărtășit.

Cea mai rea parte cu privire la ziua de vineri a fost că, deși știam că nu va fi acolo, totuși eu am sperat. Când am intrat în cantină cu Jessica și Mike, nu m-am putut abține să nu mă uit spre masa lui, unde Rosalie, Alice și Jasper erau așezați, discutând, cu capetele apropiate. Și nu am putut opri tristetea care m-a cuprins când mi-am dat seama că nu știam cât timp va trece până îl voi revedea.

La masa mea, toată lumea făcea planuri pentru a doua zi. Mike era din

nou vesel,increzandu-se foarte mult in meteorologul local,care promisese soare.Asta trebuia s-o vad mai intai ca s-o cred.Dar astazi era mai cald-aproape 16 grade.Poate ca excursia noastra nu va fi complet groaznica.

Am interceptat cateva priviri neprietenoase ale lui Lauren in timpul pranzului,pe care nu le-am inteles pana nu am iesit cu totii din cantina.Eram chiar in spatele ei,la un metru de parul lui lucios,blond platinat,dar ea,evident,nu-si dadea seama de asta.

-...nu stiu de ce Bella-imi spuse numele batjocoritor-nu sta cu cei din familia Cullen de azi inainte,am auzit-o soptindu-i lui Mike.

Nu observasem niciodata ce voce nazala,neplacuta avea si am fost surprinsa de rautatea din ea.Chiar nu o cunosteam deloc,cu siguranta nu atat de bine incat sa ma antipatizeze-cel putin asa credeam eu.

-E prietena mea si sta cu noi,ii sopti Mike cu loialitate,dar si de parca si-ar fi aparat terenul.

M-am oprit ca sa le las pe Jess si pe Angela sa ma depaseasca.Nu voiam sa ii mai aud.

In seara aceea,la cina,Charlie paru entuziasmat de excursia mea in rezervatia La Push de a doua zi dimineata.Cred ca se simtea vinovat ca ma lasa singura acasa la fiecare sfarsit de saptamana,dar isi petrecuse prea multi ani construindu-si niste obiceiuri ca sa le mai incalce acum.Bineinteles ca stia numele tuturor copiilor care mergeau,si numele parintilor lor,si,probabil,ale strabunicilor.Parea sa fie de acord.Ma intrebam daca ar fi de acord si ca planul meu de a merge in Seattle cu Edwrad Cullen.Nu ca aveam de gand sa ii spun.

-Tata,stii o zona care se numeste Stancile Caprei sau ceva de genul acesta ?Cred ca se afla la sud de Muntele Rainier,am intreat eu ca din intamplare.

-Mda,de ce ?

Am dat din umeri.

-Niste colegi spuneau ca se duc acolo cu cortul.

-Nu e un loc foarte bun pentru mers cu cortul.Parea surprins.Prea multi ursi.Majoritatea oamenilor se duc acolo in sezonul de vanatoare.

-A,am murmurat eu.Poate am inteles eu numele gresit.

Am vrut sa dorm pana mai tarziu,dar o stralucire neobisnuita m-a trezit.Am deschis ochii si am vazut o lumina galbena si clara intrand pe

fereastră.Nu-mi venea sa cred.M-am repezit la fereastră sa verific si,in mod surprinzator,era soarele.Se afla in partea gresita de cer,prea jos si nu parea sa fie atat de aproape pe cat ar trebui,dar macar era soare.Norii margineau orizontul,dar un petic mare de albastru era vizibil in mijloc.Am stat la fereastră cat de mult am putut,temandu-ma,ca,daca plec, albastrul va disparea din nou.

Magazinul Echipamentele Olimpice Newton se afla achiar in nprdul orasului.Il vazusem,dar nu oprisem niciodata acolo-nu prea aveam nevoie de dotari necesare pentru petrecerea timpului in aer liber.In parcare am recunoscut Suburbanul lui Mike si Sentra lui Tyler.In timp ce parcam langa masinile lor,am vazut grupul adunat in fata Suburbanului.Eric era acolo,impreuna cu inca doi baieti care imi erau colegi la ore ;eram aproape sigura ca numele lor erau Ben si Conner.Jess era acolo,flancata de Angela si de Lauren.Mai erau inca trei fete cu ele,inclusiv una peste care cazusem vineri la ora de educatie fizica.Aceea mi-a aruncat o privire reutacioasa cand am coborat din camioneta si i-a soptit ceva lui Lauren.Iar aceasta si-a scuturat parul ca matasea porumbului si s-a uitat la mine dispretuitor.

Deci avea sa fie una din zilele acelea.

Mike,cel putin,era fericit sa ma vada.

-Ai venit,striga el incantat.Am spus ca va fi soare azi,nu ?

-Ti-am spus ca vin,i-am reamintit.

-Ii mai asteptam pe Lee si pe Samantha...doar daca n-ai mai invitat tu pe cineva,adauga Mike.

-Nu,am mintit eu cu usurinta,sperand ca n-o sa fiu prinsa cu minciuna.

Dar,in acelasi timp,dorindu-mi sa se intample o minune si sa vina Edwrad.

Mike paru satisfacut de raspuns.

-Mergi cu mine in masina ?Ori cu mine,ori cu minivanul(masina de familie cu 7 locuri)mamei lui Lee.

-Sigur ca merg cu tine.

Zambi bucuros.Era atat de usor sa il faci pe Mike fericit !

-Poti sa stai in fata,promise el.

Mi-am ascuns neplacerea.Nu era atat de simplu sa il fac fericiti si pe Mike,si pe Jessica in acelasi timp.O puteam vedea pe Jessica incruntandu-se la noi.

Sortii au fost in favoarea mea totusi.Lee a mai adus inca doi oameni,astfel ca,brusc orice loc era necesar.Am reusit s-o inghesuim pe Jessica intre mine si Mike,pe locul din fata al Suburbanului.Mike s-ar fi putut purta mai delicat,dar macar Jessica pare mai linistita.

Erau numai 25 de kilometri din Forks pana in La Push,pe un drum marginit de superbe paduri verzi si dese,pe sub care serpuia de doua ori raul Quillayute.Eram bucuroasa ca stateam la fereastra.Coborasem geamurile-Suburbanul era putin cam inghesuit cu noua oameni in el-,astfel ca am incercat sa absorb cat mai mult soare posibil,

Fusesem pe plajele din La Push de mai multe ori in timpul verilor petrecute in Forks cu Charlie,asa ca faleza lunga de cativa kilometri a Primei Plaje imi era familiara.Frumusetea ei inca iti mai lua rasuflarea.Apa era gri-inchis, chiar si in lumina soarelui,cu o spuma alba si se izbea de tarmul gri,stancos.Insulite se ridicau din apele otelute ale portului,cu margini stancoase abrupte,adunate in gramezi inegale si incoronate cu brazii singuratici si inalti.Plaja avea numai o linie fina de nisip la marginea apei,dupa care era acoperita cu milioane de pietre mari si netede, care pareau de un gri uniform de la distanta,dar de aproape se putea vedea ca aveau toate nuantele pe care le putea avea o piatra :teracota,verde marin,violet,gri-albastrui,auriu mat.Pe mal erau o multime de copaci uriasi de pluta,cu trunchiurile fara scoarta albite de valurile sarate,unii adunati in stive la marginea padurii,altii zacand solitari pe plaja,cat sa nu ii ia valurile.

Un vant proaspat venea dinspre valuri,rece si sarat.Pelicanii pluteau la nivelul talazurilor,in timp ce pescarusii si un vultur singuratic zburau in cerc deasupra lor.Norii inca se mai invarteau pe cer,amenintand din clipa in clipa cu o invazie,dar,deocamdata,soarele stralucea curajos in peticul lui de cer albastru.

Am inceput sa coboram spre plaja,cu Mike in frunte,acesta conducandu-ne catre un cerc de busteni din lemn de pluta, care mai fusesera folositi pentru reuniuni ca ale noastre si inainte.Se mai vedea si un cerc plin cu cenusa neagra,unde fusese un foc de tabara.Eric si baiatul pe care credeam ca il cheama Ben au adunat crengi rupte din lemn de pluta din copacii mai uscati stivuiti langa foc,aprizand unul dintre betele mai mici cu o bricheta.

-Nu,am raspuns eu,in timp ce el sprijinea cu grija ramurica de gramada

de crengi.

-Atunci inseamna ca iti va placea.Priveste culorile !

Mai aprinse inca o ramurica si o aseza langa prima.Flacarile incepura sa se catere cu rapiditate pe lemnul uscat.

-E albastra,am spus eu surprinsa.

-E efectul sarii.Frumos,nu ?

Aprinse inca o bucata,o puse acolo unde nu se aprinsese focul inca,apoi veni si se aseza langa mine.Din fericire,Jessica statea pe partea cealalta.Se intoarse spre el si ii capta toata atentia.Am privit flacarile albastre si verzi inaltandu-se spre cer.

Dupa o jumatate de ora de vorbarie,unii dintre baieti s-au decis sa faca o plimbare pana la ochiurile de apa ramase in urma refluxului.Aveam o dilema.Pe de o parte,imi placeau acele ochiuri de apa.Ma fascinasera de cand eram copil ;erau unul dintre putinele lucruri pentru care asteptam sa vin in Forks cand eram mica.Pe de alta parte,cazusem in ele destul de des.Nu e mare scofala atunci cand ai 7 ani si esti cu tatal tau.Mi-am amintit de rugaminta lui Edward :sa nu cad in ocean.

Lauren a fost cea care a luat hotararea in locul meu.Nu voia sa se plimbe si cu siguranta purta pantofii nepotriviti pentru asta.Majoritatea fetelor,in afara de Angela si de Jessica,s-au decis sa ramana pe plaja.Am asteptat pana cand Tyler si Eric s-au oferit sa ramana cu ele si apoi m-am ridicat in liniste si m-am alaturat grupului pro-plimbare.Mike a zambit larg cand a vazut ca vin si eu.

Plimbarea nu a fost prea lunga,desi nu mi-a placut ca din padure nu se mai vedea cerul.Lumina verde din padure era in mod ciudat nepotrivita cu rasetele adolescentilor,prea sinistra si amenintatoare ca sa fie in armonie cu amuzamentul din jurul meu.Trebuia sa fiu foarte atenta la fiecare pas pe care il faceam,sa evit radacinile de jos si ramurile de sus,asa ca am ramas repede in urma.Intr-un final,am scapat dintre granitele de smarald ale padurii si am regasit tarmul stancos.Era reflux,iar un rau oceanic se scurgea pe langa noi in drumul lui catre mare.De-a lungul malurilor lui pietruite,ochiurile de apa superficiale care nu se goleau complet niciodata misunau de vietati maritime.

Eram foarte grijulie sa nu ma aplec prea tare peste micile bazine oceanice.Ceilalti erau neinfrcati,sarind peste stanci si cocotandu-se pe

marginile lor. Am gasit o piatra care parea foarte stabila pe marginea unuia dintre cele mai mari bazine si m-am asezat acolo, cu prudenta, vrajita de acvariul natural de la picioarele mele. Buchetele de anemone stralucitoare se ondulau neincetat in curentul invizibil, cochilii rasucite alergau pe margini, ascunzand crabi in interiorul lor, stele-de-mare stateau nemiscate, lipite de pietre si una de alta, in timp ce o anghila mica si neagra cu dingi albe si subtiri inota prin iarba de un verde aprins, asteptand sa se intoarca marea. Eram complet absorbita de peisaj, cu exceptia unei parti mici din mintea mea, care se intreba ce face Edward acum si care incerca sa isi imagineze ce-ar spune el daca ar fi acolo, cu mine.

Intr-un final, baietilor li se facu foame, asa ca m-am ridicat fara tragere de inima si i-am urmat inapoi. Am incercat sa tin pasul mai bine de data asta, asa ca, normal, am cazut de cateva ori. M-am ales cu niste zgarieturi superficiale in palme si cu cateva pete verzi pe genunchii blugilor, dar ar fi putut fi mai rau.

Cand ne-am intors la Prima Plaja, grupul pe care il lasaseram in urma se inmultise. Cand ne-am apropiat, am vazut parul negru, drept si stralucitor si pielea aramie a nou-venitilor, adolescenti din rezervatie care vroiau sa se imprieteneasca cu noi.

Se impartea deja mancarea, iar baietii s-au grabit sa isi ceara partea, in timp ce Eric ne prezenta pe masura ce intram in cercul de lemn de pluta. Angela si cu mine am ajuns ultimele, iar cand Eric ne-a spus numele, am observat un baiat mai tanar, care statea pe pietrele de langa foc, observandu-ma cu interes. M-am asezat langa Angela, iar Mike ne-a adus sendvisuri si mai multe sucuri din care sa alegem, in timp ce un baiat care parea sa fie cel mai mare dintre toti recita numele celorlalti sapte tovarasi ai lui. Tot ce am retinut a fost ca pe una dintre fete o chema tot Jessica, iar baiatul care ma remarcase era Jacob.

Era relaxant sa stau cu Angela; era o persoana in preajma careia te linistea, nu simtea nevoia sa umple fiecare clipa de tacere cu vorbarie. Am putut sa meditez in pace in timp ce mancam. Ma gandeam cat de diferit parea sa curga timpul in Forks, trecand ca prin ceata uneori, cu anumite imagini iesind in evidenta mai clar decat altele. Iar alteori fiecare secunda era plina de semnificatii si mi se grava in minte. Stiam exact ce provoca diferenta si ma deranja acest lucru.

In timpul pranzului,norii au inceput sa avanseze,furisandu-se peste peticul albastru de cer ;tasnind in fata soarelui din cand in cand,aruncand umbre lungi de-a lungul plajei si innegrind valurile.Pe masura ce terminau de mancat,tinerii incepura sa se indeparteze cate doi sau trei.Unii s-au dus pana la marginea apei,incercand sa sara pe pietrele de pe suprafata accidentata.Altii se adunau pentru o a doua expeditie spre ochiurile de apa.Mike-cu Jessica in urma lui-se duse catre singurul magazin din sat.Cativa dintre copiii localnici mersera cu ei ;altii s-au dus in expeditie.Cand s-au imprastiat cu totii,m-am trezit ca sunt singura pe busteanul de lemn de pluta,cu Lauren si Tyler ocupati cu CD player-ul pe care cinevase gandise sa il aduca si cu trei adolescenti din rezervatie stand in jurul cercului,inclusiv baiatul pe nume Jacob si baiatul cel mai mare care facuse pe purtatorul de cuvânt.

La cateva minute dupa ce Angela a plecat in expeditie,Jacob a venit langa mine si s-a asezat pe locul ei.Parea de 14,poate 15 ani si avea un par lung,negru si stralucitor,prins la spate,la baza gatului,cu un elastic de cauciuc.Pelea lui era frumoasa,ca matasea si de culoare cafenie ;ochii ii erau intunecati,adanc asezati deasupra oaselor obrazilor.Inca mai avea o urma de rotunjime copilareasca in jurul barbii.Dar,in general,o fata foarte draguta.Totusi,parerea mea pozitiva despre aspectul lui fizic s-a stricat cand a scos primele cuvinte.

-Esti Isabella Swan,nu ?

Parca eram din nou in prima zi de scoala.

-Bella,am oftat eu.

-Eu sunt Jacob Blak.Imi intinse mana cu un gest prietenos.Ai cumparat camioneta tatalui meu.

-A,am spus eu usurata,strangandu-i mana neteda.Esti fiul lui Billy.Probabil ar trebui sa imi aduc aminte de tine.

-Nu,eu sunt cel mai tanar din familie-probabil iti amintesti de surorile mele.

-Rachel si Rebecca,mi-am amintit eu deodata.

In timpul vizitelor mele,Charlie si Billy ne luasera de multe ori cu ei,ca sa ne tina ocupate in timp ce pescuiau.Eram toate prea timide ca sa devenim prietene.Bineinteles,facusem destule crize de isterie ca sa pun capat excursiilor la pescuit pana am implinit 11 ani.

-Sunt si ele aici ?

Le-am examinat pe fetele de la marginea oceanului,intrebandu-ma daca as recunoaste-o pe vreuna acum.

-Nu.Jacob dadu din cap.Rachel a primit o bursa la Universitatea Washongton State,iar Rebecca s-a maritat cu un surfer samoan si s-a mutat in Hawaii.

-Deci,cum iti place camioneta ?ma intreba el.

-O iubesc.Merge super.

-Da,dar e foarte inceata,rase el.Am fost atat de usurat cand a cumparat-o Charlie!Tata nu voia sa ma lase sa construiesc alta masina cand aveam un vehicul foarte bun la dispozitie.

-Nu e chiar asa de inceata,am obiectat eu.

-Ai incercat sa mergi cu ea peste 60 la ora ?

-Nu,am recunoscut.

-Foarte bine.Sa n-o faci.

Jacom ranji.Nu m-am putut abtine sa nu ranjesc si eu.

-Se descurca bine in coliziuni,am sarit eu in apararea camionetei mele.

-Nici un tans nu cred ca ar putea dobori monstrul acela,fu el de acord cu mine,razand din nou.

-Deci,construiesti masini ?am intrebat,impresionata.

-Cand am timp liber si piese.Nu se intampla sa stii unde as putea gasi un cilindru principal pentru un Volkswagen Rabbit din 1986 ?adauga el in gluma.

Avea o voce ragusita,placuta.

-Imi pare rau,am ras,n-am vazut nici unul in ultima vreme,dar o sa fiu cu ochii in patru pentru tine.

De parca as fi stiut ce era acel lucru.Era foarte usor de conversat cu el.

Imi adresa un zambet stralucitor,uitandu-se la mine apreciativ,intr-un mod pe care invatasem sa il recunosc.N-am fost singura care am observat.

-O stii pe Bella,Jacom ?intreba Lauren,pe un ton ce mi se paru obraznic,de dincolo de foc.

-Ne cunoastem cam de cand m-am nascut eu,rase el,zambind spre mine din nou.

-Ce dragut.

Din vocea ei,imi dadeam seama ca nu i se parea deloc dragut,iar ochii

ei palizi,ca de peste,i se ingustara.

-Bella,striga ea din nou,privindu-mi fata cu atentie.Tocmai ii spuneam lui Tyler ca e pacat ca nu a venit nici unul din familia Cullen astazi.Nu s-a gandit nimeni sa ii invite ?

Expresia ei de ingrijorare era neconvingatoare.

-Te referi la familia doctorului Carlisle Cullen ?intreba baiatul mai inalt si mai in varsta inainte ca eu sa apuc sa raspund,enervand-o pe Lauren.

Era mai mult un barbat decat un bait,iar vocea ii era foarte groasa.

-Da,ii cunosti ?intreba ea condescendent,intorcandu-se spre el pe jumătate.

-Cei din familia Cullen nu vin aici,spuse el pe un ton care incheia discutia,ignorandu-i intrebarea.

Tyler,incercand sa ii recastige atentia,ii ceru lui Lauren parerea despre un CD.ea isi indrepta atentia spre el.

M-am uitat la baiatul cu vocea groasa,luata prin surprindere,dar el se uita in alta parte,spre padurea intunecata din spatele nostru.Spusesese ca cei din familia Cullen nu vin aici,dar tonul lui implicase ceva mai mult!Ca nu li se permitea,le era interzis.Felul lui de a fi imi lasase o impresie ciudata si am incercat sa o ignor fara succes.

Jacob ma intrerupse din meditatie.

-Deci,Forks te innebuneste deja?

-O,e putin spus.

M-am strambat.El ranji intelegator.

Inca mai invarteam pe toate partile comentariul scurt facut referitor la familia Cullen cand mi-a venit brusc o idee.Era un plan tampit,dar altul mai bun nu aveam.Speram ca tanarul jacob era inca lipsit de experienta in ceea ce priveste fetele,incat sa nu vada dincolo de tendinta mea,sigur demna de mila,de a filtra.

-Vrei sa te plimbi cu mine pe plaja?l-am intrebat,incercand sa imit acel mod al lui Edward de a se uita pe sub gene.

Eram sigura ca nu putea nici pe departe sa aiba acelasi efect,dar Jacob se arata destul de dornic.

In timp ce mergeam spre nord,de-a lungul pietrelor multicolore catre stivele de lemn de pluta,in sfarsit norii au strans randurile peste cer,intunecand marea si racind aerul. Mi-am indesat mainile adanc in

buzunarele jachetei.

-Deci,cati ani ai,16?l-am intrebat,incercand sa nu par ca o idioata in timp ce imi fluturam genela asa cum vazusem la fetele de la televizor.

-Tocmaiam implinit 15,marturisi el,flatat.

-Serios?

Fata mea se umplu de o surprindere falsa.Credeam ca esti mai mare.

-Sunt inalt pentru varsta mea,explica el.

-Vii des in Forks?l-am intrebat eu cochet,de parca speram sa raspunda ca da.

Mie mi se parea ca sunt o idioata.Imi era teama ca se va intoarce spre mine cu dezgust si ma va acuza de inselaciune,dar el inca parea flatat.

-Nu prea mult,recunosc el,incuntandu-se.Dar cand voi termina de construit masina o sa pot veni de cate ori vreau-dupa ce imi iau permisul,se corecta el.

-Cine e celalalt baiat cu care vorbea Lauren?

Parea cam mare ca sa stea cu noi.M-am aruncat intentionat in grupul tinerilor, incercand sa ii arat clar ca il prefeream pe el.

-El e Sam,are 19 ani,ma informa el.

-Ce spunea despre familia doctorului?am intrebat eu inocenta.

-Familia Cullen?A,ei nu au voie sa vina in rezervatie.

Se uita departe,spre insula James,in timp ce imi confirma ce crezusem ca simtisem in vocea lui Sam.

-De ce nu?

Se uita inapoi la mine,muscandu-si buza.

-Vai!N-ar trebui sa spun nimic despre asta.

-O,n-o sa spun nimanui,sunt doar curioasa.

Am incercat sa imi fac zambetulcat mai ispititor,intrebandu-ma daca nu cumva exageram.

Jacob imi intoarse zambetul totuzi,parand ispitit.Apoi ridica din spranceana,iar vocea ii deveni si mai ragusita.

-Iti plac povestile de groaza?intreba el amenintator.

-Le ador!m-am aratat eu entuziasmata,facand un efort sa ii arunc o privire cuceritoare.

Jacob merse pana la un copac de pluta din apropiere,ale carui radacini stateau in sus precum picioarele slabanoage ale unui paianjen alb urias.Se

catara usor pe una dintre radacinile rasucite,iar eu m-am asezat pe trunchiul copacului.Se uita in jos la pietre,cu un mic zambet pe buzele lui mari.Imi dadeam seama ca voia sa dea amploare povestii.M-am concentrat sa imi ascund din privire interesul vital pe care il simteam.

-Stii vreuna dintre legendele noastre,despre originea noastra,a indienilor Quileute vreau sa zic?incepu el.

-Nu prea,am recunoscut eu.

-Pai sunt multe legende,unele cica din vremea Potopului.Vechii Quileute si-ar fi legat canoele de varfurie celor mai inalti copaci de pe munte pentru a supravietui ca Noe si arca lui.Zambi ca sa imi arate cat de putina baza punea el pe istoriile acelea.Ata legenda pretinde ca ne tragem din lupi si ca lupii sunt inca fratii nostri.E impotriva legilor tribale sa ii omoram.Apoi mai sunt povestile despre cei reci.Vocea lui cobori cu un ton.

-Cei reci?am intrebat,fara sa mai fie nevoie sa ma prefac intrigata.

-Da.Mai sunt povestile despre cei reci,la fel de vechi ca si cele despre legendele cu lupi si unele chiar mai recente.Potrivit legendei,chiar strabunicul a cunoscut cativa dintre ei.El a fost cel care a incheiat tratatul care ii tine departe de pamanturile noastre.

Isi dadu ochii pesteap.

-Strabunicul tau?l-am incurajat eu.

-Era sef de trib,la fel ca tatal meu.Vezi tu,cei reci sunt dusmanii naturali ai lupului,ma rog,nu ai lupului de fapt,dar ai lupilor care se transforma in oameni,ca stramosii nostri.Voi ii numiti varcolaci.

-Varcolacii au dusmani?

-Numai unul.

M-am uitat la el cu seriozitate,sperand sa imi deghizez nerabdarea in admiratie.

-Asa ca,vezi,continua Jacob,cei reci sunt dusmanii nostri prin traditie.Dar haita aceasta care a venit pe pamanturile noastre pe vremea strabunicului era diferita.Nu vanau in acelasi fel in care o faceau ceilalti-nu erau periculosi pentru trib.Asa ca strabunicul meu a facut un pact cu ei.Daca ei promiteau ca vor sta departe de pamanturile noastre,noi nu aveam sa-o dam in vileag la fetzele-palide.

Imi facu cu ochiul.

-Daca nu erau periculosi,atunci de ce...?am inceput eu sa

inteleg, luptandu-ma sa nu ii arat cat de in serios luam povestea lui cu fantome.

-Intotdeauna exista un risc pentru oameni da fie in preajma celor reci, chiar daca sunt civilizati cum erau cei din acel clan. Niciodata nu poti sti cand ar putea deveni flamanzi ca sa mai reziste.

Jacob introduse intentionat o umbra de amenintare in tonul vocii.

-Ce vrei sa spui prin „civilizat”?

-Ei pretind ca nu vaneaza oameni. Se pare ca erau cumva capabili sa se hraneasca cu animale in loc de oameni.

Am incercat sa imi mentin vocea relaxata.

-Si ce treaba au cei din familia Cullen in povestea asta? Sunt precum cei reci pe care i-a intalnit strastrabunicul tau?

-Nu. Facu o pauza teatrala. Sunt aceiasi.

Probabil a crezut ca expresia de pe fata mea era teama inspirata de povestea lui. Zambi, multumiut. si continua:

-Sunt mai multi acum, o femela noua si un mascul nou, dar restul sunt la fel. Pe timpul strastrabunicului meu, il cunosteau deja pe conducatorul lor, Carlisle. A fost aici si a plecat inainte sa sosesca oamenii tai.

Jacom se lupta cu un zambet.

-Si ce sunt ei? am intrebat intr-un final. Ce sunt cei reci? Zambi misterios.

-Bautori de sange, replica el cu o voce infricosatoare. Oamenii vostri ii numesc vampiri.

M-am uitat in gol la valurile care se loveau de tarm dupa ce mi-a raspuns, fara sa stiu ce exprima fata mea.

-Ti s-a facut pelea ca de gaina, rase el incantat.

-Esti un bun povestitor, l-am complimentat eu, continuand sa fixez valurile.

-Chestii nebunesti, nu? Nici nu-i de mirare ca tata nu vrea sa discutam despre asta cu nimeni.

Nu-mi puteam controla indeajuns expresia ca sa il privesc in fata.

-Nu-ti face grij, n-o sa te dau de gol.

-Cred ca tocmai am incalcat tratatul, rase el.

-O sa iau secretul cu mine in mormant, i-am promis, apoi m-am infiorat.

-Pe bune, nu-i spune nimic lui Charlie. A fost foarte furios pe tata cand a

aflat ca unii dintre noi nu mai mergem la spital de cand doctorul Cullen a inceput sa lucreze acolo.

-Nu-i spun,bineinteles.

-Deci,crezi ca suntem o adunatura de indieni superstitiosi sau ce?intreba el pe un ton jucaus,dar cu o urma de ingrijorare.

Inca nu-mi intorsesem capul de la ocean.

M-am intors si i-am zambit cat de normal am putut.

-Nu.Cred ca esti foarte priceput la spus povesti de groaza.Inca mai am pielea de gaina,vezi?Mi-am ridicat bratul.

-Super tare.

Zambi

Apoi sunetul pietrelor de pe plaja zdranganind una de alta ne avertiza ca cineva se apropia.Am ridicat capul amandoi in acelasi timp si i-am vazut pe Mike si pe Jessica la aproximativ cincizeci de metri,venind spre noi.

-Aici esti,Bella,striga Mike usurat,facand cu mana deasupra capului.

-E iubitul tau?intreba Jacob,alertat de nuanta de gelozie din vocea lui Mike.

Am fost surprinsa ca era atat de evidenta.

-Nu,cu siguranta nu,am soptit eu.

Ii eram incredibil de recunoscatoare lui Jacob,fiind dornica sa il fac cat mai fericit posibil.I-am facut cu ochiul,intorcandu-ma prudenta cu spatele la Mike ca sa nu vada.El zambi,entuziasmat de flirtul meu idiot.

-Deci,cand imi iau perimisul...incepu el.

-Sa vii sa ma vezi in Forks.Iesim impreuna candva.

M-am simtit vinovata cand am spus asta,stiind ca ma folosisem de el.Dar chiar imi placea Jacob. Era o persoana cu care te imprieteneai usor.

Mike ajunsese la noi acum,iar Jessica la cativa pasi in urma lui.Il puteam vedea evaluandu-l pe Jacob si apoi parand satisfacut ca arata mult mai mic decat noi.

-Unde ai fost?ma intreba el,desi raspunsul era chiar in fata lui.

-Jacob imi povestea niste legende locale,i-am raspuns eu.A fost foarte interesant.

I-am zambit cald lui Jacob,iar el mi-a raspuns cu un ranjet.

-Pai...Mike facu o pauza,evaluand cu atentie situatia,in timp ce se uita la noi.Noii stragem sa plecăm...Se pare ca va ploua in curand.

Ne-am uitat cu totii la ceul instelat.Cu siguranta ca statea sa ploua.

-Bine.Am sarit in picioare.Vin.

-Mi-a facut placere sa te revad,spuse Jacob si mi-am dat seama ca il tachina putin pe Mike.

-Si mie mi-a placut.Data viitoare cand vine Charlie sa il vada pe Billy,vin si eu,am promis eu.

Ranjetul i se intinse pe toata fata.

-Ar fi super.

-Si multumesc,am adaugat cu sinceritate.

Mi-am tras gluga pe cap in timp ce tropaiam pe stanci inapoi spre parcare.Incepusera sa cada deja cateva picaturi,patand in negru pietrele acolo unde aterizau.Cand am ajuns la Suburban,ceilalti incarcau deja toate lucrurile in portbagaj.M-am strecurat pe locul din spate langa Angela si Tyler,anuntand ca mi-a trecut randul sa merg in fata.Angela se uita pe fereastra la furtuna care se extindea,iar Lauren,de pe locul din mijloc,se intoarse sa ii ocupe atentia lui Tyler,asa ca puteam sa imi las capul pe spate pur si simplu,sa inchid ochii si sa incerc foarte tare sa nu ma gandesc la nimic.

7. Coșmar

I-am spus lui Charlie ca am multe teme de facut si ca nu voiam sa mananc nimic.Era un meci de baschet la televizor de care era foarte incantat,desi,bineinteles,eu nu aveam nici cea mai mica idee ce era asa de special la el,asa ca nu a vazut nimic deosebit pe fata sau in vocea mea.

Odata ajunsa in camera mea,am incuiat usa.Am scotocit pe birou pana am gasit vechile mele casti si le-am conectat la micul meu CD player.Am luat un CD pe care Phil mi-l daruise de Craciun.Era una dintre trupele lui preferate,dar foloseau prea mult bas si prea multe tipete pentru gustul meu.L-am pus in aparat si m-am intins pe pat.Mi-am pus castile pe urechi.Am inchis ochii,dar ma deranja lumina,asa ca mi-am tras o perna peste fata.

M-am concentrat foarte tare asupra muzicii,incercand sa inteleg versurile,sa descalces tiparele complicate ale tobelor.Dupa ce am ascultat CD-ul de trei ori,stiam deja toate cuvintele refrenelor,cel puțin.Am fost surprinsa sa vad ca,adata ce am trecut dincolo de zgomotul basilor,chiar imi placea formatia.Va trebui sa ii multumesc din nou lui Phil.

Si a functionat. Ritmurile asurzitoare m-au impiedicat sa gandesc-lucru care era de fapt scopul acestui exercitiu.Am ascultat CD-ul iar si iar,pana am inceput sa cand si eu cantecele,pana cand,intr-un final,am adormit.

Am deschis ochii intr-un loc familiar.Constienta intr-un colt al mintii mele ca visez,am recunoscut lumina verde a padurii.Auzeam valurile spargandu-se de stanci undeva in apropiere.Si stiam ca,daca gasesc oceanul,voi putea vedea soarele.Incercam sa urmez sunetul,dar apoi a aparut Jacob Black,smucindu-ma de mana,tragandu-ma spre aprtea cea mai intunecata a padurii.

-Jacob ?Ce se intampla ?am intrebat.

Fata lui era inspaimantata ;ma trase cu toata puterea,in ciuda opozitiei mele.Nu voiam sa merg in intuneric.

-Fugi,Bella,trebuie sa fugi! sopti el ingrozit.

-Pe aici,Bella !

Am recunoscut vocea lui Mike strigandu-ma din inima neagra a padurii,dar nu-l puteam vedea.

-De ce ?!-am intrebat,opunandu-ma stransorii lui Jacob,disperata sa gasesc soarele.

Dar Jacob mi-a dat drumul la mana si a tipat,tremurand brusc si cazand pe pamantul intunecat al padurii.S-a zvarcolit pe pamant in timp ce eu il priveam cu groaza.

-Jacob! am strogat.

Dar el disparuse.In locul lui statea acum un lup mare cu blana rosiatica si cu ochii negri.Lupul se intoarse cu spatele la mine,cu fata spre tarm,cu parul de pe spate zbarlit,maraind printre coltii dezveliti.

-Bella,fugi! Imi striga din nou Mike de undeva din spate.

Dar nu m-am intors.Priveam cum o lumina se apropie de mine dinspre plaja.

Apoi Edward iese de dupa copaci,cu pielea stralucindu-i palid,cu ochii negri si periculosi.Ridica o mana si imi facu semn sa vin spre el.Lupul marai la picioarele mele.

Am facut un pas in fata,spre Edward.El zambi,iar dintii ii erau ascutiti si taiosi.

-Ai incredere in mine,imi spoti el.

Am mai facut un pas.

Lupul se arunca in spatiul dintre mine si vampir,cu coltii indreptati catre vena lui jugulara.

-Nu! Am tipat,ridicandu-ma deodata din pat.

Prin miscarea mea brusca am tras si castile,iar CD playeru-ul a cazut de pe noptiera,zdranganind pe podeaua de lemn.

Lumina din camera era inca aprinsa,iar eu stateam in fund pe pat complet imbracata si incaltata.M-am uitat dezorientata la ceasul de pe dulap.Era 5 :30 dimineata.

Am gemut si mi-am scos cizmele.Totusi,ma simteam prea rau ca sa mai adorm din nou.M-am intors din nou pe spate si mi-am descheiat blugii,dandu-i jos de pe mine intr-un mod ciudat,in timp ce incercam sa raman culcata.Imi simteam parul impletit in coada ca o margine neplacuta de-a lungul craniului.M-am intors pe o parte si am smuls elasticul din cauciuc si mi-am trecut degetele prin par sa desfac impletitura.Mi-am tras din nou perna pe ochi.

Nu-mi era de nici un folos,desigur.Subconstientul meu scotea la

suprafata exact imaginile pe care incercam cu disperare sa la evit.Trebuia sa ma confrunt cu ele acum.

M-am ridicat din pat,iar capul mi s-a invartit pret de un minut in timp ce sangele circula in jos.,,S-o luam cu inceputul''m-am gandit eu,fericita sa aman totul cat mai mult posibil.Mi-am luat sacosa cu obiectele care imi trebuiau in baie.

Totusi,dusyl n-a durat nici pe departe cat as fi sperat.Chiat si dupa ce mi-am uscat parul pe indelete,am terminat repede cu lucrurile pe care le puteam face in baie.Infasurata intr-un prosop,am traversat holul inapoi spre camera mea.Nu-mi dadeam seama daca Charlie mai dormea sau daca plecase deja.M-am uitat pe fereastra si nu i-am vazut masina de politie.Era din nou la pescuit.

M-am imbracat incet in cele mai comode haine pe care le aveam,apoi am facut patul,-ceea ce nu faceam nicioada.Nu mai puteam amana.M-am dus la birou si am deschis vechiul meu calculator.

Uram sa folosesc internetul aici.Modemul era depasit de mult,iar serviciul gratuit de internet sub orice c critica ;numai pana facea legatura dura atat de mult incat m-am dus sa imi aduc un castron cu cereale in timp ce asteptam.

Am mancat incet,mestecand diecare imbucatura cu grija.Cand am terminat,am spalat castronul si lingura,le-am sters si le-am pus in dulap.Mi-am tarat picioarele in timp ce urcam pe scari.M-am dus mai intai spre CD player,l-am ridicat de pe podea si l-am asezat exact in mijlocul mesei.Am scos castile si le-am pus in sertarul biroului.Apoi am dat drumul la acelasi Cd,dar am dat sonorul la minimum,astferl incat sa fie doar un zgomot de fundat.

Oftand din nou,m-am intors spre calculator.Normal,ecranul era acoperit de anunturi publicitare.M-am asezat in scaunul meu pliant si am inceput sa inchid toate ferestrele acelea mici.Intr-un final,am ajuns si pe pagina motorului meu de cautare prefererat.Am mai inchis cateva anunturi,apoi am scris un singur cuvant.

„Vampir”.

Bineinteles ca a durat o groaza de timp.Cand au aparut rezultatele cautarii,aveam multe pagini din care sa selectez-de toare,de la filme si emisiuni de televiziune pana la jocuri,muzica underground care apare pe

ecran.Intr-un final,ecranul s-a acoperit cu un text negru,scolastic,pe un fundal alb.Doua citate m-au intampinat pe prima pagina :

In toata lumea larga si intunecoasa a fantomelor si a demonilor nu exista un personaj mai ingrozitor,mai detestat si mai temut,dar in acelasi timp emanand o fascinatie inspaimantatoare,decat vampirul,care nu este nici fantoma si nici demon,dar care impartaseste totusi naturi sumbre si poseda calitatile misterioase si extraordinare ale amandurora.-Reverend Montague Summers

Daca exista pe lumea aceasta un fapt bine atestat,acela este cel al vampirilor.Nimic nu lipseste :rapoarte oficiale,marturii ale unor oameni consocuti, ale unor chirurgi, preoti,magistrati ; dovada judiciara completa. Si, cu toate acestea, cine crede totusi in vampiri ?-Rosseau

Restul site-ului continea o lista alfabetizata a tuturor miturilor cu vampiri din toata lumea.Primul pe care am dat click,Danagul,era un vampir filipinez care se presupunea ca este raspunzator de plantarea taroului(tra=planta tropicala cultivata ca leguma;mai este cunoscuta ca „ureche de elefant”)pe insule cu multe secole in urma.Mitul mai spunea ca Danagul a lucrat alaturi de oameni timp de multi ani,dar tovarasia s-a terminat cand o femeie s-a taiat la deget,iar un Danag i-a sput rana si,planacdu-i atat de mult gustul,i-a scurs tot sangele din corp.

Am citit cu atentie toate descrierile,cautand ceva care sa sune familiar,nu mai spun plauzibil.Se parea ca majoritatea miturilor cu vampiri erau concentrate in jurul unor femei frumoase ca demoni si copii ca victime ;pareau legende create sa explice rata mare de mortalitate in randul copiilor si sa le dea barbatilor o scuza pentru infidelitate.Multe dintre povesti contineau spirite fara trup si avertismente cu privire la inmormantarile nefacute corect.Nu erau lucruri asemanatoare cu filmele pe care le vazusem si numai cativa,precum Estrie si Upier,erau preocupati de bautul sangelui.

Doar trei mentiuni mi-au atras atentia :Strigoiiul,o fiinta puternica nemoarta,care putea aparea ca un om frumos,cu pielea palida,slovacul Nelapsi,o creatura atat de puternica si de rapida incat putea masacra un sat intreg intr-o singura ora dupa miezul noptii,si inca una ,i Stregoni

benefici(strigoii binefacatori)

Despre acestia era doar o propozitie scurta

Stregoni benefici :vampiri italieni,depre care se spune ca sunt de partea binelui si dusmani de moarte ai vampirilor rai.

Era o usurare acea singura mentiune scurta,singurul mit dintre sunete existente,care pretindea ca exista si vampiri buni.

In general,existau totusi putine detalii care sa caincida cu istorisirile lui Jacob sau cu propriile mele observatii.Imi facusem un mic catalog in minte in timp ce citeam ci comparam cu atentie fiecare mit.Viteza,forta,frumusetate,piele palida,ochi care isi schimba culoarea;apoi criteriile lui Jacob:bautori de sange,dusmani ai varcolacului,piele rece si nemuritori.Erau putine mituri care sa se potriveasca macar cu o singura caracteristica.

Di mai era o problema,una pe care mi-o aminteam din putinele filme de groaza si care era mentionata si in ceea ce citisem astazi :vampirii nu pot umbla pe afara ziua,soarele i-ar face taciune.Ei dorm in sicrie si ies afara noaptea.

Enervata,am apasat butonul de inchidere al calculatorului,fara sa mai astept sa il inchid corespunzator.Dincolo de iritare,simteam un sentiment de jena coplesitoare.Stateam in camera mea facand cercetari despre vampiri.Ce era in neregula cu mine ?Am decis ca vina apartine in totalitate orasului Forks si chiar intregii Peninsule Olympic imbibate de apa.

Trebuia sa ies din casa,dar nu era nici un loc in care sa vreau sa ma duc fara sa merg zile cu masina.Mi-am tras oricum cizmele in picioare,nesigura cu privire la destinatie,si am coborat.M-am imbracat cu haina de ploaie fara sa verific vremea si am iesit pe usa.

Era innorat,dar inca nu ploua.Mi-am ignorat camioneta si am luat-o spre est,pe jos,tracersand de-a curmezisului curtea lui Charlie catre padurea care parea ca se aproprie tot mai mult.N-a durat mult pana m-am adancit atat de mult in padure incat nu am mai vazut casa si soseaua,iar singurele sunete pe care le mai auzisem erau scartaitul pamantului umed sub talpile mele si tipetele gaitelor.

Exista o carare subtire cat o panglica,ducand prin padure,altfel nu as fi riscat sa ma plimb asa de una singura.Nu aveam deloc simtul directiei;m-as fi putut rataci in conditii mai putin sigure ca acestea.Cararea serpuia tot mai

adanc in padure,cel mai mult spre est din cate mi-am putut da eu seama.Cotea pe dupa molizii Sitka si cucute,dupa tise si artari.Stiam doar vag denumirile copacilor din jurul meu si asta datorita lui Charlie,care mi-i aratase pe fereastra masinii de politie cand eram copil.Erau multi pe care nu-i stiam,iar altii de care nu eram sigura pentru ca erau acoperiti de paraziti verzi.

Am urmat cararea atat cat m-a impins furia impotriva propriei persoane.Cand aceasta a inceput sa se domoleasca,am incetinit.Cateva picaturi de umezeala s-au prelins din coroanele copacilor,dar nu eram sigura daca incepuse sa ploua sau daca era apa ramasa de ieri,tinuta sus in frunzele de deasupra mea,care incepuse sa picure treptat inapoi spre pamant.Un copac recent cazut la pamant-stiam asta pentru ca nu era acoperit in intregime de muschi-se odihnea sprijinit de trunchiul unui alt copac,formand o mica banca adapostita,la numai cativa pasi de carare,in siguranta.Am pasit peste ferigi si m-am asezat cu grija,asigurandu-ma ca am jacheta intre scoarta umeda si haine si mi-am sprijinit capul acoperit de gluga de copacul viu.

Nu venisem in locul cel mai potrivit.Ar fi trebuit sa stiu asta,dar unde altundeva sa ma fi dus ?Padurea era de un verde inchis si prea asemanatoare cu scena din visul de noaptea trecuta ca sa imi permita sa imi calmez mintea.Acum,ca nu se mai auzea nici sunetul pasilor mei uzi,linistea devenise patrunzatoare.Si pasarile amutisera,iar frecventa picaturilor crescuse,semn ca deasupra padurii ploua.Ferigile se inaltau peste capul meu cum ma asezasem stiam ca cineva putea trece pe carare,la trei metri distanta de mine fara sa ma vada.

Aici,intre copaci,era mult mai usor sa crezi absurditatile care ma deranjaseră in casa.Nimic nu se schimbase in paduri de mii de ani,iar miturile si legendele a sute de tari pareau credibile in acest labirint verde,nu cum mi se parusera in dormitorul meu modern.M-am fortat sa ma concentrez asupra celor doua intrebari vitale la care trebuia sa raspund,dar am facut-o fara chef.

Mai intai trebuia sa decid daca putea fi adevarat ceea ce spusese Jacob despre familia Cullen.

Prompt,mintea mea a raspuns cu un „nu” rasunator.Era prostesc si morbid sa cred in asemenea lucruri ridicole.,,Dar atunci ?”m-am intrebat

eu.Nu exista o explicatie rationala pentru faptul ca inca mai eram in viata in acest moment.Am memorat tot ce observasem pana atunci :viteza si forta imposibile,ochii care isi schimba culoarea de la negru la auriu si inapoi,frumusetea neomenasca,pielea rece si palida.Apoi mai multe lucruri marunte de care mi-am amintit treptat :cum pareau sa nu manance niciodata,gratia tulburatoare cu care se miscau.Si felul in care vorbea el cateodata,in cadente neobisnuite si expresii ce se potriveau mai bine stilului unui roman de la sfarsitul secolului si nu unei clase de elevi din secolul XXI.Chiulise la biologie cand se facuse identificarea grupei sanguine.Nu refuzase sa vina in excursia la plaja pana nu aflase unde mergem.Parea sa stie tot ce gandesc cei din jurul lui...cu exceptia mea.Imi spusese ca el era personajul negativ,ca era periculos...

Putea cei din familia Cullen sa fie vampiri ?

Pai,ceva tot erau.In fata ochilor mei increduli se intampla ceva care nu puteau fi explicat rational.Fie ca erau cei reci despre care vorbea Jacob,sau teoria mea despre supereroi,Edward Cullen nu era...om.Era mai mult decat atat.

Asa ca...poate.Aceasta va trebui sa fie raspunsul meu pentru moment.

Si cea mai importanta intrebare dintre toate :ce ma faceam daca era adevarat ?

„Daca Edward e un vampir-abia puteam sa gandesc cuvintele-,ce-ar trebui sa fac ?” Nici nu se punea problema sa mai implic pe cineva.Nici macar eu nu puteam sa cred asta ;oricui i-as fi spus m-ar fi internat la nebuni.

Doar doua optiuni pareau practice.Prima era sa ii urmez sfatul :sa fiu isteata si sa il evit cat mai mult posibil.Sa anulez planurile facute impreuna,sa il ignor din nou cat de mult eram in stare.Sa ma prefac ca exista un perete impenetrabil de sticla intre noi la singura ora la care eram fortatisa fim colegi.Sa ii spun sa ma lase in pace si sa vorbesc serios de data asta.

In clipa in care m-am gandit la aceasta ultima alternativa,m-a cuprins un sentiment brusc de agonie si de disperare.Mintea mea respinse durerea,trecand repede la urmatoarea optiune.

Nu puteam sa fac altceva.La urma urmei, chiar daca el era ceva...sinistru,nu facuse nimic sa ma raneasca pana acum.De fapt,acum as

fi fost o urma pe masina lui Tyler daca el nu ar fi actionat atat de rapid. Atat de rapid, m-am contrazis, ca poate a fost un simplu reflex. Dar daca avea reflexul de a salva vietii, cat de rau putea fi ? mi-am mai spus. Capul mi se invartea de atatea intrebari fara raspuns.

Daca eram sigura de ceva, era un lucru : Edward cel rau din visul meu de noaptea trecuta reprezenta doar temerea mea cu privire la cuvantul rostit de Jacob si nu era o reflexie a lui Edward. Chiar si asa, cand strigasem, ingrozita de saritura lupului, nu teama pentru viata lupului a fost cea care mi-a adus cunantul „nu” pe buze. A fost teama ca el ar putea fi ranit- chiar si cand ma chema la el cu dintii ascutiti, eu tot ma temeam pentru el.

Si stiam ca acesta era raspunsul. Nu stiam daca se punea problema unei alegeri. Eram deja prea implicata. Acum, ca stiam- daca stiam-, nu puteam sa fac nimic cu privire la secretul meu infricosator. Pentru ca atunci cand ma gandeam la el, la vocea lui, la ochii hipnotizati, la forta magnetica a personalitatii lui, nu voiam nimic altceva decat sa fiu cu el imediat. Chiar daca... dar nu ma puteam gandi la asta. Nu aici, singura in padurea intunecoasa. Nu in timp ce ploaia o facea la fel de obscura ca amurgul sub coroanele copacilor si rapaia asemenea unor pasi pe pamantul acoperit de verdeata. Am inceput sa tremur si m-am ridicat repede din locul meu ascuns, ingrijorata ca drumul ar fi putut sa dispara cumva din cauza ploii.

Dar era acolo, sigur si curat, serpuind departe de ceata verde si umeda. L-am urmat in graba, cu gluga trasa strns in jurul fetei, mirata, in timp ce aproape a lergam printre copaci, de cat de departe ajunsesem. Am inceput sa ma intreb daca ma indreptam spre iesire sau daca urmam cararea tot mai adanc in captivitatea padurii. Totusi, inainte sa ma sperii prea tare, am inceput sa zaresc niste spatii deschise printre crengile impletite. Apoi am auzit o masina trecand pe sosea si am iesit din padure, exact unde curtea lui Charlie se intindea in fata mea si casa ma invita inauntru, promitandu-mi caldura si sosete uscate.

Era abia ora pranzului cand am ajuns inauntru. M-am dus sus si m-am imbracat in blugi si tricou, din moment ce aveam de gand sa raman in casa pentru tot restul zilei. Nu mi-a trebuit foarte mult efort sa ma concentrez asupra temei pentru ziua aceea, un eseu despre Macbeth care trebuia predat miercuri. Am inceput prin schitarea unei ciorne, simtindu-ma multumita si

senina cum nu ma mai simtisem de mult...de joi dupa-amiaza daca stateam sa ma gandesc.

Intotdeauna fusesem asa.Partea cea mai dureroasa pentru mine era sa iau decizii,aceea era partea asupra careia agonizam.Dar,odata ce decizia era luata,pur si simplu o urmam-de obicei cu usurare ca alegerea a fost facuta.Uneori,usurarea era urmata de disperare,asa cum fusese decizia de a veni in Forks.Dar tot era mai bine decat lupta cu alternative.

Era ridicol de usor sa traiesc cu decizia mea.Periculos de usor.

Ziua a trecut astfel in liniste si a fost productiva –mi-am terminat eseul inainte de ora 8.Charlie a venit acasa cu o prada bogata,iar eu mi-am propus sa cumpar o carte cu retete cu peste cand ma voi duce la Seattle saptamana viitoare.Fiorii care ma treceau pe sira spinarii de cate ori ma gandeam la excursia aceea erau precum cei pe care ii simtisem inainte sa fac acea plimbare cu Jacob Black.Ar trebui sa fie altfel,m-am gandit.Trebuia sa imi fie teama,stiam ca trebuia,dar nu puteam sa simt tipul potrivit de teama.

Am dormit fara vise in noaptea aceea,epuizata fiind imi incepusem ziua atat de devreme si pentru ca dormisem atat de prost noaptea trecuta.Pentru a doua oara de la venirea mea in Forks,m-am trezit in lumina galben-stralucitoare a unei zile insorite.Am sarit la fereastru,uimita sa vad ca nu era aproape nici un nor pe cer,iar cei care se vedeau erau doar pufuri albe si mici de vata,care nu puteau sub nici o forma sa aduca ploaia.Am deschis fereastru,surprinsa ca s-a deschis usor,fara sa fie intepenita,dupa atatia ani cat staturse inchisa,si am tras in piept aerul relativ uscat.Era aproape cald si nu batea vantul mai deloc.Sangele mi s-a electrizat in vene.

Charlie tocmai termina micul dejun cand am coborat si si-a dat seama de dispozitia mea imediat.

-Frumoasa zi,comenta el.

-Da,am fost eu de acord cu un ranjet.

Zambi si el,iar ochii caprui i se incretira pe la margini.Cand Charlie zambea,era usor sa iti dai seama de ce casa se casatorise cu el atat de repede.Tanarul romantic din acele zile disparuse inainte sa il cunosc eu,la fel si parul castaniu si cret-aceeasi culoare si chiar aceeasi textura ca al meu-care ii dezvaluia tot mai mult din pielea stralucitoare a fruntii.Dar,cand zambea,puteam vedea ceva din omul care fugise cu Renee

cand aceasta era doar cu doi ani mai mare decat mine.

Am luat micul dejun vesela,privind firele de praf jucandu-se in raza de lumina care stralucea prin fereastra din spate.Charlie imi striga la revedere,apoi am auzit masina indepartandu-se de casa.Am ezitat pe drumul spre iesire,cu mana pe haina de ploaie.As fi tentat soarta daca o lasam acasa.Am impaturit-o pe brat,oftand,si am pasit afara in cea mai stralucitoare lumina pe care o vazusem de luni intregi.

Folosind multa vaselina,am reusit sa cobor aproape complet ambele ferestre ale camionetei.Am parcat si m-am indreptat spre bancile de picnis rar folosite din partea de sud a cantinei.

Bancile mai erau un pic umede,asa ca m-am asezat pe jacheta,bucuroasa ca o puteam folosi intr-un fel.Aveam temele facute-rezultatul unei vieti sociale reduse-,dar erau cateva probleme de trigonometrie de care nu eram sigura ca le facusem corect.Mi-am scos cartea cu elan,da,pe la jumatatea corecturii primei probleme,am inceput sa visez cu ochii deschisi,privind cym se joaca lumina soarelui pe copacii cu scoarta rosie.Desenam neatenta pe marginea temei.Dupa cateva minute,am realizat brusc ca desenasem cinci perechi de ochi negri care se holbau la mine din pagina caietului.I-am sters repede cu guma.

-Bella! Am auzit pe cineva strigandu-ma si pareea sa fie Mike.

M-am intors si mi-am dat seama ca scoala se aglomerase in timp ce staturam acolo,cu mintea aiurea.Toti erau imbracati cu tricuri iar unii purtau chiar pantaloni scurti,desi afara nu puteau fi peste 16 grade.Mike venea spre mine imbracat intr-un sort kaki si un tricou de rugby in dungii,facandu-mi cu mana.

-Buna,Mike! i-am strigat eu,facandu-i cu si eu cu mana,incapabila sa fiu lipsita de entuziasm intr-o dimineata ca asta.

Veni sa se aseze langa mine,cu tepii ordonati din par stralucind aurii in lumina si cu un ranjet dintr-un colt in altul al urechilor.Era incantat sa ma vada,iar eu nu m-am putut abtine sa nu ma simt bine.

-N-am observat niciodata asta-parul tau are nuante de rosu in el,comenta el,prinzand intre degete o suvita care flutura in briza lejera.

-Numai la soare.

M-am simtit usor stingherita cand mi-a dat suvita de par pe dupa ureche.

-Grozava zi,nu ?
-E pe gustul meu,am fost de acord.
-Ce-ai facut ieri ?
Tonul lui era un pic prea imperativ.
-Am lucrat la eseu aproape toata ziua.Nu am adaugat ca il terminasem,nu era nevoie sa par increzuta.
Mike se lovi cu palma peste frunte.
-A,da,trebuie sa il predam joi,nu ?
-Hm,miercuri,cred.
-Miercuri ? Se incrunta.Asta nu e bine... Ce tema ai ales ?
-Daca Shakespeare trateaza personajele feminine cu misogism.
Mike se holba la mine de parca vorbisem in pasareasca.
-Cred ca va trebui sa ma apuc sa lucrez la el in seara asta,spuse el dezumflat.Voiam sa te intreb daca nu vrei sa iesim in oras.
-O !
-Am fost luata prin surprindere.De ce nu mai puteam sa am o conversatie placuta cu Mike fara sa devina stanjenitoare ?
-Pai,am putea iesi sa luam cina sau ceva de genul asta...si as putea lucra la eseu mai tarziu.
Imi zambi plin de speranta.
-Mike...Uram sa fiu stransa cu usa.Nu cred ca ar fi o idee buna.
Ii cazu fata.
-De ce ?intreba el,cu privirea in pamant.
Gandul imi zbura la Edward,intrebandu-ma daca tot la el se gandea si Mike.
-Cred ca...si daca repeti vreodata ce iti spun acum te voi bate fericita pana te las lat,l-am amenintat eu,dar cred ca asta ar supara-o pe Jessica.
Era socat,clar nu se gandise deloc in directia aceea.
-Jessica ?
-Pe bune,Mike,esti orb ?
-O,expira el,uimit cu adevarat.
Am folosit surprinderea lui ca un avantaj sa ma retrag.
-Incep orele si nu pot sa intarzii.
Am mers in liniste [ana la cladirea 3,iar expresia lui era tulburata.Speram ca gandurile in care era cufundat il duceau in directia

corecta.

Cand am vazut-o pe Jessica la trigonometrie, clocotea de entuziasm. Ea, Angela si Lauren se duceau pe seara in Port Angeles sa isi cumpere rochii pentru bal. Voia sa vin si eu chiar daca nu aveam nevoie de rochie. Eram nehotarata. Ar fi bine sa ies din oras cu fetele, dar va fi si Lauren acolo. Si cine stie ce as putea face in seara aceasta... Dar nu era bine sa imi las mintea sa rataceasca in directia asta. Desigur ca eram fericita datorita soarelui. Dar nu numai asta ma facea sa fiu in dispozitia euforica in care eram, nici pe departe. Asa ca i-am spus ca poate merg, dar ca va trebui sa il intreb mai intai pe Charlie.

Pe drumul spre ora de spaniola nu vorbi decat despre bal, continuand parca fara intrerupere cand s-a terminat ora, cu cinci minute intarziere, si cand ne indreptam spre cantina pentru pranz. Eram prea pierduta in propria frenezie a anticipatiei ca sa ascult ce spunea. Eram duresc de nerabdatoare nu numai sa il vad pe el, ci pe toti cei din familia Cullen, sa ii compar cu noile suspici care imi imbolaveau mintea. Cand am trecut pragul cantinei, am simtit primul fior de teama alunecandu-mi pe sira spinarii si oprindumi-se in stomac. Oare isi vor putea da seama ce gandesc? Dar apoi ma cuprinse un sentiment diferit: Oare Edward ma astepta sa sta din nou cu mine?

Asa cum obisnuiam, m-am uitat prima oara spre masa fratilor Cullen. Stomacul mi s-a strans de panica atunci cand am inteles ca era goala. Cu o farama de speranta in suflet, am dat turul cantinei cu privirea, sperand sa il gasesc singur, asteptandu-ma. Sala era aproape plina, ora de spaniola ne facuse sa intarziem, dar Edward si familia lui nu se vedeau pe nicaieri. Dezolarea m-a lovit cu o forta nimicitoare.

M-am poticnit in spatele Jessicai fara sa ma mai prefac ca o sa ascult. Intarzasem, astfel ca toti ceilalti erau deja la masa. Am evitat scaunul liber de langa Mike si m-am asezat langa Angela. Am observat vag ca Mike i-a tinut politicos scaunul Jessicai, iar aceasta s-a inseninat brusc.

Angela mi-a adresat cateva intrebari cu privire la eseul despre Macbeth, la care am raspuns cat de natural am putut, in timp ce ma sufundam in nefericire. Si ea m-a invitat sa merg cu ele in seara aceea si am acceptat agatandu-ma de orice ocazie ca sa imi distrag atentia.

Mi-am dat seama ca ma agatasem de o ultima speranta cand am intrat la ora de biologie, dar i-am vazut scaunul gol si am simtit un nou val de

dezamagire.

Restul zilei a trecut incet si deprimant.La educatie fizica am avut un curs despre regulile badmintonului,urmatoarea tortura pregatita pentru mine.Dar macar a trebuit sa stau jos si sa ascult in loc sa ma impieidc pe teren.Cea mai buna parte a fost ca antrenorul nu a terminat,asa ca mai castigam inca o zi libera.Nu mai conta ca in ziua urmatoare ma vor inarma cu o racheta si imi vor da drumul impotriva intregii clase.

Am fost bucuroasa sa plec de la scoala,ca sa ma pot bosumfa si suferi in voie inainte sa ies cu Jessica si fetele.Dar, chiar cand am intrat pe usa casei lui Charlie,Jessica a sunat sa anuleze planurile facute.Am incercat sa fiu fericita ca Mike o invitase la cina-chiar eram usurata ca pareea in sfarsit sa se prinda-, dar entuziasmul imi era fals.Excursia la cumparaturi fusese replanificata pentru maine-seara.

Asta ma lasa cu putine lucruri de facut care sa imi distraga atentia.Pusesem niste peste la marinat pentru cina,cu salata si paine ramase de seara trecuta,asa ca nu mai aveam ce face in bucatarie.Am petrecut concentrata o jumatate de ora facandu-mi temele,dar am terminat si cu ele.Mi-am verificat e-mailul,citind sirul de scrisori de la mama,devenind tot mai taioase pe masura ce se apropiau de prezent.Am oftat si i-amcompus un raspuns scurt.

Mama,

Scuze.Am fost plecata.Am fost la plaja cu niste prieteni.Si a trebuit sa scriu un eseu.

Scuzele mele erau destul de patetice,asa ca am renuntat sa ma mai scuz.

E inorit afara azi-stiu,si eu sunt socata-,asa ca ma duc afara sa absorb cat de multa vitamina D.Te iubesc.

Bella.

Am decis,ca sa mai treaca timpul,sa citesc ceva care sa nu tina de scoala.Aveam o colectie mica de carti pe care mi-o adusesem in Forks,cel mai uzat volum fiind o complicatie a operelor lui Jane Austen. L-am ales pe acela si m-am indreptat spre curtea din spate,luand cu mine o patura veche si zdrenturoasa din dulapul cu lenjerie de la capatul scarilor.

Afara,in curtea mica si patrata a lui Charlie,am pus patura in doua si am intins-o departe de umbra copacilor pe iarba deasa care pareea sa fie mereu

putin umeda,indiferent cat de mult stralucea soarele. M-am asezat pe burta,incrucisandu-mi gleznele in aer,rasfoind printre romanele din carte si incercand sa ma decid care imi va ocupa mintea cel mai bine.Preferatele mele erau Mandrie si prejudecata si Ratiune si simtire.Pe prima o citisem cel mai recent,asa ca am inceput Ratiune si simtire,ca sa imi amintesc dupa ce am inceput capitolul trei ca pe eroul povestii se intampla sa il cheme Edward.Furioasa,am dat paginile la Mansfield Park,dar eroul acestui roman se numea Edmund si prea semana numele.Nu mai erau alte nume disponibile in secolul al XVIII-lea ?Am inchis cartea,enervata,si m-am rostogolit pe spate.Mi-am suflecat manecile cat de sus am putut si am inchis ochii.Ma voi concentra numai asupra caldurii de pe pielea mea,mi-am spus eu serioasa.Briza era inca lejera,dar imi involbura suvitele de par in jurul fetei,iar asta ma gadila putin.Mi-am tras tot parul deasupra capului,imprastiindu-l in evantai pe patura si m-am concentrat din nou asupra caldurii care imi atingea pleapele,obrajii,nasul,bratele,gatul si trecea prin tricoul meu subtire...

Urmatorul lucru de care mi-am dat seama a fost sunetul masinii de politie a lui Charlie cotind spre aleea acoperita de caramizi.M-am ridicat surprinsa,vazand ca lumina se ascunsese in spatele copacilor si ca adormisem.M-am uitat in jur,ametita,avand brusc sentimentul ca nu sunt singura.

-Charlie ?am intrebat.

Dar i-am auzit portiera trantindu-se in fata casei.

Am sarit in picioare,prostesc de agitata,strangand patura acum umeda si cartea.Am fuggit inaintea sa pun niste ulei la incins pe ragaz,stiind ca voi intarzia cu cina.Charlie isi agata cureaua cu arma in cuier si se descalta de cizme cand am intrat.

-Scuze, tata, cine nu e gata inca, am adormit afara.

Mi-am inabusit un cascat.

-Stai linistitamspuse el.Oricum voiam sa vad care e scorul la meci.

Dupa cina m-am uitat la televizor cu Charlie,ca sa am ceva de facut.Nu voiam sa ma uit la nimic special,dar el stia ca nu imi place baseballul,asa ca a dat pe un serial idiot de comedie care nu ne placea niciunuia.Totusi,parea fericit ca faceam ceva impreuna.Si eu ma bucuram,in ciuda depresiei mele,sa il fac pe el fericit.

-Tata,i-am spus eu in timpul reclamelor,Jessica si Angela se duc maine sa se uite dupa rochii pentru bal in Port Angeles si vor sa le ajut sa aleaga...Te superi daca ma duc cu ele ?

-Jessica Stanley ?intreaba el.

-Si Angela Weber.

Am oftat in timp ce ii dadeam detaliile.

-Dar tu nu te duci la bal, nu ?

-Nu, tata, dar le ajut pe ele sa isi gaseasca rochii-stii ,le pot da sfaturi constructive.

Unei femei n-ar fi trebuit sa ii explic toate astea.

-Pai, bine. Păru sa isi dea seama ca nu prea se pricepea la treburi femeiesti. Dar e in timpul saptamanii si te duci la scoala.

-Plecam imediat dupa ore, ca sa ne putem intoarce devreme.Te descurci cu cina ?

-Bells,m-am hranit singur timp de saptesprezece ani inainte sa vii tu aici,imi reaminti el.

-Nu stiu cum ai supravietuit,am murmurat eu,apoi am adaugat mai clar :iti las niste chestii pentru sendvisuri reci in frigider,bine ?Chiar deasupra.

Dimineata era dinnou insorit.M-am trezit cu sperantele renascute,pe care am incercat sa le inabus cu indarjire.M-am imbracat ca pentru vreme calda,cu o bluza albastra cu decolteu in forma de V,o bluza pe care o purtasem in Phoenix in miezul iernii.

Mi-am planificat sosirea la scoala astfel sa ajung cu foarte putin timp inainte de inceperea cursurilor. Cu inima indoita,am dat ture prin parcare cautand un loc si uitandu-ma si dupa Volvo-ul argintiu,care evident nu era acolo.Am parcat pe ultimul rand si m-am grabit la ora de engleza,ajungand fara suflare,dar discreta,inainte sa se sune de intrare.

A fost la fel ca ieri,nu puteam sa impiedic mugurii sperantei din minte,doar ca ii zdrobeam dureros in timp ce cautam degeaba prin sala de mede sau ma asezam la masa mea goala de biologie.

Excursia la Port Angeles era planificata pentru seara aceasta si era si mai atragatoare pentru ca Lauren avea obligatii.Eram nerabdatoare sa ies din oras ca sa incetez sa ma mai uit peste mar sperand sa il vad aparand ca din senin asa cum facea mereu.Mi-am jurat ca voi di intr-o dispozitie buna

in seara asta ca sa nu le stric cheful Angelei si Jessicai la vanatoarea de rochii.Poate ca o sa imi cumpar si eu niste haine.Refuzam sa ma gandesc ca as putea face cumparaturi singura in Seattle weekendul acesta daca Edward nu mai era interesat de aranjamentul nostru.Cu siguranta ca n-ar anula fara ca macar sa imi spuna.

Dupa scoala,Jessica m-a urmat acasa cu masina ei,un Mercury vechi si alb,ca sa imi pot lasa cartile si camioneta.In casa,mi-am periat repede parul,simtind cum mi se ridica putin moralul la perspestiva de a iesi din Forks.I-am lasat un bilet lui Charlie,explicandu-i din nou unde gaseste cina,mi-am pus portofelul jerpelit din geanta pentru scoala intr-o poseta pe care o folosean rareori si am fugit.Am mers apoi acasa la angela,care ne astepta.Moralul mi s-a ridicat si mai mult pe masura ce am depasit cu adevarat granitele orasului.

8. Port Angeles

Jess conducea mai repede decat Charlie,asa ca am ajuns in Port Angeles pe la 16:00.Trecuse ceva timp de cand nu mai iesisem in oras cu fetele,astfel ca infuzia de estrogen era revigoranta.Am ascultat melodii rock plangacioase in timp ce Jessica flecarea despre baietii cu care ne petreceam timpul.Cina Jessicai cu Mike mersese foarte bine si spera ca pana sambata seara sa avanseze cu el la etapa primalui sarut.Am zambit in sinea mea,multumita.Angela era pasiv multumita sa mearga la bal,dar nu era cu adevarat interesata de Eric.Jessica a incercat s-o faca sa marturiseasca cine era genul ei,dar am intrerupt-o cu o intrebare despre rochii ca s-o salvez.Angela mi-a aruncat o privire recunoscatoare.

Port Angeles era o capcana mica si frumoasa pentru turisti,mult mai civilizat si mai ciudat decat in Forks.Dar jessica si Angela il stiau bine,asa ca nu planuiau sa piarda timpul pe aleea pitoreasca de-a lungul golfului.Jess ne dusesse direct la singurul centru comercial din oras,care se afla la cateva strazi distanta de partea turistica a zonei golfului.

Dansul era etichetat ca fiind semiformal,dar nu eram sigure ce inseamna asta exact.Atat Angela cat si Jessica au parut surprinse si aproape neicrezatoare cand le-am spus ca nu fusesem niciodata la un bal in Phoenix.

-Nu te-ai dus niciodata cu vreun iubit ?ma intreba Jessica suspicioasa in timp ce intram pe usile din fata ale centrului comercial.

-Pe buna,am incercat s-o conving eu,nevrand sa ii marturisesc despre problemele mele cu dansatul.N-am avut niciodata un iubit sau pe cineva.Nu prea ieseam.

-De ce nu ?vru sa stie Jessica.

-Nimeni nu m-a invitat,am raspuns cu onestitate.

Paru sceptica.

-Baietii te invita aici,imi reaminti ea,si tu ii refuzi.

Eram la sectiune de haine pentru adolescenti si ne uitam printre standuri dupa rochii elegante.

-Pai,cu exceptia lui Tyler,o corecta Angela repede.

-Poftim ?am sarit eu.Ce-ai spus ?

-Tyler a spus la toata lumea ca te duce la banchet,ma informa Jessica cu ochi banuitori.

-Ce-a spus ?Am raspuns de parca ma inecam.

-Ti-am spus eu ca nu e adevarat,ii murmura Angela Jessicai.

Am tacut,inca pierduta in socul care se transforma rapid in enervare.Dar gasiseram standurile cu rochii,asa ca aveeam treaba acum.

-De aia nu te place Lauren,chicoti Jessica in timp ce cautam printre haine.

Am scrasnit din dinti.

-Crezi ca,daca trec peste el cu camioneta,o sa inceteze sa se simta vinovat cu privire la accident?Si o sa inceteze sa se mai recompenseze si o sa fim chit ?

-Poate,se amuza Jessica.Daca de asta se poarta asa.

Colectia de rochii nu era foarte extinsa,dar foarte extinsa,dar amandoua au gasit cateva pe care sa le probeze.M-am asezat pe un taburet in cabina de proba,langa oglinda tridimensionala,incercand sa imi controlez furia.

Jess avea de ales intre doua rochii-una neagra,lunga si fara bretele,iar cealalta lunga pana la genunchi, cu bretele subtiri de un albastru electric.Am incurajat-o sa o aleaga pe cea albastra;de ce sa nu isi puna in evidenta ochii? Angela si-a ales o rochie de un roz pal care cadea frumos pe corpul ei inalt si ii facea parul castaniu deschis sa para de nuanta mierii de albine.Le-am complimentat pe amandoua cu generozitate si le-am ajutat,asezand rochiile probate pe umerase.Tot acest proces a fost mult mai scurt si mai usor decat experientele similare avute cu Renee acasa.Banuiesc ca asta se datoreaza gamei rastranse de optiuni.

Ne-am indreptat catre standul de pantofi si accesorii.In timp ce ele probau.eu numai le priveam si criticam,n-aveam chef sa fac cumparaturi,desi chiar aceam nevoie de pantofi noi.Euforia iesirii cu fetele incepea sa se estompeze din cauza supararii mele pe Tyler,lasand loc deprimarii sa-si intre din nou in drepturi.

-Angela?am inceput eu,cu ezitare,in timp ce aceasta proba o pereche de sandale inalte cu bretele –era incantata sa aiba un pertener suficient de inalt incat sa poarte tocuri inalte.

Jessica se indreptase catre raionul de bijuterii si eram singure.

-Da ?

Isi ridica piciorul,rasucindu-si glezna ca sa vada mai bine sandala.

Am dat inapoi.

-Imi plac astea.

-Cred ca o sa le iau,desi nu se vor asorta cu nimic altceva in afara de rochia cumparata,murmura ea.

-Ei,hai,ia-le !Sunt la reduceri,am incurajat-o eu.

Ea zambi si puse la loc capacul unei cutii care continea o pereche de pantofi albi,mai practici.Am incercat din nou.

-Hm,Angela...Isi ridica privirea curioasa.E normal ca...fratii Cullen-mi-am tinut ochii fixati pe pantofi-sa lipseasca mult de la scoala?

-Da,cand e vreme buna se duc mereu cu cortul.Chiar si doctorul.Sunt tare plimbareti,imi spuse ea incet,examinandu-si pantofii.

Nu mi-a pus nici macar o singura intrebare,daramite sutele de intrebari pe care le-ar fi dezlantuit Jessica asupra mea...Incepea sa imi placa mult Angela.

-O!

Am lasat balta subiectul cand Jessica s-a intors sa na arate bijuteriile cu strasuri pe care le gasise sa se asorteze cu pantofii ei arginti.

Planuisem sa mergem la cina intr-un mic restaurant italian de pe faleza,dar cumparaturile nu durasera atat de mult cat ne asteptaseram.Jess si Angela voiau sa isi duca hainele la masina si apoi sa faca o plimbare pana la malul marii.Le-am spus ca ne vedem la restaurant intr-o ora.Voiam sa caut o librerie.Amandoua s-au oferit sa vine cu mine,dar le-am incurajat sa se duca sa se distreze-nu stiau cat de absorbita puteam deveni in preajma cartilor ;era un lucru pe care preferam sa-l fac singura.Ele au plecat spre masina sporovaind vesele,iar eu m-am indreptat in directia pe care mi-a aratat-o Jess.

N-a fost deloc greu sa gasesc libraria,dar nu era ceea ce voiam eu.Vitrinele erau pline de crstale,amulete si carti despre vindecarea spirituala.Nici nu am intrat.Prin fereastra am vazut o femeie de vreo 50 de ani cu parul lung si carunt,lasat liber pe spate,imbracata intr-o rochie gen anii '60, zambind primitor din spatele tejghelei.Am decis ca ma puteam lipsi de conversatia asta.Trebuia sa fie o librerie normala in orasul asta.

Am ratacit pe strazile care incepeau sa se umple cu traficul de final de

zi, sperand ca ma indreptam spre centru. Nu eram atat de atenta pe cat ar fi trebuit pe unde mergeam ;ma luptam cu disperarea. Incercam din greu sa nu ma gandesc la el si la ce spusese Angela...si, mai mult de atat, incercam sa imi inabus sperantele pentru sambata, temandu-ma de o dezamagire mai dureroasa decat celelalte, cand am ridicat privirea si am vazut un Volvo argintiu parcat la marginea trotuarului si mi-au venit din nou toate in minte., „Vampir prost si neserios” ,m-am gandit eu.

Imi taraiam picioarele undeva spre sud, catre niste magazine cu vitrine de sticla care pareau promitatoare. Dr, cand am ajuns la ele, am vazut ca erau doar un magazin de reparatii si un spatiu gol. Mai aveam mult timp pana sa ma duc sa le caut pe Jess si pe Angela si aveam nevoie sa imi recapat buna dispozitie inainte sa ma reintalnesc cu ele. Mi-am trecut degetele prin par de cateva ori si am respirat adanc inainte sa continui sa merg dupa colt.

Am inceput sa imi dau seama, in timp ce traversam inca o strada, ca mergeam in directia gresita. Putinul trafic pietonal pe care il vazusem se indrepta spre nord si parea ca pe aici majoritatea cladirilor erau depozite. Am decis sa fac stanga la urmatorul colt, iar apoi sa cotesc dupa vreo cateva strazi, sa imi incerc norocul pe alta alee in drumul meu spre faleza.

Patru barbati au aparut de dupa coltul spre care ma indreptam eu, imbracati prea lejer ca sa para ca se dus acasa de la birou, dar prea jegosi ca sa fie turisti. Cand s-au apropiat de mine, mi-am dat seama ca nu erau cu mult mai invarsta decat mine. Glumeau cu voce tare intre ei, razand ragusit si dandu-si coate. M-am ingramadit cat de tare am putut spre interiorul trotuarului sa le fac loc, mergand repede si uitandu-ma in spatele lor spre colt.

-Hei tu! Striga unul dintre ei, si sigur vorbea cu mine pentru ca nu mai era nimeni prin preajma,

Am ridicat automat privirea. Di dintre ei se oprisera, ceilalti doi incetineau. Cel mai apropiat de mine, un brunet solid la vreo 20 de ani, parea sa fie cel care a vorbit. Purta o camasa de flanel descheiata peste un tricou murdar, blugi jerpeliti si sandale. Facu o jumatate de pas spre mine.

-Buna, am murmurat eu, cu genunchii tremurandu-mi.

Apoi m-am uitat repede in alta parte si m-am grabit spre coltul strazii. Ii auzeam razand galagios in spatele meu.

-Hei,asteapta! Striga unul dintre ei dupa mine,din nou,dar mi-am tinut capul plecat si am dat coltul cu un suspin de usurare.Inaca ii mai puteam auzi chicotind in spatele meu.

M-am trezit mergand pe un trotuar care ducea dincolo de niste depozite sumbre,fiecare cu usi largi pentru descarcarea camioanelor,incuiate cu lacat pe timpul noptii.Partea de sud a strazii nu avea trotuar,numai un gard de lanturi,terminat cu sarma ghimpata,care proteja o curte unde se depozitau piese de motoare.Ratacisem mult prea departe din Port Angeles pe care eu,ca oaspete,trebuia s-o vad. Mi-am dat seama ca se intuneca,norii se adunau in sfarsit,ingramadindu-se la orizontul de vest,creand un apus prematur.Cerul din partea de est era inca limpede,dar devenea gri,strabatut de panglici roz si portocalii.Imi lasasem jacheta in masina,iar un fior brusc m-a facut sa-mi incrucisez bratele strans la piept.O singura camioneta a trecut pe langa mine,apoi drumul a ramas gol.

Cerul s-a intunecat si mai tare,iar cand am privit in urma mea la norul enervant,am observat cu stupoare ca doi barbati mergeau in liniste la cativa metri in urma mea.

Erau din acelasi grup pe langa care trecusem la colt,desi nici unul nu era brunetul care mi se adresase. Am intors repede capul,grabind pasul.Un fior care nu avea nici o legatura cu vremea m-a facut din nou sa tremur.Aveam poseta petrecuta diagonal,asa cum ar trebui s-o porti ca sa nu ti-o fure.Stiam exact unde se afla spray-ul meu paralizant-in sacul de voiaj de sub pat,nedespachetat nici acum.Nu aveam prea multi bani la mine,doar vreo douazeci de dolari si m-am gandit sa imi scap „accidental” poseta si sa merg mai departe.Dar o voce mica,inspaimantata,dintr-un coltisor al creierului m-a avertizat ca ar putea fi ceva mai rau decat hoti.

Am ascultat cu atentie pasii lor linistiti,care erau mult prea linistiti fata de zgomotul puternic pe care il facusera mai devreme si nu pareau ca se grabesc sau ca se apropie de mine,,Respira”,a trebuit sa-mi reamintesc.Nu stii daca te urmaresc.Am continuat sa merg cat de repede puteam fara sa alerg de fapt, concentrandu-ma pe cotitura la dreapta,care era acum doar la cativa metri in fata mea.In auzeam ramanand in spate,la fel cum fusesera inainte.O masina albastra a virat in strada spre sud si a trecut repede prin fata mea.M-am gandit sa sar in fata masinii,dar am ezitat,inhibata,nesigura

daca eram urmarita,iar apoi a fost prea tarziu.

Am ajuns la colt,dar o privire rapida mi-a confirmat ca era doar o alee inchisa spre spatele unei cladiri,Eu ma intorsesem pe jumatate,in asteptare ;a trebuit sa ma rotesc cu repeziciune si am tasnit din aleea ingusta inapoi pe trotuar.Strada se termina la urmatorul colt,unde era un semn de stop.M-am concentrat pe pasii abia auziti din spatele meu,incercand sa ma decid daca sa fug sau nu.Pareau foarte indepartati si stiam ca m-ar putea depasi oricum.Eram sigura ca o sa ma impiedic si o sa cad daca incercam sa merg mai repede.Pasii se auzeau cu siguranta mult mai departe de mine.Am riscat o privire rapida peste umar si am vazut,cu usurare,ca erau cam la petruzeci de pasi in urma mea.Dar amandoi se holbau la mine.

Mi s-a parut o vesnicie pana am ajuns la colt.Am tinut ritmul ferm,iar barbatii din spatele meu ramaneau tot mai in urma cu fiecare pas.Poate ca isi dadusera seama ca m-au speriat si le pareau rau.Am vazut doua masini trecand spre nord,dincolo de intersectia spre care ma indreptam si am rasuflat usurata.O sa fie mai multi oameni odata ce ies de pe strada asta parasita.Am pasit dupa colt cu un oftat recunoscator.

Si m-am oprit brusc.

Strada era flancata pe ambele parti de pereti albi,fara usi si fara ferestre.In zare puteam sa vad doua intersectii,semafoare,masini si multi pietoni,dar erau prea departe pentru ca,erau ceilalti doi barbati din grup,amadoi uitandu-se cu priviri incantate cum am inghetat in mijlocul trotuarului.Atunci mi-am dat seama ca nu eram urmarita.

Eram inconjurata.

M-am oprit pentru o secunda care mi s-a parut o vesnicie.Apoi m-am intors si am tasnit spre cealalta parte a drumului.Aveam sentimentul ca era o incercare zadarnica.Pasii din urma mea erau tot mai zgomotosi.

-Aici erati!

Vocea galagioasa a brunetului solid a spart linistea intensa si m-a facut sa tresar.In intunericul tot mai adanc,parea ca se uita peste umarul meu.

-Da,striga o voce in spatele meu,facandu-ma sa tresar din nou,in timp ce ma grabeam de-a lungul strazii.Am facut un mic ocol.

A trebuit sa incetinesc pasul.Epuizam distanta dintre mine si cei doi barbati prea repede.Aveam un tipat puternic si sonor,asa ca am tras aer in

piept, pregatindu-ma sa-l folosesc, dar gatul imi era atat de uscat incat nu eram sigura cat volum as fi capabila sa scot. Cu o miscare scurta mi-am trecut poseta peste cap, strangand cureaua in pumn, gata sa o predau sau sa o folosesc ca o arma daca era nevoie.

Barbatul indosat s-a desprins de zid cand m-am oprit descurajata si am pasit incet in strada.

-Nu te apropia de mine, l-am avertizat eu cu o voce care trebuia sa sune puternica si neinfricata.

Dar am avut dreptate cu privire la gatul uscat-fara volum.

-Nu fi asa, dulceata, striga el, iar rasul aspru s-a auzit din nou in spatele meu.

M-am incordat, cu picioarele usor departate, incercand sa imi amintesc panicata putinele gesturi de autoaparare pe care le stiam. Incheietura palmei in sus, lovind nasul in speranta ca i-l rupi sau i-l ranesti. Degetul bagat in ochi-incearca sa il faci carlig si sa ii scoti ochiul. Si genunchiul standard intre picioare, bineinteles. Aceeasi voce pesimista din creier mi-a reamintit ca probabil nu as avea nici o sansa impotriva unuia dintre ei, daramite impotriva a patru., Taci! 'i-am ordonat vocii inainte sa ma paralizeze teama. Eu nu ieseam de obicei singura fara sa iau pe cineva cu mine. Am incercat sa inghit in sec ca sa pot scoate un tipat decent.

Deodata au aparut de dupa colt niste faruri, iar masina aproape l-a lovit pe cel indosat, fortandu-l sa sara pe trotuar. Am sarit in strada-masina asta trebuia sa opreasca sau ma lovea. Dar masina argintie s-a intors brusc, patinand cu usa pasagerului deschisa la cativa pasi de mine.

-Urca! Mi-a ordonat o voce furioasa.

E uimitor cat de repede a disparut frica paralizanta, cum m-a coplesit sentimentul de siguranta-chiar inainte de a ma urca in masina-imediat ce i-am auzit vocea. Am sarit in scaun si am incis portiera, trantind-o dupa mine.

Era intuneric in masina, nu se aprinsese nici o lumina odata cu deschiderea portierei si abia ii puteam vedea fata in stralucirea beculitelor de pe bord. Cauciucurile au scartait cand a intors spre nord, accelerand prea rapid, orietendu-se spre barbatii socati din strada. I-am vazut cu coada ochiului cum se arunca spre trotuar cand am intndreptat masina si am luat-o spre port.

-Pune-ti centura de siguranta! Imi ordona el si mi-am dat seama ca ma

incleştasem cu ambele maini de scaun.

L-am ascultat imediat ;pocnetul centurii,cand s-a inchis,a sunta tare in intuneric.Vira brusc la stanga,conducand cu viteza,ignorand cateva semne de stop fara sa opreasca.

Dar ma simteam extrem de in siguranta si,pentru moment,nu-mi pasa unde mergea dincolo de salvarea mea neasteptata.I-am studiat trasaturile fara cusur in lumina difuza,asteptand sa imi revina respiratia la normal,pana cand mi s-a parut ca expresia fetei lui era criminal de furioasa.

-Esti bine ?!-am intrebat,surprinsa de cat de ragusita imi suna vocea.

-Nu,spuse el taios,iar tonul vocii ii era violent.

Am stat linistita,privindu-i fata in timp ce ochii lui fulgeratori erau fixati drept inainte,pana cand masina s-a oprit brusc.M-am uitat imprejur,dar era prea intuneric ca sa vad altceva in afara de copacii negri care aglomerau marginea drumului.Nu mai eram in oras.

-Bella ?intreba el cu o voce incordata,controlata.

-Da ?

Vocea inca imi era aspra.Am incercat sa imi trag gatul in liniste.

-Esti bine ?

Tot nu se uita la mine,dar furia ii era clara pe fata.

-Da,am raspuns incet.

-Distrage-mi atentia,te rog,imi ordona el.

-Scuze,ce ?

Expira aproape suierand.

-Pur so simplu palavrageste despre ceva neimportant pana ma calmez,clasifica el,inchizand ochii si masandu-si baza nasului intre degetul mare si aratator.

-Hm.

Mi-am stors creierii cautand ceva sa spun trivial.

-O sa il calc cu maine pe Tyler Crowley maine inainte de scola!

Inca isi tinea ochii inchisi strans,dar coltul gurii ii tresari.

-De

ce ?

-Pentru ca spune la toata lumea ca ma duce la banchet-ori e nebun,ori enca incearca sa compenseze faptul ca apropae m-a omorat cand...in fine,iti amintesti tu,si crede ca banchetul e modul corect de a face asta.Asa ca mi-am imaginat ca daca ii pun viata in pericol,o sa fim chit si nu mai poate

incerca sa se revanseze.N-am nevoie de dusmani si poate Lauren o sa se potoleasca daca el ma lasa in pace.Sau as putea sa ii distrug numai Sentra.Daca nu are masina,nu poate duce pe nimeni la banchet...,am trancanit eu mai departe.

-Am auzit despre asta.

Parea ca isi revenise putin.

-Serios?am intrebat neincrezatoare,simtind cum ma enervez din nou.Daca e paralizat de la gat in jos, tot nu poate sa mearga la bal,am murmurat eu,rafinandu-mi planul.

Edward ofta si deschise in sfarsit ochii.

-Te simti mai bine?

-Nu chiar.

Am asteptat,dar nu a mai spus nimic.Si-a lasat capul pe tetiera scaunului,fixand cu privirea tavanul masinii.Fata ii era rigida.

-Ce e in neregula ?

Cuvintele mi-au iesit ca o soapta.

-Uneori am o problema cu temperamentul,Bella.Si el soptea si,in timp ce se uita afara pe fereastra,ochii i se ingustara ca niste panglici.Dar nu ar fi de ajutor daca m-as intoarce si i-as vana pe...Nu-si incheie fraza,uitandu-se in alta parte,luptandu-se pentru un moment sa isi controleze sin nou furia.Cel putin,continua el,asta incerc sa ma conving.

-O !

Interjectia parea nepotrivita,dar nu ma puteam gandi la un raspuns mai bun.

Am stat sin nou in liniste.M-am uitat la ceasul de pe bord.Era trecut de 8 :30.

-Jessica si Angela se vor ingrijora,am murmurat eu.Trebuia sa ma intalnesc cu ele.

El porni din nou motorul fara sa mai adauge nici un cuvand si intoarse lin masina,accelerand inapoi spre oras.Am ajuns imediat sub luminile orasului,inca mergand prea repede,serpuind cu usurinta printre masinile care mergeau incet pe langa faleza.Parca paralel cu golful,intr-un spatiu pe care l-as fi crezut prea mic pentru Volvo,dar el aluneca inauntru fara efort dintr-o incercare.M-am uitat pe fereastra si am vazut luminile restaurantului La Bella Italia si pe Jess cu Angela plecand,pasind nervoase

in directia opusa noua.

-De unde ai siut unde... ?am inceput,dar apoi am dar pur si simplu din cap.

Am auzi usa deschizandu-se si m-am intors sa il vad coborand.

-Ce faci ?!-am intrebat.

-Te duc la cina.

Zambi usor,dar ochii ii erau inca duri.Iesi din masina si tranti usa.M-am chinuit cu centura,apoi m-am grabit sa cobor si eu.El ma astepta pe trotuar.Vorbi inainte sa deschis eu gura.

-Du-te sa le opresti pe Jessica si pe Angela inainte sa trebuiasca sa le dau si lor de urma.Nu cred ca m-as putea abtine daca mai dau din nou de „prietenii tai “.

Am tremurat simtind amenintarea din vocea lui.

-Jess!Angela!am strigat dupa ele,facandu-le cu mana cand s-au intors.Au alergat spre mine,usurarea evidenta de pe fata lor transformandu-se in suprinde cand vazura langa cine stateamS-au oprit la cativa pasi de noi.

-Unde ai fost ?

Vocea Jessica era suspicioasa.

-M-am ratacit,am recunoscut eu timida.Apoi m-am intalnit cu Edward.

Am facut semn spre el.

-E in regula daca vin si eu cu voi?intreba el cu vocea lui irezistibila ca de matase.

Imi dadeam seama din expresiile lor incurcate ca nu-si mai exersase niciodata farmecele pe ele.

-Aa...sigur,expita Jessica.

-Hm,de fapt,Bella,noi am mancat deja in timp ce te asteptam.Scuze,marturisi Angela.

-E in regula,nu mi-e foame.Am dat din umeri.

-Cred ca ar trebui sa mananci ceva.Vocea lui Edward era joasa,dar plina de autoritate.Se uita la Jessica si rosti ceva mai tare.Te superi daca o duc eu pe Bella acasa cu masina ?Asa nu va trebui sa astepti pana mananca.

-Aa,nici o problema,cred...

Isi musca buza,incercand sa isi dea seama din expresia fetei mele daca asta era ceea ce voiam.I-am facut cu ochiul.Nu voiam decat sa fiu singura

cu salvatorul meu permanent.Erau atatea intrebari cu care nu puteam sa il bombardez decat daca eram singuri !...

-Bine.Angela a fost mai rapida decat Jessica.Ne vedem maine,Bella...Edward.

O apuca pe Jessica de mana si o trase spre masina,pe care o vedeam parcata putin mai incolo,pe First Street.Cand au urcat in masina,Jess s-a intors si mi-a facut cu mana,curiozitatea citindu-i-se pe fata. I-am facut si eu cu mana,asteptand sa se indepartaze inainte sa ma intorc spre Edward.

-Sincer,nu mi-e foame,am insistat eu,ridicandu-mi privirea sa ii cercetez fata.

Expresia lui era impenetrabila.

-Fa-mi pe plac.

Merse pana la usa restaurantului si o tinu deschisa cu o expresie incapatanata.Evident,nu statea la discutii.Am trecut pe langa el si am intrat in restaurant,oftand resemnata.

Restaurantul nu era aglomerat-nu era sezon in Port Angeles.La intrare era o femeie si am inteles privirea din ochii ei cand l-a evaluat pe Edward.L-a salutat un pic mai calduros decat era necesar.Am fost surprinsa cat de mult ma deranja lucrul acesta,Era cu cativa centimetri mai inalta decat mine si cu parul de un blond nenatural.

-O masa pentru doi ?

Vocea lui era ispititoare,indiferent daca o facea intentionat sau nu.I-am vazut privirea zburand spre mine si inapoi,satisfacuta de evidenta mea banalitate si de spatiul precaut,fara contact,pe care Edward il mentinea intre noi.Femeia ne conduse la o masa mare,de patru persoane,in centrul celei mai aglomerate zone din restaurant.

Eram pe punctul de a ma aseza cand Edward a dat din cap sa nu o fac.

-Poate ceva mai retras ?insista el incet spre ea.

Nu eram sihura,dar mi s-a parut ca i-a dat discret un bacsis.Nu vazusem pe nimeni niciodata refuzand o masa,poate doar in filmele vechi.

-Sigur.Parea la fel de surprinsa ca si mine.Se intoarse si ne conduse dupa un perete spre o zona mica de separeuri,toate goale.Cum vi se pare aici ?

-Perfect.

Ii arunca un zambet stralucitor,ametind-o pentru moment.

-Aa-scutura di cap,clipind-,chelnerita voastra va veni imediat.

Se indrepta nesigura.

-Chiar n-ar trebui sa le faci asta oamenilor,l-am criticat eu.Nu e corect.

-Sa le fac ce ?

-Sa ii ametesti asa.Fata asta probabil se hiperventileaza in bucatarie acum.

Paru nedumerit.

-O,fii serios,i-am spus eu suspicioasa.Sigur stii ce efect ai asupra oamenilor.

Edward isi lasa capul usor intr-o parte,iar ochii ii erau curiosi.

-Eu ametesc oamenii ?

-N-ai observat ?Crezi ca toata lumea isi poate impune vointa atat de usor ?

Imi ignora intrebarea.

-Pe tine te ametesc ?

-In mod frecvent,am recunoscut eu.

Apoi sosi chelnerita noastra,cu fata in expectativa.Fata cealalta le povestise cu siguranta celorlalte,iar aceasta nu parea deloc dezamagita,Isi dadu o suvita de par dupa ureche si zambi cu o caldura inutila.

-Numele meu este Amber si voi fi chelnerita ta in seara asta.Ce-ti aduc de baut ?

Nu mi-a scapat ca vorbea numai cu el.

Edward se uita la mine.

-O sa beau o Cola.

Imi iese ca o intrebare.

-Doua Cola,spuse el.

-Vin imediat cu ele,il asigura ea cu un zambet inutil.

Dar el nu o vazu.Se uita la mine.

-Ce-i ?l-am intrebat cand a plecat chelnerita.

Ochii ii ramasera fixati pe fata mea.

-Cum te simti ?

-Sunt bine,am replicat,surprinsa de intensitatea privirii lui.

-Nu te simti ametita,nu ti-e greata sau frig... ?

-Ar trebui ?

El rase de tonul meu nedumerit.

-Pai,de fapt,astept sa intri in soc.

-Nu cred ca se va ontampla asta,i-am spus dupa ce am putut sa respir din nou.Am fost intotdeauna foarte priceputa la reprimat lucruri neplacute.

-Oricum,ma voi simti mai bine cand vei avea niste zahar si mancare in stomac.

Exact atunci aparut chelnerita cu bauturile noastre si cu un cosulet de franzelute.Statu cu spatele la mine intimp ce le aseza pe masa.

-Esti gata sa comanzi ?il intreba pe Edward.

-Bella ?sopti el.

Chelnerita se intoarse spre mine fara chef.

Am ales primul fel de mancare pe care l-am vazut in meniu.

-Aa...o sa iau ravioli cu ciuperci.

-Si tu ?

Se intoarse spre el cu un zambet.

-Nimic pentru mine,spuse el.

Bineinteles ca nu.

-Spune-mi daca te razgandesti.

Zambetul ei timid era la locul lui,dar el nu se uita la ea,astfel ca pleca nemultumita.

-Bea,imi ordona el.

Am sorbit din suc ascultatoare,apoi am baut mai lacom,suprinsa de cat de insetata eram.Mi-am dat seama ca terminasem toata bautura cand el isi impinse paharul spre mine.

-Mersi,am murmurat,inca insetata.

Raceala sucului imi radia acum prin piept si am tremurat.

-Ti-e frig ?

-E doar din cauza Colei,am explicat eu,tremurand din nou.

-Nu ai o jacheta ?Vocea ii era dezaprobatore.

-Ba da.M-am uitat la bancheta goala de langa mine.O,am uitat-o in masina la Jessica,mi-am dat seama.

Edward se dezbraca de jacheta.Am realizat brusc ca nu observasem niciodata cu ce era imbracat.Nu numai in sear asta,ci mereu.Se parea ca nu puteam sa imi iau privirea de la fata lui.M-am fortat sa ma concentrez acum.Jacheta pe care o dezbraca acum era de piele,de culoare bej-deschis ;sub jacheta purta un pulover pe gat de culoare alba.Ii venea

perfect,scotandu-i in evidenta pieptul musculos.

Isi intinse jacheta,intrerupandu-ma din contemplare.

-Mersi,i-am spus din nou,strecurandu-mi bratele in ea.Era rece-asacum imi simteam propria jacheta cand o luam dimineata pentru prima oara din cuier,din holul racoros.Am tremurat din nou.Mirosea ametitor.Am inhalat,incercand sa identific aroma aceea delicioasa.Nu parea apa de colonie.Manecile erau prea lungi ;le-am impins in sus ca sa imi eliberez mainile.

-Albastrul acela arata minunat pe pielea ta,imi spuse el,privindu-ma.

Am fost surprinsa ;am privit in jos,rosind,bineinteles.

Impinse cosul cu paine catre mine.

-Pe bune,nu o sa intru in soc,am protestat eu.

-Ar trebui-o persoana normala asa ar face.Tu nu pari nici macar afectata.

Parea nelamurit.Se uita in ochii mei si am vazut cat de luminosi erau ai lui,mai luminosi decat ii vazusem vreodata,caramel auriu.

-Ma simt foarte in siguranta cu tine,am marturisit eu,vrajita sa spun din nou adevarul.

Asta il nemultumi ;fruntea lui de alabastru se increti.Scutura din cap,incruntau-se.

-Asta este mai complicat decat am planificat,murmura el ca pentru sine.

Am luat o franzeluta si am inceput sa rontai sintr-un colt,studiindu-i expresia.M-am intrebat daca ar fi in regula sa incep sa il chestionez.

-De obicei,esti intr-o dispozitie mai buna cand ochii iti sunt atat de luminosi,am comentat eu,incercand sa il distrag de la orice gand il facuse sa se incrunte si sa se mahneasca.

Ochii i se ingustara.

-Alte teorii ?

-Ihi.

Am mestecat o bucata mica de paine,incercand sa par indiferenta.

-Sper ca ai fost mai creativa de data asta...sau inca te mai inspiri din revistele de benzi desenate ?

Zambetul lui vag era batjocoritor ;ochii isa ii erau incordati.

-Pai,nu,n-am scos-o dintr-o revista de benzi desenate,dar nici n-am inventat-o,i-am marturisit.

-Atunci? replica el.

Dar apoi aparut chelnerita din spatele peretelui cu mancarea mea. Mi-am dat seama ca ne aplecam inconștient unul către celălalt peste masă, pentru ca ne-am îndreptat amândoi când s-a apropiat ea. Aseza farfuria în fața mea - arăta destul de bine - și se întoarse repede spre Edward.

-Te-ai răzgândit? îl întreba ea. Nu pot să îți ofer nimic?

Poate că doar îmi imaginam înțelesul dublu al cuvintelor ei.

-Nu, multumesc, dar încă niste suc ar fi grozav. Facu un gest cu o mână lungă și albă înspre paharele goale din fața mea.

-Sigur.

Lua paharele goale și se îndepărta.

-Ce spuneai? întreba el.

-O să îți spun despre asta în mașină. Dacă... Am tăcut.

-Există condiții?

Ridica din sprânceana, cu vocea amenințătoare.

-Am câteva întrebări, desigur.

-Desigur.

Chelnerita se întoarse cu încă două pahare de Cola. Le puse pe masă fără nici un cuvânt de data asta și plecă din nou. Am luat o înghitură.

-Pai, da-i drumul. mă indemnă el, cu vocea încă dură.

Am început cu cea mai simplă. Sau așa credeam.

-Ce faci în Port Angeles?

Se uita în jos, împletindu-și încet degetele pe masă. Ochii îi fulgerară către mine de sub gene, cu o urmă de râșnet pe față.

-Următoarea.

-Dar asta e cea mai ușoară, am obiectat eu.

-Următoarea, repetă el.

M-am uitat în jos frustrată. Am desfăcut tacamurile, am luat furculița și am înfipt-o într-un ravioli. L-am dus încet la gură, privind în continuare în jos și mestecând în timp ce gândeam. Ciupercile erau bune. Am înghitit și am luat o altă gură de Cola înainte să ridic capacul.

-Bine, atunci. M-am uitat urât la el și am continuat încet. Să presupunem, ipotetic vorbind, desigur, că... cineva... ar putea ști ce gândesc oamenii, să le citească gândurile, înțelegi, cu câteva excepții.

-Doar o singură excepție, corectă el, ipotetic vorbind.

-Bine,cu o singura exceptie atunci.Eram incantata ca intrase in joc,dar am incercat sa par nonsalanta. Cum functioneaza asta ?Care sunt limitarile ?Cum ar putea...acel cineva...sa gaseasca pe altcineva exact la momentul potrivit ?Cum ar sti el ca ea are necazuri ?

M-am intrebat daca intrebarile mele incurcate aveau vreu sens.

-Ipotetic vorbin ?intreba el.

-Desigur.

-Pai,daca...acel cineva...

-Sa ii spunem Joe,am sugerat eu.

El zambi strengareste.

-Joe atunci.Daca Joe ar fi fost mai atent,sincronizarea n-ar fi trebuit sa fie atat de exacta.Scutura din cap,dansu-si ochii peste cap.Numai tu te puteai baga in belele intr-un oras atat de mic.Ai fi dat peste cap statisticile politiei pentru un deceniu,sa stii.

-Discutam despre un caz ipotetic,i-am reamintit cu raceala.

Rase la mine,cu ochii calzi.

-Da,asa e.Sa iti spunem Jane ?

-Cum ai stiut?l-am intrebat,incapabila sa imi ascund incordarea.Am realizat ca ma aplecam din nou spre el.

El paru sa ezite,chinuit de o dilema interioara.Ochii i se intalnira cu ai mei si am banuit ca lua chiar atunci decizia daca sa imi spuna sau nu adevarul.

-Poti sa ai incredere in mine,sa stii,am murmurat.M-am intins inainte,fara sa gandesc,sa ii ating mainile impreunate,dar el si le retrase imediat,iar eu mi-am tras mana inapoi.

-Nu stiu daca mai am de ales acum.Vocea lui era aproape o soapta.M-am inselat,ai mai mult spirit de observatie decat credeam.

-Credeam ca tu nu te inseli niciodata.

-Asa era.Scutura din nou din cap.M-am inselat asupra ta si din alt punct de vedere.Nu esti un magnet pentru accidente,asta nu este o clasificare indeajund de cuprinzatoare.Esti un magnet pentru necazuri. Daca exista ceva periculos pe o raza de zece kilometri,te va gasi negresit.

-Si te incluzi in categoria asta ?am ghicit eu.

Fata lui deveni rece,impenetrabila.

-Cu siguranta.

Am intins din nou mna peste masa,ignorandu-l cand s-a tras usor din nou,si i-am atins dosul palmei,timid,cu varful degetelor.Pielea lui rece si dura,ca de piatra.

-Multumesc.Vocea mea era inflacarata de recunostinta.E deja a doua oara.

Fata i se imblanzi.

-Hai sa nu ajungem si la a treia,de acord ?

M-am incrunatat,dar am dat din cap.Isi scoase palma de sub a mea,ascunzandu-si ambele maini sub masa.Dar se apleca spre mine.

-Te-am urmarit in Port Angeles,recunosc el,vorbind grabit.Niciodata nu am mai incercat sa mentin in viata o anume persoana si e mult mai dificil decat as fi crezut.Dar asta probabil doar pentru ca e vorba de tine.Oamenii obisnuiti par sa treaca de o zi intreaba fara atatea catastrofe.

Se opri.Ma intrebam daca ar fi trebuit sa ma deranjeze faptul ca ma urmarea.Ma privi fix, intrebandu-se poate de ce mi se curbau buzele intr-un zambet involuntar.

-Nu te-ai gandit niciodata ca mi-a sunat ceasul de prima data,atunci cu dubita,si ca te-ai pus in calea destinului ?am speculat eu,distragandu-ma.

-Nu atunci a fost prima data,spuse el,iar vocea lui abia se auzea.

M-am holbat la el cu uimire,dar privea in jos.

-Ti-a sunat ceasul prima data cand te-am intalnit.

Am simtit un spasm de frica la auzul cuvintelor lui,iar amintirea brusca a privirii lui violente din acea prima zi...dar sentimentul coplestor de siguranta pe care il aveam in prezenta lui l-a inabusit.Pana cand si-a ridicat el privirea sa citeasca in ochii mei,nu mai era nici urma de teama in ei.

-Iti amintesti ?intreaba el,cu fata lui angelica serioasa.

-Da.

Eram calma.

-Si totusi iata-te aici.Era o urma de neincredere in vocea lui;ridica spranceana.

-Da,iata-ma aici...datorita tie.Am facut o pauza.Pentru ca ai stiut cumva cum sa ma gasesti astazi... ?am replicat eu.

Isi stranse buzele intr-o linie subtire,uitandu-se la mine prin ochii ingustati.Ochii ii fugira de la farfuria mea plina inapoi la mine.

-Tu mananci si eu vorbesc,negocie el.

Am luat un alt ravioli cu furculita si l-am bagat in gura.

-E mai greu decat ar trebui sa te urmaresc.De obicei,pot gasi pe cineva foarte usor,odata ce le-am mai auzit mintea inainte.

Se uita la mine nelinistit si mi-am dat seama ca inchetasem.M-am fortat sa inghit,apoi am intepat un alt ravioli si l-am aruncat in gura.

-O urmaream pe Jessica,nu cu mare atentie-dupa cum am spus,numai tu te puteai baga in belele in Port Angeles-si la inceput nu am observat ca ai plecat de una singura.Apoi,cand mi-am dat seama ca nu mai erai cu ea,am plecat sa te caut la libraria pe care am vazut-o in capul ei.Stiam ca nu intrasesi,ci ca plecasesi spre sud...si ca va trebui sa te intorci curand.Asa ca te asteptam,cautand la intamplare prin gandurile oamenilor de pe strada,sa vad daca te observase cineva ca sa stiu unde esti.Nu aveam motive sa fiu ingrijorat...dar eram ciudat de nelinistit...

Era pierdut in ganduri,uitandu-se dincolo de mine,vazand lucruri pe care mi le puteam doar imagina.

-Am inceput sa conduc in cer,insa...ascultand.Soarele apunea in sfracit si eram pe punctul de a cobori sa te caut jos.Iar apoi...

Se opri,inclestandu-si dintii intr-un atac brusc de furie.Facu un efort sa se calmeze.

-Apoi ce ?Am soptit eu.

El continua sa se uite peste capul meu.

-Am auzit ce gandeau,marai el,cu buza de sus incretindu-i-se peste dinti.Ti-am vazut fata in mintea lui.

Deodata,se apleca in fata,cu un cot pe masa si isi acoperi ochii cu palma.Miscarea a fost atat de brusca incat m-a speriat.

-A fost foarte...greu pentru mine,nu-ti imaginezi cat de greu sa te iau pur si simplu si sa ii las...in viata.Vocea ii era inabusita de palma.Te-as fi putut lasa sa pleci cu Jessica si Angela,dar imi era teama ca,daca ma lasi singur,ma voi duce sa ii caut,recunosc eu in soapta.

Am ramas linistita,confuza,cu gandurile incoerente.Mainile imi erau impaturite in poala si ma spijineam slabita pe spatarul scaunului.El inca isi mai acoperea fata cu mana,nemiscat ca sculptura din piatra cu care ii semana pielea.Intr-un final,isi ridica ochii cautandu-i pe ai mei,plini de propriile intrebari.

-Esti gata sa mergi acasa ?intreaba el.

-Sunt gata sa plec,am acceptat eu,nespus de recunoscatoare ca aveam de mers impreuna un drum lung de o ora.Inca nu eram gata sa ii spun la revedere.

Chelnerita aparu de parca fusese chemata.Sau de parca ne observase.

-Ce facem ?il intreba pe Edward.

-Suntem gata pentru nota de plata,multumesc.

Vocea lui era joasa,mai aspra,inca reflectand incordarea din concersatia noastra.

Paru sa o tulbure pe chelnerita.El se uita la ea,asteptand.

-S...sigur,se balbai ea.Poftim.

Scoase un dosar mic de piele din buzunarul din fata al sortului si i-l inmana.

In mana lui era deja o bancnota.O strecura in dosar si i-l dadu imediat inapoi.

-Fara rest.

Zambi.Apoi se ridica,iar eu m-am sprijinit cu greu pe picioare.

Chelnerita ii zambi din nou ademenitor.

-Sa ai o seara buna.

Edward nu isi lua ochii de la mine in timp ce ii multumi.Mi-am reprimat un zambet.

Merse aproape de mine pana la usa,inca atent sa nu ma atinga.Mi-am amintit ce spusese Jessica despre relatia ei cu Mike,cum ca erau aproape la etapa primului sarut.Am oftat.Edward paru sa ma auda si privi in jos curios.M-am uitat la trotuar,recunoascatoare ca nu parea sa fie capabil sa imi citeasca gandurile.

Deschise portiera,tinand-o deschisa pentru mine cand am urcat si inchizand-o delicat dupa mine.L-am urmarit mergand prin fata masinii,uimita,din nou,de cat de gratios era.Probabil ar fi trebuit sa fiu deja obisnuita cu asta,dar nu eram.Aveam sezatia ca Edward nu era genul de persoana cu care cineva sa se poata obisnui vreodata.

Odata ajuns in masina,porni motorul si dadu drumul la caldura la maximum.Se racise foarte tare si am banuit ca vremea buna se terminase.Totusi imi era cald in jacheta lui,inspirandu-u aroma atunci cand credeam ca nu ma vede.

Edward iesi din parcare in plin trafic,aparent fara sa arunce nici o

privire, intorcand ca sa o ia spre autostrada.

-Acum, spuse el cu inteles, e randul tau.

9. Teoria

-Pot sa mai pun o singura intrebare ?l-am rugat eu in timp ce Edward accelera mult prea rapid pe strada linistita.

Nu parea sa fie atent la drum.Ofta.

-Una singura,fu el deacord.

Buzele i se stransera iar intr-o linie precauta.

-Pai...ai spus ca nu intrasem in librerie si ca ma dusesem spre sud.Ma intrebam cum de ai stiut asta.

Edward se uita in alta parte,deliberand.

-Credeam ca am trecut de partea cu eschivatul,am mormait eu.

Aproape zambi.

-Bine,atunci.Ti-am urmat mirosul.Se uita la drum,dandu-mi timp sa imi recompun fata.Nu ma puteam gandi la un raspuns acceptabil,dar am indosariat sa imi recapat concentrarea.Nu eram pregatita sa il las sa termine acum,ca imi explica in sfarsit lucrurile.

-Apoi nu mi-ai raspuns la prima intrebare...am tras eu de timp.

Se uita la mine cu dezaprobare.

-Care anume ?

-Cum functioneaza treaba cu cititul gandurilor ?Poti sa citesti mintea oricui,oriunde?Cum faci asta? Poate si restul familiei tale sa...?M-am simtit stupid sa cer clasificari despre o inchipuire.

-Sunt mai multe intrebari,imi atrase el atentia.

Mi-am impletit pur si simplu degetele si l-am privit,asteptand.

-Nu,doar eu pot face asta.Si nu pot auzi pe oricine oriunde.Trebuie sa fiu destul de aproape.CU cat mai familiara este...,vocea'' cuiva,cu atat mai de departe o pot auzi.Dar,oricum,nu mai mult de cateva mile.Se opri,ganditor.E ca si cum as fi intr-o sala imensa plina cu oameni si toata lumea vorbeste in acelasi timp.E doar un zumzet-un bazait de voci pe fundal.Pana cand ma concentrez pe o singura voce si atunci tot ce gandeste persoana respectiva imi este clar.De cele mai multe ori nu le bag in seama-poate fi innebunitor.Si este mai usor sa par normal-se incrunta cand spuse

cuvantul-cand nu raspund in mod accidental la gandurile cuiva si nu la cuvintele lui.

-De ce crezi ca pe mine nu ma poti auzi ?am intrebat curioasa.

Se uita la mine cu ochii enigmatici.

-Nu stiu,murmura el.Singura banuiala pe care o am e ca poate mintea ta nu merge la fel ca a celorlalti.De parca gandurile tale ar fi pe frecventa AM,iar eu nu prind decat FM.Ranji la mine,amuzat brusc.

-Mintea mea nu functioneaza corect ?Sunt o ciudata?

Cuvintele m-au deranjat mai mult decat ar fi trebuit,poate pentru ca speculatiile lui imi atinsesera punctul slab.Banuisem si eu asta mai de mult si ma simteam penibil ca banuielile imi erau confirmate.

-Ei aud voci in cap si tu esti ingrijorata ca tu esti ciudata,rase el.Stai linistita,e doar o teorie...Fata i se incorda.Ceea ce ne aduce inapoi la tine.

Am oftat.Cum sa incep ?

-Nu trecusem parca de partea cu eschivarile?imi reaminti el incet.

Mi-am luat ochii de la fata lui pentru prima data,incercand sa imi gasesc cuvintele.S-a intamplat sa observ vitezometrul.

-Sfinte Sisoe !am strigat.Incetineste !

-Ce e in neregula?

Era speriat.Dar nu incetini masina.

-Megi cu o suta de kilometri la ora !Inca mai strigam.Am aruncat priviri speriate pe fereastra,dar era destul de intuneric sa vad pre multe.Drumul era vizibil numai in peticul alungit de stralucire albastruie a farurilor.Padurea,de-a lungul ambelor parti ale drumului,era ca un perete negru,la fel de dura ca un perete de otel daca ieseam de pe sosea la viteza asta.

-Relaxeaza-te,Bella.

Isi dadu ochii peste cap,fara sa incetineasca.

-Incerca sa ne omori ?!-am chestionat eu.

-N-o sa facem nici un accident.

Am incercat sa imi modulez vocea.

-De ce te grabesti asa ?

-Intotdeauna conduc asa.

Se intoarse si zambi strengareste la mine.

-Tine-ti ochii la drum !

-N-am avut niciodata vreun accident,Bella,nici macar n-am luat vreo amenda.Rase si isi ciocani fruntea cu degetul.Am un detector de radar incorporat.

-Foarte amuzant.Spumegam.Charlie e politist,tii minte ?Am fost crescuta sa respect regulile de circulatie,Si,oricum,daca ne transformi intr-un covrig de Volvo in jurul unui trunchi de copac,probabil ca tu poti sa pleci nevatamat.

-Probabil,recunosc el cu un raset scurt si dur.Dar tu nu poti.Ofta si am observat cu usurare ca acul vitezometrului scadea gradul spre 80.Multumita ?

-Aproape.

-Urasc sa conduc incet,murmura el.

-Asta e incet ?

-Destul cu comentariile despre felul meu de a sofa,sari el,inca mai astept ultima ta teorie.

Mi-am muscat buza.Se uita in jos la mine,cu ochii neasteptat de blanzi.

-N-o sa rad,promise el.

-Mai tare mi-e teama ca te vei supara pe mine.

-E asa de rau ?

-Destul de rau,da.

El astepta.Imi priveam mainile ca sa nu ii vad expresia fetei.

-Povesteste-mi.Vocea ii era calma.

-Nu stiu de unde sa incep,am recunoscut eu.

-De ce nu incepi cu inceputul...Ai spus ca nu ai inventat asta de una singura.

-Nu.

-De unde ai pornit-o carte ?Un film ?incerca el.

-Nu.A fost sambata la plaja.

Am riscat o privire spre fata lui.Parea nedumerit.

-M-am intalnit cu un vechi prieten de familie-Jacob Black,am continuat.Tatal lui si cu Charlie sunt prieteni de cand eram eu minca.

Inca mai parea incurcat.

-Tatal lui este unul dintre batranii tribului Quileute.L-am observat atenta.Expresia de nedumerire a inghetat pe fata.Ne-am dus la o plimbare-am scos intriga din povestire-si imi spunea niste legende vechi,incercand sa

ma sperie,cred.Mi-am spus una...Am ezitat.

-Continua,spuse el.

-Despre vampiri.

Mi-am dat seama ca sopteam.Nu ma puteam uita la fata lui acum.Dar i-am vazut incheieturile degetelor incordandu-se convulsiv pe volan.

-Si te-ai gandit imediat la mine.

Inca mai era calm.

-Nu.El...a mentionat familia ta.

Tacu,fixand drumul cu privirea.M-am ingrijorat brusc,speriata sa il protejez pe Jacob.

-El a crezut ca sunt doar superstitii prostesti,am spus repede.Nu se astepta sa le iau in serios.

Nu parea de ajuns ;trebuia sa ii marturisesc.

-A fost vina mea,eu l-am fortat sa imi spuna.

-De ce ?

-Lauren a spus ceva despre tine,incerca sa ma provoace.Iar un baiat mai mare din trib a spus ca familia ta nu merge in rezervatie,numai ca suna de parca voia sa spuna altceva.Asa ca l-am prins pe Jacob singur si l-am pacalit sa imi spuna,am recunoscut,lasand capul in jos.

Ma sperie pentru ca rase.M-am uitat urat la el.Radea,dar ochii lui ii erau feroce,privind fix in fatza.

-Cum l-ai pacalit ?intreba el.

-Am incercat sa flirtez.A functionat mai bine decat as fi crezut.

Neincrederea mi-a colorat tonul cand mi-am amintit.

-As fi vrut s-o vad si pe asta.Chicoti ironic.Si m-ai acuzat pe mine ca ametesc oamenii.Bietul Jacob Black!

Am rosit si m-am uitat pe fereastra in noapte.

-Ce-ai facut apoi?intreba el dupa un minut.

-Am facut niste cercetari pe internet.

-Si asta te-a convins ?

Vocea ii suna vag interesata.Dar mainile ii erau inclestare puternic pe volan.

-Nu.Nu se potrivea nimic.Majoritatea informatiilor erau stupide.Iar apoi...m-am oprit eu.

-Ce ?

-Am decis ca nu conteaza,am soptit eu.

-Nu conteaza ?

Tonul lui m-a facut sa imi ridic privirea.Reuseam in sfarsit sa ii schimb expresia de pe fatza compusa cu atata grija.Fatza lui era neincrezatoare,doar cu o urma din acea furie de care ma temusem.

-Nu,am spus eu delicat.Pentru mine nu conteaza ce esti.

Un ras dur,batjocoritor ii patrunse in voce.

-Nu-ti pasa daca sunt un monstru ?Daca nu sunt om ?

-Nu.

Ramase tacut,privind iar drept inainte.Fata lui era mohorata si rece.

-Te-ai separat,am oftat eu.Nu trebuia sa spun nimic.

-Nu,spuse el,dar tonul lui ii era la fel de dur ca si fata.Prefer sa stiu ce gandesti,chiar daca ceea ce gandesti este o nebunie.

-Deci ma insel din nou ?!-am provocat eu.

-Nu la asta ma refeream.,,Nu conteaza'',ma cita el,scrasnind din dinti.

-Am dreptate?am rostit pe nerasuflete.

-Conteaza?

Am inspirat adanc.

-Nu chiar.Am tacut o clipa.Dar sunt curioasa.

Cel putin vocea imi suna normal.Brusc,paru ca se resemneaza.

-Cu privire la ce esti curioasa.

-Cati ani ai ?

-17,raspunse el prompt.

-Si de cand ai 17 ani ?

Buzele ii tremurara in timp ce continua sa fixeze drumul.

-De ceva vreme,recunosc el intr-un final.

-Bine.

Am zambit,multumita ca inca era sincer cu mine.El se uita in jos la mine cu ochii precauti.la fel cum o mai facuse si inainte,cand era ingrijorat ca as putea intra in stare de soc.I-am zambit larg,drept incurajare,iar el s-a incrunat.

-Nu rade !Dar cum poti iesi afara in timpul zilei ?

El rase oricum.

-E un mit.

-Ars de soare ?

-Mit.

-Dormitul in sicrie ?

-Mit.Ezita un moment si adauga cu o nuanta ciudata in voce.Nu pot sa dorm.

Mi-a luat un minut sa inteleg ce susese.

-Deloc ?

-Niciodata,spuse el,cu o voce abia auzindu-i-se.Se intoarse sa se uite la mine cu o privire melancolica.Ochii lui aurii i-au inlantuit pe ai mei si mi-am pierdut sirul gandurilor.L-am privit pana cand a intors capul.

-Inca nu mi-ai pus cea mai importanta intrebare.

Vocea ii era dura acum,iar cand s-a uitat din nou la mine,ochii ii erau reci.

Am clipit,ametita.

-Nu esti ingrijorata cu privire la dieta mea ?intreba el sarcastic.

-A,am murmurat eu,asta.

-Da,asta.Vocea ii era sumbra.Nu vrei sa stii daca beau sange ?

-Am tresarit.

-Pai,Jacob a spus ceva despre asta.

-Ce-a spus Jacob ?intreaba el indiferent.

-A spus ca voi nu...vanati oameni.A spus ca se pare ca familia ta nu este periculoasa pentru ca vanati numai animale.

-A spus ca nu suntem periculosi ?Vocea lui era profund sceptica.

-Nu chiar.A spus ca se pare ca nu sunteti periculosi.Dar indienii Quileute tot nu va vor pe pamanturile lor,pentru orice eventualitate.

Privi inainte,dar nu-mi puteam da seama daca se uita la drum sau nu.

-Deci a avut dreptate ?Ca nu vanati oameni?

Am incercat sa imi mentin vocea cat mai calma posibil.

-Indienii Quileute au o memorie foarte buna,sopti el.

Am luat-o ca pe o confirmare.

-Nu te lasa indusa in eroare de asta totusi,ma avertiza el.Au dreptate sa se tina departe de noi.Inca suntem periculosi.

-Nu inteleg.

-Incercam,explica el incet.De obicei suntem foarte buni la ceea ce facem.Uneori facem greseli.Ca mine,de exemplu,ca mi-am permis sa fiu singur cu tine.

-Asta e o greseama ?

Am auzit tristetea din vocea mea,dar nu stiam daca si el putea s-o auda.

-Una foarte periculoasa,murmura el.

Am tacut amandoi.Eu am privit luminile farurilor rasucindu-se dupa curbele drumului.Se miscau prea repede ;nu pareau reale,ci dintr-un joc video.Eram constienta ca timpul trecea atat de repede,ca soseaua neagra in spatele nostru,si imi era groaznic de teama ca nu voi mai avea o alta sansa sa discut cu el atat de deschis,cu zidurile dintre noi sparte macar o data.Cuvintele lui lasau sa se inteleaga faptul ca discutia se incheiase,dar eu nu puteam suporta ideea.Nu puteam sa irosesc nici macar un minut din timpul cu el.

-Spune-mi mai mult,i-am cerut eu disperata,fara sa imi pese ce avea sa spuna,doar sa ii aud din nou vocea.

Se uita rapid la mine,speriat de schimbarea din tonul vocii mele.

-Ce vrei sa stii mai mult ?

-Spune-mi de ce vanezi animale in loc de oameni,i-am sugerat,cu vocea incarcata de disperare.

Mi-am dat seama ca ochii imi erau umezi si am luptat impotriva durerii care incerca sa pune stapanire pe mine.

-Nu vreau sa fiu un monstru.Vocea ii era foarte joasa.

-Dar animalele nu sunt destul ?

Tacu un moment.

-Nu am de unde sti,desigur,dar as compara asta cu traitul cu tofu si lapte de soia ;ne spunem vegetarieni,o gluma de-a noastra interna.Nu ne satisfacem complet foamea,sau,mai degraba,setea.Dar ne mentine indeajuns de puternici incat sa putem rezista.In majoritatea timpului.Tonul lui deveni amenintator.Cateodata e mai greu,alteori mai usor.

-Este foarte greu pentru tine acum ?l-am intrebat.

Ofta.

-Da.

-Dar nu ti-e foame acum,am spus eu increzatoare,declarand,nu intreband.

-De ce crezi asta?

-Ochii tai.Ti-am spus ca am o teorie.Am observat ca oamenii-barbatii in special-sunt mai tafnosi cand le e foame.

Rase.

-Ai spirit de observatie,nu?

N-am raspuns ;am ascultat doar sunetul rasului lui,imprimandu-mi-l in memorie.

-Ai fost la vanatoare weekendul acesta cu Emmett ?l-am intrebat cand s-a lasat din nou linistea.

-Da.Se opri o secunda,de parca s-ar fi gandit daca sa spuna ceva sau nu.Nu voiam sa plec,dar era necesar.E putin mai usor sa fiu in preajma ta atunci cand nu sunt insetat.

-De ce nu voiai sa pleci ?

-Sunt nelinistit cand...sunt departe de tine.Ochii ii erau blanzi dar intensi,pareau sa imi inmoaie oasele.NU glumeam cand te-am rugat joia trecuta sa incerci sa nu cazi in ocean sau sa nu te calce vreo masina.Tot weekendul am fost cu mintea aiurea,ingrijorat din cauza ta.Si,dupa ce s-a intamplat in seara asta,sunt surprins ca ai trecut tot weekendul nevatamata.Scutura din cap,apoi paru ca isi aminteste ceva.Ma rog,aproape nevatamata.

-Poftim ?

-Palmele tale, imi reaminti el.

M-am uitat in jos la mainile mele, la zgarieturile aproape vindecate din podul palmelor.Nimic nu scapa proivirii lui.

-Am cazut ,am oftat eu.

-Asa m-am gandit si eu.Buzele lui se ridicara in sus la colturi.Fiind vorba de tine,banuiesc ca ar fi putut fi mai rau,iar posibilitatea asta m-a chinuit tot timpul cat am fost plecat.Au fost trei zile foarte lungi.L-am calcat ragu de tot pe nervi pe Emmett.

Imi zambi trist.

-Trei zile?Nu te-ai intors abia astazi ?

-Nu,ne-am intors duminica.

-Atunci de ce nu ati venit nici unul la scoala ?

Eram frustrata,aproape furioasa cand m-am gandit la cata dezamagire traisem din cauza absentei lui.

-Pai,m-ai intrebat daca nu ma raneste soarele si ti-am spus ca nu.Dar nu pot iesi in lumina soarelui,cel putin nu unde ma poate vedea cineva.

-De ce ?

-Iti voi arata candva,promise el.

M-am gandit la asta pentru un moment.

-Ai fi putut sa ma suni,am decis eu.

Paru incurcat.

-Dar stiam ca esti in siguranta.

-Dar eu nu a, stiut unde esti tu.Eu...

Am ezitat,coborandu-mi privirea.

-Ce ?Vocea lui de catifea era irezistibila.

-Nu mi-a placut.sa nu te vad.Si pe mine m-a nelinistit.

Am rosit cand am spus aceste cuvinte cu voce tare.

Edward nu spusese nimic.L-am privit tematoare si am vazut ca expresia fetei lui era plina de suferinta.

-Of,mormai el incet.Asta nu e bine.

Nu ii intelegeam raspunsul.

-Ce-am spus?

-Nu vezi,Bella?Una este sa ma fac pe mine nefericit si alta este sa fii si tu atat de implicata.Isi intoarse privirea chinuita spre drum,vorbind atat de repede incat abia il intelegeam.Nu vreau sa simti asta.Vocea lui era joasa,dar imperativa.Cuvintele lui ma raneau.Nu e bine.Nu e sigur.Sunt periculos,Bella, te rog,intelega asta!

-Nu.

Am incercat foarte tare sa nu par un copil bosumflat.

-Vorbesc serios,marai el.

-Si eu.Ti-am spus,nu conteaza ce esti.Este prea tarziu.

Vocea lui shfichiui dur aerul.

-Sa nu mai spui niciodata asta.

Mi-am muscat buza si am fost bucuroasa ca el nu stia cat de mult ma durea.M-am uitat afara la sosea. Se parea ca eram aproape de oras.Conducea mult prea repede.

-La ce te gandesti ?intreba el,cu vocea inca dura.

Am dat pur si simplu din cap,neștiind daca pot sa vorbesc sau nu.Ii simteam privirea pe fata mea,dar mi-am tinut ochii drept inainte.

-Plangi ?

Parea ingrozit.Nu-mi dadusem seama ca umezeala din ochii mei daduse pe-afara.Mi-am sters repede obrazul cu palma si,sigur ca da,lacrimile

tradatoare erau acolo,dandu-ma de gol.

-Nu,am spus eu,dar vocea mi-a sunat sparta.

L-am vazut intinzand cu ezitare spre mine mana dreapta,dar apoi se opri si o puse incet inapoi pe volan.

-Imi pare rau.

Vocea lui ardea de regret.Stiam ca nu se scuza numai pentru cuvintele care ma suparaseră.

Intunericul aluneca pe langa noi in liniste.

-Spune-mi ceva.ma ruga el dupa inca n minut.

Ii puteam auzi cum se lupta sa foloseasca un ton mai lejer.

-Da ?

-La ce te gandeai in seara asta,chiar inainte sa vin eu de dupa colt ?Nu ti-am putut intelege expresia,nu pareai sperziata,pareai ca te concentrezi foarte tare asupra unui lucru.

-Incercam sa imi amintesc cum sa imobilizez un atacator,stii tu,autoaparare.Aveam de gand sa ii rup nasul.

M-am gandit la barbatul brunet cu un val de ura.

-Aveai de gand sa te lupti cu ei?Asta l-a separat.Nu te-ai gandit sa fugi ?

-Ma impiedic si cad prea des cand fug,am recunoscut eu.

-Dar de ce n-ai tipat dupa ajutor ?

-Ajungeam si la partea aia.

Edward scutura din cap.

-Ai avut dreptate,chiar ma lupt cu destinulsa te tin in viata.

Am oftat.Incetineam acum,trecand de granitele orasului Forks.Durase mai putin de douazeci de minute.

-Ne vedem maine ?l-am intrebat eu.

-Da,si eu am un eseu de predat.Zambi.Iti pastrez un loc liber la pranz.

Era o prostie,dupa toate prin cate am trecuseram in seara asta,dar cum acea promisiune mica mi-a umplut stomacul de fluturi si mi-a rapit graiul.

Eram in fata casei lui Charlie.Luminile erau aprinse,camioneta la locul ei,totul parea perfect normal.Era ca si cum m-as fi trezit dintr-un vis.Edward opri masina,dar eu nu m-am miscat.

-Priomiti sa fii maine acolo ?

-Promit.

M-am gandit la asta pentru un moment,apoi am dat din cap.Mi-am scos jacheta lui,inspirandu-i inaca o data aroma.

-Poti sa o pastrezi,nu ai o jacheta pentru maine,imi reaminti el.

I-am dat-o inapoi.

-Nu vreau sa fiu nevoita sa ii explic asta lui Charlie.

-Da,sigur.

Rase.Am ezitat,cu mana pe manerul portierei,incercand sa prelungesc momentul.

-Bella ?

-Da ?M-am intors spre el prea nerabdatoare.

-Imi promiti ceva?

-Da,am spus si am regretat instantaneu acordul meu neconditionat.Daca ma ruga sa stau departe de el? Nu-mi puteam tine promisiunea.

-Nu te duce singura in padure.

L-am privit complet zapacita.

-De ce ?

Se incunta,iar ochii ii erau incordati cand privi peste umarul meu,pe fereastra.

-Nu sunt intotdeauna cel mai periculos lucru de acolo.Hai s-o lasam asa.

Am tremurat usor la auzul tristetii bruste sin vocea lui,dar m-am simtit usurata.Aceasta macar era o promisiune usor de tinut.

-Cum spui tu.

-Ne vedem maine,ofta el si am stiut ca voia sa plec.

-Pe maine,atunci.

Am deschis usa fara tragere de inima.

-Bella ?M-am intors,iar el se apleca spre mine,cu fata lui palida,superba,la doar cativa centimetri de a mea.

Inima a incetat sa-mi mai bata.

-Somn usor,mi-a spus el.Rasuflarea lui mi-a atins fata,ametindu-ma.Era aceeasi aroma extraordinara care emana din jacheta,dar intr-o forma mai concentrata.Am clipit,zapacita cu adevarat.El se retrase.

Nu am fost in stare sa ma misc pana cand creierul nu mi s-a dezmeticit cumva.Apoi am coborat neindemanatica din masina,utilizand marginea usii drept sprijin.Cred ca l-am auzit chicotind,dar sunetul era prea incet ca sa fiu

sigura.

Astepta pana cand m-am impleticit pana la usa,apoi i-am auzit motorul pornind usor.M-am intors sa vad masina argintie disparand dupa colt.Mi-am dat seama ca era foarte frig.

Am cautat cheia in mod mecanic,am descuiat usa si am pasit inaintru.Charlie ma striga din sufragerie.

-Bella?

-Da,tata,eu sunt.

Am intrat sa il vad.Privea un meci de baseball la televizor.

-Ai ajuns devreme acasa.

-Serios ?

-Nu e nici macar opt,imi spuse el.V-ati distrat bine numai voi,fetele ?

-Mda,a fost fosrte amuzant.Capul mi se invartea in timp ce incercam sa imi amintesc seara pe care planificasem s-o petrec cu fetele.Amandoua si-au gasit rochii.

-Te simti bine ?

-Sunt doar obosita.Am mers muult pe jos.

-Pai,poate ar trebui sa te duci sa te intinzi.

Parea ingrijorat.M-am intrebat cum arata fata mea.

-O s-o sun pe Jessica mai intai.

-N-ai fost cu ea chiar acum?intreba el,surprins.

-Ba da,dar mi-am lasat jacheta la ea in masina.Vreau sa ma asigur ca mi- aduce maine.

-Pai.lasa-i sansa sa ajunga acasa mai intai.

-Ai dreptate,am recunoscut eu.

M-am dus in bucatarie si am cazut,epuizata,intr-un scaun.Incepeam sa ametesc deja.M-am intrebat daca nu intram in soc pana la urma.,,Adunate'',mi-am spus eu.

Telefonl a sunat brusc,speriindu-ma.L-am smuls din furca.

-Alo?am intrebat fara suflare.

-Bella?

-Buna,Jess,tocmai vroiam sa te sun.

-Ai ajuns acasa ?Vocea ei parea usurata...si surprinsa.

-Da.Mi-am lasat jacheta la tine in masina,poti sa mi-o aduci maine ?

-Sigur ca da.Dar spune-mi ce s-a intamplat,imi ceru ea.

-Hm,maine la trigonometrie,bine ?

Se prinse repede.

-A,tatal tau e acolo ?

-Da,asa e.

-Bine,vorbim maine,atunci.Pa !

-Ii puteam auzi nerabdarea din voce.

-Pa,Jess.

Am urcat scarile incet,cu o stupoare profunda intunecandu-mi mintea.Am trecut prin actiunile de pregatire pentru culcare fara sa fiu prea atenta.Abia cand am ajuns la dus sub apa prea fierbinte si care imi ardea pielea mi-am dat seama ca inghetam de frig.Am tremurat violent timp de cateva minute inainte ca apa aburinda sa imi relaxeze complet muschii rigizi.Apoi am stat in cabina de dus,prea obosita sa ma misc,pana cand a inceput sa se termine apa fierbinte.

M-am impleticit afara din dus,infasurandu-ma strans intr-un prosop,incercand sa pastrez din caldura apei,ca sa nu se intoarca tremuraturile dureroase.M-am imbracat repede pentru somn si m-am strecurat sub patura,ghemuindu-ma ca o minge,imbratisandu-ma strans ca sa imi tin de cald.Ma trecura cativa fiori mici.

Mintea inca mi se invartea ametitor,plina de imagini pe care nu le puteam intelege si altele pe care voiam sa le reprim.La inceput nimic nu-mi era clar,dar,pe masura ce ma apropiam gradul de inconstienta, cateva certitudini au devenit evidente.

De trei lucruri eram absolut sigura.Primul,Edward era vampir.Al doilea,o parte din el-si nu stiam cat de puternica era acea parte-era insetata dupa sangele meu.Si al treilea,eram neconditionat si irevocabil indragostita de el.

10. Interogatorii

A fost foarte dificil in dimineata urmatoare sa ma contrazic cu partea aceea din mine care era convinsa ca seara trecuta fusese un vis.Nici logica,nici bunul simt nu erau de partea mea.M-am agatat de partile pe care nu mi le-as fi putut imagina-ca mirosul lui.Eram sigura ca nu as fi putut visa asa ceva de una singura.

Vremea era cetoasa si innoata dincolo de fereastră,absolut perfecta.Nu avea nici un motiv sa nu vina azi la scoala.M-am imbracat cu haine groase,amintindu-mi ca nu aveam jacheta.Alte dovezi ca amintirile mele erau reale.

Cand am coborat la parter,Charlie plecase-eram mai in intarziere decat as fi crezut.Am inghitit din trei miscari un baton de cereale,l-am impins in stomac cu laptele baut direct din cutie si m-am grabit sa ies pe usa.Speram sa nu inceapa sa ploua pana nu o gasesc pe Jessica.

Era neobisnuit de cetos ;aerul parea aproape incarcat de fum.Ceata era rece ca gheata acolo unde mi se lipea de pielea fetei si a gatului.Abia asteptam sa dau drumul la caldura in camioneta.Era o ceata atat de groasa incat abia dupa ce am parcurs cativa pasi pe alee am observat ca era o masina parcata acolo :una argintie.Inima mi-a bubuit,s-a poticnit,apoi si-a reluat bataile de doua ori mai repede.

N-am vazut de unde a venit,dar deodata era langa mine,deschizandu-mi portiera.

-Vrei sa mergi cu mine astazi ?m-a intrebat el,amuzat de expresia mea cand –a luat iar prin surprindere.

Era o nesiguranta in vocea lui.Chiar imi oferea o alegere-eram libera sa refuz,iar o parte din el chiar spera asta.Era o speranta zadarnica.

-Da,multumesc,i-am spus,incercand sa imi mentin vocea calma.Cand m-am urcat in masina incalzita,am observat ca jacheta lui era intinsa peste tetiera scaunului pasagerului.Portiera s-a inchis in spatele meu si,mai repede decat era posibil,a fost si el langa mine,pornind masina.

-Am adus jacheta pentru tine.N-am vrut sa te imbolnavesti.

Vocea ii era precauta.Am observat ca nici el nu purta jacheta,doar un pulover gri-deschis cu maneca lunga si anchior.Din nou, tesatura se lipea perfect de pieptul lui musculos.Doar fata lui reusea sa imi tina ochii departe de corpul lui.

-Nu sunt chiar atat de delicata,i-am spus,dar am tras jacheta in poala,scotandu-mi bratele prin manecile prea lungi,curioasa sa vad daca mirosul era la fel de grozav pe cat mi-l aminteam.Era chiar mai grozav.

-Chiar nu esti ?ma contrazise el atat de incet incat nu eram sigura daca a vrut sa aud sau nu ce-a spus.

Am mers cu masina pe strazile invaluite in ceata,intotdeauna prea repede,simtindu-ma ciudat.Eu,cel putin,asa ma simteam.Seara trecuta nu mai fusesera ziduri intre noi...aproape deloc.Nu stiam daca eram la fel de sinceri si astazi.Asa ca mi-am tinut gura inchisa.Am asteptat sa vorbeasca el mai intai.Se intoarse si zambi.

-Cum,nu ne mai jucam de-a intrebarile azi ?

-Te deranjeaza intrebarile mele ?l-am intrebat,usurata.

-Nu atat de mult cum ma deranjeaza reactiile tale.

Parea ca glumeste,dar nu eram sigura.

M-am incrunat.

-Reactioneaza prost?

-Nu,tocmai asta e problema.Iei totul atat de rece,nu e natural.Ma face sa ma intreb ce gandesti cu adevarat.

-Intotdeauna iti spun ce gandesc.

-Mai omiti unele lucruri.

-Nu foarte multe.

-Destul cat sa ma innebuneasca.

-Nu vrei sa le auzi,am murmurat eu,aproape soptind.

Am regretat cuvintele,imediat ce le-am rostit.Se simtea vag o durere in vocea mea ;nu puteam decat sa sper ca el nu o observase.

El nu raspunse si m-am intrebat daca ii sticasem dispozitia.Fata ii era impenetrabila cand am intrat in parcare scolii.Cu intarziere,mi-am dat seama de ceva.

-Unde e restul familiei tale?l-am intrebat,mai mult decat bucuroasa sa fiu singura cu el,dar amintindu-mi ca masina lui era de obicei plina.

-Au luat masina lui Rosalie.Dadu din umeri in timp ce parca langa o decapotabila rosie stralucitoare,cu capota ridicata.Ostentativa,nu ?

-Hm,uau,am exclamat eu.Daca are masina asta,de ce vine cu tine la scoala ?

-Dupa cum am spus,e ostentativa.Incercam sa ne intergram.

-Nu prea va iese.Am ras si am dat din cap cand am coborat din masina.Nu mai eram in intarziere;sofatul lui nebunesc ma adusese la scoala in foarte scurt timp.Deci,de ce a condus Rosalie astazi daca sare atat de mult in ochi?

-N-ai observat ?Incalc toate tegulile acum.

Ne-am intalnit in fata masinii,iar el ramase foarte aproape de mine in timp ce mergeam prin curtea scolii.Voiam sa elimin acea distanta,sa ma intind spre el si sa il ating,dar imi era teama ca nu ar vrea sa fac asta.

-De ce aveti toti masini din astea ?m-am intrebat cu voce tare.Daca vreti intimitate ?

-Un moft,recunosc el cu un zambet diabolic.Tuturor ne place sa conducem repede.

-Ma gandeam eu,am murmurat incet.

La adapostul stresinii de la acoperisul cantinei,Jessica ma astepta,cu ochii aproape iesindu-i din orbite. Pe bratul ei,slava Domnului,era jacheta mea.

-Buna,Jessica,i-am spus cand am ajuns la cativa pasi de ea.Multumesc ca ti-ai amintit.

Imi dadu jacheta fara sa spuna nimic.

-Buna dimineata,Jessica,spuse Edward politicos.

Chiar nu era vina lui ca avea o voce atat de irezistibila.Sau ca ochii lui erau capabili de asa ceva.

-Aa...buna.Isi indrepta ochii mari spre mine,incercand sa isi adune gandurile invalmasite.Banuiesc ca ne vedem la trigonometrie.

Imi arunca o privire plina de intelesuri,iar eu mi-am inabusit un oftat.Ce naiba o sa ii spun ?

-Mda,ne vedem acolo.

Jessica se indeparta,oprindu-se de doua ori sa se uite la noi peste umar.

-Ce ai de gand sa ii spui ?murmura Edward.

-Hei,credeam ca nu poti sa imi citesti gandurile !am suierat eu printre

dinti.

-Nu pot,spuse el surprins.Apoi intelese si ochii i se luminara.Totusi,le pot citi pe ale ei,va astepta sa te atace in clasa.

Am gemut cand mi-am scos jacheta si i-am dat-o inapoi,apoi m-am imbracat cu a mea.Si-o puse pe brat.

-Deci ce ai de gand sa ii spui?

-Putin ajutor ?!-am rugt.Ce vrea sa stie ?

Edward scutura din cap,zambind diabolic.

-Nu-i cinstit.

-Nu,faptul ca nu imi spui si mie ce stii-asta nu e cinstit.

Delibera pentru un moment in timp ce mergeam.Ne-am oprit in fata usii clasei unde aveam prima ora.

-Vrea sa stie daca ne intalnim in secret.Si mai vrea sa stie ce simti fata de mine,spuse el intr-un final.

-La naiba !Ce-ar trebui sa ii spun ?Am incercat sa imi mentin expresia fetei foarte inocenta.Treceau oameni pe langa noi,pe drum spre clasa,probabil holbandu-se,dar eu abia daca ii observam.

-Hmmm.Facu o pauza pentru a prinde o suvita de par rebela care imi iesise din cocul de pe ceafa si o infasura la loc.Inima a inceput sa imi bata nebuneste.Banuiesc ca ai putea sa raspunzi „da” la prima intrebare...daca nu te deranjeaza,e mai simplu decat orice alta explicatie.

-Nu ma deranjeaza,am raspuns eu cu o voce pierduta.

-Iar ceea ce priveste cealalta intrebare...ei,bine,voi asculta eu insumi sa aud raspunsul la ea.

Un colt al gurii lui se ridica in zambetul strengar care imi placea atat de mult.Nu mi-am putut trage sufletul indeajuns de repede ca sa raspund la acea remarca.Se intoarse si se indeparta.

-Ne vedem la pranz,striga el peste umar.

Trei persoane care intrau pe usa s-au oprit sa se holbeze la mine.

M-am grabit sa intru in clasa,rosie in obraji si enervata.Era asa un trisor! Acum eram si mai ingrijorata cu privire la ce aveam sa ii spun Jessicai.M-am asezat in banca mea obisnuita,trandindu-mi geanta pe jos de nervi.

-Neata,Bella,mi-a spus Mike din banca de langa mine.M-am uitat la el si i-am vazut o privire ciudata, aproape resemnata,pe fata.Cum a fost in

Port Angeles ?

-A fost...Nu exista nici un mod cinstit de a rezuma totul.Grozav,am incheiat eu jalnic.Jessica si-a luat o rochie foarte draguta.

-Ti-a spus ceva despre luni seara ?a intrebat el cu ochii stralucindu-i.Am zambit la turnura pe care o luase conversatia.

-A spus ca s-a simtit foarte bine,l-am asigurat eu.

-Serios ?a intrebat el cu nerabdare.

-Cu siguranta.

Domnul Mason a cerut sa se faca liniste si ne-a spus ca predam eseurile.Orele de engleza si de educatie civica au trecut ca prin ceata,in timp ce ma ingrijoram cum sa ii explic Jessicai situatia si agonizam intrebandu-ma daca Edward va asculta tot ce voi spune prin intermediul gandurilor Jessicai.Cat de incomod putea fi micul lui talent atunci cand nu mi salva viata.

Ceata se dispersase pana la sfarsitul celei de-a doua ore,dar ziua inca era intunecata de nori grei si amenintatori.Am zambit in sus,spre cer.

Edward avusese dreptate,bineinteles.Cand am intrat in clasa la trigonometrie,Jessica era asezata pe randul din spate,aproape sarind din scaun de agitata ce era.M-am dus sa ma asez langa ea fara tragere de inima,incercand sa ma conving ca e mai bine daca termin cat mai repede cu asta.

-Spune-mi totul! Imi ordona ea,inainte sa ma asez in banca.

-Ce vrei sa stii ?m-am eschivat eu.

-Ce s-a intamplat seara trecuta ?

-M-a invitat la cina si apoi m-a condus acasa.

Jessica se uita urat la mine,cu o expresie profund sceptica pe fata.

-Cum ati ajuns acasa atat de repede ?

-Conducea ca un maniac.A fost inspaimantator.

Speram ca Edward sa auda asta.

-A fost ca o intalnire.I-ai spus sa ca vedeti acolo ?

Nu ma gandisem la asta.

-Nu,am fost foarte surprinsa sa il vad acolo.

Jessica isi tuguie buzele de dezamagire la auzul onestitatii transparente din vocea mea.

-Dar te-a adus cu masina azi la scoala,nu ?incerca ea.

-Da,si asta a fost o scuza.A observat seara trecuta ca nu aveam jacheta,i-am explicat eu.

-Deci ?mai iesiti impreuna ?

-S-a oferit sa ma duca sambata cu masina la Seattle pentru ca e de parere ca nu ar face fatza camioneta mea.Asta se pune ?

-Da,

Dadu din cap.

-Pai,atunci da.

-U-a-u! Exagera cuvantul in trei silabe.Edward Cullen.

-Stiu,am fost si eu de acord.

„Uau” nu era nici pe departe cuvantul potrivit.

-Stai! Mainilei-au zburat,cu palmele spre mine,de parca oprea traficul.Te-a sarutat ?

-Nu,am murmurat eu.Nu e ceva de genul acela.

Paru dezamagita.Sunt sigura ca si eu la fel.

-Crezi ca sambata...?

Ridica sprancenele.

-Ma indoiesc.Nemulțumirea din vocea mea era prost deghizata.

-Despre ce ati discutat ?

Ma presa pentru mai multe informatii in soapta.Ora incepuse,dar domnul Varner nu era foarte atent, astfel ca nu eram singurele care inca mai vorbeau.

-Nu stiu Jess,o gramada de lucruri,i-am soptit.Am vorbit despre eseul la engleza.Foarte,foarte putinl. Cred ca l-a mentionat in trecere.

-Te rog,Bella,ma implora ea.Da-mi niste detalii.

-Pai,bine,iata unul.Ar fi trebuit s-o vezi pe chelnerita cum filtra cu el,se dadea in spectacol.Dar el nu o baga deloc in seama.Sa creada ce-o vrea Edward despe asta.

-Aceasta e un semn bun,dadu ea din cap.Era draguta ?

-Foarte probabil avea 19 sau 20 de ani.

-Si mai bine.Inseamna ca te place.

-Cred ca da,dar e greu de spus.E mereu asa de misterios,am mai adaugat eu de dragul lui,oftand.

-Nu stiu cum de ai curajul sa fii singura cu el,spuse ea dintr-o suflare.

-De

ce ?

Eram socata,dar ea nu mi-a inteles reactia.

-Este atat de...intimidat.N-as sti ce sa ii spun.

Se stramba,amintindu-si probabil de seara trecuta sau de dimineata asta,cand Edward isi exersase pe ea forta coplesitoare a ochilor.

-Da,am niste probleme cu incoerenta cand sunt in preajma lui,am recunoscut eu.

-Ei bine.Arata incredibil de bine.

Jessica dadu din umeri,de parca asta i-ar fi scuzat toate defectele.Ceea ce,in lumea ei,probabil asa era.

-La el e mai mult decat atat.

-Serios ?Cum ar fi ?

Imi doream s-o fi lasat balta.La fel de mult cat speram ca glumise cand spusese ca o sa asculte.

-Nu pot sa-ti explic prea bine...dar e si mai incredibil dincolo de fatza lui.

Vampirul care voia sa fie bun,care salva vietile oamenilor,ca sa nu fie un monstru...Am fixat cu privirea partea din fata a clasei.

-E posibil asa ceva ?chicoti ea.

Am ignorat-o,incercand sa par ca sunt atenta la domnul Varner.

-Deci,iti place de el ?

Nu avea de gand sa renunte.

-Da,am raspuns scurt.

-Vreau sa spun,iti place pe bune de el ?ma indemna ea.

-Da,am spus din nou,inrosindu-ma.

Speram ca acest detaliu sa nu se inregistreze in gandurile ei.

Jessica se saturase de raspunsurile monosilabice.

-Cat de mult iti place de el ?

-Prea mult,i-am soptit eu inapoi.Mai mult decat ii place lui de mine.Dar nu vad ce-as putea face cu privire la asta.

Am oftat,inrosindu-ma si mai mult.

Apoi,slava Domnului,domnul Varner a intrebat-o pe Jessica ceva.

N-a avut ocazia sa reia subiectul in timpul orei si imediat ce s-a sunat,am luat masuri evazioniste.

-La ora de engleza,Mike m-a intrebat daca ai spus ceva despre luni seara,i-am spus eu.

-Glumesti! Si ce i-ai spus ?Sari ea,complet luata prin surprindere.

-I-am spus ca mi-ai zis ca te-ai simtit foarte bine.Parea multumit.

-Spune-mi exact ce-a spus el si exact ce-ai raspuns tu.

Am petrecut restul plimbarii disecand structura propozitiilor iar aproape toata ora de spaniola descriindu-i cu minutiozitate expresiile faciale ale lui Mike.N-as fi contribuit la taraganarea discutiei atat de mult daca nu as fi fost ingrijorata ca am fi putut reveni la subiectul meu.

Apoi s-a sunat pentru pauza de pranz.Cand am sarit din scaun,indesandu-mi cartile in dezordine in geanta,expresia mea fericita a lamurit-o pe Jessica.

-Nu stai cu noi astazi,nu?ghici ea.

-Nu cred.

Nu puteam fi sigura ca Edward nu disparuse iarasi pe neasteptate.

Dar la usa clasei unde aveam spaniola,sprijinindu-se de perete-aratand ca un zeu grec mai mult decat avea oricine altcineva dreptul sa arate-,ma astepta Edward.Jessica i-a aruncat o privire,si-a dat ochii peste cap si a o plecat.

-Ne vedem mai tarziu,Bella.Vocea ei implica mai mult decat atat.S-ar putea sa fie nevoie sa pun telefonul pe silentios.

-Buna !

Vocea lui era amuzata si iritata in acelasi timp.Ascultase,era evident.

-Salut !

Nu mi-a venit in cap sa spun altceva si nici el n-a vorbit-tragand de timp-,asa ca am mers in liniste spre cantina.Mersul alaturi de Edward prin aglomeratia din scoala de la ora pranzului semana mult cu prima mea zi aici ;toata lumea se holba la mine.

Ma conduse la rand,fara sa vorbeasca,desi ochii i se intorceau spre mine la un interval de cateva secunde,cu o expresie speculativa.Mi se parea ca iritatiea castiga teren in fata amuzamentului,ca expresie dominanta pe chipul lui.Ma jucam nervoasa cu fermoarul de la jacheta.El se duse la tehghea si umplu o tava cu mancare.

-Ce faci ?am obiectat eu.Nu iei toata mancarea aia pentru mine ?

Scutura din cap,inaintand ca sa plateasca mancarea.

-Jumatate este pentru mine,desigur.

Am ridicat din spranceana.Edward o lua inainte spre aceeasi masa la

care stateram si data trecuta.De la celalalt capat al mesei lungi,un grup de elevi dintr-a doisprezecea ne-au privit cu uimire cand ne-am asezat fata in fata.Edward parea sa ii ignore.

-Ia ce vrei,spuse el,impingand tava spre mine.

-Sunt curioasa,i-am spus eu,luand un mar si rasucindu-l in maini,ce-ai face daca te-ar provoca cineva sa mananci mancare ?

-Intotdeauna esti curioasa.Facu o grimasa,dand din cap.Ma privi fix si,fara sa isi ia ochii de la mine,ridica felia de pizza de pe tava si musca intentionat o gura mare din ea,mesteca repede,apoi inghiti.

L-am privit cu ochii mari deschisi.

-Daca cineva te-ar provoca sa mananci pamant,ai putea s-o faci,nu-i asa ?intreba el condescendent.

Am strambat din nas.

-Am facut asta o data...la o provocare,am recunoscut eu.N-a fost chiar asa rau.

Rase.

-Nu stiu de ce nu ma mir.

Ceva peste umarul meu paru sa ii atraga atentia.

-Jessica analizeaza tot ce fac.Iti va cere toate detaliile mai tarziu.

Impinse restul de pizza catre mine.Mentionarea numelui Jessicai aduse o urma din iritarea lui anterioara de pe chip.

Am pus jos marul si am luat o gura de pizza,uitandu-ma in alta parte,stiind ca era pe punctul de a incepe.

-Deci,chelnerita era draguta ?intreaba el nonsalant.

-Chiar n-ai observat ?

-Nu.Nu eram atent.Aveam multe pe ccap.

-Biata fata...

Imi puteam permite sa fiu generoasa acum.

-Ceva ce i-ai spus Jessicai...ei,bine,ma deranjeaza.

Refuza sa se lase distras.Vocea ii era aspra si ma privi de sub gene cu ochii tulburati.

-Nu ma mir ca ai auzit ceva care nu-ti place.Stii ce se spune despre cei care trag cu urechea,i-am reamintit eu.

-Te-am avertizat ca o sa ascult.

-Iar eu te-am avertizat ca nu vrei sa stii tot ce gandesc eu.

-Asa e,fu el de acord,dar vocea inca ii era dura.Totusi,nu ai dreptate in totalitate.Vreau sa stiu ce gandesti,totul.Doar ca mi-as dori...sa nu gandesti unele lucruri.

M-am uitat urat la el.

-Asta e o diferenta !

-Dar nu la asta ma refer acum.

-Atunci la ce ?

Eram aplecati unul catre celalalt,peste masa.El avea mainile mari indoite sub barbie ;eu ma inclinam in fatza,cu palma dreapta cuprizandu-mi gatul.Trebuia sa imi reamintesc ca eram intr-o sala de mese aglomerata,probabil cu mult prea multi ochi curiosi atintiti asupra noastra.Era prea usor sa ne lasam invaluiti in balonul nostru privat de tensiune.

-Chiar crezi ca tii la mine mai mult decat tin eu la tine ?murmura el,aplecandu-se mai aproape de mine in timp ce vorbea,cu ochii lui patrunzatori de un auriu-inchis.

Am incercat sa imi amintesc cum sa expir.A trebuit sa ma uit in alta parte ca sa imi revin.

-O faci din nou,am soptit eu.

Facu ochii mari,surprins.

-Ce ?

-Ma ametesti,am recunoscut,incercand sa ma concentrez in timp ce ma uitam la din nou la el.

-Aa...

Se incrunta.

-Nu e vina ta,am oftat eu.Nu te poti abtine.

-Ai de gand sa raspunzi la intrebare ?

Am coborat privirea.

-Da.

-Da,ai de gand sa raspunzi la intrebare sau da,chiar crezi asta ?

-Da,chiar cred asta.Mi-am tinut ochii in jos spre masa,urmarind cu privirea modelele false de lemn imprimate pe musama.Linistea continua.Refuzam sa fiu prima care rupe tacerea de data asta,luptandu-ma cu greu cu tentatia de a trage cu ochiul la expresia fetei lui.Intr-un final vorbi,cu vocea lui moale si catifelata.

-Te inseli.

Am ridicat capul si am vazut ca ochii ii erau blanzi.

-N-ai de unde sa stii,l-am contrazis eu in soapta.

Am scuturat din cap neincrezatoare,desi inima imi batea cu putere auzindu-i cuvintele si voiam cu disperare sa le cred.

-Ce te face sa crezi asta? Ochii lui de topaz lichid erau patrunzatori,incercand zadarnic,am presupus eu,sa afle adevarul chiar din mintea mea.

L-am privit,luptandu-ma sa gandesc clar,in ciuda expresiei de pe fata lui,sa gasesc un mod prin care sa ii explic.In timp ce imi cautam cuvintele,il vedeam devenind nerabdator;frustrat de tacerea mea, incepu sa se incrunte.Mi-am luat mana de la gat si am ridicat un deget.

-Lasa-ma sa ma gandesc,am insistat.

Expresia fetzei i se calma acum,ca era satisfacut de faptul ca aveam de gand sa raspund.Mi-am uitat fix la mainile mele,inclestandu-mi si desclestandu-mi degetele pana cand am vorbit,intr-un final.

-Pai,in afara de ce-i evident,uneori...am ezitat.Nu pot fi sigura,eu nu pot citi gandurile,dar cateodata mi se pare ca incerci sa-mi spui la revedere cand de fapt spui altceva.

Asta era tot ce puteam face ca sa rezum senzatia de chin pe care cuvintele lui o declansau in mine uneori.

-Esti perceptiva,sopti el.Si iar ma cuprinse acel chin,care iese la suprafata cand imi confirma temerile. Tocmai de asta te inseli,totusi,incepu el sa explice,apoi ochii i se ingustara.Ce vrei sa spui prin „ce-i evident” ?

-Pai,uita-te la mine,i-am spus inutil,deoarece ma fixa deja cu privirea.Sunt absolut banala.Ma rog,cu exceptia chestiilor rele,cum ar fi experientele aproape mortale si faptul ca sunt atat de neindemanatica de parca as fi handicapata.Si uita-te la tine !

Am fluturat mana spre el si toata perfectiunea lui tulburatoare.

Fruntea i se increti pentru un moment,apoi se relaxa cand ochii imi aruncara o privire de cunoscator.

-Tu nu te vezi foarte clar,sa stii.Recunosc ca ai nimerit la fix chestiile rele,se amuza el,dar nu ai auzit ce gandea fiecare mascul uman din scoala asta in prima ta zi aici.

Am clipit,socata.

-Nu-mi vine sa cred...am murmurat in sinea mea.

-Ai incredere in mine macar de data asta-esti opusul banalului.

Jena a fost mai puternica decat placerea de a-i vedea privirea pe care o avea cand a spus asta.I-am reamintit repede de discutia noastra initiala.

-Dar eu nu spun la revedere,i-am aratat eu.

-Tu nu vezi ?Asta arata ca am dreptate.Eu tin mai mult la tine pentru ca eu pot sa fac asta.Scutura din cap,parand sa se lupte cu acest gand.Daca este cel mai bine pentru tine sa plec,atunci ma voi rani pe mine ca sa nu te ranesc pe tine,ca sa te protejez.

M-am uitat la el suparata.

-Si nu crezi ca eu as face acelasi lucru ?

-Nu va trebui niciodata sa faci aceasta alegere.

Brusc,dispozitia lui imprevizibila se schimba din nou ;un zambet poznas,devastator ii aparu pe chip.

-Desigur,sa te protejez pe tine incepe sa fie ca o ocupatie cu norma intreaga,care necesita prezenta mea constanta.

-Nimeni nu a incercat sa ma lichideze astazi,i-am reamintit eu,recunoscatoare ca abordase un subiect mai lejer.

Nu mai voiam sa discut despre despartiri.Daca ar fi trebuit,banuiesc ca m-as fi pus intentionat in pericol ca sa il tin aproape...Am izgonit gandul acela inainte ca ochii lui ageri sa mi-l citeasca pe fata. Ideea aceea m-ar baga cu siguranta in belele.

-Inca,adauga el.

-Inca,am fost eu de acord;l-as fi contrazis,dar acum imi doream ca el sa se astepte la dezastre.

-Am inca o intrebare pentru tine.Expresia fetzei ii era tot nonsalanta.

-Spune.

-Chiar trebuie sa mergi la Seattle sambata asta sau era doar o scuza sa nu iti respingi toti admiratorii?

M-am strambat amintindu-mi.

-Stii,inca nu te-am iertat pentru treaba cu Tyler,l-am avertizat eu.E vina ta ca s-a amagit crezand ca o sa merg cu el la banchet.

-O,ar fi gasit el ocazia sa te intrebe si fara ajutorul meu,vroiam doar sa ii vad fatza,chicoti el.As fi fost mai furioasa daca rasul lui n-ar fi fost atat de fascinant.Daca te-as fi invitat eu,m-ai fi refuzat si pe mine ?intreba

el, inca razand singur.

-Probabil ca nu,am recunoscut.Dar as fi anulat mai tarziu,m-as fi prefacut bolnava sau ca mi-am luxat o glezna.

Paru incurcat.

-De ce ai fi facut asta ?

Am dat din cap,trista.

-Nu m-ai vazut niciodata la educatie fizica,banuiesc,dar as fi crezut ca tu o sa intelegi.

-Te referi la faptul ca nu poti sa mergi pe o suprafata plata si stabila fara sa gasesti ceva de care sa te impiedici ?

-Evident.

-Asta nu ar fi o problema.Era foarte increzator.Conteaza cine te conduce.Vazu ca eram pe punctul de a protesta si ma intrerupse.Dar nu mi-ai raspuns:esti hotarata sa mergi la Seattle sau nu te superi daca facem ceva diferit ?

Atat timp cat vorbea la plural,nu-mi mai pasa de nimic altceva.

-Sunt deschisa la alternative,i-am confirmat.Dar trebuie sa iti cer o favoare.

Paru circumspect ca intotdeauna cand ii puneam o intrebare cu raspunsuri multiple.

-Ce favoare?

-Pot sa conduc eu ?

El se incrunta.

-De ce ?

-Pai,in mare,pentru ca atunci cand i-am spus lui Charlie ca ma duc la Seattle m-a intrebat daca ma duc singura iar la acel moment asa era.Daca ma intreaba,probabil nu voi minti,dar nu cred ca ma va intreba din nou,iar daca imi las camioneta acasa,voi aduce inutil subiectul in discutie.Si pentru ca felul tau de a sofa ma sperie.

Edward isi dadu ochii peste cap.

-Dintre toate chestiile care te-ar putea la mine,tu te ingrijorezi cu privire la felul meu de a sofa.

Scutura din cap dezaprobat, dar deveni din nou serios.

-Nu ii spui tatalui tau ca petreci ziua cu mine ?

Era o tensiune ciudata in intrebarea lui,pe care nu am inteles-o.

-In cazul lui Charlie,cu cat stie mai putinn cu atat mai bine.Eram sigura cu privire la asta.Unde mergem,oricum ?

-Vremea va fi frumoasa,asa ca o sa stau departe de societate...si poti sa stai cu mine,daca vrei.

Din nou ma lasa pe mine sa iau decizia.

-Si o sa imi arati ce ai vrut sa spui cu privire la soare?l-am intrebat,incantata de ideea de a-i descoperi ina unul dintre secrete.

-Da.Zambi,apoi tacu.Dar,daca nu vrei sa fii...singura cu mine,as prefera sa nu te duci singura la Seattle.Ma ia cu tremurat numai cand ma gandesc in ce neazuri te-ai putea baga intr-un oras atat de mare.

M-am simtit ofensata.

-Phoenix e de trei ori mai mare decat Seattle doar ca populatie.Ca arie...

-Dar se pare,ma intrerupse el,ca nu-ti sunase ceasul in Phoenix.Asa ca as prefera sa stai langa mine.

Ochii lui ma privira din nou cu pasiune.Nu ma puteam certa nici cu ochii,nici cu motivul lui si,oricum,era o cauza pierduta.

-Sa stii ca nu ma deranjeaa sa fii singura cu tine.

-Stiu,ofta el,meditand.Dar ar trebui totusi sa ii spui lui Charlie.

-De ce naiba as face asta ?

Ochii lui devenira brusc violenti.

-Ca sa imi dai un mic imbold sa te aduc inapoi.

M-am inecat.Dar,dupa un moment de gandire,am fost sigura.

-Cred ca o sa imi asum riscul.

El expira furios si se uita in alta parte.

-Hai sa vorbim despre altceva,i-am sugerat.

-Despre ce vrei sa vorbim?intreba el.

Inca mai era suparat.M-am uitat in jurul nostru,asigurandu-ma ca nu ne poate auzi nimeni.In timp ce imi aruncam privirea prin sala,am intalnit ochii surrii lui.Alice,fixandu-ma.Ceilalti se uitau la Edward.Am intors repede capul spre el,si l-am intrebat primul lucru care mi-a trecut prin minte.

-De ce te-ai dus la locul acela,Stancile Caprei,weekwndul trecut...sa vanezi ?Charlie a spus ca nu e un loc bun pentru excursii din cauza ursilor.

El se uita la mine de parca nu ma prindeam de ceva foarte evident.

-Ursi ?am intrebat eu surprinsa,iar el a zambit afectat.Stii,nu e sezonul ursilor,am adaugat eu cu asprime,ca sa imi ascund socul.

-Daca citesti cu atentie,vei vedea ca legile acopera numai vanatoarea cu arme,ma informa el.

Imi privi fatza cu amuzament in timp ce incercam sa inteleg la ce se referea.

-Ursi ?am repetat eu cu dificultate.

-Grizzly e preferatul lui Emmett.

Vocea inca ii era degajata,dar ochii ma cercetau sa imi vada reactia.Am incercat sa ma adun.

-Hmmm,am spus,luand inca o gura de pizza,ca o scuza sa privesc in jos.

Am mestecat incet,apoi am luat o inghititura lunga de Cola fara sa ma uit la el.

-Deci,am spus dupa un moment,intalnindu-i in sfarsit privirea,acum nelinistita.Care e preferatul tau ?

Ridica o spranceana si colturile buzelor se lasara in jos a dezaprobare.

-Puma.

-Aha,am spus intr-un ton politicos si dezinteresat,uitandu-ma din nou dupa cutia de suc.

-Desigur,spuse el,iar tonul lui il reflecta pe al meu,trebuie sa fim atenti sa nu afectam mediul inconjurator cu vantul excesiv.Incercam sa ne concentram pe zone cu o suprapopulatie de pradatori,intinzandu-necat de departe e nevoie.Intotdeauna exista multe caprioare si multi elani si ne ajung,dar unde mai e distractia ?zambi,tachinandu-ma.

-Da,unde,am murmurat eu mascand inca o data din pizza.

-Primavara devreme e sezonul preferat al lui Emmett pentru vanat ursi-tocmai ies din hibernare,asa ca sunt mai iritabili.

Zambi de vreo gluma pe care si-a amintit-o.

-Nimic nu e mai amuzant decat un urs grizzly iritat,am dat eu din cap.

Edward chicoti,dand din cap.

-Spune-mi ce crezi cu adevarat,te rog.

-Incerc sa imi imaginez,dar nu pot,am recunoscut eu.Cum vanati un urs fara arme ?

-O,dar avem arme.

Zambi scurt si amenintator,dezvelindu-si dintii stralucitori.

M-am luptat sa imi inabus un fior care ma putea da de gol.

-Doar ca nu e genul de arme luate in considerare de cei care scriu legile.Daca ai vazut vreodata la televizor un urs atacand,ti l-ai putea imagina pe Emmett vanand.

Nu am putut opri urmatorul fior care mi-a electrizat sira spinarii.M-am uitat pe furis la Emmett in cealalta parte a cantinei,bucuroasa ca el nu se uita la mine.Straturile groase de muschi care ii infasurau bratele si trunchiul erau cumva si mai amenintatoare acum.Edward imi urmari privirea si rase.M-am uitat la el,speriata.

-Si tu esti tot ca un urs ?M-am uitat la el,speriata.

-Mai mult ca o puma,sau asa imi spun ei,raspuse el cu o usurinta.poate ca preferintele noastre sunt un indicator.

Am incercat sa zambesc.

-Poate,am repetat eu.Dar mintea mi se umplea de imagini cintrastante pe care nu le puteam pune la un loc.Voi putea vedea asta vreodata ?

-Cu siguranta ca nu !

Fata i se albi si mai mult,iar ochii ii devenira brusc furiosi.M-am lasat pe spate in scaun,socata,si-desi nu as fi recunoscut niciodata fatza de el- inspaimantata de reactia lui.Si el se lasa pe spate,incrucisandu-si bratele la piept.

-E prea infricosator pentr mine ?l-am intrebat cand mi-am putut controla vocea din nou.

-Daca asta ar fi cauza,te-as lua cu mine in seara asta,spuse el,cu vocea taioasa.Ai nevoie de o doza sanatoasa de frica.Nimic n-ar putea fi mai folositor pentru tine.

-Atunci de ce ?l-am presat eu,incercand sa-i ignor expresia infuriata.

Se uita lung la mine timp de un minut.

-Mai tarziu,spuse el intr-un final.Se ridicase in picioare dintr-o singura miscare sprintena.O sa intarziem.

Am privit in jur,srprinsa sa vad ca avea dreptate si ca sala de mese era aproape goala.Cand eram cu el, timpul si spatiul erau atat de cetoase incat pierdeam complet notiunea amadurora.Am sarit din scaun, apucandu-mi geanta de pe spatar.

-Mai tarziu,am fost eu de acord.Nu aveam de gand sa uit.

11. Complicații

Toata lumea ne privea in timp ce mergeam impreuna catre masa noastra de laborator. Am observat ca Edward nu isi mai orienta scaunul astfel incat sa stea cat de departe de mine permitea pupitrul. Acum statea destul de aproape, iar bratele aproape ni se atingeau.

Domnul Banner intra cu spatele in clasa-ce sincronizare perfecta avea omult acela-tragand dupa el un carucior inalt de metal pe care stateau un televizor voluminos si demodat si un aparat video. O zi de film-buna dispozitie a colegilor mei era aproape tangibila.

Domnul Banner impinse caseta in paratul video refractar, apoi se duse la perete si stinse luminile.

Si atunci, cand camera s-a intunecat complet, am devenit brusc hiperconstienta ca Edward statea la mai putin de un centimetru de mine. Am fost uimita de electricitatea neasteptata care curgea prin mine, mirata ca era posibil sa fiu si mai constienta de prezenta lui decat eram deja. Un impuls nebunesc sa am intind spre el si sa il ating, sa ii mangai fatza perfecta doar o data, in intuneric, aproape m-a coplezit. Mi-am incrucisat bratele la piept, cu palmele facute pumn. Imi pierdeam mintile.

Incepu genericul filmului, iluminand camera pentru putin timp. Ochii mi-au zburat catre el, din proprie vointa. Am zambit timid cand am realizat ca pozitia lui era identica, cu pumnii inclestati sub brate, privindu-ma cu coada ochiului. Imi zambi si el, iar ochii lui reusira sa straluceasca chiar si in intuneric. Am intors capul inainte sa incep sa ma hiperventilez. Era absolut ridicol sa ma simt ametita.

Ora paru foarte lunga. Nu m-am concentrat pe film-nici macar nu stiam ce tema are. Am incercat, fara succes, sa ma relaxez, dar curentul electric care parea sa izvorasca de undeva din corpul lui nu s-a diminuat deloc. Din cand in cand, imi permiteam sa arunc o privire in directia coplecitoare de a-l atinge si mi-am zdrobit pumnii de coaste, tiinandu-i in siguranta, pana cand m-au durut degetele de atata efort.

Am rasuflat usurata cand domnul Banner a aprins din nou lumina din spatele clasei si mi-am intins bratele in fatza, flexandu-mi degetele

intepenite.Edward rase langa mine.

-Ei bine,asta a fost foarte interesant,murmura el.

Vocea ii era sumbra si ochii precauti.

-Ihi,a fost tot ce am putut sa raspund.

-Mergem?intreba el,ridicandu-se gratios de pe scaun.

Aproape am gemut.Aveam ora de educatie fizica.M-am ridicat cu grija,ingrijorata ca echilibrul mi-ar putea fi afectat de noua intensitate stranie dintre noi.

Ma conduse pana la sala de sport in liniste si se opri la usa ;m-am intors sa-i spun la revedere.Fatza lui m-a speriat-expresia ei era sfasiata,aporoape indurerata si atat de fioros de frumoasa incat nevoia de a-l atinge izbucni la fel de puternic ca si inainte.Salutul mi se opri in gat.

El isi ridica mana,ezitant,cu un conflict vizibil in ochi,apoi isi trecu brusc varful degetelor pe obrazul meu,de sus pana jos.Pielea ii era la fel de rece ca intotdeauna,dar dara pe care au lasat-o degetele lui pe pielea mea era incredibil de calda,ca si cum mi-ar fi ars,dar inca nu simteam durerea.

Se intoarse fara sa spuna nici un cuvnt si se indeparta cu repeziciune.

Am intrat in sala de sport,cu capul in nori si cu picioarele tremurandu-mi.Am plutit spre vestiar, schimbandu-ma ca in transa,constienta doar vag ca mai erau si alte persoane in jurul meu.Realitatea nu s-a instalat complet pana cand nu mi s-a inmanat o racheta.Nu era grea,dar in mana mea pareea foarte periculoasa.Am vazut ca ceilalti colegi din clasa se uitau la mine pe furis.Antrenorul Clapp ne-a ordonat sa ne impartim in perechi.

Din fericire,cateva vestigii din cavalerismul lui Mike supravietuisera ;veni sa stea langa mine.

-Vrei sa facem echipa impreuna ?

-Mersi,Mike-stii,nu trebuie sa faci asta.

Am facut o grimasa in semn de scuza.

-Stai linistita,te feresc eu si de tine insati.

Ranji.Uneori era usor sa il plac pe Mike.

N-a mers foarte bine.Am reusit cumva sa ma lovesc in cap cu racheta si sa agat umarul lui Mike in aceeasi miscare.Am petrecut restul orei in coltul din spate al terenului,cu racheta in siguranta in spatele meu.In ciuda faptului ca era dezavantajat de mine, Mike era destul de un:,,bravo''nemeritat cand antrenorul a suflat din fluier finalul orei.

-Deci,spuse el cand am iesit pe teren.

-Deci ce?

-Tu si Cullen,hm?intreaba el,cu un ton rebel.

Sentimentul anterior de afectiune disparu.

-Nu e treabs ta,Mike,l-am avertizat,blestemand-o in minte pe Jessica pana in iad si inapoi.

-Nu-mi place,murmura el oricum.

-Nu trebuie sa iti placa,am sarit eu.

-Se uita la tine de parca...ai fi ceva de manare,continua el,ignorandu-ma.

Mi-am inabusit rasul care ameninta sa explodeze,dar un chicot micut tot reusi sa iasa,in ciuda eforturilor mele.Mike se uita suparat la mine.I-am facut cu mana si am evadat spre vestiar.

M-am imbracat repede,cumva mai puternica decat fluturii care se loveau nebuneste de peretii stomacului meu,iar discutia cu Mike ramase,undeva,o amintire indepartata.Ma intrebam daca edward ma astepta sau daca ne intalnim la masina.Daca era si familia lui acolo ?Am simtit cum ma cuprinde un val de teroare.Oare ei stiau ca eu stiu ?Trebuia sa stiu ca ei stiau ca eu stiu sau nu ?

Pana am iesit din sala de sport,aproape ma hotarasem sa merg pe jos direct acasa,fara sa ma uit macar spre parcare.Dar grijile mele erau inutile.Edward ma astepta,sprijinit nonsalant de peretele salii de sport,cu fata lui fermecatoare acum relaxata.Cand am pasit langa el,am simtit un sentiment ciudat de eliberare.

-Buna,am murmurat eu,zambind cu gura deschisa.

-Salut !Zambetut lui de raspuns era magnific.Cum a fost la educatie fizica ?

Mi-a cazut fatza putin.

-Bine,am mintit eu.

-Serios?Nu parea convins.Ochii lui isi schimbara putin facializarea,uitandu-se peste umarul meu si ingustandu-se.Am privit in spatele meu si i-am vazut spatele lui Mike i timp ce se indeparta.

-Ce ?l-am intrebat eu.

-Ochii ii alunecare inapoi la mine,inca tensionati.

-Newton ma calca pe nervi.

-Iar ai ascultat ?

Eram ingrozita.Orice urma de buna dispozitie mi-a disparut.

-Ce-ti mai face capul ?m-a intrebat el inocent.

-Esti incredibil !

M-am intors si am pornit cu pasi apasati in directia parcarii,desi nu exclusesem inca varianta de a merge pe jos.El tinu usor pasul cu mine.

-Tu esti cea care a spus ca nu te-am vazut niciodata la educatie fizica.M-ai facut curios.

Am mers in liniste-o liniste furioasa si penibila din partea mea-pana la masina lui.Dar a trebuit sa ma opresc la cativa pasi de ea-o multime de persoane,numai baieti,o inconjurau.MI-am dat seama ca nu inconjurau Volvo-ul,ci se adunaseră,de fapt,in jurul decapotabilei rosii a lui Rosalie,cu o dorinta de neconfundat in ochi.Nici unul nu si-a ridicat privirea cand Edward s-a strecurat printre ei si a deschis usa.M-am urcat repede in scaunul pasagerului,de asemenea neobservata.

-Ostentativa,murmura el.

-Ce fel de masina este asta ?l-am intrebat.

-Un M3.

-Nu vorbesc pe limba Car and Driver(revista foarte cunoscuta pentru pasionatiid de automobile,in U.S)

-E un BMW.

Isi dadu ochii peste cap,fara sa se uite la mine,incercand sa dea in masurier fara sa ii calce pe admiratorii masinii.Am dat din cap-de BMW auzisem.

-Mai esti suparata ?intreba el in timp ce incerca sa scoata cu atentie masina din parcare.

-Cu siguranta.

Ofta.

-Ma ierti daca te rog sa ma scuzi ?

-Poate...daca o spui din suflet.Si daca promiti sa nu mai faci,am insistat eu.

Ochii i-au devenit brusc vicleni.

-Ce zici daca o spun din suflet si sunt de acord sa te las sa conduci sambata?imi contracara el conditiile.

M-am gandit si am decis ca era probabil cea mai buna oferta pe care

aveam s-o primesc.

-De acord,am acceptat eu.

-Atunci imi pare foarte rau ca te-am suparat.Ochii lui arserar de sinceritate pentru un moment foarte lung,facand ravagii cu ritmul inimii mele,apoi devenira jucausi.Si voi fi in pragul usii tale sambata dimineata la prima ora.

-Hm,nu ma ajuti deloc cu Charlie daca lasam un Volvo parcat in fata usii.

Zambetul lui era condescendent acum.

-Nu intentionam sa vin cu maina.

-Si atunci cum...

M-a intrerupt.

-Nu-ti face probleme! Voi fi acolo,fara maasina.

Am lasat-o balta.Aveam o intrebare mai presanta.

-E mai tarziu acum?am intrebat sugestiv.

Se incrunta.

-Banuiesc ca e mai tarziu.

Mi-am mentinut expresia politicoasa in timp ce asteptam.El opri masina.Am ridicat capul,surprinsa-bineinteles ca eram deja acasa la Charlie,iar masina era parcata in spatele camionetei.Era mai usor sa merg cu el in masina daca ma uitam doar cand ajungeam la destinatie.Cand m-am intors din nou spre el,ma fixa,masurandu-ma cu privirea.

-Si inca vrei sa stii de ce nu ma poti vedea vanand ?

Parea serios,dar mi s-a parut ca vad o urma de amuzament adanc in ochii lui.

-Ei bine,l-am lamurit eu,ma intrebam mai mult de ce ai reactionat asa cum ai facut-o.

-Te-am speriat ?

Da,sigur era amuzat.

-Nu,am mintit eu.

Nu m-a crezut.

-Imi cer scuze ca te-am speriat,insista el,zambind discret,dar apoi renunta sa ma mai tachineze.A fost doar gandul ca ai putea fi acolo...in timp ce vanam.Falca i se inclesta.

-Asta ar fi rau ?

Vorbi printre dintii inclestati.

-Extrem de rau.

-Deoarece...

Inspira adanc si se uita prin parbriz la norii gri, care se adunau si pareau sa coboare peste noi, aproape sa ii putem atinge.

-Cand vanam, vorbi el incet, cu o jumatate de gura, ne daruim cu totul simturilor noastre...nu ne mai controlam mintea. Mai ales simtul mirosului. Daca ai fi aproape de mine cand imi pierd controlul in acest mod...Scutura din cap, inca separat, privind norii negri.

Mi-am mentinut expresia fetzei ferm sub control, asteptandu-i privirea rapida care avea sa imi judece reactia. Fatza mea nu trada nimic.

Dar ne-am privit fix in ochi, iar tacerea s-a adancit si s-a schimbat. Scantei din electricitate pe care o simtisem in aceasta dupa-amiaza au inceput sa incarce atmosfera in timp ce Edward privea netulburat in ochii mei. Abia cand am inceput sa ametesc mi-am dat seama ca nu mia respiram. Cand am inspirat sacadat, rupand linistea, el a inchis ochii.

-Bella, cred ca ar trebui sa intri acum.

Vocea joasa ii era ragusita, iar ochii priveau iarasi norii.

Am deschis usa, iar curentul arctic care a intrat in masina m-a ajutat sa imi limpezesc mintea. Sperziata ca as putea sa ma impiedic in starea de ameteala, am coborat si am inchis portiera in urma mea fara sa ma uit inapoi. Zgomotul ferestrei automate care cobora m-a facut sa ma intorc.

-Bella ? ma striga el, cu vocea mai calma.

Se apleca spre fereastră deschisa cu un zambet vag pe buze.

-Da ?

-Maine e randul meu.

-Randul tau la ce ?

Zambi mai larg, aratandu-si dintii stralucitori.

-Sa pun intrebari.

Apoi a disparut, masina gonind pe strada si disparand dupa colt inainte sa apuc sa imi adun gandurile. Am zambit in timp ce ma indreptam spre casa. Era clar ca planuia sa ne vedem si a doua zi.

In noaptea aceea Edward mi-a aparut in vise, ca de obicei. Numai ca ceva se schimbase in peisajul inconstientei mele. Palpita de aceeasi electricitate care incarcase dupa-amiaza, astfel ca m-am rasucit si m-am

foit,trezindu-ma des.Abia spre primele ore ale diminetii m-am confundat intr-un somn epuizat si fara vise.

Cand m-am trezit inca mai eram obosita,dar si tensionata.Mi-am tras pe mine puloverul maro pe gat si blugii obisnuiti,oftamd in timp ce visam la bluze cu bretele si pantaloni scurti.Micul dejun a fost acelasi eveniment tacut dintotdeauna.Charlie si-a prajit oua ;eu am mancat un castron cu cereale.M-am intrebat daca uitase de sambata asta.Imi raspunse la intrebare mea nerostita cand se ridica sa isi duca farfuria la chiuveta.

-Cu privire la sambata asta...,incepu el,traversand bucataria si dand drumul la robinet.M-am crispat.

-Da,tata ?

-Esti in continuare hotarata sa te duci la Seattle ?intreba el.

-Acesta era planul.

M-am strambat,dorindu-mi sa nu fi adus vorba de asta,ca a nu fiu nevoita sa compun cu atentie jumatati de adevaruri.

El scurse niste detergent de vase pe farfurie si incepu sa il invarta cu buretele.

-Si esti sigura ca nu ajungi inapoi la timp pentru bal ?

-Nu ma duc la bal,tata.

M-am uitat urat la el.

-Nu te-a invitat nimeni ?intreba el,incercand sa isi ascunda ingrijorarea in timp ce parea ca se concentreaza pe clatitul farfuriei.

Am pasit alaturi de campul minat.

-Fetele sunt cele care invita.

-Oo! Se incrunta in timp ce isi sterse farfuria.

Mi-era mila de el.trebuie sa fie un lucru greu sa fii un lucru greu sa fii tata ;sa traiesti cu teama ca fiica ta va intalni un baiat pe care il va placea,dar sa se ingrijeze si daca nu se va intampla asta.Ce groaznic ar fi,m-am gandit eu,infiorandu-ma,daca Charlie ar avea cea mai mica banuiala cu privire la ce anume imi placea mie.

Charlie pleca apoi,fluturand mana in semn de la revedere.M-am dus sus sa ma spal pe dinti si sa imi adun cartile.Cand am auzit masina de politie indepartandu-se,n-am asteptat decat cateva secunde pana sa ma uit pe fereastra.Masina argintie era deja acolo,aspteptand pe alee in locul lui Charlie.M-am repezit in jos pe scari si afara pe usa,intrebandu-ma cat va

mai dura aceasta rutina bizara.Voiam sa nu se termine niciodata.

Ma astepta in masina,aparent fara sa se uite cand am tras usa dupa mine,fara sa ma obolesc sa inchui usa cu cheia.Am mers spre masina,orpindu-ma cu timiditate inainte sa deschid portiera si sa urc.Zambea relaxat,si,ca de obicei,chinuitor de perfect si de frumos.

-Buna dimineata.Vocea ii era matasoasa.Cum te simti astazi ?

Ochii lui imi evaluara fatza,de parca intrebarea lui ar fi fost mai mult decat o simpla politete.

-Bine,multumesc.Intotdeauna ma simteam bine-mai mult decat bine-cand eram langa el.

Privirea lui zabovi pe pe cearcanele de sub ochii mei.

-Arati obosita.

-N-am putut sa dorm,am marturisit eu,tragandu-mi in mod automat parul peste umar pentru a ma ascunde intr-un fel.

-Nici eu n-am putut,ma tachina el,in timp ce porni motorul.

Incepusem sa ma obisnuiesc cu felul in care torcea Volvo-ul.Eram sigura ca ragetul camionetei mele ma va speria cand o voi porni din nou.

-Banuiesc ca ai dreptate.Probabil am dormit doar un pic mai mult decat tine.

-Pariez ca asa a fost.

-Deci,ce-ai facut aseara ?l-am intrebat.

El chicoti.

-Nici o sansa.Azi e randul meu sa pun intrebari.

-A,da,corect.Ce vrei sa stii ?

Fruntea mi s-a incretit.Nu-mi imaginam ce l-ar putea interesa la mine in vreun fel.

-Care e culoarea ta favorita ?intreba el,cu fatza grava.

Am dat ochii peste cap.

-Se modifica in fiecare zi.

-Care e culoarea ta favorita astazi ?

Era la fel de solemn.

-Probabil maro.

Aveam tendinta sa ma imbrac in conformitate cu starea mea de spirit.El rase zgomotos,abandonand expresia zgomotoasa.

-Maro ?

-Sigur ca da.Maroul este o culoare calda.Imi este dor de maro.Tot ce ar trebui sa fie maro-trunchiurile copacilor,pietrele,pamantul-e acoperit cu o chestie verde si moale aici,m-am plans eu.

Paru fascinat de mica mea izbucnire.Statu un pic pe ganduri,privindu-ma in ochi.

-Ai dreptate,decise el,serios din nou.Maroul este o culoare calda.

Se intinse spre mine,iute,dar cumva sovaitor,sa imi dea parul inapoi pe spate.Ajusesem deja la scoala.Se intoarse spre mina cand trase masina in parcare.

-Ce muzica ai acum in CD player?ma intreba el,la fel de sumbru de parca mi-ar fi cerut sa marturisesc o crima.

Mi-am dat seama ca nu apucasem sa scot CD-ul pe care mi-l daduse Phil.Cand i-am spus numele formatiei,zambi strengareste,cu o expresie ciudata in ochi.Deschise un compartiment de sub Cd player-ul masinii,scoase unul dintre cele aproape 30 de Cd-uri ingramadite in sptiul acela mic si mi-l dadu.

-Ai schimbat Debussy pe asta ?

Ridica din spranceana.

Era acelasi Cd.Am examinat coperta artistica familiara,tinandu-mi ochii in jos.

A continuat asa tot restul zilei.In timp ce ma conducea la ora de engleza,cand ne-am intalnit dupa spaniola,toata pauza de pranz de o ora,m-a chestionat neincetat cu privire la fiecare detaliu insignifiant al existentei mele.Filmele care imi placeau si care nu,putinele locuri in care fusesem si multe locuri in care voiam sa merg si carti,la nesfarsit despre carti.

Nu-mi aminteam cand fusese ultima oara cand vorbisem atat de mult.De cele mai multe ori,ma simteam rusinata,sigura ca il plictisesc.Dar interesul absolut de pe fatza lui si suvoitul neintrerupt de intrebari ma indemnau sa continui.Majoritatea intrebarilor lui erau usoare,doar cateva imi starneau o usoara imbujorare in obraji.Dar cand ma inroseam,declansam un nou set de intrebari.

Ca de exemplu cand m-a intrebat care e piatra mea pretioasa favorita si i-am raspuns topaz fara sa ma gandesc.Aruncase cu intrebari in mine cu asa o viteza ca m-am simtit de parca dadeam unul din acele teste psihologice la care trebuie sa raspunzi cu primul cuvânt care iti vine in minte.Eram sigura

ca ar fi continuat cu acea lista mentala pe care o urma daca nu as fi rosit.Fatza mi se imbujorase pentru ca,pana recent,piatra mea pretioasa favorita era granatul.Era imposibil sa nu imi amintesc motivul pentru care imi modificasem preferintele cand ma uitam in ochii lui de culoarea topazului.Si,bineinteles,el nu avea de gand sa se lase pana cand nu recunosteam motivul pentru care ma jenasem.

-Spune-mi,imi ordona el dupa ce puterea lui de convingere esua,pentru ca mi-am tinut ochii in siguranta departe de fatza lui.

-E culoarea ochilor tai astazi,am oftat,predandu-ma,uitandu-ma in jos la mainile mele in timp ce ma jucam cu o suvita de par.Banuiesc ca,daca ma intrebi iar peste doua saptamani,o sa spun onix.In onestitatea mea refractara,oferisem mai multa informatie decat era necesar si m-am ingrijorat ca i-as putea provoca mania ciudata care rabufnea de fiecare data cand gream si dezvaluiam prea clar cat de obsedata eram.

Dar aceasta pauza a fost foarte scurta.

-Ce fel de flori preferi ?continua el.

Am rasuflat usurata si am continuat cu psihanaliza.

La biologie a fost din nou complicat.Edward continuase cu interogatoriul pana cand domnul Banner a intrat in sala,tragand dupa el acelasi carucior cu aparate audio-video.Cand profesorul s-a apropiat de intrerupatorul de la lumina,am observat ca Edward si-a tras scaunul usor departe de mine.N-a ajutat. Imediat ce camera s-a intunecat,aceeasi scanteie electrica a reaparat,aceeasi dorinta neostoita de a intinde mana in spatiul mic dintre noi sa ii ating pielea rece,la fel ca ieri.

M-am aplecat inainte pe masa,sprijinindu-mi barbia de bratele incrucisate,cu degetele ascunse sub marginea mesei,pe care le inclestam,in timp ce ma luptam sa ignor acel dor irational ca ma nelinistea.Nu m-am uitat la el deoarece imi era teama ca,daca si el se uita la mine,mi-as fi pierdut autocontrolul.Am incercat cu adearat sa privesc filmul,dar la sfarsitul orei n-aveam nici cea mai mica idee despre ce vazusem.Am rasuflat din nou usurata cand domnul Banner a aprins lumina si am privit in sfarsit spre Edward ;se uita la mine,cu intensitate.

Se ridica in liniste,apoi ramase nemiscat,asteptandu-ma.Am mers spre sala de sport in liniste,la fel ca ieri.Si,tot ca ieri,imi atinse fatza fara nici un cuvânt-de data asta cu podul palmei lui reci,mangaindu-ma doar o data de

la tampla pana la maxilar-inaite sa se intoarca si sa plece.

Ora de educatie fizica a trecut repede in timp ce il priveam pe Mike jucand badminton dublu,de unul singur.Nu a vorbit cu mine astazi, fie ca raspunsul la expresia mea absenta, fie pentru ca inca mai era suparat cu privire la ciondaneala noastra de ieri.Undeva, intr-un colt al mintii, m-am simtit prost sin cauza asta.Dar nu ma puteam concentra asupra lui.

Dupa ora, m-am grabit sa ma schimb, stingherita, stiind ca, cu cat ma misc mai repede, cu atat mai curand voi fi cu Edward.Tensiunea m-a facut mai stangace decat de obicei, dar, in cele din urma, am iesit pe usa, simtind aceeasi usurare cand l-am vazut sand acolo.Un zambet larg mi s-a intins automat pe fatza. Zambii si el, ca reactie la zambetul meu, inainte sa porneasca din nou interogatoriul.

Intrebarile lui erau diferite acum, nu imi venea la fel de usor sa raspund.Voia sa stie de ce anume imi era dor de acasa, insistand sa descriu orice lucru cu care el nu era familiarizat.Am stat ore intregi in fatza casei lui Charlie, in timp ce de intuneca cerul si ploaia curgea in jurul nostru intr-un potop fara sfarsit.

Am incercat sa descriu lucruri imposibile precum mirosul creozotului, amar, usor rasinos, dar totusi placut, sunetul inalt, ascutit al greierilor in iulie, goliciunea matasoasa a copacilor si chiar marimea cerului, alb-albastru dintr-un orizont in altul, abia intrerupt din loc in loc de muntii nu prea inalti, acoperiti cu piatra vulcanica vinetie.Cel mai greu lucru a fost sa-i explic de ce era atat de frumos pentru mine-sa justific o frumusetate care nu depindea de vegetatie rara, tepoasa, care deseori parea parea pe jumătate moarta, o frumusetate ce avea de-a face mai mult cu forma expusa a pamantului, cu vaile rotunde si superficiale dintre dealurile abrupte si cu felul in care acestea se umpleau de soare.M-am trezit ca imi foloseam mainile in timp ce incercam sa ii descriu acest lucru.

Intrebarile lui cercetatoare, soptite m-au facut sa vorbesc liber, uitand, in lumina vaga a furtunii, sa ma mai jenez pentru ca am monopolizat conversatia.In sfarsit, cand am terminat de descris in amanunt camera mea aglomerata de acasa, el tacu in loc sa imi mai adreseze o alta intrebare.

-Ai terminat ?l-am intrebat cu usurare.

-Nici pe departe, dar tatal tau ca fi acasa in curand.

-Charlie! Mi-am reamintit brusc de existenta lui si am oftat.M-am uitat

afara la cerul innegrit de ploaie,dar nu mi-a spus nimic.Cat o fo ceasul ?m-am intrebat cu voce tare cand am privit la ceas.

Eram surprinsa de ora-Charlie trebuie sa fi fost in drum spre casa acum.

-Suntem la amurg,murmura Edward,uitandu-se la orizontul vestic,asa acoperit de nori cum era.

Vocea lui era ganditoare,de parca mintea ii era altundeva,departe.

L-am privit lung in timp ce se uita absent prin parbriz.Inca il mai fixam cu privirea,cand ochii i s-au intors brusc spre mine.

-E cel mai sigur moment al zilei pentru noi,spuse el,raspunzand la intrebarea nerostita din ochii mei.Cel mai usor moment.Dar,intr-un fel,si cel mai trist,intr-un fel...sfarsitul unei alte zile,reintoarcerea noptii. Noaptea e atat de previzibila,nu crezi ?

Zambi melancolic.

-Mie imi place noaptea.Fara intuneric,n-am vedea niciodata stelele.M-am incrunat.Nu ca le-am vedea prea mult aici.

El rase si dispozitia i se imbunatato imediat.

-Charlie va fi aici in caateva minute.Asa ca,daca nu vrei sa ii spui ca vei fi cu mine sambata...Ridica o spranceana.

-Mersi,dar mai bine nu.Mi-am strans cartile,dandu-mi seama cat de intepenita eram pentru ca staturam nemiscata atat timp.Deci,e randul meu maine ?

-Cu siguranta,nu ?Fatza lui era tachinant de scandalizata.Ti-am spus ca n-am terminat,nu ?

-Ce altceva mai e ?

-Vei afla maine.

Se intinse sa imi descida usa,iar apropierea lui brusca mi-a facut inima sa palpita de frenezie.

Dar mana ii ingheta pe maner.

-Nu e bine,murmura el.

-Ce e ?Eram surprinsa sa vad ca avea maxilarul inclestat si ochii nelinistiti.

Se uita la mine pret de o scurta secunda.

-Inca o complicatie,spuse el mohorat.

Impinse portiera cu o singura miscare rapida,apoi trase fulgerator,aproape facandu-se mic,departe de mine.

Lumina unor faruri prin ploaie mi-a atras atentia cand o masina inchisa la culoare a parcat in curba la doar cativa metri distanta,cu fatza spre noi.

-Charlie e dupa colt,ma avertiza el,uitandu-se prin ploaie la celalalt vehicul.

Am sarit afara imediat,in ciuda nedumeririi si a curiozitatii mele.Ploaiea era si mai zgomotoasa cand cadea pe jacheta mea.

Am incercat sa disting siluetele de pe scaunele din fatza ale celeilalte masini,dar era prea intuneric.Il vedeam pe Edward iluminat de farurile masinii noi ;inca se mai uita drept inainte,cu privirea fixata pe ceva sau pe cineva pe care nu-l puteam vedea.Expresia fetzei lui era un amestec de frustrare si sfidare.

Apoi a pornit motorul si cauciucurile au scartait pe pavajul ud.Volvo-ul a disparut din peisaj in cateva secunde.

-Hei,Bella,striga o voce ragusita,familara de pe scaunul soferului din maina mica si neagra.

-Jacob ?am intrebat,concentrandu-ma sa vad prin ploaie.Chiar atunci masina de politie a lui Charlie vira de dupa colt.iar farurile lui stralucira pe ocupantii mainii din fatza mea.

Jacob cobora deja,cu ranjetul larg,vizibil chiaar si in intuneric.Pe scaunul pasagerului era un barbat mai in varsta,un barbat indesat cu fatza memorabila,o fatza care curgea,cu obrazii atingandu-i umerii,cu riduri pe toata pielea lui cafenie ca o jacheta de piele.Si ochii surprinzator de familiari,ochi negri care erau asezati.Tatal lui Jacob,Billy Black.L-am recunoscut imediat,desi,in mai mult de cinci ani de cand nu-l mai vazusem,reusisem sa ii uit numele cand Charlie mi-a vorbit de el in prima mea zi aici.Se uita la mine,scrutandu-ma,asa ca am zambit ostentativ la el.Ochii ii erau larg deschisi,parca in soc sau teama, narile ii tremurau.Zambetul mi-a perit.

„Alta complicatie’’,spuse Edward.

Billy inca ma fixa cu ochii intensi,nelinistiti.Am gemut in sinea mea.Pare Billy il recunosc pe Edward atat de usor ?Oare chiar credea in leegendele imposibile de care rasese fiul lui ?

Rapunsul era clar in ochii lui Billy.Da.Da,le credea.

12. Echilibru

-Billy! Striga Charlie imediat ce se dadu jos din masina.

M-am intors spre casa, facandu-i semn lui Jacob sa vina si el cand m-am adapostit sub veranda, L-am auzit pe Charlie salutand-i zgomotos in spatele meu.

-O sa ma prefac ca nu te-am vazut la volan, Jake, spuse el dezaprobat.

-Ne luam permisul mai devreme in rezervatie, spuse Jacob in timp ce eu descuiam usa si aprindeam lumina de pe veranda.

-Sigur ca da, rase Charlie.

-Trebuie sa ma deplasez cumva.

Am recunoscut usor vocea rezonanta a lui Billy, in ciuda anilor. Sunetul ei m-a facut sa ma simt brusc mai tanara, un copil.

Am intrat lasand usa deschisa in urma mea si aprinzand luminile inainte sa imi atarn jacheta in cuier. Apoi am ramas in usa, privind nelinistita cum Charlie si Jacob il ajutau pe Billy sa iasa din masina si sa se urce in scaunul de rotile.

M-am dat din drum cand toti trei au intrat in graba, scuturandu-se de ploaie.

-Ce surpriza, spuse Charlie.

-A trecut prea mult timp, raspunse Billy. Sper ca n-am picat prost.

Ochii lui negri poposira din nou asupra mea, cu o expresie de necitit in ei.

-Nu, ai picat la tanc. Sper ca poti sa stai la meci.

Jacob ranji.

-Cred ca asta e planul- ni s-a stricat televizorul saptamana trecuta.

Billy se stramba la fiul lui.

-Si, desigur Jacob era nerabdator s-o vada pe Bella din nou, adauga el.

Jacob se incrunta apoi isi lasa capul in jos in timp ce eu imi inabuseam remuscarile. Poate ca fusesem prea convingatoare atunci pe plaja.

-Ve e foame ? am intrebat eu, intorcandu-ma spre bucatarie.

Eram nerabdatoare sa scap de privirea inchizitoare a lui Billy.

-Nu,am mancat chiar inainte sa venim,raspunde Jacob.

-Dar tu,Charlie ?i-am strigat peste umar in timp ce evadam dupa colt.

-Sigur,replica el,cu vocea miscandu-i-se in directia sufrageriei si a televizorului.Am auzit scaunul lui Billy urmadu-l.

Sendvisurile cu branza la gratar erau deja in tigaie si tocmai feliam o rosie cand am asintit pe cineva in spatele meu.

-Deci,cum merg lucrurile ?intreba Jacob.

-Destul de bine.Am zambit.Entuziasmul lui era molipsitor.Dar tu ce faci ?Ti-ai terminat masina ?

-Nu.Se incrunta.Inca mai am nevoie de piese.Pe asta am imprumutat-o.

Arata cu degetul in directia curtii din fatza.

-Imi pare rau.N-am vazut vreun...cum se numea chestia aia pe care o cauti ?

-Cilindru principal.Ranji.E ceva in neregula cu camioneta ?adauga el brusc.

-Nu.

-A! Ma intrebam doar,pentru ca nu o conduceai.

M-am uitat in jos la tigaie,ridicand marginile sendvisului ca sa ii verific partea de dedesubt.

-M-a adus un prieten cu masina.

-Frumoasa masina.Vocea lui Jacob era admirativa.Totusi,n-am recunoscut soferul.Am crezut ca ii stiu pe majoritatea copiilor de prin imprejurimi.

Am dat din cap fara sa ma angajez in vreun fel,tinandu-mi ochii in jos in timp ce intorceam sendvidurile.

-Tatal meu pare sa il cunoasca de undeva.

-Jacob,imi poti da niste farfurii ?Sunt in dulapul de deasupra chiuvetei.

-Desigur.

Scoase farfuriile in liniste.Speram s-o lase balta acum.

-Deci cine era?intreba el,punand doua farfurii pe masa langa mine.

Am oftat invinsa.

-Edward Cullen.

Spre surprinderea mea,Jacom rase.Mi-am ridicat privirea spre el.Parea putin jenat.

-Banuiesc ca asta explica lucrurile,spuse el.Ma miram eu de ce se

poarta tata asa de ciudat.

-Asa e.Am adoptat o expresie inocenta falsa.Lui nu-i plac cei din familia Cullen.

-Batran superstitios,murmura Jacob ca pentru sine.

-Crezi ca i-ar spune ceva lui Charlie... ?nu m-am putut abtine sa il intreb,cuvintele iesindu-mi in graba din gura.

Jacob se uita fix la mine timp de cateva secunde si n-am putut sa ii citesc expresia din ochii negri.

-Ma indoiesc,raspuse el intr-un final.Cred ca Charlie l-a mancat de viu data trecuta.Nu prea si-au mai vorbit de atunci-in seara asta e ca un fel de reuniune,cred.Nu cred ca va mai aduce vorba de asta.

-O !am spus,incercand sa par indiferenta.

Am ramas in sufragerie dupa ce i-am dus mancarea lui Charlie,prefacandu-ma ca ma uit la meci in timp ce Jacob palavragea cu mine.De fapt,ascultam conversatia celor doi barbati,cautand semne ca Billy ar fi pe punctul de a ma turna si incercand sa ma gandesc la moduri prin care sa il opresc daca o va face.

A fost o seara lunga.Aveam o multime de teme care urmau sa ramana nefacute,dar imi era teama sa il las pe Billy singur cu Charlie.Intr-un final,s-a terminat meciul.

-Mai vrei curand cu prietenii tai la plaja?intreba Jacob in timp ce impingea scaunul tatalui sau peste prag.

-Nu sunt sigura,m-am eschivat eu.

-A fost amuzant,Charlie,spuse Billy.

-Vino si la urmatorul meci,il incuraja Charlie.

-Sigur,sigur,spuse Billy.Vom veni.O seara buna !Ochii i se indreptara catre mine si zambetul ii pieri.Ai grija de tine,Bella,adauga el,cu seriozitate.

-Mersi,am mormait eu,fara sa ma uit la el.

M-am indreptat spre scari in timp ce Charlie le facea cu mana din prag.

-Asteapta,Bella,spuse el.

Am intepenit.Oare ii spusese Billy ceva inainte sa ma alatur lor in sufragerie ?

Dar Charlie era relaxat,bucuros de vizita neasteptata.

-N-am apucat sa vorbesc cu tine in seara asta.Cum ti-a mers astazi?

-Bine.Am ezitat,cu un picior pe prima treapta,cautand detalii pe care sa i le pot impartasi in sigurata. Echipa mea de badminton a castigat toate cele patru meciuri.

-Uau,nu stiam ca joci badminton.

-Pai,de fapt nu pot,dar coechipierul meu e chiar priceput,am recunoscut eu.

-Cine e ?intreba el cu in semn de interes.

-Hm...Mike Newton,i-am spus cu jumatate de gura.

-A,da-mi-ai spus ca tu si pustiul acela Newton sunteti prieteni.Ridica capul spre mine.E dintr-o familie buna.Se gandii timp de un minut.De ce nu l-ai invitat pe el la balul din weekendul acesta ?

-Tata! am mormait eu.El iese cu prietena mea Jessica.Si,in plus,stii ca nu pot sa dansez.

-A,da,murmura el.Apoi imi zambi ca si cum s-ar fi scuzat.Deci,banuiesc ca e bine ca o sa fii plecata sambata...Am facut planuri cu baietii de la sectie sa mergem la pescuit.Se pare ca va fi foarte cald afara.Dar,daca vrei sa iti amani excursia pana poate merge cineva cu tine,stau acasa.Stiu ca te las mult singura.

-Tata,te descurci de minune.Am zambit,sperand ca nu o sa mi se citeasca usurarea pe fatza mea.Nu m-a deranjat niciodata sa fiu singura-seman prea mult cu tine.I-am facut cu ochiul,iar el zambi la mine cu surasul lui care ii incretea ochii.

Am dormit mai bine in noaptea aceea,prea obosita sa mai visez.Cand m-am trezit in dimineata aceea gri ca o perla,dispozitia mea era la cote mari.Seara tensionata cu Billy si Jacob pareea destul de inofensiva acum ;am decis sa uit complet de ea.M-am surprins fluierand in timp ce imi trageam parul,pe spate intr-o agrafa si iar,mai tarziu,cand am topait in jos pe scari.Charlie a observat.

-Ce vesela esti in dimineata asta,comenta el la micul dejun.

Am dat din umeri.

-E vineri.

M-am grabit ca sa fiu gata in secunda in care Charlie pleca.Aveam geanta pregatita,pantofii in picioare,dintii peraiati si,chiar daca m-am repezit pe usa imediat ce am fost sigura ca Charlie a plecat, Edward a fost mai

rapid.Ma astepta in masina lui stralucitoare,cu ferestrele coborate si motorul orpit.

De data asta n-am mai ezitat si m-am urcat repede pe scaunul pasagerului ca sa ii vad cat mai curand fatza.Imi adresa zambetul lui strengar,oprindu-mi respiratia si inima.Nu-mi puteam imagina ca un inger ar putea fi mai frumos.Nu era nimic la el care sa poata fi imbunatatit.

-Cum ai dormit?intreba el.

M-am intrebat daca el avea vreo idee de cat de atragatoare ii era vocea.

-Bine.Cum ti-ai petrecut noapte?

-In mod placut.

Zambetul lui era amuzant ;m-am simtit de parca nu ma prindeam de o gluma.

-Pot sa te intreb ce-ai facut ?!-am intrebat.

-Nu.Ranji.Astazi e tot randul meu.

Astazi voia sa stie despre oameni :mai multe despre Renee,despre pasiunile ei,ce faceam impreuna in timpul nostru liber.Apoi despre singura bunica pe care o cunoscusem,despre putinii prieteni de la scoala, facandu-ma sa ma simt penibil cand m-a intrebat despre baietii cu care ma intalnisem.Eram usurata ca nu iesisem cu adevarat cu nimeni,asa ca acea conversatie nu putea sa dureze mult.Paru la fel de surprins ca Jessica si Angela de lipsa mea de istoric romantic.

-Deci,nu ai intalnit niciodata pe cineva pe care sa il doresti ?intrebe el pe un ton serios care m-a facut sa ma intreb la ce se gandea.

Am raspuns cinstit,dar tragere de inima.

-Nu in Phoenix.

Eram in cantina in acest moment.Ziua trecuse cu viteza intr-o ceata care devenea rapid rutina.Am profitat de pauza scurta in conversatie ca sa musc din gogoasa.

-Ar fi trebuit sa te las sa vii singura cu masina azi,ma anunta el,din senin,in timp ce eu mestecam.

-De ce ?!-am intrebat.

-Plec cu Alice dupa pranz.

-Aha.Am clipit,nedumerita si dezamagita.E in regula,nu e departe,pot merge pe jos.

Edward se incunta la mine nerabdator.

-Nu o sa te pun sa mergi pe jos acasa.O sa iti aducem camioneta si ti-o lasam aici.

-Nu am cheia la mine,am oftat eu.Chiar nu ma deranjeaza sa merg pe jos.

Ce ma deranja era sa pierd din timpul petrecut cu el.

El scutura din cap.

-Camioneta ta va fi aici si cheia va fi in contact,doar daca nu ti-e teama ca cineva o poate fura.Rase la gandul acesta.

-In regula,am fost eu de acord,inclestandu-mi buzele.Eram destul de sigura ca aveam cheia in buzunarul unei perechi de blugi pe care ii purtasem miercuri,sub un teanc de haine,in baie,langa masina de spalat.Chiar daca intra prin efractie a mine in casa,sau orice altceva planuia el,nu avea s-o gaseasca niciodata.El paru sa simta provocarea din consimtamentul meu.Ranji,peste masura de increzator.

-Deci,unde va duceti ?am intrebat cat de nonsalant am putut.

-La vanatoare,raspuse el sumbru.Daca o sa fiu singur cu tine maine,o sa imi iau orice precautii pot. Fatza lui capata o expresie morocanoasa...si rugatoare.Sa stii ca poti sa anulezi daca vrei.

Am coborat privirea,infricosata de puterea de convingere a ochilor lui.Am refuzat sa ma las convinsa sa imi fie teama de el,indiferent de pericolul real in care puteam fi.,,Nu conteaza'',mi-am repetat in minte.

-Nu,am soptit,uitandu-ma din nou la fatza lui.Nu pot.

-Poate ca ai dreptate,murmura el trist.

Ochii pareau sa i se inchida la culoare chiar in timp ce il priveam.

Am schimbat subiectul.

-La ce ora te astept maine ?l-am intrebat,deprimata deja de gandul ca o sa plece acum.

-Depinde...E sambata,nu vrei sa dormi pana mai tarziu ?propuse el.

-Nu,am raspuns prea repede.

El isi reprima un zambet.

-Ca de obicei,atunci,decise el.Va fi si Charlie acolo ?

-Nu,se duce la pescuit maine.

Eram bucuroasa ca lucrurile se aranjaseră atat de convenabil.

Vocea lui deveni aspra.

-Si,daca nu te mai intorci acasa,ce va crede ?

-N-am idee,i-am raspuns cu raceala.Stie ca aveam de gand sa spal rufe.Poate ca va crede ca am cazut in masina de spalat.

Ma privi furios si la fel l-am si eu.Furia lui era mult mai impresionanta decat a mea.

-Ce vanati in seara asta ?l-am intrebat cand am fost sigura ca am pierdut concursul de uitat urat unul la altul.

-Orice gasim in parc.Nu mergem departe.

Paru amuzat de referinta mea intamplatoare la realitatile lui secrete.

-De ce te duci cu Alice ?m-am intrebat.

-Alice este mai...intelegatoare.Se incrunta in timp ce vorbea.

-Si ceilalti ?l-am intrebat cu timiditate.Ei cum sunt ?
Fruntea i se increti pentru un moment.

-Sceptici.

Am tras repede cu ochiul in spatele meu la familia lui.Stateau,uitandu-se in gol in directii diferite,exact ca prima oara cand ii vazusem.Numai ca acum erau patru ;fratele lor superb,cu parul castaniu,statea in fatza mea,cu ochii lui aurii tulburati.

-Ei nu ma plac,am ghicit eu.

-Nu e vorba de asta,ma contrazise el,dar ochii ii erau prea inocenti.Ei nu inteleg de ce nu te pot lasa in pace.

M-am strambat.

-Nici eu,daca tot veni vorba.

Edward scutura din cap incet,dandu-si ochii peste cap,inainte sa se uite din nou la mine.

-Ti-am spus,tu nu vezi deloc clar.N-am mai intalnit pe cineva ca tine.Ma fascinezi.

I-am aruncat o privire suparata,sigura ca ma tzchina acum.El zambi in timp ce imi descifra expresia fetzei.

-Avand avantajele pe care le am eu,murmura el,atingandu-si discret fruntea,pot sa percep mult mai bine natura umana.Oamenii sunt previzibili.Dar tu...tu niciodata nu faci ceea ce ma astept sa faci. Intotdeauna
ma iei prin surprindere.

Am intors capul,iar ochii mi-au raticit spre familia lui,jenata si nemultumita.Cuvintele lui m-au facut sa ma simt ca un experiment stiintific.Imi venea sa rad de mine insami pentru ca ma asteptam la total

altceva.

-Partea asta e usor de explicat,continua el.Ii simteam privirea pe fatza mea,dar inca nu ma puteam uita la el,de teama ca ar putea citi amaraciunea din ochii mei.Dar e mai mult decat atat...si nu e usor de exprimat in cuvinte...

Inca ma mai uitam la fratii Cullen in timp ce vorbea.Deodata Rosalie,sora lui cea blonda,care iti taia respiratia,se intoarse sa ma priveasca.Nu,nu sa ma priveasca,sa ma tintuiasca cu niste ochi negri si reci.Voiam sa intorc capul,dar ochii ei m-au incatusat pana cand Edward s-a oprit in mijlocul propozitiei si a scos un sunet furios abia auzit.Era aparoape un suierat.

Rosalie si-a intors capul si m-am simtit usurata sa fiu libera.M-am uitat din nou la Edward si am stiut ca poate vedea confuzia si teama care mi se citeau in ochi.

Fatza ii era incordata cand imi explica.

-Imi pare rau de asta.E doar ingrijorata.Vezi tu...nu e periculos numai pentru mine daca,dupa ce petrec atat tip in mod public...Se uita in pamant.

-Daca ?

-Daca totul se termina...prost.

Isi lasa capul sa ii cada in palme,asa cum o facuse in noaptea aceea in Port Angeles.Se vedea clar cat de chinuit era ;tanjeam sa il consolez,dar nu stiam cum.Mana mea a pornit-o spre el fara sa vreau;totusi, am pus-o repede pe masa,temandu-ma ca atingerea mea n-ar face decat sa inrautateasca lucrurile.Incet, mi-am dat seama ca vorbele lui ar fi trebuit sa ma infricoseze.Am asteptat sa ma cuprinda frica,dar tot ce simteam era o durere la suferinta lui.

Si frustrare,frustare ca Rosalie intrerupse ceea ce avea Edward de gand sa spuna.Nu stiam sa reiau subiectul.El inca isi mai tinea capul in maini.

Am incercat sa vorbesc cu o voce normala.

-Si acum trebuie sa pleci ?

-Da.

Isi ridica privirea ;pentru un moment,expresia i-a fost serioasa,dar apoi dispozitia i se schimba si zambi.

-Probabil e cel mai bine asa.Mai avem cincisprezece minute din filmul acela nenorocit de la biologie si nu cred ca mai pot indura.

Am tresarit.Alice-cu parul ei scurt de culoarea cernelei,ca un halou de tepi dezordonati in jurul fetzei ei elegante si mici-a aparut brusc langa umarul lui Edward.Silueta ei zvelta era delicata si gratioasa chiar si cand statea absolut nemiscata.

Edward o saluta fara sa ma scape din ochi.

-Alice.

-Edward,raspunde ea,cu o voce acuta de soprana aproape la fel de atragatoare ca a lui.

-Alice,Bella-Bella,Alice,ne facu el cunostinta,gesticuland lejer cu mana,cu un zambet crispat pe fatza.

-Buna,Bella.Ochii ei stralucitori de obsidian erau impenetrabili,dar zambetul ii era prietenos.Ma bucur sa te cunosc in sfarsit.

Edward ii arunca o privire mohorata.

-Buna,Alice,am murmurat eu,timid.

-Esti gata ?il intreba ea.

Vocea ii era absenta.

-Aproape.Ne vedem la masina.

Pleca fara sa mai spuna un cuvant ;mersul ii era atat de fluid,atat de sinuos ca am simtit un ghimpe de gelozie.

-Ar trebui sa spun „distractie placuta” sau nu e expresia potrivita?l-am intrebat,intorcandu-ma spre el.

-Nu, „distractie placuta”merge.Zambi.

-Distractie placuta atunci.Am incercat sa par ca i-o spun din toata inima.Bineinteles ca nu s-a lasat pacalit.

-O sa incerc.Inca mai zambea.Iar tu incearca sa fii in siguranta,te rog.

-In siguranta in Forks :ce provocare !

-Pentru tine este o provocare.Maxilarul i se inclesta.Promite-mi !

-Promit sa incerc sa fiu in siguranta,am declarat eu.O sa spal rufele diseara ;asta ar trebui sa fie o activitate plina de primejdii.

-Sa nu cazi in masina de spalat,ma ironiza el.

-O sa fac tot posibilul.

Se ridica,apoi m-am ridicat si eu.

-Ne vedem maine,am oftat eu.

-Ti se pare o vesnicie pana maine,nu ?medita el.

Am dat din cap deprimata.

-Voi fi acolo dis-de-dimineata,imi promise el,zambind cu zambetul lui strengar.

Se intinse peste masa pentru a-mi atinge fatza,mangaindu-mi delicat obrazul.Apoi se intoarse si pleca. L-am privit fix pana a disparut.

Eram groznic de tentata sa chiulesc tot restul zilei sau macar de la educatie fizica,dar un instinct de avertizare m-a oprit.Mi-am dar seama ca,daca as disparea acum,Mike si ceilalti vor presupune ca eram cu Edward.Iar Edward era ingrijorat cu privire la timpul petrecut impreuna in mod public...daca lucrurile mergeau prost.Am refuzat sa mai insist asupra acestui gand,concentrandu-ma sa fac situatia mai sigura pentru el.

Am stiut intuitiv-si am simtit ca si el stia-ca ziua de maine va fi de o importanta majora ppentru noi.Relatia noastra nu mai putea continua sa se balanseze ca si pana acum,pe muchie de cutit.Trebuia sa cadem ori pe o parte,ori pe alta,in functie numai si numai de decizia sau de instinctele lui.Decizia mea fusese clara,luata chiar inainte sa fi ales in mod constient.Eram hotarata sa merg inainte.Pentru ca nu era nimic mai terifiant si mai chinuitor pentru mine decat gandul ca as putea sa ma indepartez de el.Era o imposibilitate.

M-am dus la ore,simtindu-ma constiincioasa.Sincer,n-as fi putut sa spun ce s-a intamplat la biologie ;gandul imi era numai la ziua de maine.La educatie fizica,Mike a vorbit din nou cu mine ;mi-a urat drum bun la Seattle.I-am explicat cu grija ca imi anulasem calatoria,ingrijorata din cauza camionetei.

-Te duci la bal cu Cullen ?ma intreba el,bosumflat brusc.

-Nu,nu ma duc la bal deloc.

-Si ce faci ?intreba el,prea interesat.

Primul impuls a fost sa ii spun sa isi vada de treburile lui.In loc de asta,am mintit lejer.

-O sa spal rufe si apoi o sa invat pentru testul la trigonometrie sau o sa il pic.

-Cullen te ajuta sa invetti ?

-Edward,am subliniat eu,nu ma ajuta sa invat.E plecat undeva pe durata weekendului.

Minciunile imi veneau mai natural decat de obicei,am observat eu surprinsa.

-Aha.Se mai invesele.Stii,ai putea sa vii oricum la bal cu grupul nostru.Ar fi super.O sa dansam toti cu tine,promise el.

Imaginea mentala a fetzei Jessicai mi-a facut tonul mai dur decat era necesar.

-Nu vin la bal,Mike,ok ?

-Bine.Se bocumfla iar.Doar m-am oferit.

Cand s-au terminat in sfarsit orele,m-am indreptat spre parcare fara entuziasm.Nu aveam neaparat chef sa merg pe jos pana acasa,dar nu-mi dadeam seama cum ar fi putut sa imi aduca masina.Si totusi incepeam sa cred ca nimic nu era imposibil pentru el.Ultimulu instinct s-a dovedit corect:camioneta mea era in locul in care fusese parcat Volvo-ul lui in dimineata aceea.Am dat din cap,neincrezatoare,cand am deschis portiera si am vazut cheia in contact.

Pe scaunul soferului era o bucatica de hartie alba,impaturita.M-am urcat si am inchis portiera inainte s-o desfac.Doua cuvinte erau scrise cu caligrafia lui eleganta.

Ai grija.

Zgomotul camionetei mele trezindu-se la viata m-a inspaimantat.Am ras in sinea mea.

Cand am ajuns acasa,usa era inchisa,iar zavorul netras,exact asa cum le lasasem de dimineata.Ajunsu inauntru,m-am dus direct la baie.Era neschimbata.Am scotocit dupa blugi si,dupa ce i-am gasit,am verificat buzunarele.Erau goale.Poate ca imi agatasem cheia in cuier totusi,m-am gandit eu dand din cap.

Urmand acelasi instinct care ma impulsioneasa sa il mint pe Mike,am sunat-o pe Jessica,pretinzand ca voiam sa ii urez bafta la bal.Cand mi-a urat si ea acelasi lucru cu privire la ziua mea cu Edward,i-am spus ca anulasem.A fost mai dezamagita decat ar fi fost cu adevarat necesar pentru o terta personala. Mi-am luat la revedere imediat dupa asta.

La cina,Charlie a fost dus pe ganduri,ingrijorat de ceva de la servicii,am banuit eu,sau poate cu privire la un meci de baschet,ori poate ii placea mult lasagna-era greu de spus in cazul lui Charlie.

-Stii,tata...am inceput eu,intrerupandu-i reveria.

-Ce e,Bella ?

-Cred ca ai dreptate despre Seattle.Cred ca o sa astept pana cand Jessica

sau altcineva poate veni cu mine.

-O,spuse el,surprins.O,bine.Deci,vrei sa stau acasa?

-Nu,tata,nu-ti schimba planurile.Am un milion de lucruri de facut...temele,rufele de spalat...trebuie sa merg la biblioteca si la alimentara.O sa vin si o sa plec toata ziua...tu du-te si distreaza-te.

-Esti sigura ?

-Bineinteles,tata.Si apoi congelatorul se cam goleste de peste-am ajuns la o rezerva pe doi sau trei ani.

-E asa de usor de trait cu tine,Bella...Zambi.

-As putea spune acelasi lucru despre tine,i-am zis razand.

Sunetul rasului meu era pierdut,dar el nu paru sa observe.M-am simtit atat de vinovata de minciuna ca aproape am urmat sfatul lui Edward de a-i spune unde ma duc.Aproape.

Dupa cina,mi-am impaturit hainele curate si am mai pus o tura de rufe in uscator.Din nefericire,era genul de treaba care iti tine doar mainile ocupate.Mintea mea avea cu siguranta prea mult timp liber si o cam lua razna.Oscilam intre o nerabdare atat de intensa ca aproape ma durea si o teama insidioasa,care imi stirbea din fermitate.Trebuia sa imi reamintesc ca facusem deja o alegere si ca nu aveam de gand sa ma razgandesc.Am scos din buzunar biletul lui mult mai des decat era necesar ca sa citesc cele doua cuvintele pe care le scrisese.Voia sa fiu in siguranta,mi-am spus o data si inca o data.O sa ma agat de credinta ca,intr-un final,acea dorinta va castiga in fatza celorlalte.Si care era cealalta varianta,sa il indepartez total din viatza mea ?De nesuportat.De altfel,de cand venisem in Forks, chiar mi se parea ca viata mea se invartea in jurul lui.

Am fost usurata cand s-a facut destul de tarziu ca sa pot merge la culcare.Stiam ca eram mult prea stresata ca sa dorm,asa ca am facut ceva ce n-am mai facut niciodata.Am luat intentionat medicamente inutile-genul de pastile care ma lasau lata cel putin opt ore.In mod normal nu mi-as fi iertat un asemenea gest,dar ziua de maine urma sa fie destul de complicata,fara sa mai fiu si eu ametita de nevoia de somn pe deasupra.In timp ce asteptam sa isi faca efectul pastilele,mi-am uscat parul spalat pana a fost impecabil de intins si m-am agitat cu privire la ce voi imbraca maine.

Cand totul a fost pregatit pentru a doua zi,m-am intins in sfarsit in pat.Ma simteam agitata;nu ma puteam abtine sa nu ma foiesc.M-am ridicat

si am rascolit prin cutia de pantofi in care imi tineam Cd-urile pana am gasit o colectie cu Nocturnele lui Chopin. Am pus muzica la minimum si m-am intins din nou, concentrandu-ma sa imi relaxez parti individuale din corp. Undeva, in mijlocul acestui exercitiu, pilulele si-au facut efectul si m-am cufundat bucuroasa in inconstienta.

M-am trezit devreme, dupa ce am dormit profund si fara vise, gratie abuzului gratuit de medicamente. Desi eram bine odihnita, am alunecat inapoi in acea stare de frenezie aprinsa sin seara anterioara. M-am imbracat in graba, intinzandu-mi gulerul in jurul gatului si tragand de puloverul maro peste bata blugilor. Am aruncat o privire pe fereastra sa vad daca Charlie a plecat deja. Un strat subtire, pufos de nori acoperea cerul. Nu parea de durata.

Am luat micul dejun fara sa simt gustul mancarii, grabindu-ma sa strang cand am terminat. M-am uitat din nou pe fereastra, dar nimic nu se schimbase. Tocmai terminasem cu spalatul pe dinti si ma indreptam din nou spre parter cand o bataie delicata in usa mi-a facut inima s-o ia la goana in piept.

Am zburat la usa ; m-am descurcat greu cu zavorul simplu, dar, intr-un final, am smucit usa si iata ca era acolo. Toata agitatiea a disparut in clipa cand m-am uitat la fatza lui, calmandu-ma instant. Am scos un suspiin de usurare-grijile de ieri pareau protesti cu el de fatza.

La inceput nu a zambit-fatza ii era sumbra. Dar, pe masura ce ma cerceta din cap pana in picioare, expresia fetzei i se lumina si rase.

-Buna dimineata, chicoti el.

-Ce e in neregula ?

M-am uitat in jos ca sa ma asigur ca nu uitasem ceva important cum ar fi pantofii sau pantalonii.

-Ne asortam.

Rase din nou. Mi-am dat seama ca purta un pulover lung, maro-deschis, de sub care se vedea un guler alb, si blugi. Am ras cu el, ascunzand un ghimpe secret de parere de rau-de ce el trebuia sa arate ca un model pe podium cand eu nu puteam sa arat asa ?

Am incuiat usa in timp ce el mergea catre camioneta. Ma astepta langa usa din dreapta cu o expresie martirica pe fatza, care era lesne de inteles.

-Avem o intelegere, iam reamintit cu infumurare, urcand pe scaunul soferului si intinzandu-ma sa deblochez usa de pe partea lui.

-Incotro ?l-am intrebat.

-Pune-ti centura de siguranta,deja am emotii.

I-am aruncat o privire dusmanoasa si n-am mai comentat.

-Incotro?

-Ia-o pe strada 101 spre nord,imi indica el.

Imi era surprinzor de dificil sa ma concentrez la drum in timp ce ii simteam privirea pe fatza mea.Am compensat,conducand cu mai multa grija decat de obicei prin orasul inca adormit.

-Ai de gand sa iesi din Forks pana la lasarea serii ?

-Camioneta asta e indeajuns de batrana incat sa fie bunica masinii tale,ai putin respect,i-am replicat eu.

In ciuda pesimismului lui,am iesit in curand din oras.O padure de arbori tineri,cu trunchiurile acoperite de muschi verde,inlocuise casele si curtile cu gazon.

-Fa dreapta pe 110,ma instrui el,exact cand eram pe punctul de a intreba.

M-am conformat fara sa spun nimic.

-Acum mergem pana se termina soseaua.

Mi se parea ca simt un zambet in vocea lui,dar imi era prea teama ca o sa ies de pe sosea si o sa ii dovedec ca are dreptate daca ma uit la el sa ma asigur.

-Si ce e acolo,la capatul soselei ?l-am intrebat.

-O carare.

-Mergem prin padure ?

Slava Domnului ca ma incaltasem cu tenisi.

-E vreo problema ?

Parea ca se asteptase la asa ceva.

-Nu.Am incercat sa fac minciuna sa sune increzatoare.Dar daca el credea ca masina mea e inceata...

-Nu-ti face griji,sunt doar vreo opt kilometri si nu ne grabim.

Opt kilometri.N-am raspuns ca sa nu imi auda vocea gatuita de panica.Opt kilometri de radacini inselatoare si de pietre alunecoase,care incearca sa imi rupa gleznele sau sa ma raneasca in orice alt fel. Va fi foarte umilitor.Am condus in liniste si in timp ce ma gandeam la oroarea ce ma astepta.

-La ce te gandesti ?intreaba el nerabdator dupa cateva momente.

Am mintit din nou.

-Ma intrebam doar unde mergem.

-E un loc unde imi place sa merg atunci cand e vreme frumoasa.

Dupa ce a spus asta,ne-am uitat amandoi pe fereastra la norii care se dispersau.

-Charlie a spus ca va fi cald astazi.

-Si i-ai spus lui Charlie ce ai de gand sa faci astazi ?intreba el.

-Nu.

-Dar Jessica stie ca merem impreuna la Seattle ?

Paru inveselit de aceasta idee.

-Nu,i-am spus ca ai anulat,ceea ce e adevarat.

-Nimeni nu stie ca esti cu mine ?

Era furios,acum.

-Depinde...Banuiesc ca i-ai spus lui Alice ?

-Asta-i de mare ajutor,Bella,se rasti el.

M-am prefacut ca nu am auzit asta.

-Esti atat de deprimata de Forks incat vrei sa te sinucizi?imi repasa el cand eu l-am ignorat.

-Ai spus ca s-ar putea sa ai probleme daca...petrecem timp impreuna in public,i-am reamintit eu.

-Deci,tu esti ingrijorata despre problemele pe care le-as putea avea eu daca tu nu te intorci acasa ?

Vocea ii era furioasa si muscator de sarcastica.

Am dat din cap,atenta la drum.

El murmura ceva aproape imperceptibil,vorbind atat de repede ca nu am putut intelege nimic.

Am tacut amandoi tot restul drumului.Ii puteam simti valurile de dezaprobare furioasa si nu-mi venea nimic in minte ce-as putea spune.

Apoi soseaua se termina,ingustandu-se intr-o carare stramta cu un indicator mic de lemn.Am parcat la marginea cararii si am coborat din masina,cuprinsa de teama pentru ca era furios pe mine si nu mai aveam sofatul ca scuza sa nu ma uit la el.Era cald acum,mai cald decat fusese vreodata in Forks de cand venisem acolo,aproape inabusitor sub norii aceia.M-am dezbracat de pulover si mi l-am innodat in jurul

taliei,bucuroasa ca ma imbracasem pe dedesubt cu o camasa subtire,fara maneci-mai ales daca aveam opt kilometri de drumetie prin padure.

Am auzit izbitura usii pasagerului si m-am intors sa vad daca si el isi scosese puloverul.Nu se uita la mine,ci la padurea deasa de langa camioneta.

-Pe aici,spuse el,uitandu-se la mine peste umar,cu ochii inca mohorati.
Pasi spre padurea intunecoasa.

-Cararea ?Am intrebat eu disperata.

Panica era vizibila in vocea mea cand m-am grabit sa inconjor camioneta si sa il prind din urma.

-Am spus ca e o carare la capatul soselei,nu ca o sa mergem pe ea.

-Nu mergem pe carare ?am intrebat eu disperata.

-NU o sa te las sa te ranesti.Se intoarse spre mine,cu un zambet ironic,si mi-am inabusit o tresarire. Camasa lui alba era tot fara maneci si o purta descheiata,astfel ca pielea alba si neteda a gatului curgea neintrerupta peste conturile de marmura ale pieptului,iar musculatura perfecta nu mai era acum doar sugerata sub hainele care o acopereau.Era prea perfecta,am realizat eu,cu un junghi profund de disperare.Nu se putea ca aceasta fiinta sumnezeiasca sa imi fie destinata.

Edward se uita fix la mine,tulburat de expresia de tortura a fetzei mele.

-Vrei sa mergi acasa ?spuse el,cu o durere in voce diferita de a mea.

-Nu.

Am pasit inainte pana cand am fost aproape de el,nerabdatoare sa nu pierd nici o secunda din timpul pe care l-as putea petrece alaturi de el.

-Ce e in neregula ?intreba el,cu o voce blanda.

-Nu le am cu drumetiile,am raspuns eu posaca.Va trebui sa fii foarte rabdator.

-Pot fi rabdator daca fac un efort puternic.

Zambi,sustinadu-mi priirea,incercand sa ma ridice din disperarea mea brusca si inexplicabila.

Am incercat sa ii raspund la zambet,dar am fost neconvingatoare.Edward imi analiza fatza.

-Te duc acasa,promise el.

Nu mi-am dat seama daca promisiunea era neconditionata sau restrictionata de o intoarcere imediata.Stiam ca el credea ca teama ma

rascolise si am fost din nou recunoscatoare ca nu imi putea citi gandurile.

-Daca vrei sa strabat opt kilometri de jungla inainte de apusul soarelui,ar fi bine sa deschizi drumul,am spus eu acid.

El se incrunta la mine,straduindu-se sa imi inteleaga tonul si expresia fetzei.Renunta dupa cateva momente si ma conduse in padure.

N-a fost atat de greu pe cat m-am temut.Drumul era mai mult drept,iar el indeparta ferigile umede si panzele de muschi.Cand drumul ducea peste copaci cazuti sau bolovani,ma ajuta,ridicandu-ma de coate si apoi eliberandu-ma instantaneu dupa ce trecusem.Atingerea lui rece nu inceta sa imi faca inima s-o ia nebuneste la goana.De doua ori,cand s-a intamplat asta,i-am prins o privire care m-a facut sa fiu sigura ca puteam cumva s-o auda.Am incercat sa imi tin ochii departe de perfectiunea lui cat mai mult posibil,dar mai greseam sin cand in cand.De fiecare data,frumusetea lui ma sfasia de tristete.

Aproape atot drumul am mers in liniste.Ocazional,imi puneam cate o intrebare aleatorie la care nu ajunsese in cele doua zile de interogatoriu.Ma intreba despre aniversarile mele,despre invatatoarele din scoala primara,animalele de casa si a trebuit sa recunosc ca,dupa ce am omorat trei pesti la rand,am renuntat complet la sportul asta.A ras cand i-am spus asta,mai tare decat eram obisnuita,iar ecouri ca niste clopotei s-au intors la noi din padurile pustii.

Drumetia a durat aproape toata dimineata,dar el nu a dat nici un semn de nerabdare.Padurea se intindea in jurul nostru intr-un labirint nemarginit de copaci si am inceput sa ma ingrijorez ca nu o sa mai iesim niciodata din ea.El era foarte linistit,se simtea bine in labirintul verde,parand a sti exact in ce directie ne indreptam.

Dupa cateva ore,lumina care se filtra prin coroanele copacilor s-a transformat dintr-o nuanta verde-olivie sinistra intr-un verde stralucitor ca jadul.Pentru prima data de cand am intrat in padure,am simtit un fior de incantare-care s-a transformat repede in nerabdare.

-N-am ajuns inca ?!-am tachinat eu,simuland o fatza suparata.

-Aproape.Zambi,simtand schimbarea mea de dispozitie.Vezi stralucirea aceea din fatza?

M-am uitat atenta in padurea deasa.

-Hm,ar trebui?

El zambi afectat.

-Poate ca e prea departe pentru ochii tai.

-E timpul pentru o vizita la oftalmolog,am murmurat eu.

Ingamfarea lui deveni si mai pronuntata.

Dar,dupa inca o suta de metri,am putut distinge cu siguranta o poiana printre copaci,o stralucire care in loc de verde era galbena.M-am grabit,devenind tot mai nerabdatoare cu fiecare pas.Ma lasa sa conduc de data asta,urmarindu-ma in tacere.

Am ajuns la marginea baltii de lumina si am pasit prin ultimul tufis de ferigi in cel mai frumos loc pe care il vazusem vreodata.Poiana era mica,perfect rotunda si plina de flori salbatice-mov,galbene si de un alb delicat.De undeva,din apropiere,se auzea sunetul clipocit al unei ape curgatoare.soarele stralucea direct deasupra umpland cercul cu o ceata de lumina galbuie.Am mers incet,coplesita,prin iarba moale, printre florile ce se leganau in aerul cald si poleit.M-am intor pe jumătate,dorind sa impartasesc asta cu el,dar cautandu-l,alarmata brusc.Intr-un final,l-am zarit,inca sub umbra densa a copacilor la marginea poienii,privindu-ma cu ochi precauti.Abia atunci mi-am amintit ceea ce frumusetea pajitii imi alungase din minte-enigma lui Edward si a soarelui,pe care promisese sa mi-o dezvaluie astazi.

Am facut un pas pre el,cu ochii aprinsi de curiozitate.Ochii lui erau refractari.I-am zambit incurajator si i-am facut semn cu mana sa vina spre mine,facand inca un pas in directia lui.El ridica o mana in semn de avertisment si am ezitat,leganandu-ma inapoi pe calcaie.

Edward paru sa inspire profund,apoi iese din padure in stralucirea puternica a soarelui amiezii.

13. Confesiuni

In lumina soarelui,Edward era socant.Nu ma puteam obisnui cu imaginea lui,desi ma holbasem la el toata dupa-amiaza.Pielea lui,in ciuda imbujorarii vagi date de vanatoarea de ieri,stralucea,ca si cum mii de diamante minuscule ar fi fost impregnate pe suprafata ei.Era intins pe iarba,complet nemiscat,cu camasa descheiata peste pieptul sculptatsi incandescent,cu bratele scanteietoare dezgolite.Pleoapele lui stralucitoare,de un violet-deschis,erau inchise,sedi,bineinteles,nu dormea.O statuie perfecta,sculptata intr-o piatra necunoscuta,neteda ca marmura,sclipitoare precum cristalul.

Din cand in cand,buzele i se miscau atat de repede de parca tremurau.Dar,cand l-am intrebat,mi-a spus ca fredona in sinea lui ;era prea incet pentru urechile mele.

M-am bucurat si eu de soare,desi aerul nu era atat de uscat pe cat mi-as fi dorit.Mi-ar fi placut sa ma intind pe spate,la fel ca el,si sa las soarele sa imi incalzeasca fatza.Dar am stat ghemuita,cu barbia pe genunchi,pentru ca nu voiam sa imi iau ochii de la el.Vantul batea usor ;imi ciufulea parul si zburlea iarba,care se legana in jurul siluetei lui nemiscate.

Pajistea,care mi se paruse atat de spectaculoasa la inceput,palea langa maretia lui.

Sovaind,speriata ca intotdeauna,chiar si acum,ca va disparea ca un miraj,prea frumos sa fie adevarat... sovaind,am intins un deget si l-am mangaiat pe podul palmei scanteietoare,acolo unde era mai aproape de mine.M-aam minunat din nou de textura perfecta a pielii lui,neteda ca satinul si rece ca gheata.Cand am ridicat din nou privirea spre el,avea ochii deschisi,atintiti asupra mea.Aveau culoarea caramelului astazi, erau mai luminosi,mai calzi dupa vanatoare.Buzele lui fara cusur s-au ridicat imediat intr-un zambet.

-Nu te sperii ?m-a intrebat in gluma,dar simteam curiozitatea reala din vocea lui dulce.

-Nu mai mult decat de obicei.

Zambi cu toata gura,iar dintii ii sclipira in lumina soarelui.

M-am apropiat,si am intins toata mana ca sa ii desenez conturul antebratului cu buricele degetelor.Am vazut ca imi tremurau degetele si stiam ca va observa si el asta.

-Te deranjeaza ?!-am intrebat,pentru ca inchisese din nou ochii.

-Nu,raspuse el,fara sa deschida ochii.Nu-ti poti imagina ce senzatie imi da.Ofta.

I-am conturat delicat cu palma muschii perfecti ai bratului,am urmat reteaua palida de vene albastrui din indoitura cotului.Cu cealalta mana,m-am intins sa ii intorc mana cu palma in sus.Dandu-si seama ce vreau sa fac,Edward isi intoarse palma intr-una din acele miscari incredibil de rapide si deconcertante. M-a speriat ;timp de o secunda,degetele mi-au inghetat pe bratul lui.

-Scuze,murmura el.M-am uitat spre el si am vazut ca avea din nou ochii inchisi.E prea usor sa fiu eu insumi in preajma ta.

I-am luat mana,intorcand-o pe o parte si pe alta in timp ce admiram scanteierea soarelui in palma lui. Am ridicat-o aproape de fatza mea,incercand sa vad fatetele ascunse ale pielii lui.

-Spune-mi la ce te gandesti,sopti el.L-am privit si am vazut ca ochii lui,deveniti brusc seriosi,ma urmareau.Inca e ciudat pentru mine sa nu stiu.

-Stii,noi,ceilalti,ne simtim asa tot timpul.

-Grea viata.Oare imi imaginasem urma de regret din vocea lui ?Dar tot nu mi-ai spus.

-Imi doream sa pot sti la ce te gandesti tu...am ezitat eu.

-Si ?

-Imi doream sa pot crede ca esti adevarat.Si imi doream sa nu-mi fie teama.

-Nu vreau sa iti fie teama.Vocea lui era la fel de blanda ca un murmur.Am inteles ceea ce nu putea spune sincer,ca nu aveam de ce sa fiu sperziata,ca nu era nimic de care sa imi fie teama.

-Pai nu la tipul acesta de frica ma gandeam,desi ar trebui sa ma gandesc si la asta,cu siguranta.

Se ridica pe jumătate atât de repede ca nici n-am observat miscarea,sprijinit de bratul drept,cu palma stanga inca in mana mea.Fatza lui angelica era la numai cativa centimetri de a mea.As fi putut-ar fi trebuit-

sa ma retrag in fatza apropierei neasteptate,dar eram incapabila sa ma misc.Ochii lui aurii ma hipnotizau.

-Atunci de ce ti-e teama ?sopti el sugestiv.

Dar n-am putut raspunde.Asa cum mi se mai intamplase odata,am simtit respiratia lui racoroasa pe fatza mea.Dulce,delicioasa,aroma ei m-a facut sa salivez.Era diferit de orice mai mirosisem vreodata. Instinctiv,fara sa ma gandesc,m-am aplecat spre el,inhaland.

Intr-o secunda a disparut de langa mine,smulgandu-si mana dintr-a mea.In timpul cat mi-a luat sa imi focalizez privirea,el se afla la sase metri distanta,in picioare,la marginea micutei poiene,in umbra deasa a unui brad imens.Se uita la mine,cu ochii intunecati in umbra,cu o expresie impenetrabila pe fatza.

Imi puteam simti jignirea si socul de pe fatza.Mana mea goala ma dorea.

-Imi...pare rau...Edward,am soptit.

Stiam ca ma poate auzi.

-Lasa-ma un moment,striga el,indeajuns de tare sa ca auda urechile mele mai putin sensilibe.

Am ramas pe loc.

Dupa zece secunde,incredibil de lungi,se intoarse,incet pentru el.Se opri la cativa ppasi de mine si se lasa gratios pe pamant,cu picioarele incrucisate.Ochii lui nu i-au parasit nici o clipa pe ai mei.Inspira adanc de doua ori,apoi zambi,scuzandu-se.

-Imi pare tare rau.Ezita.Ai intelege daca ti-as spune ca sunt doar un om ?

Am dat din cap o data,incapabila totusi sa zambesc la gluma lui.Adrenalina pulsa prin venele mele cand am inceput sa imi dau seama de pericolul in care ma aflasem.De unde statea,Edward imi simti frica.Zambetul lui deveni batjocoritor.

-Sunt cel mai bun animal de prada din lume,nu ?Totul te atrage spre mine-vocea,fatza,chiar si mirosul. De parca as avea nevoie de toate astea! Pe neasteptate,se ridica in picioare si disparu instantaneu,ca sa reapara sub acelasi copac de mai devreme,dupa ce inconjurase pajistea in jumatate de secunda.

-De parca ai putea fugi de mine.

Intinse o singura mana si, cu un trosnet asurzitor, smulse fara efort o creanga de jumătate de metru din trunchiul copacului. O balansa in palma pentru un moment, apoi o arunca cu o viteza ametitoare, izbind-o de un alt copac urias, care se zgaltai si tremura de puterea loviturii.

Reveni in fatza mea, la doi pasi de mine, imobil ca o stanca.

-De parca ai putea sa te lupti cu mine, spuse el incet.

Stateam fara sa ma misc, mai inspaimantata de el ca niciodata. Nu-l mai vazusem atat de complet dezgolit in fatada lui atent cultivata. Niciodata nu fusese mai putin uman...sau mai frumos. Cu fatza ca de ceara si ochii larg deschisi, stateam ca o pasare incatusata in privirea unui sarpe.

Ochii lui minunati pareau sa arda de emotie naprasnica. Apoi, pe masura ce treceau secunde, ochii i se stinsera. Expresia fetzei i se transforma treptat intr-o masca de tristete resemnata.

-Nu te teme, murmura el, cu vocea-i catifelata seducatoare fara sa vrea. Promit...Ezita. Jur sa nu-ti fac nici un rau. Paru mult mai preocupat sa se convinga pe sine insusi decat pe mine. Nu te teme, sopti el, venind mai aproape, cu o incetineala exagerata. Se aseza cu gratie, cu miscari intentionat lente, pana cand fetzele noastre s-au aflat la acelasi nivel, la numai treizeci de centimetri distanta una de alta. Te rog, iarta-ma, spuse el formal. Pot sa ma controlez. M-ai luat prin surprindere. Dar de-acum o sa ma port frumos. Asteapta, dar nu puteam vorbi inca. Nu mi-e sete azi, sincer. Imi facu cu ochiul. La asta a trebuit sa rad, desi rasetul mi-a iesit tremurat si fara aer. Te simti bine ? intreba el delicat, intinzandu-se, cu grija, sa isi puna din nou mana de marmura intr-a mea.

M-am uitat la mana neteda si rece si apoi in ochii lui. Erau blanzi, plini de remuscari. M-am uitat din nou la mana lui si apoi am reinceput in mod intentionat sa desenez liniile din palma lui cu varful degetului. L-am privit si am zambit timid.

Zambetul lui de raspuns a fost naucitor.

-Deci, unde eram inainte sa ma port eu atat de nepoliticos ? intreba el, in cadenta domoala a inceputului de secol.

-Sincer, nu-mi amintesc.

El zambi, dar pe fatza avea o expresie rusinata.

-Cred ca vorbeam despre motivul pentru care iti este teama, in afara de cel evident.

-A,da.

-Deci?

M-am uitat in jos la mana lui si am continuat sa trasez aiurea linii in palma neteda si irizata.Secundele treceau.

-Ce usor ma supar,ofta el.

M-am uitat in ochii lui,si deodata am inteles ca totul era la fel de nou pentru el cum era si pentru mine.Oricat de multi ani de experienta profunda avea,si pentru el era dificil.Gandul acesta m-a incurajat.

-Mi-e teama...pentru ca,ei,bine,din motive obiective,nu pot fi cu tine.Si mi-e teama pentru ca imi doresc sa fiu cu tine mai mult decat ar trebui.

Ma uitam in jos la mainile lui in timp ce vorbeam.Imi era greu sa spun asta cu voce tare.

-Da,recunosc el incet.Chiar ai de ce sa iti fie teama.Sa vrei sa fii cu mine.Asta nu e spre binele tau.

M-am incrunat.

-Ar fi trebui sa fi plecat cu mult timp in urma,ofta el.Ar trebui sa plec chiar acum.Dar nu stiu daca pot.

-Nu vreau sa pleci,am murmurat eu patetic,uitandu-ma in jos din nou.

-Tocmai de aceea ar trebui sa plec.Dar nu-ti face griji.In esenta,sunt o creatura egoista.Tanjesc prea mult dupa compania ta ca sa fac ceea ce trebuie.

-Ma bucur.

-Nu te bucura !

Isi retrase mana,de data asta mai delicat ;vocea ii era mai dura decat de obicei.Mai dura in cazul lui,dar totusi mai frumoasa decat orice glas omenesc.Imi era greu sa tin pasul cu el-schimbarile lui bruste de dispozitie ma lasau intotdeauna cu un pas in urma,ametita.

-Nu numai dupa compania ta tanjesc! Sa nu uiti asta niciodata.Niciodata sa nu uiti ca sunt mult mai periculos pentru tine decat pentru oricine altcineva.

Se opri,iar eu l-am surprins privind in gol spre padure.Am meditat un moment.

-Nu cred ca inteleg exact ceea ce vrei sa spui,prin ultima parte,mai ales.

Isi intoarse privirea spre mine si zambi,schimbandu-si din nou expresia.

-Cum sa iti explic ?murmura el.Si fara sa te sperii din nou...hmmm.

Isi puse din nou mana intr-a mea,fara sa para ca se gandeste la asta ;i-am cuprins-o strans in ambele maini.El se uita la mainile noastre.

-E uimitor de placuta caldura.

Ofta.Trecu un moment in care el isi aduna gandurile.

-Stii cum fiecarui om ii place o alta aroma ?incepu el.Unora le place inghetata de ciocolata,iar altii o prefera pe cea de capsuni.

Am dat din cap.

-Scuze pentru analogia gastronomică,dar nu m-aa putut gandi la alt mod de a explica.

Am zambit.Imi zambi si el cu tristete.

-Vezi tu,fiecare persoana miroase diferit,are alta esenta.Daca inchizi un alcoolice intr-o camera plina cu bere rasuflata,o va bea cu placere.Dar ar putea rezista,daca isi doreste asta.daca e un alcoolice pe cale de vindecare.Acum sa spunem ca pui in camera aceea un pahar cu un brandy vechi de o suta de ani,cel mai rar si mai fin coniac,si umpli camera cu aroma lui calda-cum crezi ca ar reactiona atunci ?

Am stat in tacere,privindu-ne in ochi,incercand sa ne citim gandurile.El rupse tacerea primul.

-Poate ca asta nu e comparatia ideala.Poate ca ar fi prea usor sa refuze coniacul.Poate ca ar fi trebuit sa transform alcoolicele nostru intr-un dependent de heroina mai bine.

-Deci,ce spui tu este ca eu sunt marca ta de heroina ?l-am tachinat,incercand sa mai inveselesc atmosfera.

Edward zambi repede,parand sa aprecieze efortul meu.

-Da,tu esti exact marca mea de heroina.

-Se intampla des asta ?l-am intrebat.

Privi in sus,spre varfurile copacilor,alcatuindu-si raspunsul.

-Am vorbit cu fratii mei despre asta.Inca mai privea in zare.Pentru Jasper toti sunt la fel.El e ultimul intrat i nfamilya noastra.Pentru el e o lupta sa se abtina.Nu a avut timp sa se obisnuiasca cu diferentele de mirosuri si arome.Privi repede spre mine,cu o scuza nerostita pe chip.Imi pare rau,spuse el.

-Nu ma deranjeaza.Te rog,nu-ti face probleme ca ai putea sa ma jignesti ori sa ma sperii sau orice altceva! Acesta e modul in care ganditi voi.Pot intelege sau macar pot incerca.Explica asa cum poti.

Inspira adanc si se uita din nou la cer.

-Asa ca Jasper nu era sigur daca a dat vreodata peste cineva care sa fie la fel de-ezita,cautand cuvantul corect-tentanta asa cum esti tu pentru mine.Ceea ce ma face sa cred ca nu.Emmett e in caruta cu noi de mai mult timp,ca sa zic asa,iar el a inteles la ce ma refeream.El spune ca i s-a intamplat de doua ori,o data mai intens.

-Iar tie ?

-Niciodata.

Cuvantul ramase acolo pentru un moment,in briza calduta.

-Ce-a facut Emmett ?am intrebat ca sa sparg tacerea.

N-ar fi putut sa intreb.Fatza lui se intuneca,iar palma i se inclesta in pumn in mana mea.Intoarse capul.Am asteptat,dar nu avea de gand sa raspunda.

-Cred ca stiu,am spus intr-un final.

Isi ridica ochii spre mine;expresia ii era trista,imploratoare.

-Chiar si cei mai puternici cad din caruta din cand in cand,nu?

-Ce faci?Imi ceri permisiunea?Vocea imi era mai taioasa decat intentionasem.Am incercat s-o mai imblanzesc-puteam sa banuiesc cat il costa sa fie sincer cu mine.Vreau sa spun,deci nu exista nici o speranta ?

Ce calm imi puteam discuta propria moarte !

-Nu,nu !sari imediat,plin de remuscari.Bineinteles ca exista speranta! Adica,vreau sa zic,desigur ca nu voi...Lasa propozitia neterminata.Ochii lui ii fixara pe ai mei.Situatia noastra e diferita.Emmett...acestia erau straini peste care s-a intamplat sa dea.S-a intamplat cu mult timp in urma,iar el nu era la fel de... experimentat,la fel de atent ca acum.

-Deci,daca ne-am fi intalnit...aaa,pe o alee intunecata sau ceva de genul asta...

N-am mai continuat.

-Am avut nevoie de toata puterea mea sa nu sar in mijlocul clasei pline de copii si...Se opri brusc, uitandu-se in alta parte.Cand ai trecut ppe langa mine,as fi putut distruge tot ce a construit Carlisle pentru noi, chiar atunci si acolo.Daca nu mi-as fi negat setea in ultimii,ei bine,prea multi ani,n-as fi fost in stare sa ma opresc.

Tacu,incruntrandu-se la copaci.Se uita sumbru la mine,amintindu-si,la fel ca mine,acea zi.

-Probabil ai crezut ca eram posedat.

-Nu intelegeam de ce.Cum puteai sa ma urasti atat de repede...

-Pentru mine,era ca si cum ar fi iesit un fel de demon din iadul meu personal cu scopul de a ma distruge.Aroma emanata de pielea ta...Am crezut ca o sa ma inebuneasca in ziua aceea.Intr-o singura ora,m-am gandit la o suta de moduri de a te ademeni sa iesi din sala cu mine,sa fim singuri.Si am luptat impotriva fiecaruia,gandindu-ma la familia mea,la ce le-as putea face.Trebuia sa fug,sa ma indepartez inainte sa rostesc cuvintele care te-ar fi facut sa ma urmezi...

Isi ridica privirea spre fatza mea sperziata,in timp ce incercam sa-i inteleg amintirile amare.Ochii lui aurii ardeau pe sub gene,hipnotizati si mortali.

-Ai fi venit,promise el.

Am incercat sa vorbesc cu calm.

-Fara indoiala.

Se incruunta in jos la mainile mele,eliberandu-ma din forta privirii lui.

-Apoi,in timp ce voiam sa imi rearanjez orarul intr-o incercare fara sens de a te evita,ai intrat si acolo-in camera aceea mica si calduroasa,aroma ta fiind inebunitoare.Am fost la un punct de a te lua atunci.Mai era o singura fiinta umana fragila acolo,de care as fi putut scapa atat de usor !

Am tremurat i soarele cald,vazandu-mi amintirile intr-alta lumina prin ochii lui si percepend pericolul abia acum.Biata doamna Cope ;am tremurat din nou,gandindu-ma cat de aproape fisesem de a fi,inconstient,raspunzatoare de moartea ei.

-Dar am rezistat.Nu stiu cum.M-am fortat sa nu te astept,sa nu te urmaresc acasa de la scoala.A fost mai usor afara,unde nu te mai puteam mirosi,sa gandesc limpede,sa iau decizia corecta.I-am lasat pe ceilalti langa casa-imi era prea rusine sa li spun cat de slab sunt,stiau doar ca se intampla ceva foarte grav,apoi m-am dus direct la Carlisle,la spital,sa ii spun ca plec.

L-am privit surprinsa.

-Am facut schimb de masini cu el,el avea rezervorul plin,iar eu nu voiam sa ma opresc.Nu indrazneam sa ma duc acasa sa dau ochii cu Esme.Nu m-ar fi lasat sa plec fara sa imi faca scandal.Ar fi incercat sa ma convinga de faptul ca nu era nevoie...Pana a doua zi dimineata eram in Alaska.Paru jenat,de parca ar fi recunoscut ca fusese foarte las.Am petrecut

doua zile acolo,cu niste cunostinte vechi...dar imi era dor de casa.Imi displacea faptul ca ii suparasem pe Esme si pe toti ceilalalti,familia mea adoptiva.In aerul pur din munti era greu de crezut ca erai atat de irezistibila.M-am convins pe mine insumi ca era un semn de slabiciune faptul ca fugisem.Mai facusem fata tentatiilor si inainte,nu de genul acesta,nici pe-aproape,dar eram puternic.Cine erai tu,o fetita insignifianta-rase brusc-,sa ma alungi din locul in care voiam sa fiu?! Asa ca m-am intors...

Privi din nou in gol.N-am putut sa spun nimic.

-Mi-am luat precautii,vanand,hranindu-ma mai mult decat de obicei,inainte sa te revad.Eram sigur ca sunt destul de puternic sa te tratez ca pe oricare alta persoana.Eram arogant de sigur.Era fara indoiala o complicatie faptul ca nu puteam sa iti citesc gandurile,sa stiu care este reactia ta cu privire la mine.Nu eram obisnuit sa fac asemenea ocoluri,sa iti ascult cuvintele in mintea Jessicai...mintea ei nu e foarte originala si era enervant sa ma injosesc in halul acesta.Iar apoi nu puteam sa stiu daca erai sincera in ceea ce spuneai.Totul era extrem de iritant.Se incrunta,amintindu-si.

-Voiam sa uiti comportamentul meu din prima zi,daca era posibil,asa ca am incercat sa stau de vorba cu tine ca si cu oricine altcineva.Chiar eram nerabdator,sperand sa descifrez cateva dintre gandurile tale.Dar erai prea interesanta,m-am trezit prins in expresiile tale...si din cand in cand mai agitai aerul cu mana sau cu parul,iar mirosul tau ma zapacea din nou...Desigur,apoi ai fost aproape zdrobita sub ochii mei.Mai tarziu m-am gandit la o scuza perfecta valabila pentru felul in care am actionat asa in acel moment-daca nu te-as fi salvat,daca sangele tau ar fi fost varsat acolo in fatza mea,nu cred ca m-as fi putut opri sa nu ma expun asa cum sunt.Dar m-am gandit la scuza asta mai tarziu.In acel moment nu ma puteam gandi decat „Nu ea”.

Inchise ochii,pierdut in confesiunea lui agonizanta.L-am ascultat,mai mult dornica sa stiu decat rationala.Bunul simt imi spunea ca ar trebui sa fiu ingrozita.In loc de asta,eram usurata ca inteleg in sfarsit.Si eram plina de compasiune pentru suferinta lui,chiar si acum,cand imi marturisea dorinta de a-mi lua viata.

Am reusit sa vorbesc intr-un final,desi vocea imi era pierduta.

-La spital ?

Ochii lui privira intr-ai mei.

-Eram ingrozit.Nu-mi venea sa cred ca ii pusesem pe toti in pericol pana la urma,ca m-am abandonat in mainile tale-tu,dintre toti oamenii.De parca mai aveam nevoie de inca un motiv sa te omor.

Amandoi am tresarit cand i-a scapat cuvantul acela.

-Dar a avut efectul opus,continua el repede.M-am certat cu Rosalie,Emmett si Jasper cand au sugerat ca acum era timpul...cea mai groaznica cearta pe care am avut-o vreodata.Carlisle mi-a luat partea si Alice la fel.Se stramba cand ii spuse numele,nu mi-am dat seama de ce.Esme mi-a spus sa fac orice trebuie ca sa raman.Dadu din cap cu indulgenta.Toata ziua urmatoare am tras cu urechea in mintea tuturor celor cu care vorbeai,socat ca te-ai tinut de cuvnt.Nu te intelegeam deloc.Dar stiam ca nu puteam sa ma implic si mai tare intr-o relatie cu tine.Am facut tot posibilul sa stau cat mai departe de tine posibil.Si in fiecare zi parfumul pielii tale,rasuflarea ta,parul tau...ma loveau la fel de puternic ca in prima zi.Se uita din nou in ochii mei,surprinzator de bland.Si,cu toate astea,continua el,era mai bine daca ne expuneam in acel; moment decat daca acum,aici-fara martori si fara nimic sa ma opreasca-ar fi sa te ranesc.

Am fost indeajuns de umana incat sa intreb.

-De ce ?

-Isabella.Imi pronunta numele cu atentie,apoi imi ciufuli in joaca parul cu mana lui libera.La atingerea lui intamplatoare,un soc imi strabatu corpuol.Bella,nu m-as mai putea suporta daca te-as rani vreodata. Nu stii cum m-a torturat lucrul acesta.Lasa ochii in jos,rusinat din nou.Gandul ca esti nemiscata,alba, rece...sa nu te mai vad imbujorandu-te niciodata,sa nu mai vad acea scanteie de intuitie in ochii tai cand vezi dincolo de prefacatoria mea...ar fi de neindurat.Isi ridica ochii minunati,chinuiti,spre mine.Tu esti acum cel mai important lucru pentru mine.Cel mai important lucru dintre toate.

Capul mi se invartea la rapida schimbare de directie pe care p capatase conversatia noastra.De la subiectul vesel al decesului meu iminent,brusc ne faceam declaratii de dragoste.El astepta ai,desi eu ma uitam in jos sa studiez mainile noastre impreunate,stiam ca ochii lui aurii erau fixati asupra mea.

-Tu stii deja ce simt eu,bineinteles,am spus eu intr-un final.Sunt aici...ceea ce inseamna in mare ca mai degraba as muri decat sa nu fiu cu tine.M-am incrunat.Sunt o idioata.

-Da,esti o idioata,fu el de acord,razand.

Ochii ni s-au intalnit si am ras si eu.Am ras impreuna de idiotenia si de totala imposibilitate a unui asemenea moment.

-Deci leul s-a indragostit de miel...,murmura el.

M-am uitat in alta parte,ascuzandu-mi ochii deoarece cuvantul acela m-a facut sa ma infior.

-Ce miel prost,am oftat eu.

-Ce leu nebun si masochist...

Se uita in gol o vreme spre padurea intunecata si m-am intrebat unde l-au purtat gandurile.

-De ce... ?am inceput,apoi m-am oprit pentru ce nu stiam exact cum sa continui.

Se uita la mine si zambi ;lumina soarelui se resfranse de pe fatza si dintii lui.

-Da ?

-Spune-mi de ce ai fugit de mine mai devreme.

Zambetul ii pieri de pe buze.

-Stii de ce.

-Nu,vreau sa zic,ce ce-am gresit mai exact ?Va trebui sa am grija,vezi tu,asa ca ar fi bine sa incep sa invat ce nu trebuie sa fac.Asta,de exemplu-i-am mangaiat podul palmei-pare sa fie in regula.

Zambi din nou.

-N-ai gresit cu nimic,Bella.A fost vina mea.

-Dar vreau sa te ajut daca pot,nu sa ingreunez lucrurile.

-Pai...Se gandi o clipa.Doar ca te-ai apropiat foarte mult.Majoritatea oamenilor ne evita,sunt dezgustati de aspectul nostru strain...Nu ma asteptam sa te apropii atat.Iar mirosul gatului tau.Se opri brusc,uitandu-se sa vada daca m-a suparat.

-Bine atunci,am spus eu in gluma,incercand sa mai detensioneze atmosfera.Mi-am acoperit barbia.Fara gat la vedere.

A functionat ;a ras.

-Nu,sincer,a fost mai mult surpriza decat orice altceva.

Isi ridica mana libera si o aseza delicat pe partea laterala a gatului meu.Nu m-am miscat deloc,raceala atingerii lui fiind un avertisment natural,care imi spunea sa fiu ingrozita.Dar nu aveam nici un sentiment de teama.Aveam torusi alte sentimente...

-Vezi ?spuse el.E in regula.

Sangele meu o luase la goana si imi doream sa il pot incetini,simtind ca inrautatesc lucrurile pentru el-sigur putea auzi bubuitul pulsului in venele mele.

-Imbujorarea din obrazii tai e minunata,murmura el.

Isi elibera usor cealalta mana.Mainile imi cazura inerte in poala.Imi mangaie delicat obrazul,apoi imi cuprinse fatza in mainile lui de marmura.

-Nu te misca,sopti el,de parca nu inghetasem oricum deja.

Incet,fara sa isi ia ochii de la mine,se apleca.Apoi,brusc,dar foarte bland,isi aseza obrazul rece in scobitura de la baza gatului meu.Eram incapabila sa ma misc,chiar daca as fi vrut s-o fac.Am ascultat sunetul respiratiei lui regulate,privin cum soarele si vantul se jucam in parul lui de bronz,mai omenesc decat oricare alta parte din el.

Cu o incetineala intentionata,palmele lui alunecara pe marginile gatului meu.Am tremurat si l-am auzit rasufland greu.Dar mainile lui nu s-au oprit,ci au coborat incet spre umerii mei si au ramas acolo.

Fatza lui aluneca intr-o parte,iar nasul lui imi atinse in treacat clavicula.Se odihni cu obrazul presat delicat pe pieptul meu.Ascultandu-mi inima.

-Of,suspina el.

Nu stiu cat timp am stat fara sa ne miscam.Ar fi putut fi ore intregi.Intr-un final,nebunia pulsului mi se potoli,dar el nu se misca si nici nu vorbi in timp ce ma tineam in brate.Stiam ca in orice moment ar putea fi prea mult si ca viata mea se putea sfarsi atat de repede incat nici nu mi-as da seama.Dar nu puteam sa ma conving sa imi fie teama.Nu ma puteam la nimic altceva decat la faptul ca ma atingea.

Dar apoi,prea curand,imi dadu drumul.Ochii lui erau pasnici.

-Nu va fi la fel de greu data viitoare,spuse el cu satisfactie.

-A fost foarte greu pentru tine ?

-Nu atat de rau pe cat mi-am imaginat ca va fi.Si pentru tine ?

-Nu,nu a fost rau...pentru mine.

Zambi auzind intonatia mea.

-Stii la ce ma refer.

Am zambit.

-Uite.Imi lua mana si o puse pe obrazul lui.Simti cat de cald este ?

Si era aproape calda pielea lui de obicei rece ca gheata.Dar abia am observat pentru ca ii atingeam fatza,ceva la care visasem mereu din prima zi in care il vazusem.

-Nu te misca,i-am soptit.

Nimeni nu putea sta atat de nemiscat precum Edward.Inchise ochii si deveni imobil ca o stanca,o sculptura in mainile mele.

M-am miscat si mai incet decat o facuse el,atenta sa nu fac vreo miscare brusca.I-am mangaiat obrazul,i-am atins cu delicatete pleoapele,umbra violeta din adancitura de sub ochi.Am conturat forma nasului lui perfect,apoi,cu mare atentie,a buzelor fara cusur,care i se deschisera la atingerea mea si i-am putut simti rasuflarea rece pe varfurile degetelor.Voiam sa ma aplec spre el,sa inhalez aroma lui.Asa ca mi-am retras mana si m-am indepartat de el,nevrand sa il fortez prea mult.

Edward deschise ochii si am vazut ca erau infometati.Nu intr-un fel in care sa imi fie teama,ci mai degraba cat sa imi incordeze muschii stomacului si sa imi faca pulsul sa imi bubuie din nou in vene.

-Mi-as dori,sopti el,mi-as dori sa poti simti...complexitatea...confuzia...pe care le simt eu.Sa poti intelege.

Isi trecu mana prin parul meu,apoi imi mangaie delicat fatza.

-Spune-mi,i-am murmurat eu.

-Nu cred ca pot.Ti-am spus,pe de o parte,e foamea-setea-pe care,creatura deplorabila ce sunt,o simt pentru tine.Si cred ca poti intelege asta,intr-o anumita masura.Desi-rase cu jumatate de gura-,cum nu esti dependentade de nici o substanta ilegala,probabil nu o poti percepe in intregime.

-Dar...Degetele lui imi atinsera buzele usor,facandu-ma din nou sa tremur.Mai exista si altfel de foame.Una pe care nici macar nu o inteleg,care imi este straina.

-Pe asta s-ar putea sa o inteleg mai bine decat crezi.

-Nu sunt obisnuit sa ma simt atat de uman.Intotdeauna e asa ?

-Pentru mine ?Am tacut o clipa.Nu,niciodata.Niciodata pana acum.

Imi lua mainile intre ale lui.Pareau atat de fragile in stransoarea lui de fier...

-Nu stiu cum sa fiu aproape de tine,recunosc eu.Nu stiu daca pot.

M-am aplecat spre el foarte incet,fara sa il scap din ochi.Mi-am asezat obrazul pe pieptul lui de piatra.Il auzeam doar respiratia si nimic mai mult.

-Asta e de-ajuns,am oftat eu,inchizand ochii.

Intr-un gest foarte uman,isi puse bratul in jurul meu si isi lipi fatza de parul meu.

-Esti mai bun la asta decat crezi,am observat eu.

-Am instincte umane-sunt ingropate adanc,dar exista.

Am stat asa pentru inca un moment incomensurabil ;m-am intrebata daca,la fel ca mine,nu voia nici el sa se desprinda din imbratisare.Dar puteam vedea ca lumina incepea sa se duca,iar umbrele padurii se apropiau de noi si am oftat.

-Trebuie sa pleci.

-Credeam ca nu poti sa imi citesti gandurile.

-Incep sa devina mai clare.

Ii puteam auzi zambetul din voce.

Ma lua de umeri,iar eu l-am privit in ochi.

-Pot sa iti arat ceva ?intreba el,cu ochii aprinsi de o incantare brusca.

-Sa imi arati ce ?

-O sa iti arat cum calatoresc eu prin padure.Imi vazui expresia fetzei si adauga :Stai linistita,vei fi in siguranta si vom ajunge mult mai repede la camioneta.Gura lui se ridica in acel zambet strengar atat de frumos care aproape imi oprea inima in loc.

-O sa te transformi intr-un liliac ?l-am intrebata cu precautie.

El rase,mult mai tare decat il auzisem vreodata.

-De parca n-am mai auzit chestia asta pana acum !

-Da,sunt sigura ca ti se spune tot timpul.

-Hai,lasa mica,urca-te in spatele meu.

Am asteptat sa vad daca glumea,dar se pare ca vorbea serios.Zambi cand imi citi pe fatza ezitarea si se intinse spre mine.Inima mea reactiona ;chiar daca nu imi putea auzi gandurile,pulsul ma dadea intotdeauna de gol.Apoi ma urca in spate,cu foarte putin efort din partea mea.Mi-am inclestat bratele si picioarele atat de strans in jurul lui incat as

fi sufocat un om normal.Era ca si cum m-as fi agatat de o piatra.

-Sunt un pic mai grea decat rucsacul tau,l-am avertizat.

-Ha! rase el.

Aproape puteam sa-l aud cum isi da ochii peste cap.Nu-l mai vazusem niciodata atat de bine dispus.

Ma sperie cand imi apuca brusc mana,apasandu-si palma mea pe fatza si inhaland profund.

-De fiecare data mai usor,murmura el.

Apoi incepu sa alerge.

Daca imi fusese vreodata teama de moarte in prezenta lui,nici nu se compara cu ceea ce simteam acum.

Strabatea desisul intunecat al padurii ca un glonte,ca o fantoma.Nu se auzea nici un sunet,nu era nici o dovada ca picioarele lui atingeau pamantul.Respiratia lui nu se modifica nici o clipa,nu dadu nici un semn de oboseala.Dar copacii zburau cu o viteza mortala ,la numai cativa centimetri de noi.

Eram prea ingrozita ca sa inchid ochii,desi aerul rece al padurii imi biciuia fatza si ma ardea.Ma simteam de parca imi scoteam ca o proatacapul pe fereastra unui avion in zbor.Si pentru prima data in viata mea,am simtit slabiciunea si ameteala raului de miscare.

Apoi s-a terminat.Mersesem pe jos ore intregi de dimineata ca sa ajungem in poiana lui Edward,iar acum,in cateva minute,ajunsesem inapoi la camioneta.

-Amuzant,nu ?Vocea ii era vesela,incantata.

Ramase pe loc,asteptand sa ma dau jos.Am incercat,dar muschii mei nu raspundeau.Bratele si picioarele erau in continuare inclestate in jurul lui,in timp ce capul mi se invartea ametitor.

-Bella ?intreba el,nelinistit.

-Cred ca trebuie sa ma intind,am icnit eu.

-O,scuze.

Astepta,dar eu tot nu puteam sa ma misc.

-Cred ca am nevoie de ajutor,am recunoscut eu.

Rase incet,apoi imi desprinse cu blandete stransoarea din jurul gatului.N-aveam cum sa ma impotrivesc puterii de fier a mainilor lui.Apoi ma trase in fatza,tinandu-ma in brate ca pe un copil mic.Ma tinu un

moment,apoi ma aseza cu grija pe patul de ferigi.

-Cum te simti ?m-a intrebat.

Nu puteam fi sigura cum ma simteam cand capul mi se invartea atat de nebuneste.

-Ametita,cred.

-Pune-ti capul intre genunchi.

Am incercat asta si m-a ajutat putin.Am inspirat si expirat incet,tinandu-mi capul cat mai nemiscat posibil.Am simtit ca s-a asezat langa mine.Clipele treceau si intr-un final am reusit sa ridic capul.In urechi auzeam un bazait indepartat.

-Nu cred c-a fost cea mai buna idee,murmura el.

Am incercat sa fiu optimista,dar vocea imi era slabita.

-Nu,a fost foarte interesant.

-Ei! Esti alba ca o stafie-nu,esti alba ca mine!

-Cred ca ar fi trebuit sa inchid ochii.

-Sa tii minte asta data viitoare.

-Data viitoare! am mormait eu.

Rase,binedispus in continuare.

-Ce te mai dai in spectacol,am bombanit eu.

-Deschide ochii,Bella,spuse el incet.

Era chiar langa mine,cu fatza atat de aproape de a mea.Frumusetea lui imi bloca mintea-era prea mult,un exces cu care nu ma puteam obisnui.

-Ma gandeam in timp ce alergam...Se opri.

-Cum sa nu te lovesti de copaci,sper.

-Bella,prostuto,chicoti el.Alergatul e a doua mea natura,asa ca nu e ceva la care sa ma gandesc.

-Ce te mai dai in spectacol,am bombanit din nou.

El zambi.

-Nu,continua el,ma gandeam ca as vrea sa incerc ceva.Si imi lua fatza din nou in mainile lui.

Mi s-a taiat respiratia.

Ezita-nu in felul normal,ci uman.

Nu in modul in care un barbat ar ezita inainte sa sarute o femeie,sa ii evalueze reactia,sa vada cum va fi primit.Poate ca ezita ca sa prelungeasca clipa,momentul ideal de anticipatie,uneori mai frumos decat sarutul in sine.

Edward ezita ca sa se testeze,sa vada daca era in siguranta,sa se asigure ca inca isi putea controla nevoia.

Iar apoi buzele lui rezi,de marmura,se apasara foarte delicat pe ale mele.

Dar nici unul din noi nu fu pregatit pentru raspunsul meu.

Sangele mi se involbura sub piele,imi arse buzele.Respiratia imi iese intr-un suier salbatic.Degetele mi se innodara in parul lui,tragandu-l spre mine.Buzele mi se despartira,inhalandu-i aroma ametitoare.

Imediat l-am simtit ca se transforma in stanca imobila sub buzele mele.Mainile lui imi impinsera fatza inapoi,cu blandete,dar cu o forta irezistibila.Am deschis ochii si i-am vazut expresia precauta.

-Vai,am soptit eu.

-E putin spus.

Ochii ii erau salbatici,falca inclestata intr-o sfortare de a se abtine,insa nu se abatu de la postura lui perfecta.Imi tinea fatza la doar cativa centimetri de a lui.Stralucirea ei ma orbea.

-N-ar trebui sa... ?Am incercat sa ma eliberez,sa ii las putin spatiu.

Mainile lui refuzara sa ma lase sa ma misc vreun centimetru.

-Nu,e tolerabil.Asteapta un moment,te rog.

Vocea lui era politicoasa,controlata.

Mi-am tinut ochii intr-ai lui,privind cum tulburarea din ei descreste si se imblanzeste.

Apoi glisa cu un zambet neastamparat.

-Gata,spuse,evident multumit de sine insusi.

-Tolerabil ?l-am intrebat.

Rase zgomotos.

-Sunt mai puternic decat credeam.E bine de stiut.

-As vrea sa pot spune acelasi lucru.Imi pare rau.

-La urma urmei,esti doar un om.

-Mersi mult,am spus eu cu vocea acida.

Se ridica in picioare cu una dintre miscarile lui rapide si gratioase,aproape invizibile.imi intinse mana sa ma ajute,un gest neasteptat.Eram atat de obisnuita cu regula noastra de noncontact grijuliu...I-am apucat mana rece ca gheata,avand nevoie de sprijin mai mult decat crezusem.Nu imi revenise echilibrul inca.

-Inca mai esti ametita de la alergare ?Sau din cauza priceperii mele la sarutat ?

Cat de relaxat,cat de uman parea acum in timp ce radea,cu fatza lui ingereasca netulburata! Era un Edward diferit de cel pe care il cunoscusem la inceput.Si m-am simtit si mai atrasa de el.Daca as fi separata de el acum,as suferi fizic.

-Nu sunt sigura,inca mai sunt nauca,am reusit sa raspund.Cred ca e putin din amandoua,totusi.

-Poate ca ar trebui sa ma lasi pe mine sa conduc.

-Ai innebunit ?am protestat eu.

-Conduc mai bine decat tine in ziua ta cea mai buna,ma tachina el.Ai reflexe mai incete.

-Sunt sigura ca ai dreptate,dar nu cred ca nervii mei sau camioneta mea ar putea suprta.

-Putina incredere,Bella.

Mana imi era in buzunar,stransa in jurul cheii.Am strans din buze intentionat,apoi am dat din cap cu un ranjet pe fatza.

-Nu.Nici o sansa.

Am facut un pas sa il ocolesc,indreptandu-ma spre portiera soferului.Poate ca m-ar fi lasat sa trec daca nu m-as fi clatinat putin.Sau poate ca nu.Bratul lui se stranse intr-o capcana de netrecut in jurul taliei mele.

-Bella,deja am depus foarte mult efort ca sa te mentin in viata.Nu am de gand sa te las la volanul unei masini cand nici macar nu poti merge drept.Si apoi,un prieten nu-l lasa pe celalalt sa conduca beat,mai adauga el chicotind.

Puteam sa simt mirosul incredibil de dulce care venea dinspre pieptul lui.

-Beat ?am obiectat eu.

-Esti intoxicata de prezenta mea.

Zambea din nou cu acel zambet ironic si jucaus.

-La asta nu pot sa te contrazic,am oftat eu.Nu aveam ce sa fac ;nu-i puteam refuza nimic.Am ridicat cheia si i-am dat drumul,privind cum ii fulgera mana sa o prinda fara zgomot.Ia-o usor,camioneta mea e pensionara.

-Foarte sensibila,fu el de acord.

-Dar tu nu esti deloc afectat ?am intrebat eu,iritata.De prezenta mea ?

Din nou trasaturile lui mobile se transformara,expresia devenindu-i blanda si calda.La inceput nu raspunse ;pur si simplu isi apleca fatza spre mine si isi recu buzele incet de-a lungul obrazului meu,de la ureche la barbie si inapoi.Am tremurat.

-Nu conteaza,murmura el intr-un final.Am reflexele mai bune.

14. Autosugestie

Conducea bine atunci cand mentinea viteza in limite rezonabile,trebuia sa recunosc.Ca multe alte lucruri, sofatul nu parea sa ii solicite nici un efort.Abia se uita la drum si totusi rotile nu au deviat nici macar un centimetru de la centrul benzii.Conducea cu o singura mana,in timp ce pe cealalta o tinea pe scaun,peste a mea.Uneori privea spre apusul de soare,alteori se uita la mine-la fatza mea,la parul care imi zbura pe fereastra deschisa,la mainile noastre impleticite.

Daduse drumul la radio pe un post cu muzica veche si canta un cantec pe care nu il mai auzisem niciodata.Stia fiecare vers.

-Muzica din anii 50' a fost buna.Mult mai buna decat cea din anii 60' sau 70',cah! Se infiora.Anii 80' au fost suportabili.

-O sa imi spui vreodata cati ani ai?l-am intrebat ostentativ,nevrand sa ii stric buna dispozitie.

-Conteaza atat de mult ?

Spre usurarea mea,zambetul ii ramase pe buze.

-Nu,dar inca ma mai intreb...M-am strambat.Nimic nu e mai bun ca un mister nerezolvat ca sa te tina treaz toata noaptea.

-Ma intreb daca te va supara,reflecta el in sinea lui.

Privi spre soare,iar minutele treceau.

-Incearca,am spus intr-un final.

Ofta,apoi se uita in ochii mei,parand sa uite complet de drum pentru o vreme.Probabil a vazut acolo ceva care sa il incurajeze.Se uita iar la soare-lumina astrului care apunea straluci pe pielea lui,scotand scantei de culoarea rubinului-si rosti :

-M-am nascut in Chicago in 1901.Facu o pauza si ma privicu coltul ochiului.Fatza mea era nesurprinsa intentionat,rabdatoare sa auda si restul.Zambi scurt si continua.Carlisle m-a gasit intr-un spital in vara anului 1918.Aveam 17 ani si muream de gripa spaniola.

Ma auzi tragand brusc aer in piept,desi sunetul era abia perceptibil

pentru urechile mele.Se uita din nou in ochii mei.

-Nu-mi amintesc prea bine-s-a intamplat cu mult timp in urma iar amintirile muritotilor palesc.Se pierdu in ganduri pentru putin timp inainte sa continue.Totusi imi amintesc cum m-am simtit cand m-a salvat Carlisle.Nu e usor,nu e ceva ce poti uita.

-Parintii tai ?

-Murisera deja de aceeasi boala.Eram singur.De aceea m-a ales.In haosul epidemiei,nimeni nu ar fi realizat ca am disparut.

-Cum te-a...salvat ?

Trecura cateva secunde pana sa raspunda.Paru ca isi alege cuvintele cu grija.

-A fost dificil.Dar Carlisle a fost intotdeauna cel mai uman,cel mai milos dintre noi..Nu cred ca ii poti gasi vreun egal in toata istoria.Tacu o clipa.Pentru mine a fost foarte,foarte dureros.

Imi puteam da seama din stransoarea buzelor ca nu va mai spune nimic referitor la acest subiect.Mi-am reprimat curiozitatea,desi era departe de a fi satisfacuta.Erau multe lucruri la care trebuia sa ma gandesc cu atentie,care abia incepeau sa imi treaca prin minte.Fara indoiala ca mintea lui rapida observase deja fiecare aspect ce imi scapa.

Vocea lui blanda imi intrerupse gandurile.

-A actionat din singuratate.De obicei acesta e motivul din spatele alegerii.Am fost primul in familia lui Carlisle,desi a gasit-o pe Esme curand dupa aceea.Cazuse de pe o stanca.Au adus-o direct la morga spitalului,desi,cumva,inima ei inca mai batea.

-Deci trebuie sa fii pe moarte ca sa devii...

Nu mentionam niciodata cuvantul si nu l-am putut rosti nici acum.

-Nu,asa a decis Carlisle.Niciodata n-ar face asta cuiva care are alta optiune.Respectul din vocea lui era profund de fiecare data cand vorbea de figura lui paterna.E mai usor totusi,continua el,daca sangele este slabit.

Privi spre drumul acum intunecat si puteam simti ca subiectul se inchide din nou.

-Si Emmett si Rosalie ?

-Carlisle a adus-o apoi pe Rosalie in familie.Nu mi-am dat seama mai tarziu decat ca spera ca ea sa pentru mine ce era Esme pentru el-avea grija cu gandurile in preajma mea.Isi dadu ochii peste cap.Dar ea nu a fost

niciodata ceva mai mult decat o sora.Doi ani mai tarziu l-a gasit pe Emmett.Era la vanatoare-eram in Appalachia pe atunci-si a gasit un urs pe cale sa il omoare.L-a carat la Carlisle mai mult de o suta saizezeci de kilometri,peu ca ii era teama ca nu va fi in stare s-o faca ea.Nu pot decat sa ghicesc ce calatorie grea trebuie sa fi fost pentru ea.

Arunca o privire spre cu subantelesuri si ridica mainile noastre,inca impreunate,sa imi atinga obrazul cu dosul palmei.

-Dar a reusit,l-am incurajat eu,intorcand capul in fatza frumusetii de nesuportat a ochilor lui.

-Da,murmura el.A vazut ceva pe fatza lui care a facut-o intotdeauna de puternica.Si sunt impreuna chiar de atunci.Uneori locuiesc separat de noi,ca sot si sotie.Dar cu cat mai tineri pretindem sa fim,cu atat mai mult putem sta intr-un anume loc.Forks pare perfect,asa ca ne-am inscris toti la liceu.Rase.Banuiesc ca va trebui sa mergem iar la nunta lor peste cativa ani.

-Alice si Jasper ?

-Alice si Jasper sunt doua creaturi foarte rare.Amandoi si-au dezvoltat o cunostiinta,cum ii spunem noi,fara calauzire exterioara.Jasper apartinea unei alte...familii,un tip foarte diferit de familie.A devenit deprimat si a ratacit de unul singur.Alice l-a gasit.La fel ca mine,si ea are anumite daruri mai deosebite fatza de cei obisnuiti din specia noastra.

-Serios ?l-am intrerupt fascinata.Dar ai spus ca tu esti singurul care poate auzi gandurile oamenilor.

-Asa e.Ea stie alte lucruri.Ea vede lucruri care s-ar putea intampla,lucruri care vin.Dar e foarte subiectiva.Viitoruul nu e scris in piatra.Lucrurile se pot schimba.

Maxilarul i se inclesta cand spuse asta,iar ochii ii tasnira spre mine si inapoi atat de repede incat nu eram sigura daca nu cumva mi se paruse.

-Ce fel de lucruri vede ?

-L-a vazut pe Jasper si a stiut ca o cauta inainte sa o stie el insusi.I-a vazut pe Carlisle si pe familia noastra si au venit impreuna sa ne gaseasca.E cea mai sensibila la neoameni.De exemplu intotdeauna vede cand un alt grup sin specia noastra se apropie.Si daca e vreo amenintare din partea lor.

-Si sunt multi...din specia voastra ?

Am fost surprinsa.Cati dintre ei mergeau oare printre noi nedetectati ?

-Nu,nu sunt multi.Dar majoritatea se stabilesc intr-un loc.Doar cei ca

noi, care au renunțat să vă vaneze pe voi, oamenii-o privire furisă în direcția mea-, pot să locuiască împreună cu oamenii pentru orice perioadă de timp. Am mai găsit doar o familie ca a noastră, într-un satuc din Alaska. Am locuit împreună pentru o vreme, dar eram prea mulți, fiind prea vizibili. Cei dintre noi care trăiesc...diferit au tendința să se adune.

-Și ceilalți ?

-Nomazi, majoritatea. Toti am trait așa uneori. Devine obositor, ca orice altceva. Dar ne mai întâlnim din când în când, pentru că majoritatea preferam nordul.

-De ce ?

Eram parcați în fața casei mele, iar el oprise motorul camionetei. Era liniște și foarte întuneric; luna nu răsărise pe cer. Lumina de pe veranda era stinsă, așa ca stiam că tata nu ajunsese acasă încă.

-Ai avut ochii închiși toată după-amiaza asta ? mă tachina el. Crezi că ai putea să merg pe stradă în plin soare fără să provoc accidente rutiere ? E un motiv pentru care am ales Peninsula Olympic, unul dintre cele mai înorate locuri din lume. E plăcut să poți ieși afară în timpul zilei. Nu-ți poți imagina cât de plictisit poți să devii de noapte în optzeci și ceva de ani.

-Deci de aici au venit legendele ?

-Probabil.

-Iar Alice a venit dintr-o altă familie, ca Jasper ?

-Nu, și acesta este un mister. Alice nu-și aminteste viața ei umană deloc. Și nu știe cine a creat-o. S-a trezit singură. Oricine a făcut-o a plecat și nici unul dintre noi nu înțelege de ce sau cum a putut. Dacă nu ar fi avut celălalt simț, dacă nu i-ar fi văzut pe Jasper și pe Carlisle și nu ar fi știut că într-o zi va deveni una dintre noi, s-ar fi transformat probabil într-o salbatică absolută.

Erau atât de multe lucruri la care să mă gândesc, atât de multe de întrebat. Dar, spre rusinea mea, stomacul îmi dădea semne de foame. Fusesem atât de intrigată încât nu observasem, dar acum îmi dădeam seama că eram lihnită.

-Îmi cer scuze, te țin de la cină.

-Sunt OK, sincer.

-N-am mai petrecut niciodată atât timp în preajma cuiva care mănâncă mâncare. Țind să uit.

-Vreau sa stau cu tine.

Imi era mai usor sa spun asta pe intuneric,stiind ca,atunci cand vorbesc,vocea imi tradeaza dependenta fara speranta de el.

-Nu pot sa intru ?ma intreba.

-Ai vrea ?

Nu-mi puteam imagina asa ceva,aceasta creatura dumnezeiasca stand pe scaunul ponosit din bucatarie al tatalui meu.

-Da,daca nu-i nici o problema.

Am auzit portiera inchizandu-se si aproape instantaneu era la portiera mea,deschizand-o pentru mine.

-Foarte uman,l-am complimentat eu.

-Incep sa imi amintesc.

Merse langa mine in intuneric,atat de linistit incat trebuia sa ma intorc mereu spre el sa vad daca e acolo.In intuneric arata mult mai normal.Inca palid,inca de vis in frumusetea lui,dar nu mai era creatura fantastica si stralucitoare din dupa-amiaza noastra insorita.

Ajunse la usa inaintea mea si o deschise.M-am oprit in prag.

-Era descuiata usa ?

-Nu,am folosit cheia ade sub streasina.

Am pasit inauntru,am aprins lumina de pe veranda si m-am intors sa ma uit la el cu o spranceana ridicata in semn de mirare.Eram sigura ca nu folosisem niciodata cheia aceea in fatza lui.

-Eram curios cu privire la tine.

-M-ai spionat ?

Dar cumva nu puteam sa imi induc in voce mania potrivita.Eram flatata.

Edward nu se caia deloc.

-Ce altceva mai e de facut noaptea ?

Am lasat-o balta pe moment si am luat-o prin hol spre bucatarie.El ajunsese acolo inaintea mea,fara sa aiba nevoie de indicatii.Se aseza exact in scaunul in care incercasem sa mi-l imaginez.Frumusetea lui ilumina bucataria.A durat un moment pana sa ma pot uita in alta parte.

M-am concentrat sa imi pregatesc cina,scotand lasagna de seara trecuta din frigider,punand o portie pe o farfurie si incalzind-o la microunde.Se invarti in cuptor,umpland bucataria cu un miros de rosii si oregano.Nu mi-

am luat ochii de la farfurie cand am vorbit.

-Cat de des ?l-am intrebat nonsalant.

-Poftim ?

Paru ca l-as fi smuls dintr-un gand indepartat.

Nu m-am intors.

-Cat de des ai venit aici ?

-Vin aici aproape in fiecare noapte.

Am ametit,uimita.

-De ce?

-Esti interesanta cand dormi.Enunta foarte banal.Vorbesti.

-Nu! Am strigat eu,inrosindu-ma pana la radacinile firelor de par.M-am agatat de masa din bucatarie pentru sprijin.Stiam ca vorbesc in somn,desigur ;mama ma tachina cu privire la asta.Totusi nu ma gandisem niciodata ca aveam de ce sa ma ingrijorez si aici de asta.

Pe fatza lui se asternu imediat o expresie mahnita.

-Te-ai suparat pe mine ?

-Depinde !

Ma simteam si vorbeam de parca nu mai puteam respira.Astepta.

-De ce ?intreba el.

-De ceea ce ai auzit! m-am plans eu.

Instantaneu,pe tacute,veni langa mine,luandu-mi cu grija mainile intr-ale lui.

-Nu fi suparata! ma ruga el.

Isi cobori privirea la nivelul ochilor mei,uitandu-se adanc in ei.Ma simteam penibil.Am incercat sa intorc privirea.

-Ti-e dor de mama ta,sopti el.Esti ingrijorata pentru ea.Si,cand ploua,sunetul te face nelinistita.Vorbeai mult despre casa ta,dar acum e mai rar.Odata ai spus „E prea verde”.

Rase usor,sperand,dupa cum imi puteam da seama,sa nu ma supere si mai mult.

-Altceva ?am intrebat.

Stia unde voiam sa ajung.

-Ai spus numele meu,recunosc el.

Am oftat,infranta.

-De multe ori ?

-Ce inseamna „de multe ori” mai exact ?

-O,nu !

Am lasat capul in jos.

Ma trase la pieptul lui,delicat,natural.

-Nu-ti fie rusina,imi sopti el la ureche.Daca as putea visa si eu,te-as visa numai pe tine si nu mi-e rusine de asta.

Apoi am auzit amandoi sunetul cauciucurilor pe aleea pietruita,am vazut farurile luminand prin fereastra din fatza,prin hol,spre noi.Am inghetat in bratele lui.

-Tatal tau ar trebui sa stie ca sunt aici?ma intreba el.

-Nu sunt sigura...Am incercat sa ma gandesc repede la asta.

-Alta data atunci...

Si am ramas singura.

-Edward!am soptit printre dinti.

Am auzit un chicotit fantomatic,apoi nimic.Cheia tatalui meu se intoarse in usa.

-Bella ?ma striga el.

Inainte ma deranjase ;cine putea fi ?Brusc nu mi s-a mai parut asa de aiurea.

-Aici.

Speram ca nu poate auzi nota isterica din vocea mea.Am insfacat cina din cuptorul cu microunde si m-am asezat la masa in timp ce intra.Pasii lui sunau atat de zgomotos dupa ziua petrecuta cu Edward...

-Imi pui si mie niste lasagna ?Sunt rupt.

Isi scoase cizmele,tinandu-se de scaunul lui Edward.

Am luat mancarea cu mine,hapaind-o in timp ce ii pregateam si lui cina.M-a ars pe limba.Am umplut doua pahare cu lapte in timp ce lasagna se incalzea si l-am inghitit pe-al meu ca sa sting focul din gura. Cand am pus paharul pe masa,am remarcat ca laptele tremura si mi-am dat seama ca si mie imi tremurau mainile.Charlie se aseaza pe scaun,iar contrastul dintre el si fostul lui ocupant era comic.

-Mersi,spuse el cand i-am pus mancarea pe masa.

-Cum ai petrecut ziua?l-am intrebat.

Cuvintele erau grabite;muream de nerabdare sa evadez in camera mea.

-Bine.Pestii au muscat...Dar tu?Ai facut tot ce voiai sa faci ?

-Nu chiar-a fost prea frumos afara ca sa stau in casa.

Am mai luat o inghititura mare de mancare.

-A fost o zi draguta,fu el deacord.

Ce afirmatie modesta,m-am gandit eu.

Imediat ce am terminat ultima bucatia de lasagna,am ridicat paharul si am dat repede pe gat restul de lapte.

Charlie ma surprinse cu spiritul lui de observatie.

-Te grabesti ?

-Da,sunt obosita.Ma duc la culcare devreme.

-Pari cam nerabdatoare,observa el.

Of,oare de ce isi alesese tocmai seara asta sa fie atent?

-Serios ?a fost tot ce am putut scoate drept raspuns.Am spalat repede vasele in chiuveta si le-am pus cu fatza in jos pe un prosop la uscat.

-E sambata,medita el.

N-am raspuns.

-N-ai planuri asta-seara?intreba el brusc.

-Nu,tata,tot ce vreau este sa ma culc.

-Nici unul dintre baietii din oras nu e genul tau,nu ?

Era suspicios,dar incerca sa se poarte normal.

-Nu,nici unul dintre baieti nu mi-a atras atentia inca.Am fost atenta sa nu accentuez prea tare cuvantul baieti in incercarea mea de a fi sincera cu Charlie.

-Ma gandeam ca poate Mike Newton...Ai spus ca e prietenos.

-E doar un prieten,tata.

-Ei bine,esti prea bune pentru ei,oricum.Asteapta pana ajungi la facultate ca sa incepi sa cauti.

Visul oricarui tata,ca fiica lui sa fie plecata de acasa cand incep hormonii s-o ia razna.

-Si mie mi se pare o idee buna,am spus in timp ce ma indreptam spre scari.

-Noapte buna,draga mea,striga el dupa mine.

Fara indoiala ca va asculta cu atentie toata seara,asteptand sa incerc sa ma strecur afara.

-Ne vedem maine dimineata,tata.Ne vedem la noapte,cand o sa vii pe furis la mine in camera la miezul noptii sa ma verifici.

M-am straduit sa imi fac pasul sa para incet si obosit in timp ce urcam scarile catre camera mea. Am inchis usa indeajuns de tare incat el sa auda, apoi am sarit in varful picioarelor la fereastră. Am deschis-o cu putere si m-am aplecat afara in noapte. Am scuturat intunericul, umbra impenetrabila a copacilor.

-Edward ?am soptit, simtindu-ma ca o mare idioata.

Rasul domol veni ca un raspuns din spatele meu.

-Da ?

M-am intors, ducandu-mi cu viteza mana la gat, surprinsa.

Edward statea intins, zambind larg, pe patul meu, cu mainile sub cap, cu picioarele atarnandu-i la margine, imaginea relaxarii insasi.

-Vai! Am soptit, cazand moale pe podea.

-Imi pare rau.

Isi stranse buzele una de alta, incercand sa isi ascunda amuzamentul.

-Lasa-ma un minut sa imi linistesc inima...

Se ridica de pe pat incet, ca sa nu ma sperie din nou. Apoi se apleca spre mine si isi intinse bratele lungi sa ma ridice, apucandu-ma de brate de parca as fi un copil mic. Ma aseza pe pat langa el.

-De ce nu stai langa mine, sugera el, punandu-si mana rece intr-a mea. Ce-ti face inima ?

-Tu sa-mi spui-sunt sigura ca o auzi mai bine decat mine.

I-am simtit rasul zguduind patul.

Am stat amandoi acolo in liniste pentru un moment, ascultand cum bataile inimii mele incetinesc. M-am gandit la faptul ca Edward era in camera mea in timp ce tatal meu e acasa.

-Pot avea un minut in care sa fiu umana? l-am intrebat.

-Desigur.

Gesticula cu o mana aratandu-mi ca pot sa fac ce vreau.

-Stai aici, i-am spus, incercand sa par severa.

-Da, doamna.

Si se prosti, transformandu-se intr-o statuie pe marginea patului.

Am sarit in picioare, mi-am insfacat pijamalele de pe jos si portofardul cu cosmetice de pe birou. Am stins incet lumina si m-am strecurat afara, inchizand usa.

De jos se auzea sunetul televizorului. Am izbit cu zgomot usa de la

baie, pentru ca Charlie sa nu vine sus sa ma deranjeze.

Intentionam sa ma grabesc. Mi-am periat dintii cu repeziciune, incercand sa fiu meticuloasa, si rapida, indepartand toate urmele de lasagna. Dar apa fierbinte de la dus nu putea fi grabita. Imi deznoda muschii spatelui si imi calma pulsul. Mirosul familiar al samponului m-a facut sa ma simt de parca as fi fost aceeaasi persoana care fusesem dimineata. Am incercat sa nu ma gandesc la Edward, care statea in camera mea, asteptandu-ma, pentru ca apoi trebuia sa o iau de la capat cu procesul de relaxare. Intr-un final, n-am mai putut amana. Am inchis apa, m-am sters repede cu prosopul, grabindu-ma din nou. Mi-am tras pe mine tricoul gaurit si pantalonii de training gri. Era prea tarziu sa regret ca nu imi adusesem pijamaua de matase de la Victoria's Secret pe care mi-o daruise mama acum doi ani de ziua mea si care inca mai avea etichetele pe ea pe undeva printr-un sertar de acasa.

Mi-am frecat din nou parul cu prosopul, apoi am trecut repede peria prin el. Am aruncat prosopul in cosul de rufe si periuta si pasta de dinti in portfard. Apoi am tasnit in jos pe scari pentru ca Charlie sa vada ca eram in pijama cu parul ud.

-Noapte buna, tata.

-Noapte buna, Bella.

Paru speriat de aparitia mea. Poate ca asta o sa il opreasca sa ma mai verifice la noapte.

Am urcat scarile cate doua o data, incercand sa nu fac galagie si am intrat in camera mea, inchizand bine usa in spatele meu.

Edward nu se miscase nici un centimetru, o sculptura a lui Adonis asezata pe cuvertura mea ponosita. Am zambit, iar el mi-a raspuns, ca o statuie care se reintorcea la viata.

Ochii lui imi evaluara tinuta, parul ud si tricoul zdrentuit. Ridica o spranceana.

-Dragut.

M-am strambat.

-Nu, iti sta bine.

-Mersi, am somnit.

M-am dus din nou langa el, asezandu-ma cu picioarele incrucisate pe pat. Am inceput sa ma uit la crapaturile din parchet.

-Ce-a fost asta ?

-Charlie crede ca ma streacor afara.

-O! Se gandi la asta.De ce ?

De parca nu stia gandurile lui Charlie mult mai bine decat le puteam eu ghici.

-Se pare ca arat putin prea agitata.

Imi ridica privirea,examinandu-mi fatza.

-Arati foarte firbinte,de fapt.

Isi apleca fatza spre a mea,agitandu-si obrazul rece de pielea mea.Am ramas perfect nemiscata.

-Mmmmm...,sopti el.

Era foarte greu sa formulez o intrebare coerenta in timp ce ma atingea.Mi-a luat un minut de concentrare ca sa incep.

-Pare sa fie...mult mai usor pentru tine,acum,sa fii aproape de mine.

-Asa ti se pare ?murmura el,cu nasul alunecandu-i spre urechea mea.

I-am simtit mana,mai usoara decat aripa unui fluture,dandu-mi parul umed pe spate,astfel incat buzele lui sa poata atinge scobitura de dupa ureche.

-Mult,mult mai usor,am spus,incercand sa expir.

-Hmm.

-Asa ca ma intrebam...am inceput din nou,dar degetele lui imi conturau delicat clavicula,asa ca mi-am pierdut sirul gandurilor.

-Da?sopti el.

-De ce crezi ca...-vocea imi tremura,facandu-ma de ras-e asa ?

Am simtit tremuraturul respiratiei lui pe gatul meu cand rase.

-Autosugestie.

M-am tras inapoi ;cand m-am retras,el a inghetat pe loc si nu i-am mai putut auzi sunetul respiratiei.

Ne-am uitat precauti unul la altul pentru un moment,apoi,in timp ce maxilarul incordat i se relaxa,expresia ii deveni nedumerita.

-Am gresit cu ceva ?

-Nu,din contra.Ma innebunesti,i-am explicat.

Se gandi o secunda la asta,apoi,cand vorbi,paru multumit.

-Serios ?

Un zambet triumfator ii ilumina treptat fatza.

-Ce vrei ?Aplauze ?!-am intrebat sarcastica.

Rase.

-Sunt doar placut surprins,clarifica el.In ultimii aproape o suta de ani,spuse pe un ton care ma tachina,nu mi-am imaginat niciodata ceva de genul acesta.N-am crezut ca voi gasi vreodata pe cineva cu care sa vreau sa fiu...in alt fel decat cu fratii si surorile mele.Iar apoi imi dau seama ca,desi totul e nou pentru mine,sunt bun la asta...sa fiu cu tine...

-Esti bun la toate,am subliniat eu.

Ridica din umeri fara sa ma contrazica si am ras amandoi in soapta.

-Dar cum poate fi usor acum ?!-am presat eu.In dupa-amiaza asta...

-Nu e usor,ofta el.Dar in dupa-amiaza aceasta eram inca...indecis.Imi pare rau de ce s-a intamplat,e de neiertat din partea mea ca m-am purtat in felul acela.

-Nu e de neiertat,l-am contrazis eu.

-Multumesc.Zambi.Vezi tu,continua el,uitandu-se in jos acum,nu eram sigur daca sunt indeajuns de puternic..imi ridica una din maini si o apasa delicat pe fatza lui.Si cat timp mai exista posibilitatea sa fiu...coplesit-trase in piept mirosul incheieturii mele-au fost...susceptibil.Pana cand m-am decis ca sunt destul de puternic,ca nu exista absolut nici o posibilitate sa...ca nu as putea sa...

Nu-l mai vazusem niciodata sa se lupte atat sa isi gaseasca cuvintele.Era atat de...uman.

-Deci nu e nici o posibilitate acum ?

-Autosugestie,repeta el,zambind,cu dintii stralucitori chiar si in intuneric.

-Uau,ce usor a fost !am spus eu.

Isi dadu capul pe spate si rase,incet ca o soapta,dar tot exuberant.

-Usor pentru tine,ma corecta el,atingandu-mi nasul cu varful degetului.

Apoi fatza ii deveni brusc serioasa.

-Incerc,sopti el,cu durere in voce.Daca devine...prea mult,sunt sigur ca voi fi capabil sa plec.

M-am incrunatat.Nu-mi placea cand discutam despre plecare.

-Si imi va fi greu maine,continua el.Am avut aroma ta in cap toata ziua si m-am obisnuit incredibil de mult cu ea.Daca stau departe de tine pentru o anumita perioada,va trebui s-o iau de la capat.Cred ca nu chiar de la zero,totusi.

-Atunci nu pleca,i-am raspuns,incapabila sa imi ascund dorinta din voce.

-Nici eu nu vreau,replica el,relaxandu-se cu un zambet bland pe buze.Adu lanturile! Sunt prizonierul tau.

Dar mainile lui lungi formara catusa in jurul incheieturilor mele in timp ce vorbea.Rase cu rasul lui usor si muzical.Rase in seara asta mai mult decat il vazusem facand-o in tot timpul petrecut cu el pana atunci.

-Pari mai...optimist decat de obicei,am observat eu.Nu te-am mai vazut asa niciodata.

-Nu asa ar trebui sa fie ?Zambi.Fiorii primei iubiri,si toate alea.E incredibil,nu,ce diferenta e intre ce citesti despre ceva sau ce vezi in poze si ce traiesti ?

-Foarte diferit,am fost eu de acord.Mai intens decat mi-am imaginat.

-De exemplu-cuvintele ii veneau mai natural acum,trebuia sa ma concentrez ca sa inteleg totul-, sentimentul de gelozie.Am citit despre el de o suta de mii de ori,am vazut actori interpretandu-l in mii de piese di filme.Credeam ca am inteles destul de bine ce inseamna.Dar m-a socat...Se stramba.Iti amintesti de ziua cand Mike te-a invitat la bal ?

Am dat din cap,desi imi aminteam acea zi cu totul alt motiv.

-Ziua in care ai inceput sa vorbesti din cu cu mine.

-Am fost surprins de izbucnirea de revolta,aproape furie,pe care am simtit-o-n-am recunoscut ce era la inceput.Eram mai nervos decat de obicei pentru ca nu puteam sa iti citesc gandurile,sa stiu de ce l-ai refuzat.Era doar de dragul prieteniei tale?Expresia altcineva ?Stiam ca nu aveam dreptul sa imi pese,oricare ar fi fost situatia.Am incercat sa nu imi pese.Apoi a inceput sa se formeze o coada,chicoti el.M-am incrunat in intuneric.Am asteptat,nejustificat de nelinistit sa aud ce le spui,sa iti privesc expresia.Nu puteam sa neg ca ma simteam usurat privindu-ti enervarea de pe fatza.Dar nu puteam fi siigur.Aceea a fost prima seara in care am venit aici.M-am luptat toata noaptea,in timp ce te priveam dormind,cu prapastia dintre ce stiam ca e corectdin punct de vedere moral,etic si ceea ce voiam eu.Stiam ca,daca voi continua sa te ignor asa cum ar fi trebuit sau daca m-as fi indepartat pentru cativa ani,pana cand ai fi plecat,intr-o zi ii vei spune da lui Mike sau unuia ca el.Ma infuria asta.Iar apoi,sopti el,in timp ce dormeai,mi-ai rostit numele.Ai vorbit atat de clar incat la inceput am crezut

ca te-ai trezit.Dar te-ai intors pe-o parte agitata,sopti el,si ai mai murmurat inca o data numele meu,apoi ai oftat.Sentimentul care m-a cuprins in clipa aceea era descurajant,cutremuratot.Si stiam ca nu-l mai pot ignora.

Tacu pentru o clipa,probabil ascultand cum batea inima in pieptul meu.

-Dar gelozia...e un lucru ciudat.Mult mai puternic decat as fi crezut.Si irrational! Chiar acum,cand Charlie te-a intrebat de ordinarul ala de Mike Newton...Scutura din cap,furios.

-Ar fi trebuit sa stiu ca o sa asculti,am mormait eu.

-Desigur.

-Asta te-a facut gelos totusi,pe bune ?

-Sunt novice la treaba asta ;tu reinvii omul din mine si totul e mult mai puternic pentru ca e nou.

-Dar sincer,l-am tachinat eu,sa te deranjeze asta,dupa ce am auzit ca Rosalie-Rosalie,incarnarea frumusetii insasi,Rosalie-era menita pentru tine.Cu sau fara Emmett,cum pot concura cu ea ?

-Nu e nici o competitie.

Dintii lui sclipira.Imi trase mainile incatusate la spatele lui,tinandu-ma la piept.Am ramas cat de nemiscata am putut,respirand cu precautie chiar.

-Stiu ca nu e nici o competitie,am murmurat lipita de pielea lui rece.Asta e problema.

-Desigur ca Rosalie e frumoasa in felul ei,dar,chiar daca nu mi-ar fi fost ca o sora,n-ar putea niciodata sa fie macar o zecime,nu,o sutime la fel de atragatoare pentru mine cum esti tu.Deveni serios acum,ganditor.Timp de aproape nouazeci de ani,am trait in mijlocul alor mei si alor tai...gandindu-ma mereu ca eram complet de unul singur,fara sa imi dau seama ce cautam.Si fara sa gasesc ceva,pentru ca nu erai in viata inca.

-Nu pare cinstit,am soptit eu,cu fatza inca ascunsa in pieptul lui,ascultandu-i ritmul respiratiei.Eu n-a trebuit sa astept deloc.Eu de ce sa scap asa de usor ?

-Ai dreptata,fu el de acord,cu amuzament.Cu siguranta ca ar trebui sa ingreunez lucrurile pentru tine. Isi desprinse una dintre maini,imi elibera incheietura,numai ca s-o prinda cu atentie in cealalta mana.Imi mangaie parul umed cu delicatete,din crestetul capului pana in talie.Tu doar iti risti viata in fiecare secunda pe care o petreci cu mine,cu siguranta nu e mult.Trebuie sa intorci spatele naturii,umanitatii... Cat valoreaza asta ?

-Foarte putin-nu ma simt privata de nimic.

-Nu inca.

Vocea i se umplu brusc de o durere mult prea veche.

Am incercat sa ma trag inapoi sa ma uit in ochii lui,dar mana i s-a inchis pe incheietura mea intr-o stransoare indestructibila.

-Ce...am inceput sa intreb,cand corpul lui a devenit alert.

Am inghetat,dar Edward imi elibera brusc mainile si disparu.Am fost la un pas de a cadea in nas.

-Intinde-te! Sopti el.

Nu-mi dadeam seama de unde vorbea din intuneric.M-am rostogolit sub patura,strangandu-ma ghem pe o parte,asa cum dormeam mereu.Am auzit usa deschizandu-se cand Charlie se uita inaintea sa sa se asigure ca eram unde trebuia sa fiu.Am respirat ritmic,exagerand miscarea.

Trecu un minut foarte lung.Am ascultat,nesigura daca auzisem usa inchizandu-se.Apoi bratul rece al lui Edward ma cuprinse din nou,sub patura,cu buzele la urechile mele.

-Esti o actrita groaznica,pot spune ca aceasta cariera e exclusa pentru tine.

-La naiba,am murmurat eu.

Inima mi se zbatea in piept.

Incepu sa fredoneze o melodie pe care n-am recunoscut-o ;suna ca un cantec de leagan.Apoi se opri.

-Sa iti cant pana adormi ?

-Da,sigur,am ras eu.De parca as putea dormi cu tine aici.

-Pai faci asta tot timpul,imi reaminti el.

-Dar nu stiam ca esti aici,am replicat eu glacial.

-Deci daca nu vrei sa dormi...sugera el,ignorandu-mi tonul.

Mi s-a oprit respiratia.

-Daca nu vreau sa dorm... ?

Edward chicoti.

-Deci ce vrei sa faci ?

La inceput n-am putut raspunde.

-Nu sunt sigura,am raspuns intr-un final.

-Spune-mi cand te decizi.

Ii simteam rasuflarea rece pe gat,nasul lui alunecand de-a lungul

obrazului meu, inhaland.

-Credeam ca te-ai obisnuit.

-Doar pentru ca rezist vinului, nu inseamna ca nu pot aprecia buchetul, sopti el. Ai un miros foarte floral, a lavanda...sau frezie, observa el. Imi lasa gura apa.

-Mda, am o zi foarte proasta atunci cand nu imi spune cineva cat de comestibil miros.

Edward chicoti apoi ofta.

-M-am hotarat ce vreau sa fac, i-am spus. Vreau sa imi povestesti mai multe despre tine.

-Intreaba-ma orice.

Am revizuit intrebarile in minte pana am ajuns la cea mai importanta.

-De ce faceti asta ? am spus. Tot nu inteleg de ce va straduiti atat de mult sa rezistati la ceea ce...sunteti. Te rog, nu ma intelege gresit, desigur ca ma bucur ca o faceti. Doar ca nu imi dau seama de ce va mai obositi.

Ezita inainte sa raspunda.

-Ai pus o intrebare buna si nu esti prima care intreaba acest lucru. Ceilalti-majoritatea celor ca noi care sunt destul de multumiti cu viata pe care o duc-se intreaba si eu cum supravietuim. Dar vezi tu, doar fiindca am fost...creati intr-un anume fel...nu inseamna ca nu putem alege sa ne ridicam, sa cucerim granitele unui destin pe care nici unul dintre noi nu si l-a dorit. Sa incercam sa pastram orice esenta de umanitate putem.

Am ramas nemiscata, fara sa mai pot spune nimic de emotie.

-Ai adormit ? sopti el dupa cateva minute.

-Nu.

-Numai cu privire la asta erai curioasa ?

Am dat ochii peste cap.

-Nu chiar.

-Ce altceva mai vrei sa stii?

-De ce poti citi gandurile, de ce numai tu ? Si Alice, care vede viitorul... de ce se intampla asta ?

L-am simtit dand din umeri in intuneric.

-Nu stiam cu adevarat. Carlisle are o teorie...El crede ca aducem cu noi in aceasta ciata cele mai puternice trasaturi umane pe care le-am avut, unele sunt amplificate, cum ar fi mintile sau simturile noastre. El crede ca eu eram

deja foarte sensibil la gandurile celor din jurul meu.Si ca Alice avea previziuni inainte,oriunde ar fi fost.

-Ce a adus el in viata asta?Si ceilalti?

-Carlisle a adus compasiunea.Esme a adus capacitatea de a iubi intens.Emmett si-a adus forta fizica, Rosalie...tenacitatea.Sau am mai putea s-o numim incapatanarea,se amuza el.Jasper e foarte interesant. Era foarte carismatic in prima lui viata,capabil sa ii influenteze pe cei din jur sa vada lucrurile la fel ca el.Acum e capabil sa manipuleze emotiile celor din jurul lui-sa calmeze o camera plina de oameni furiosi,de exemplu,sau invers,sa animeze o multime letargica.E un dar foarte subtil.

M-am gandit la imposibilitatile pe care le descria,incercand sa absorb informatia.El astepta foarte rabdator in timp ce eu meditam...

-Deci,de unde a inceput totul ?Vreau sa zic,Carlisle te-a schimbat pe tine,inainte cineva trebuia sa il fi schimbat pe el si tot asa...

-Pai,voi de unde ati venit?Evolutie?Creatie?Nu se poate sa fi evoluat in acelasi fel ca si celelalte specii, pradatori si prazi?Sau,daca nu crezi ca toata lumea asta s-a inventat singura,ceea ce nu prea accept,e asa de greu de crezut ca aceeasi forta care a creat si delicatul pestisor auriu,si rechinul,si puiul de foca,si balena ucigasa ne-ar fi putut crea si pe noi la un loc cu voi?

-Lasa-ma sa ghicesc-eu sunt puiul de foca,nu ?

-Corect.

Rase si apoi ceva imi atinse parul-buzele lui ?

Voiam sa ma intorc spre el,sa vad daca intr-adevar buzele lui imi atingeau parul.Dar trebuia sa fiu cuminte ;nu voiam sa ingreunez lucrurile pentru el si mai mult decat erau deja.

-Esti gata sa te culci ?intreba el,intrerupand tacerea scurta.Sau mai ai si alte intrebari.

-Numai vreun milion sau doua.

-Mai avem si ziua de maine,si pe cea de poimaine si tot asa...,imi reaminti el.

Am zambit la acest gand,euforica.

-Esti sigur ca nu o sa dispari odata cu sosirea diminetii ?Voiam sa fiu sigura.Esti oo creatura mitica pana la urma.

-Nu o sa te parasesc.Vocea lui avea sigiliul unei promisiuni.

-Atunci inca una in seara asta...Si am rosit.Intunericul nu ma ajuta-sunt

sigura ca putea simti caldura brusca de sub pielea mea.

-Ce e ?

-Nu,las-o balta.M-am razgandit.

-Bella,poti sa ma intrebi orice.

N-am raspuns si ofta.

-Ma tot gandesc ca va di mai putin frustrant ca nu-ti aud gandurile.Dar e din ce in ce mai rau.

-Ma bucur ca nu-mi poti citi gandurile.E indeajuns de rau ca tragi cu urechea la ce vorbesc in somn.

-Te rog...

Vocea ii era atat de convingatoare,atat dde imposibil sa ii rezist.

Am scuturat din cap.

-Daca nu imi spui,voi presupune ca e ceva mult mai rau decat e deja,ma ameninta el,suparat.Te rog... Din nou,vocea aceea rugatoare.

-Ei bine,am inceput eu,bucuroasa ca nu-mi putea vedea fatza.

-Da ?

-Ai spus ca Rosalie si Emmett se vor casatori in curand...E acea...casnicie...la fel ca pentru oameni ?

Rase din toata inima acum,intelegand.

-La asta vroiai sa ajungi?

M-am foit,incapabila sa raspund.

-Da,banuiesc ca e cam la fel,raspunse el.Ti-am spus,majoritatea dorintelor omenesti sunt acolo,doar ca ascunse in spatele unor dorinte mai puternice.

-Aha,a fost tot ce am putut spune.

-E si un motiv in spatele curiozitatii tale ?

-Pai,ma intrebam...daca tu si cu mine...candva...

Deveni brusc serios,imi puteam sa seama dupa felul in care a inghetat brusc.Am intepenit si eu,reactinand automat.

-Nu cred ca...asta...ar fi posibil pentru noi.

-Pentru ca ar fi prea greu pentru tine daca as fi atat de...aproape ?

-Cu siguranta ca si asta e o problema.Dar nu la asta ma gandeam.Doar ca esti atat de delicata,atat de fragila.Trebuie sa am mare grija la tot ce fac atunci cand suntem impreuna,ca sa nu te ranesc.Te-as putea omori foarte usor,Bella,pur si simplu din greseala.Vocea lui devenise doar un murmur

usor. Isi puse palma rece ca gheata pe obrazul meu. Daca sunt grabit...daca pentru o secunda nu sunt indeajuns de atent, as putea sa intind mana, vrand sa iti ating fatza, si sa iti zdrobesc craniul din greseala. Tu nu realizezi cat de incredibil de fragila esti. Nu imi pot permite niciodata, dar absolut niciodata, sa imi pierd controlul in acest fel cand sunt cu tine.

Asteapta sa raspund, devenind nelinistit cand nu am facut-o.

-Te-ai speriat? ma intreaba.

Am asteptat un minut pana sa raspund, ca sa nu mint.

-Nu, sunt bine.

Paru sa delibereze un moment.

-Sunt curios acum totusi, spuse el, cu vocea blanda din nou. Tu ai...vreodata ?

Lasa fraza necompletata, in mod sugestiv.

-Bineinteles ca nu. M-am inrosit. Ti-am spus ca n-am mai simtit asta niciodata pentru cineva, nici pe aproape.

-Stiu. Doar ca stiu gandurile altor oameni. Stiu ca dragostea si pasiunea nu sunt intotdeauna acelasi lucru.

-Pentru mine, da. Asta daca exista pentru mine, am suspinat.

-Ce bine. Macar acest lucru il avem in comun.

Parea satisfacut.

-Instinctele tale umane..., am inceput. El astepta. Ei bine, ma gasesti atractiva in felul acela vreun pic?

Rase si imi ciufuli discret parul aproape uscat.

-Poate nu sunt om, dar sunt barbat, ma asigura el.

Am cascat involuntar.

-Ti-am raspuns la intrebari, acum ar trebui sa dormi, insista el.

-Nu sunt sigura ca pot.

-Vrei sa plec ?

-Nu! Am spus eu, prea tare.

Rase, apoi incepu sa fredoneze acelasi cantec de leagan necunoscut ; vocea unui inger, dulce in urechea mea.

Mai obosita decat credeam, epuizata de ziua lunga, plina de emotii, cum nu mai simtisem niciodata, am alunecat intr-un somn profund in bratele lui reci.

15. Familia Cullen

Lumina difuza a unei noi zile innorate ma trezi intr-un final. Am ramas intinsa, cu bratele peste ochi, ametita si zapacita. Ceva, un vis care se straduia sa nu fie uitat, se lupta sa patrunda in constiinta mea. Am gemut si m-am rostogolit pe-o parte, sperand sa adorm la loc. Dar mi-a revenit brusc in minte ziua de ieri.

-O !

M-am ridicat atat de repede ca a inceput sa mi se invarteasca capul.

-Parul tau arata ca o capita de fac...dar imi place.

Vocea lui calma veni din balansoarul din colt.

-Edward! Ai ramas! M-am bucurat eu si m-am aruncat in bratele lui, fara sa stau prea mult pe ganduri. In clipa in care am realizat ce faceam, am inghetat, socata de propriul entuziasm necontrolat. M-am uitat in ochii lui, temandu-ma ca am depasit limita.

Dar el rase.

-Desigur, raspuse el, speriat, dar parand incantat de reactia mea.

Mainile lui imi masara spatele.

Mi-am asezat capul cu precautie pe umarul lui, inspirandu-i mirosul pielii.

-Eram sigura ca am visat.

-Nu esti tu chiar atat de creativa, ma lua el peste picior.

-Charlie! mi-am amintit, sarind iar fara sa ma gandesc si indreptandu-ma spre usa.

-A plecat acum o ora-dupa ce ti-a reatasat cablurile de la baterie, as putea adauga. Trebuie sa recunosc ca sunt dezamagit. Doar atat sa fie de ajuns ca sa te opreasca daca ai fi hotarata sa pleci ?

Am deliberat acolo unde stateam, vrand cu disperare sa ma intorc la el, dar temandu-ma ca poate imi mirosea gura.

-De obicei nu esti atat de confuza dimineata, observa el.

Deschise bratele si ma invita sa ma intorc. O invitatie aproape irezistibila.

-Am nevoie de inca un minut uman, am recunoscut eu.

-Te astept.

Am fugit la baie,fara sa imi recunosc emotiile.Nu ma cunosteam deloc,nici pe dinafara,nici pe dinauntru. Fatza din oglinda imi era practic straina-ochii prea stralucitori,pete aprinse de rosu pe obraji.Dupa ce m-am spalat pe dinti,m-am chinuit sa pun ordine in haosul incalzit in care era parul meu.M-am stropit pe fatza cu apa rece si am incercat sa respir normal,fara prea mult succes.Aproape am alergat inapoi in camera mea.

Parea un miracol ca inca mai era acolo,cu bratele inca deschise pentru mine.Se intinse spre mine,iar inima mi-o lua nebuneste la goana.

-Bine-ai revenit,murmura el,luandu-ma in brate.

Ma legana in scaun pentru o vreme,in liniste,pana cand am observat ca avea alte haine si ca parul ii era aranjat.

-Ai plecat ?l-am acuzat,atingand gulerul camasii lui noi.

-Pai nu puteam sa plec in hainele in care am venit.Ce-ar zice vecinii ?

M-am imbufnat.

-Dormeai foarte profund;n-am pierdut nimic.Ochii lui sclipira.Ai vorbit inainte sa plec.

Am gemut.

-Ce ai auzit ?

Ochii lui aurii devenira foarte blanzi.

-Ai spus ca ma iubesti.

-Stiai asta deja,i-am reamintit,lasand capul in jos.

-Mi-a facut placere sa aud,oricum.

Mi-am ascuns fatza in umarul lui.

-Te iubesc,i-am soptit.

-Tu esti viata mea acum,raspuse el simplu.

In acel moment nu mai aveam ce sa ne spunem.Ne-am balansat in scaun inainte si inapoi in timp ce camera se umplea treptat de lumina.

-E timpul pentru micul dejun,spuse el intr-un final,nonsalant,pentru a-mi demonstra,sunt sigura,ca isi aminteste toate slabiciunile mele omenesti.

Asa ca mi-am cuprins gatul cu ambele maini si m-am uitat la el cu ochii mari.Edward ma privi socat.

-Glumesc! Am chicotit eu.Si tu care spuneai ca nu stiu sa joc teatru.

Se incrunta dezgustat.

-N-a fost amuzant.

-Ba a fost amuzant,si stii asta.

Dar i-am examinat cu atentie ochii aurii,pentru a ma asigura ca am fost iertata.Se pare ca eram.

-Se reformulez ?intreba el.E timpul pentru micul dejun pentru oameni.

-Aha,bine.

Ma arunca peste umarul lui de piatra,delicat,dar cu o rapiditate care m-a lasat fara suflare.Am protestat in timp ce ma cobora cu usurinta in jos pe scari,dar el ma ignora.Ma aseza pe un scaun. Bucataria era luminoasa,fericita,parand ca imi reflecta dispozitia.

-Ce-avem la micul dejun ?am intrebat vesela.

Asta il deconcerta pentru o clipa.

-Aaa,nu sunt sigur.Ce-ai dori ?

Fruntea lui de marmura se increti.Am ras si am sarit de pe scaun.

-E in regula,ma descurc foarte bine singura.Fii atent cum vanez.

Am gasit un castron si o cutie de cereale.Il simteam cum ma urmareste cu privirea in timp ce turnam laptele si cautam o lingura.Mi-am asezat mancarea pe masa,apoi m-am oprit.

-Pot sa iti ofer si tie ceva ?am intrebat,nevrând sa fiu nepoliticoasa.

Edward isi dadu ochii peste cap.

-Mananca,Bella.

M-am asezat la masa,privindu-l in timp ce luam o inghititura.Ma urmarea,studiindu-mi fiecare miscare.Ma facea sa ma simt constienta de mine insumi.Am inghitit mancarea,ca sa ii vorbesc,sa ii distrag atentia.

-Ce-avem azi in program ?l-am intrebat.

-Hmm...l-am privit compunandu-si raspunsul cu atentie.Ce-ai spune sa imi cunosti familia?

M-am inecat.

-Ti-e frica ?Parea plin de speranta.

-Da,am recunoscut;cum puteam sa neg?O vedea in ochii mei.

-Nu-ti face griji.Zambi.Te protejez eu.

-Nu mi-e frica de ei,i-am explicat.Mi-e teama ca nu...o sa ma placa.Nu vor fi,ei bine,surprinsi ca aduci pe cineva...ca mine...acasa,sa ii cunoasca ?Ei stiu ca eu stiu totul despre ei ?

-O,da,ei stiu deja totul.Au facut pariuri ieri,stii-zambi,dar vocea ii era dura-daca te aduc inapoi acasa sau nu,desi nu-mi pot imagina de ce ar paria

cineva contra lui Alice. Oricum, nu exista secrete in familia mea, din cauza ca eu sitesc ganduri si Alice vede viitorul si asa mai departe.

-Si Jasper care te face sa te simti bine si confortabil ca sa dai totul din tine, nu uita asta.

-Ai fost atenta, zambi el aprobator.

-Mi s-a spus ca mai fac asta din cand in cand, m-am strambat eu, Deci Alice a vazut ca vin ?

Reactia lui a fost stranie.

-Ceva de genul, spuse el retinut, intorcandu-se ca sa nu ii vad ochii. l-am privit curioasa. E buna chestia aia ? ma intreba el, intorcandu-se brusc din nou catre mine si studiindu-mi micul dejun cu o privire in ochi care ma tachina. Sincer, nu pare foarte apetisant.

-Pai, nu e un grizzly iritat..., am murmurat, ignorandu-l cand mi-a aruncat o privire incrunzata.

Inca ma intrebam de ce imi raspunsese in acel fel cand am mentionat-o pe Alice. M-am grabit sa termin cerealele, facand speculatii.

Edward statea in mijlocul bucatariei, din nou ca o statuie a lui Adonis, uitandu-se in gol pe fereastra care dadea in spatele casei. Apoi reveni cu privirea la mine si zambi incredibil de fermecator.

-Si ar trebui sa ma prezinti si tu tatalui tau, cred.

-Deja te cunoaste, i-am reamintit.

-Ca baiatul care iti este iubit, vreau sa zic.

L-am privit cu suspiciune.

-De ce ?

-Nu asa se obisnuieste ? ma intreba inocent.

-Nu stiu, am recunoscut. Istoricul meu in materie de relatii nu-mi dadea foarte multe indicatii cu privire la asta. Nu ca s-ar fi aplicat regulile unei relatii normale in cazul nostru. Nu e necesar sa facem asta, stii. Nu ma astept sa... adica nu trebuie sa ma curtezi.

Zambetul lui era rabdator.

-Nu te curtez.

Ma jucam cu cerealele, aranjandu-le pe marginea castronului, muscandu-mi buzele.

-Ai de gand sa ii spui lui Charlie ca sunt iubitul tau sau nu ? ceru el sa stie.

-Asta esti ?Mi-am suprimat un fior la gandul ca Edward,Charlie si cuvantul iubit sunt impreuna in aceeasi camera.

-E o interpretare cam lejera a cuvantului prieten,trebuie sa recunosc.

-De fapt,aveam impresia ca esti ceva mai mult decat atat,am marturisit eu,uitandu-ma la masa.

-Pai,nu cred ca trebuie sa ii dam toate detaliile sangeroase.Se intinse peste masa si imi ridica barbia cu un deget rece si delicat.Dar va trebui sa primeasca niste explicatii cu privire la motivul pentru care vin atat de des pe aici.Nu vreau ca seful de politie Swan sa obtina un ordin de interdictie impotriva nea.

-Vei fi ?l-am intrebat,nelinistita brusc.Chiar vei fi aici ?

-Atat timp cat vei dori,ma asigura el.

-Intotdeauna te voi dori,l-am avertizat eu.Pentru totdeauna.

Inconjura incet masa si,oprindu-se la cativa pasi de mine,se intinse si imi atinse obrazul cu varfurile degetelor.Expresia fetzei ii era impenetrabila.

-Te intristeaza asta ?l-am intrebat.

Nu raspunse.Se uita fix in ochii mei pret de cateva secunde.

-Ai terminat ?ma intreba el intr-un final.

Am sarit in picioare.

-Da.

-Imbraca-te.Te astept aici.

Imi era greu sa ma decid cu ce sa ma imbrac.Ma indoiam ca exista vreo carte de bune maniere care sa descrie cum sa te imbraci cand iubitul tau vampir te duce acasa la el sa te prezinte familiei lui de vampiri.Era o usurare sa pot gandi acel cuvant.Stiam ca intentionat il evitam in restul timpului.

Pana la urma m-am imbracat in singura mea fusta-lunga,kaki,sport.Mi-am pus bluza bleumarin pe care o complimentase el odata.O scurta privire in oglinda imi confirma ca parul meu avea o zi proasta,asa ca l-am prins intr-o coada la spate.

-Gata.Am coborat scarile.Sunt decenta.

Ma astepta la baza scarilor,mai aproape decat am crezut,si m-am oprit direct in el.Ma sustinu mentinandu-ma la o distanta precauta de el timp de cateva secunde inainte sa ma traga brusc mai aproape.

-N-ai dreptate,din nou,murmura el la urechea mea.Esti incredibil de indecenta-nimeni nu ar trebui sa arate asa de ispititor,nu e corect.

-Ispititoare in ce sens ?l-am intrebat.Ma pot schimba...

Ofta,dand din cap.

-Esti atat de absurda.

Isi apasa delicat buzele reci pe ale mele si am simtit cum se invarte camera cu mine.Aroma respiratiei lui ma impiedica sa mai gandesc.

-Sa iti explic in ce fel esti tentanta pentru mine ?spuse el.era clar o intrebare retorica.Degetele lui imi coborara incet pe spate,respiratia devenindu-i tot mai sacadata.Mainile imi erau moi pe pieptul lui,si m-am simtit din nou cu capul in nori.Isi apleca incet capul si isi atinse buzele reci de ale mele pentru a doua oara,foarte atent,despartindu-le delicat.

Apoi m-am prabusit.

-Bella ?

Vocea ii era alarmata in timp ce ma prinse si ma trase in sus.

-M-ai...facut...sa...lesin,l-am acuzat ametita.

-Ce ma fac eu cu tine?gemu el exasperat.Ieri te-am sarutat si m-ai atacat !Azi imi lesini in brate !

Am ras slab,lasandu-i bratele sa ma sustina in timp ce mi se invarte capul.

-Iata ca nu ma pricep la toate,ofta el.

-Tocmai asta e problema.Eram inca ametita.Te pricepi prea bine.Mult,mult prea bine.

-Te simti rau?ma intreba;ma mai vazuse asa si inainte.

-Nu,nu a fost acelasi fel de lesin.Nu stiu ce s-a intamplat.Am dat din cap in semn de scuza.Cred ca am uitat sa respir.

-Nu te pot lua nicaieri daca te simti asa.

-Ma simt bine,am insistat eu.Familia ta va crede oricum ca sunt nebuna,deci ce mai conteaza ?

Imi evalua fatza pentru un moment.

Sunt foarte indragostit de culoarea aceasta a pielii tale,declara el pe neasteptate.

M-am inrosit de placere si m-am uitat in alta parte.

-Uite ce e,ma straduiesc foarte tare sa nu ma gandesc la ceea ce sunt pe punctul de a face,asa ca vrei sa mergem o data ?l-am intrebat.

-Si tu esti ingrijorata nu pentru ca te indrepti spre o casa plina de vampiri,ci pentru ca ti-e teama ca acei vampiri nu te vor accepta,corect ?

-Exact,am raspuns imediat,ascunzandu-mi surpriza ca folosise atat de nonsalant acel cuvant.

Edward scutura din cap.

-Esti incredibila.

Mi-am dat seama,in timp ce conducea camioneta mea in afara centrului orasului,ca habar nu aveam unde locuieste.Am trecut peste podul de pe raul Calawah,pe soseaua care serpuia spre nord,iar casele care treceau in goana pe langa noi deveneau mai rare si mai mari.Apoi am trecut de toate casele si am intrat in padurea incetosata.Incercam sa ma decid daca sa intreb sau sa fiu radbatoare,cand el intoarse brusc masina pe un drum nepavat.Era nemarcat,abia vizibil printre ferigi.Padurea era deasa,iar in fatza noastra drumul se vedea doar cativa metri,rasucindu-se,ca un sarpe,in jurul copacilor seculari.

Apoi,dupa cativa kilometri,printre copaci se zari ceva si brusc am ajuns pe o pasune.Sau era de fapt peluza unei case?!Totusi umbra padurii nu se domolea,intrucat erau sase cedri uriasi care umbreau un acru intrec de pamant cu crengile lor intinse.Copacii isi pastrau umbra protectoare chiar pana la peretii casei care se ridica intre ei,facand veranda lata ce inconjura parterul sa para demodata.

Nu stiu la ce m-am asteptat,dar sigur nu la asta.Casa arata ca si cum timpul n-ar fi trecut peste ea,perfecta,dar probabil ca avea vreo suta de ani.Era vopsita intr-un alb delicat,ingalbenit,cu doua etaje,dreptunghiulara si foarte bine proportionata.Ferestrele si usile faceau parte din structura originala sau erau restaurate la perfectie.Camioneta mea era singura masina la vedere.Puteam auzi raul in apropiere,ascuns in obscuritatea padurii.

-Uau !

-Iti place ?Zambi.

-Are...un anume farmec.

Isi trecu mainile prin parul meu strans in coada si chicoti.

-Esti gata ?ma intreba deschizand usa.

-Absolut deloc.Hai sa mergem !

Am incercat sa rad,dar rasul parea sa mi se opreasca in gat.Mi-am intins parul,emotionata.

-Arati minunat.

Ma lua de mana cu usurinta,fara sa se gandeasca la asta.

Am mers impreuna pe sub umbra deasa,spre veranda.Stiam ca simte cat sunt de incordata ;degetul lui mare trasa cercuri relaxante in palma mea.

Imi deschise usa.

Interiorul era si mai surprinzator,mai putin previzibil decat exteriorul.Era foarte luminos,foarte deschis si foarte incapator.Initial,probabil fusesera mai multe camere,dar peretii fusesera indepartati pentru a crea un singur spatiu imens.Peretele sudic,care dadea in spatele casei,fusesese inlocuit in intregime cu unul de sticla,iar prin el se vedea peluza ce se intindea dincolo de umbra cedrilor pana la raul larg.O scara masiva domina partea vestica a casei.Peretii,tavanul inalt cu grinzi si podelele de lemn,acoperite cu covoare groase,erau de diverse nuante de alb.

Parintii lui Edward stateau in picioare chiar in stanga usii,pe o portiune ridicata de podea,langa un pian spectaculos de mare,asteptand sa ne intampine.

Il mai vazusem pe doctorul Cullen si inainte,desigur,totusi nu m-am putut abtine sa nu fiu uimia de tineretea lui,de perfectiunea lui scandaloasa.Langa el era Esme,am presupus eu,singura din familie pe care nu o vazusem niciodata.Avea aceleasi trasaturi palide,frumoase ca si ceilalti.Ceva in legatura cu fatza ei in forma de inima si cu valurile de par moale de culoarea caramelului imi aminti de inocenta epocii filmului mut.Era scunda,subtire,dar totusi mai putin slaba,mai rotunjita decat ceilalti.Amandoi erau imbracati lejer,in culori deschise care se asortau cu interiorul casei.Zambira prietenos,dar nu facura nici o miscare sa se apropie de noi.Incercand sa nu ma sperie,am banuit eu.

-Carlisle,Esme,vocea lui Edward intrerupse tacerea scurta,aceasta este Bella.

-Bine-ai venit,Bella !

Pasul lui Carlisle era masurat,precaut,in timp ce se apropia de mine.Isi ridica mana ostentativ,iar eu am pasit in fatza sa dau mana cu el.

-Ma bucur sa va vad din nou,domnule doctor Cullen.

-Te rog,spune-mi Carlisle.

-Carlisle.

I-am zambit,srprinsa de increderea neasteptata care ma cuprinse.L-am

simtit pe Edward relaxandu-se langa mine.

Esme zambi si veni si ea spre mine,intinzandu-mi mana.Stransoarea ei rece,ca de piatra,era exact cum ma asteptam.

-Ma bucur foarte mult sa te cunosc,spuse ea sincer.

-Multumesc.Si eu ma bucur sa te cunosc.

Si chiar ma bucuram.Era ca si cum as fi intalnit un personaj de basm-Alba ca Zapada in persoana.

-Unde sunt Alice si Jasper ?intreba Edward,dar nimeni nu raspunse,pentru ca tocmai aparusera in partea de sus a scarii largi.

-Hei,Edward,striga Alice entuziasmata.

Alerga in jos pe scari,o silueta cu par negru si piele alba,oprindu-se brusc si gratios in fatza mea. Carlisle si Esme ii aruncara priviri de avertizare,dar mie imi placea.Era natural-pentru ea,cel putin.

-Buna,Bella! spuse Alice si se apleca in fatza si ma saruta pe obraz.Daca Esme si Carlisle pareau precauti inainte,acum erau sperciati.Si in ochii mei se vedea socul,dar eram foarte incantata ca parea sa ma placa atat de mult.M-am sperciat sa il simt pe Edward incordandu-se langa mine.M-am uitat la el,dar fatza lui era de necitit.

-Chiar mirosi bine,n-am remarcat asta niciodata,comenta ea,facandu-ma sa ma simt jenata.

Nimeni nu parea sa stie ce sa spuna,apoi aparu Jasper –inalt si puternic.Un sentiment de pace se raspandi prin mine si m-am simtit brusc confortabil in ciuda locului in care ma aflam.Edward il privi pe Jasper,ridicand o spranceana,si mi-am amintit ce putea Jasper sa faca.

-Buna,Bella,spuse Jasper.

Patra distanta si nu se oferi sa imi stranga mana.Dar era imposibil sa ma simt ciudat in preajma lui.

-Buna,Jasper.I-am zambit timid,apoi le-am zambit si celorlalti.

-Ma bucur sa va cunosc pe toti.Aveti o casa foarte frumoasa,am adaugat conventional.

-Multumesc,spuse Esme.Ne bucuram foarte mult ca ai venit.

Vorbea din suflet si mi-am dat seama ca ea credea ca sunt curajoasa.

Mi-am mai dat seama si de faptul ca Rosalie si Emmett nu erau prin preajma si mi-am amintit de negarea prea inocenta a lui Edward cand l-am intrebat daca ceilalti nu ma placeau.

Expresia lui Carlisle ma distrase din meditatie ;se uita cu subinteles la Edward cu o expresie intensa. Din coltul ochiului,l-am vazut pe Edward dand o data din cap.

M-am uitat in alta parte,incercand sa fiu politicoasa.Ochii imi ratacira din nou spre instrumentul superb de pe platforma de langa usa.Mi-am amintit brusc fantezia mea din copilarie,ca,daca as castiga vreodata la loterie,i-as cumpara mamei un pian urias.Nu era foarte talentata-canta doar pentru ea la pianina cumparata la mana a doua-,dar imi placea s-o privesc cantand.Era fericita,absorbita-imi pareea o fiinta cu totul noua,misterioasa,cineva care nu era „mamica” de zi cu zi pe care o stiam.M-a dat la cursuri de pian,dar,ca majoritatea copiilor,am bocit pana a lasat-o balta.

Esme imi observa preocuparea.

-Canti?intreba ea,inclinand capul spre pian.

Am dat din cap.

-Deloc.Dar e frumos.E al tau?

-Nu,rase ea.Edward nu ti-a spus ca e meloman?

-Nu.M-am uitat urat la expresia lui brusc inocenta.Banuiesc ca ar fi trebuit sa stiu.

Esme ridica o spranceana delicata in semn de confuzie.

-Edward poate sa faca orice,nu ?am explicat eu.

Jasper chicoti,iar Esme ii arunca lui Edward o privire dojenitoare.

-Sper ca nu te-ai dat in spectacol-e nepoliticos,il certa ea.

-Doar un pic,rase el nestingherit.

Fatza ei se imblanzi auzindu-l si amandoi schimbarea o privire scurta pe care nu am inteles-o,desi fatza lui Esme pareea aproape increzuta.

-De fapt a fost chiar prea modest,am corectat eu.

-Pai,canta pentru ea,il incuraja Esme.

-Tocmai ai spus ca e nepoliticos sa te dai in spectacol,obiecta el.

-Exista exceptii la fiecare regula,replica ea.

-Mi-ar placea sa te aud cantand,m-am oferit eu.

-S-a aranjat atunci.

Esme il impinse spre pian.Edward ma trase dupa el,asezandu-ma pe bancheta langa el.

Imi arunca o privire lunga,exasperata,inainte sa se intoarca spre

clape. Apoi degetele lui alunecara iute peste clapele de fildes, iar camera se umplu de o muzica atat de complexa si de frumoasa incat era imposibil sa crezi ca la pian se aflau numai doua maini. Am simtit cum raman cu gura cascata de uimire si am auzit chicoteli discrete in spatele meu, la reactia mea.

Edward se uita la mine relaxat, iar muzica inca se mai auzea in jurul nostru, fara intrerupere, si imi facu cu ochiul.

-Iti place ?

-Tu ai compus asta ? am rostit, intelegand.

El incuviinta din cap.

-E preferata lui Esme.

Am inchis ochii, scuturand capul.

-Ma simt extrem de insignifianta.

Muzica incetini, transformandu-se in ceva mai delicat si, spre surpriza mea, am detectat melodia cantecului de leagan tesandu-se din bogatia notelor.

-Pe acesta tu l-ai inspirat, spuse el bland.

Muzica deveni nemaipomenit de dulce. N-am putut sa spun nimic.

-Si ei te plac, sa stii, spuse el, facand conversatie. Mai ales Esme.

Am privit in spatele meu, dar camera imensa era acum goala.

-Unde au disparut?

-Ne-au oferit in mod foarte subtil putina intimitate, banuiesc.

Am oftat.

-Ei da, ma plac. Dar Rosalie si Emmett... Am lasat-o in aer nestiind cum sa imi exprim indoielile.

Edward se incrunta.

-Nu-ti face griji cu privire la Rosalie, spuse el, cu ochii larg deschisi si persuasivi. Se da ea pe brazda.

Am strans din buze, sceptica.

-Emmett?

-Pai, ce-i drept el crede ca sunt nebun, dar nu are nici o problema cu tine. Incearca sa o convinga pe Rosalie.

-Ce o supara pe ea?

Nu eram sigura ca voiam sa stiu adevarul. Edward ofta profund.

-Rosalie se lupta cel mai mult cu... ceea ce suntem. Este greu pentru ea

ca cineva din afara sa stie adevarul.Si e putin geloasa.

-Rosalie e geloasa pe mine ?!-am intrebat neincrezatoare.

Am incercat sa imi imaginez un univers in care o femeie atat de rapitoare ca Rosalie ar putea avea vreun motiv sa fie geloasa pe o fata ca mine.

-Esti om.Ridica din umeri.Isi doreste sa fie si ea la fel.

-Aha,am murmurat,inca socata.Totusi chiar si Jasper...

-Asta e vina mea de fapt,spuse el.Ti-am spus ca el e cel care incearca de putin timp stilul nostru de viata.L-am avertizat sa pastreze distanta.

M-am gandit la motivul pentru care facuse asta si m-am infiorat.

-Esme si Carlisle... ?am continuat repede,ca sa nu observe.

-Sunt fericiti sa ma vada fericit.De fapt,lui Esme nu i-ar pasa daca ai avea trei ochi si labe de gasca. In tot acest timp a fost ingrijorata pentru mine,temandu-se ca imi lipseste ceva din structura mea esentiala,ca am fost prea tanar cand m-a schimbat Carlisle...E innebunita de fericire.De fiecare data cand te atinge,aproape se ineaca de satisfactie.

-Alice pare foarte...entuziasmata.

-Alice are propriul mod de a privi lucrurile,spuse el printre dinti.

-Si nu ai de gand sa imi explici asta,nu ?

Se lasa un moment de tacere.Isi dadu seama ca stiam ca imi ascunde ceva.Am realizat ca nu avea de gand sa imi impartaseasca nimic.Nu acum.

-Deci,ce iti spunea Carlisle mai devreme ?

Sprancenele i se apropiara una de alta.

-Ai observat asta,nu ?

Am dat din umeri.

-Desigur.

Se uita ganditor la mine timp de cateva secunde inainte sa raspunda.

-Voia sa imi dea niste vesti-nu stia daca e ceva ce as vrea sa iti spun si tie.

-O sa imi spui ?

-Trebuie,pentru ca voi fi putin... superprotector cu tine in urmatoarele zile-sau saptamani-si n-as vrea sa crezi ca sunt in mod normal un tiran.

-Ce e in neregula ?

-Nimic nu e in neregula deocamdata.Doar ca Alice vede niste vizitatori sosind in curand.Ei stiu ca suntem aici si sunt curiosi.

-Vizitatori?

-Da...bine,nuu sunt ca noi,desigur-la obiceiurile de vanatoare ma refer.Probabil nu vor intra deloc in oras,dar cu siguranta nu am de gand sa te scap din ochi pana pleaca.

Am tremurat.

-In sfarsit,o reactie normala! Murmura el.Incepeam sa cred ca nu ai deloc spirit de autoconservare.

N-am replicat nimic de data asta,intorcand capul si ratacind cu privirea din nou prin camera spatioasa. El imi urmari privirea.

-Nu e ceea ce te-ai asteptat,nu ?intreba el,cu vocea plina de sine.

-Nu,am recunoscut.

-Nu sunt sicrie,nici cranii stivuite pe la colturi ;nici nu cred ca avem panze de paianjen...Ce dezamagire trebuie sa fie pentru tine,continua el cu viclenie.

I-am ignorat tachinarile.

-E atat de deschis...de spatios.

Imi raspunse cu seriozitate.

-E singurul loc in care nu trebuie sa ne ascundem.

Cantecul pe care il canta la pian,cantecul meu,aluneca spre final,notele de incheiere trecand intr-o cheie mai melancolica.Ultima nota ramase in aer,chinuitoare in linistea asternuta.

-Multumesc,am murmurat eu.

Mi-am dat seama ca aveam lacrimi in ochi.Le-am sters,jenata.

Edward imi atinse coltul ochiului,prinzand o lacrima pe care o ratasem.Isi ridica degetul,examinand picatura umeda cu atentie.Apoi,atat de repede incat nu am fost sigura ca a facut-o,isi duse degetul la gura sa o guste.

M-am uitat la el,intrebatoare,si el ma privi un moment lung apoi zambi,intr-un final.

-Vrei sa vezi restul casei ?

-Nici un sicriu ?am verificat eu,fara ca sarcasmul din voce sa imi ascunda usoara,dar sincera nerabdare pe care o simteam.

Rase,apoi ma lua de mana si ma conduse de la pian.

-Nici un sicriu,promise el.

Am urcat pe scara masiva,tinandu-ma de balustrada neteda ca

satinul. Coridorul lung de la capatul scarilor avea lambriuri dintr-un lemn de culoarea mierii, același ca la podele.

-Camera lui Rosalie și a lui Emmett...biroul lui Carlisle...camera lui Alice, îmi arată el în timp ce treceam pe lângă uși.

Ar fi continuat, dar m-am oprit brusc la capatul coridorului, holbandu-mă neîncrezătoare la ornamentul atârnat pe peretele de deasupra capului meu. Edward se amuza de expresia mea socată.

-Poti să razi, spuse el. E ironic cumva.

N-am ras. Mana mi s-a ridicat automat, cu un deget întins, de parcă aș fi vrut să ating crucea mare de lemn, patina ei întunecată contrastând cu nuanța deschisă a peretelui. N-am atins-o totuși, deși eram curioasă dacă lemnul îmbătrânit era la fel de matasos pe cât părea.

-Trebuie să fie foarte veche, am ghicit eu.

Dadu din umeri.

-De la începutul anilor 1630, mai mult sau mai puțin.

M-am întors de la crucea de pe perete ca să mă uit la el.

-De ce o țineți aici ? l-am întrebat.

-Din nostalgie. A aparținut tatălui lui Carlisle.

-Colecționa antichități, am sugerat plină de încredere.

-Nu. A sculptat-o chiar el. Era agățată deasupra amvonului din vicariatul în care predica.

Nu eram sigură dacă fatza mea trăda socul, dar m-am întors totuși să privesc crucea simplă și veche. Am făcut repede un calcul mental ; crucea avea peste trei sute șaptezeci de ani. Linistea se prelungea în timp ce eu mă luptam să asimilez conceptul atator ani.

-Te simți bine ? Părea îngrijorat.

-Ce vârstă are Carlisle ? l-am întrebat repede, ignorându-i întrebarea, uitându-mă în continuare în sus.

-Tocmai și-a sărbătorit aniversarea cu numărul 362, spuse Edward.

L-am privit din nou, cu un milion de întrebări în ochi.

Ma privi cu atenție în timp ce povestii.

-Carlisle s-a născut la Londra, prin anul 1640, crede el. Timpul nu era la fel de bine marcat atunci, cel puțin pentru oamenii de rând. A fost chiar înainte de conducerea lui Cromwell, totuși.

Mi-am menținut expresia fetzei, conștientă că mă examina în timp ce

ascultam.Era mai usor daca nu incercam sa cred.

-Era singurul fiu al unui pastor anglican.Mama lui a murit la nastere.Tatal lui era un om intolerant.Cand protestantii au venit la putere,era entuziast cu privire la persecutarea romano-catolicilor si a celor de alte religii.Mai credea foarte puternic si in realitatea raului.Conducea vanatori de vrajitoare,varcolaci...si vampiri.

Am incremenit auzind cuvantul.Sunt sigura ca a observat,dar continua fara sa spuna nimic.

-Ardeau o multime de oameni nevinovati-creaturile reale pe care el le cauta nu erau atat de usor de prins.Cand pastorul a imbatranit,l-a pus pe fiul lui ascultator sa se ocupe de raiduri.La inceput,Carlisle a fost o dezamagire ;nu acuza prea iute si nici nu vedea demoni acolo unde nu existau.Dar era perseverent si mult mai destept decat tatal lui.Chiar a descoperit o haita de vampiri adevarati care traiau ascunsi in canalizarea orasului,iesind doar noaptea sa vaneze.In zilele acelea,cand monstrii nu erau doar mituri si legende,acesta era modul in care traiau majoritatea.Oamenii si-au adunat furcile si tortele,desigur-rasul lui scurt era mai sumbru acum-,ai au asteptat acolo unde Carlisle vazuse monstrii iesind pe strada.Intr-un final a iesit unul.

Vocea lui abia se auzea ;m-am chinuit sa inteleg cuvintele.

-Probabil ca era batran si slabit de foame.Carlisle l-a auzit strigand la ceilalti in latina cand a simtit mirosul gloatei.A alergat pe strazi,iar Carlisle-avea 23 de ani si era foarte rapid-a pornit fugind,dar Carlisle crede ca era prea infometat,asa ca s-a intors si a atacat.L-a ranit pe Carlisle mai intai,dar ceilalti erau prea aproape,asa s-a intors sa se apere.A omorat doi oameni si a fugit cu un al treilea,lasandu-l pe Carlisle sangerand in strada.

Se opri.Simteam ca erau lucruri pe care mi le ascundea,ca nu-mi spunea totul.

-Carlisle stia ce va face tatal lui.Avea sa arda corpurile-tot ce era infectat de monstru urma sa fie distrus.Carlisle a actionat din instinct ca sa isi salveze viata.S-a tarat departe de alee in timp ce multimea urmarea dusmanul si victima acestuia.S-a ascuns intr-o pivnita,ingropandu-se in cartofi putreziti timp de trei zile.E un miracol ca a reusit sa nu scoata nici un sunet,sa nu se lase descoperit.Apoi si-a dat seama ce a devenit.

Nu sunt sigura ce dezvaluia fatza mea,dar se intrerupse brusc.

-Cum te simti ? ma intreba

-Sunt bine, l-am asigurat. Si, desi mi-am muscat buza de ezitare, probabil ca a vazut curiozitatea arzandu-mi in ochi.

Zambi.

-Imi imaginez ca mai ai cateva intrebari pentru mine.

-Cateva.

Zambetul i se largi pete dintii stralucitori. Se intoarse de-a lungul coridorului,tragandu-ma dupa el de mana.

-Atunci vino, ma incuraja el. O sa-ti arat.

16. Carlisle

Ma conduse inapoi la camera pe care el o indicase ca fiind biroul lui Carlisle.Se opri o clipa in fatza usii.

-Intrati,ne invita vocea lui Carlisle.

Edward deschise usa unei camere cu tavan inalt si cu ferestre mari,indreptate spre vestic.Si nici peretii aveau lambriuri,dar erau de un lemn mai inchis la culoare-acolo unde erau vizibili.Peretii erau acoperiti aproape in intregime cu siruri de rafturi de carti mult mai inalte decat mina,care gaduiau mai multe carti decat vazusem eu vreodata in afara unei biblioteci.

Carlisle era asezat in spatele unui birou imens de mahon,intr-un scaun de piele.Tocmai punea un semn de carte intre paginile volumului gros pe care-l tinea in mana.Camera arata asa cum mi-am imaginat intotdeauna biroul unui decan de facultate-numai ca el era prea tanar ca sa i se potriveasca rolul.

-Pot sa va ajut cu ceva ?ne intreba el amabil,ridicandu-se din scaun.

-Voiam sa ii arat Bellei cate ceva din istoria noastra,spuse Edward.Bine,istoria ta de fapt.

-Nu am vrut sa deranjam,m-am scuzat eu.

-Nu e nici un deranj.De unde ai de gand sa incepi ?

-De la Caritas,raspuse Edward punand usor o mana pe umarul meu si intorcandu-ma sa ma uit la usa camerei in care tocmai intrasem.

De cate ori ma atingea,chiar si in cele mai neinsemnate feluri,inima mea avea o reactie zgomotoasa.Era si mai jenant cu Carlisle de fatza.

Peretele la care ne uitam acum era diferit de ceilalti.In loc de rafturi cu carti,era acoperit cu fotografii inramate de toate marimile,unele in culori tare,iar altele alb-negru.Am cautat o logica,vreo tema comuna a colectiei,dar nu am gasit nimic la o examinare grabita.

Edward m-a tras pe partea stanga,oprindu-ma in fatza unei picturi mici si patrate in ulei cu rama neteda de lemn.Aceasta nu iese in evidenta printre cele mai mari si mai stralucitoare ;pictata in diferite tonuri de sepia,infatisa un oras in miniatura plin de acoperisuri foarte abrupte,cu

clopotei subtiri in varful unor turnuri razlete.Un rau lat umplea primul plan, traversat de un pod acoperit cu cladiri ce pareau catedrale in miniatura.

-Londra in anii 1650,spuse Edward.

-Londra tineretii mele,adauga Carlisle de la cativa metri din spatele nostru.

Am tresarit ;nu-l auzisem apropiindu-se.Edward ma stranse tare de mana.

-Vrei sa spui tu povestea ?il intreaba Edward.

M-am rasucit sa prind reactia lui Carlisle.El imi intalni privirea si zambi.

-As vrea,raspuse el.Dar sunt putin in intarziere.Au sunat de la spital de dimineata-doctorul Snow este bolnav si si-a luat o zi libera.Si,in plus,stii povestea la fel de bine ca si mine,adauga el,zambind spre Edward de data aceasta.

Era o combinatie greu de asociat-grijile de zi cu zi ale doctorului orasului,prins in mijlocul unei discutii despre tineretea lui din Londra secolului XVII-lea.Mai era de asemenea tulburator de stiut ca vorbea cu glas tare numai de dragul meu.Dupa ce imi zambi calduros,Carlisle parasi incaperea.M-am uitat mult la fotografia mica ce infatisa orasul natal al lui Carlisle.

-Apoi ce s-a intamplat ?am intrebat intr-un final,ridicand privirea spre Edward,care se uita la mine.Cand si-a dat seama ce i se intamplase ?

Privi din nou spre fotografii,iar eu m-am uitat sa vad care dintre ele ii captase atentia.Era un peisaj mai mare in culori palida de toamna-o pajiste goala,umbrita,intr-o padure,cu un varf de stanca in departare.

-Cand si-a dat seama ce a devenit,spuse Edward incet,s-a razvratit.A incercat sa se autodistruga.Dar asta nu-i ceva ce se face asa usor.

-Cum ?Nu am intentionat sa intreb cu voce tare,dar cuvantul mi-a iesit pur si simplu din cauza socului.

-Sarea de la mari inaltimi,imi spuse Edward cu vocea impasibila.A incercat sa se ineece in ocean...dar era tanar in noua lui viata si,deci,foarte puternic.Este uimitor cum rezista...sa nu se hraneasca...fiind inca atat de tanar.Instinctul este mai puternic atunci,depaseste totul.Dar ii era atat de scarba de sine insusi incat a avut puterea sa incerce sa se sinucida prin

infometare.

-Se poate asa ceva ?Vocea imi era slaba.

-Nu,sunt foarte putine metode prin care putem muri.

Am deschis gura sa intreb,dar el vorbi inainte sa apuc.

-Asa ca a devenit foarte infometat si intr-un final slabit.S-a tinut cat de departe a putut de oameni,realizand ca si vointa sa isi pierdea din intensitate.Luni de zile a ratacit noaptea,cautand cele mai singuratice locuri,fiind in continuare dezgustat de sine.Intr-o noapte,o turma de caprioare a trecut pe langa ascunzatoarea sa.Era atat de slabatic de sete incat a atacat fara sa stea pe ganduri.Puterea i-a revenit si si-a dat seama ca exista o alternativa la a deveni monstrul ticalos de care se temea.Nu mancuse el vanat in viata anterioara ?In urmatoarele luni a luat fiinta noua lui filosofie.Putea exista fara a fi demon.S-a regasit pe sine insusi.A inceput sa profite mai bine de timpul sau.Intotdeauna fusese inteligent si dornic sa invete.Acum avea timp nelimitat in fatza lui.Noaptea studia,ziua se ascundea.A inotat pana in Franta si...

-A inotat pana in Franta ?

-Oamenii trec Canalul inot tot timpul,Bella,imi aminti el rabdator.

-Presupun ca asa este.Doar ca suna amuzant in context.Continua.

-E usor pentru noi sa inotam...

-Totul e usor pentru voi,am completat eu.

El astepta,cu o expresie amuzata pe fatza.

-Nu te mai intrerup,promit.

El chicoti sumbru si isi termina propozitia.

-Pentru ca,practic,noi nu avem nevoie sa respiram.

-Voi...

-Nu,nu,ai rpomis.El rase punandu-si usor degetul rece pe buzele mele.Vreisa auzi povestea sau nu ?

-Nu poti sa-mi spui niste lucruri de genul acesta si apoi sa te astepti sa nu zic nimic,am mormait eu sub degetul lui.

Isi ridica mana,punand-o pe umarul meu.Viteza inimii mele reactiona la atingere,dar eu am insistat.

-Nu trebuie sa respirati ?am intrebat eu.

-Nu,nu este nevoie.E doar un obicei.

Ridica din umeri.

-Cat timp puteti rezista fara sa...respirati ?

-Oricat,presupun;nu stiu.Devine un pic cam incomod...sa nu ai simtul mirosului.

-Un pic cam incomod,am inganat eu.

Nu am dat importanta mimicii mele,dar ceva pe chipul meu il facu sa devina sobru.Lasa mana sa-i cada intr-o parte si statu nemiscat,cu ochii atintiti la fatza mea.Tacerea se accentua.Trasaturile ii erau impietrite.

-S-a intamplat ceva ?am soptit,atingandu-i fatza inghetata.

Fatza ii se imblanzi sub atingerea mea si apoi ofta.

-Tot astept sa se intample.

-Ce sa se intample ?

-Stiu ca la un moment dat ceea ce iti spun sau ceea ce vezi va fi prea mult.Si apoi vei fugi de mine tipand.Zambi discret,dar ochii ii erau seriosi.Nu o sa te opresc.Vreau sa se intample asta pentru ca vreau sa fii in siguranta.Si totusi vreau sa fiu cu tine.Cele doua dorinte sunt imposibil de impacat...

Se dadu mai in spate,uitandu-se la fatza mea si asteptand.

-Nu fug nicaieri,am promis eu.

-Asta ramane de vazut,spuse el zambind din nou.

M-am incrunat la el.

-Hai,continua...Carlisle inota spre Franta.

Se opri,intrand iar in atmosfera povestii.Involuntar,ochii i se oprira pe un alt tablou...cel mai colorat dintre toate,cel mai frumos inramat si cel mai mare ;era de doua ori mai lat decat usa langa care atarna.Panza abunda in figuri luminoase in rochii bufante,misunand in jurul unor coloane inalte si pe balcoane de marmura.Nu puteam sa-mi dau seama daca reprezenta mitologia greaca sau daca personajele care pluteau in nori trebuiau sa fie biblice.

-Carlisle a inotat spre Franta si apoi a continuat sa calatoreasca prin Europa, la universitatile de acolo. Noaptea studia muzica, stiinta, medicina... pana si-a gasit adevarata chemare, penitenta lui, adica salvarea vietilor umane. Expresia fetzei ii deveni plina de respect ; lui Carlisle i-au trebuit doua secole de efort chinuitor ca sa-si perfectioneze autocontrolul. Acum este imun la mirosul de sange uman si poate sa practice munca pe care o iubeste fara agonie.Simte o pace imensa acolo,la spital...

Edward se uita in gol pentru un moment lung.Brusc parul sa isi aminteasca scopul sau.Batu cu degetul pe tabloul imens din fatza noastra.

-Studia in Italia cand i-a descoperit pe ceilalti acolo.Erau mult mai civilizati si mai educati decat scursurile din canalele londoneze.

Atinse un grup de patru persoane grave,pictate pe cel mai inalt balcon,uitandu-se cu calm in jos la nenorocirea de sub ei.Am examinat grupul cu grija si mi-am dat seama,razand de surprindere,ca il recunosteam pe omul cu parul auriu.

-Solimena(Francesco Solimena-pictor italian din epoca baroca)a fost inspirat in mare parte de prietenii lui Carlisle.Ii picta deseori ca pe niste zei,chicoti Edward.Aro,Marcus,Caius,spuse el,aratand spre ceilalti trei,doi bruneti si unul cu parul alb ca de zapada.Protectorii nocturni ai artei.

-Ce s-a intamplat cu ei ?m-am intrebateu cu glas tare,oprindu-ma cu degetul intreptat spre ei la un centimetru de panza.

-Sunt inca acolo.Ridica din umeri.Asa cum au fost de cine stie cate milenii.Carlisle a stat cu ei o perioasa scurta de timp,cateva zeci de ani.Le admira foarte mult civilizatia,rafinamentul,dar nsistau sa ii schimbe aversiunea fatza de,,sursa lui naturala de hrana'',cum o numeau ei.Incercau sa-l convinga pe el,el pe ei,fara nici un rezultat.In acel moment Carlisle a decis sa incerce Lumea Noua.A visat sa gaseasca altii la fel ca el.Intelegi tu,era foarte singur.Mult timp nu a gasit pe nimeni.Dar,din moment ce monstrii devenisera doar personaje de basm,el a descoperit ca putea interactiona cu oamenii nebanuitori,ca si cum ar fi de-al lor.A inceput sa practice medicina.Dar compania dupa care tanjea il ocolea ;nu putea sa riste sa se apropie prea tare de cineva.Cand a lovit epidemia de gripa,lucra in tura de noapte la un spital din Chicago.De cativa ani se tot gandea la un lucru pe care aproape ca l-ar fi pus in practica...De vreme ce nu gasea un partener,avea sa creeze unul.Nu era absolut sigur cum avusese loc transformarea lui,asa ca ezita sa ia o decizie.Si,in plus nu suferea ideea sa rapeasca viata cuiva asa cum i se intamplase lui.Cu acel gand in minte m-a gasit pe mine.Pentru mine nu mai era nici o speranta ;fusesem abandonat intr-un salon cu muribunzi.El ii ingrijise pe parintii mei si stia ca ramasesem singur.S-a hotarat sa incerce...

Vocea lui,aproape o soapta acum,se stinsese.Se uita in gol prin ferestrele orientate spre vest.Eram curioasa sa stiu ce imagini ii treceau

acum prin minte,amintirile lui Carlisle sau ale lui.Am asteptat in liniste.Cand s-a intors din nou spre mine,un zambet angelic suav ii lumina fatza.

-Si asa am ajuns de unde am plecat,concluziona el.

-Si de atunci ai stat mereu alaturi de Carlisle ?am intrebat eu.

-Aproape mereu.Ma lua usor de talie si ma trase dupa el in timp ce iesi pe usa.M-am uitat inapoi la peretele cu tablouri,intrebandu-ma daca avea ocazia sa auda si restul povestilor.

Edward nu mai spuse nimic in timp ce mergeam pe hol asa ca am intrebat :

-Aproape?

El ofta,ezitand sa raspunda.

-Pai,am avut o criza de rebeliune tipic adolescentina...cam la zece ani de cand am fost...nascut... creat,cu vrei sa-i spui.Nu eram de acord cu viata lui de abstinenta si-l uram pentru ca imi infrana apetitul.Asa ca am plecat de capul meu o perioada.

-Serios ?

Eram mai degraba intrigata decat sperziata,asa cum probabil ar fi trebuit sa fiu.

El isi dadu seama.Am inteles vag ca ne indreptam spre urmatorul sir de scari,dar nu dadeam mare importanta imprejurimilor.

-Nu iti este scarba ?

-Nu.

-De ce nu ?

-Pentru ca... suna rezonabil.

El rase cu putere,mai tare decat il auzisem vreodata.Ne aflam in capul scarilor acum,intr-un alt coridor cu lambriuri.

-Din momentul noii mele neasteri,murmura el,am avut avantajul de a cunoaste tot ce gandeau cei din jurul meu,fie ele creaturi umane sau neumane.De aceea,mi-a luat zece ani sa-l infrunt pe Carlisle...i-am citit sinceritatea absoluta,am inteles exact de ce traia asa cum traia.Mi-au trebuit numai cativa ani sa ma intorc la Carlisle si sa reincep sa traiesc dupa viziunea sa.Am crezut ca voi fi scutit de... deprimarea...ce insoteste o constiinta.Pentru ca stiam gandurile prazii mele,puteam sa-i evit pe cei buni si sa-i urmaresc doar pe cei rai.Daca ma luam dupa un criminal pe o alee

intunecata unde hartuia o tanara...daca o salvam,cu siguranta nu eram asa de ingrozit.

Am tremurat,imaginandu-mi mult prea clar ceea ce tocmai povestise el...aleea noaptea,fata infricosata,omul intunecat din spatele ei.Si Edward in timp ce vana,minunat si glorios ca un tanar zeu,de neoprit.Oare fata era recunoscatoare sau mai infricosata ca niciodata ?

-Dar,odata cu trecerea timpului,incepusem sa vad monstrul in ochii mei.Nu puteam sa scap de datoria atator vietii umane rapite,indiferent cum o justificam.Asa ca m-am intors la Carlisle si la Esme.M-au primit inapoi ca pe fiul ratacitor.Era mai mult decat meritam.

Ajunsesem la ultima usa din hol.

-Camera mea,ma informa el deschizand-o si tragandu-ma inaintea.

Camera lui era indreptata spre sud si avea o fereastră mare cat un perete la fel ca aceea din camera imensa din sticla.Fereastră dadea spre raul Sol Duc,care serpuia prin padurea deasa pana la sirul de munti Olympic.Muntii erau mult mai aproape decat as fi crezut.

Peretele dinspre vest era complet acoperit de rafturi pline cu de CD-uri.Camera lui era mai bine aprovizionata decat un magazin de muzica.In colt se afla un sistem sofisticat de sunet,din acela pe care ma temeam sa-l ating pentru ca eram sigura ca o sa-l stric.Nu era nici un pat,ci doar o canapea mare si ademenitoare din piele neagra.Podeaua era acoperita de un covor auriu gros,iar pe perete era un tapet din panza,de o nuanta usor intunecata.

-Pentru o acustica mai buna ?am ghicit eu.

El chicoti si ma aproba.

Lua o telecomanda si porni sistemul.Era liniste,dar melodia dulce de jazz facea sa para ca formatia se afla cu noi in camera.Am mers sa ma uit la colectia lui coplesitoare de CD-uri.

-Cum le ai organizate ?am intrebat eu,neresusind sa gasesc vreo logica pentru titluri.

El nu era atent.

-Hmm,dupa an si apoi dupa preferinta personala din acea perioada de timp,spuse el absent.

M-am intors,iar el ma privea cu o expresie ciudata in ochi.

-Ce ?

-Ma pregatisem sa ma simt...usurat.Pentru ca ti-am spus totul,ca nu mai am secrete fatza de tine.Dar nu ma asteptam sa ma simt mai mult decat atat.Imi place.Ma face sa ma simt...fericit.

Ridica din umeri,zambind timid.

-Ma bucur,am spus eu,raspundandu-i la zambet.

Ma temeam ca ar putea sa-i para rau ca mi-a povestit.Era bine de stiut ca nu era cazul.

Dar apoi,in timp ce ochii lui imi studiau expresia,zambetul ii disparu,iar fruntea i se increti.

-Inca te mai astepti sa fug si sa tip,nu ?am ghicit eu.

Un zambet palid i se ivi pe buze si dadu din cap.

-N-as vrea sa te dezamagesc,dar sa stii ca nu esti asa de infricosator cum te crezi.Ba chiar nu te gasesc infricosator deloc,am mintit eu cu degajare.

El se opri,ridicandu-si sprancenele de evidenta neincredere.Apoi afisa un zambet larg,smecher.

-Chiar nu ar fi trebuit sa spui asta,chicoti el.

Scoase un marait,un sunet jos din gat;buzele ii descoperira dintii perfecti.Corpul i se misca brusc,pe jumătate ghemuit,tensionat ca a unui leu asupra prazii sale.

Am dat putin inapoi,privindu-l.

-Nu ai indrazni.

Nu l-am vazut cand a sarit la mine...s-a intamplat mult prea repede.Pur si simplu m-am simtit brusc in aer,dupa care ne-am prabusit pe canapea,izbind-o de perete.In acelasi timp,bratele lei de fier formasera o cusca de protectie in jurul meu...eram chiar inghesuita.Dar inca mai gafaiam in timp ce incercam sa ma indrept.

El nu ma lasa.Ma ghemui ca o minge pe pieptul lui,tinandu-ma mai strans decat as fi fost in lanturi de fier.M-am uitat la el sperziata,dar paru sa aiba totul sub control,iar maxilarul i se relaxa in timp ce zambea cu ochii luminosi numai de amuzament.

-Ce spuneai ?marai el jucaus.

-Ca esti un monstru foarte,foarte infricosator,am spus eu,sarcasmul fiindu-mi diminuat putin de rasuflarea mea intretaiata.

-Mult mai bina asa,aproba el.

-Aaa,m-am chinuit eu.Pot sa ma ridic acum ?

El rase pur si simplu.

-Puteam sa intram ?se auzi o voce suava de pe hol.

M-am zbatut sa ma eliberez,dar Edward ma reaseza mai bine,asa ca eram intr-o pozitie oarecum decenta in poala lui.Am vazut-o pe Alice si apoi pe Jasper in spatele ei in prag.Imi ardeau obrazii de rusine,dar Edward parea sa se simta foarte confortabil.

-Intrati.

Edward inca mai chicotea discret.

Alice parea sa nu gaseasca nimic neobisnuit in imbratisarea noastra ;intra...aproape ca dansa,atat de gratioase ii erau miscarile...spre mijlocul camerei,unde se aseza turceste pe podea.In schimb Jasper se opri la usa,parand usor socat.Se uita la Edward,iar eu ma intrebam daca nu cumva ne lua pulsul cu sensibilitatea lui neobisnuita.

-Parea ca o mananci pe Bella la pranz si am venit sa vad daca esti dispus sa impartii,anunta Alice.

Am inlemnit pentru o clipa,pana am realizat ca Edward radea...nu eram sigura daca de comentariul ei sau de reactia mea.

-Imi pare rau,nu cred ca am nimic in plus,raspunse el cu bratele stranse in jurul meu.

-De fapt,spuse Jasper,zambind fara sa vrea in timp ce intra in camera,Alice a spus ca va fi o furtuna puternica in seata asta si Emmett vrea sa facem un meci.Te bagi?

Cuvintele erau familiare,dar contextul ma deruta.Totusi mi-am dat seama ca vorbele lui Alice erau mai de incredere decat ale meteorologului.

Ochii llui Edward se aprinsere,dar ezita.

-Bineinteles ca ar trebui sa o iei si pe Bella,ciripi Alice.

Mi s-a parut ca-l vad pe Jasper aruncandu-i o privire rapida.

-Vrei sa mergi?ma intreba Edward entuziasmat.

-Sigur ca da.Nu puteam sa dezamagesc asa o fatza.Aaa...unde mergem ?

-Trebuie sa asteptam sa tune ca sa jucam...Ai sa vezi de ce,promise el.

-O sa am nevoie de umbrele ?

Toti trei izbucnira inntr-un ras puternic.

-Oare ?o intreba Jasper pe Alice.

-Nu.Era sigura de asta.Furtuna se va abate asupra orasului.Ar trebui sa fie destul de uscat in poiana.

-Perfect atunci.

Entuziasmul din vocea lui Jasper era bineinteles molipsitor.M-am trezit mai degraba nerabdatoare decat infricosata.

-Haideti sa vedem daca merge si Carlisle.

Alice sari in sus si spre usa intr-un fel in care ar face orice balerina sa moara de ciuda.

-De parca n-ai sti,o tachina Jasper si o urma repede.Jasper reusi sa inchida usa in urma sa aproape fara sa observ.

-Ce-o sa jucam ?am vrut eu sa stiu.

-Tu ai sa te uiti,clarifica Edward.Noi o sa jucam baseball.

Mi-am dat ochii peste cap.Vampirilor le place baseballul ?

-Este modul de a petrece timpul liber al Americii,spuse el cu o solemnitate prefacuta.

17. Jocul

Ii puteam simti ochii fixandu-ma in timp ce aproape fugeam prin ploaia usoara spre veranda.

-Buna,Billy.Buna,Jacob,i-am salutat cat de vesela am putut.Charlie e plecat toata ziua,sper ca nu asteptati de multa vreme.

-Nu de mult, spuse Billy pe un ton bland. Ochii lui negri erau patrunzatori. Voiam numai sa las asta. Tocmai incepuse sa burniteze cand Edward coti pe strada mea.Pana in acel moment,nu aveam nici o indoiala ca va mai sta cu mine cateva ore de tranzatie in lumea reala.

Apoi am vazut masina neagra, un Ford uzat,parcata pe aleea lui Charlie... si l-am auzit pe Edward mormaind ceva neinteligibil pe un ton jos si aspru.

Jacob Black statea in spatele scaunului cu rotile al tatalui sau,ferindu-se de ploaie sub veranda stramta din fatza.Fatza lui Billy era impasibila,ca de piatra,in timp,ce Edward parca masina mea in curba.Jacob se uita in jos,ingrozit.

Vocea joasa a lui Edward denota furie.

-Intrece masura deja.

-A venit sa-l avertizeze pe Charlie ?am ghicit eu,mai degraba ingrozita decat furioasa.

Edward dadu pur si simplu din cap,raspunzand privirii lui Billy prin ploaie,cu ochii ingustati.

Am rasuflat usurata ca Charlie nu se intorsese acasa inca.

-Lasa-ma sa ma ocup eu de asta,am sugerat eu.Privirea neagra a lui Edward imi provoca panica.

Spre surprinderea mea,el fu de acord.

-Probabil ca asa e cel mai bine.Ai grija,totusi.Copilul nu stie nimic.

Am tresarit putin la auzul cuvantului copil.

-Jacob nu-i cu mult mai mic decat mine,i-am amintit eu.

Se uita apoi la mine,iar mania ii pali brusc.

-O,sti,ma asigura el zambind.

-Invita-i inaintre,ma instrui el,ca sa pot pleca.Ma intorc mai pe seara.

-Vrei camioneta mea ?m-am oferit eu,gandindu-ma intre timp cum as putea sa-i explic lui Charlie absenta ei.

El isi dadu ochii peste cap.

-As putea sa merg pe jos mai repede decat se misca masina ta.

-Nu trebuie sa pleci,am spus eu ganditoare.

El zambi cand imi vazu fatza posomorata.

-Ba chiar trebuie.Dupa ce scapi de ei-arunca o privire intunecata in directia familiei Black-,tot trebuie sa-l pregatesti pe Charlie sa-ti cunoasca noul iubit.

Zambi larg,aratandu-si toti dintii.Am gemut.

-Da,mersi mult.

El zambi cu zambetul acela strengar pe care-l iubeam.

-Ma intorc in curand,promise el.Isi arunca iar ochii spre veranda si apoi se apleca sa ma sarute repede.Inima mea o lua la goana si am aruncat si eu o privire spre veranda.Fatza lui Billy nu mai era impasibila,iar el strangea cu putere bratele scaunului.

-In curand,am accentuat eu,in timp ce deschideam portiera si paseam afara in ploaie.

Arata spre o pungă maro de hartie pe care o tineam in poala.

-Multumesc,am spus eu,desi habar n-aveam ce continea.Nu intrati un pic sa va uscati?

M-am facut ca nu vad privirea lui intensa in timp ce descuiam usa si le-am facut semn sa ma urmeze.

-Ma ocup eu de asta,m-am oferit,intorcandu-ma sa inchid usa.Mi-am permis sa arunc pe furis o ultima privire spre Edward.El astepta,perfect nemiscat,cu ochii solemni.

-Ar fi bine s-o pui in frigider,spuse Billy in timp ce imi inmana punga.Este niste peste prajit de casa de la Harry Clearwater...preferatul lui Charlie.Se mentine uscat in frigider.

Ridica din umeri.

-Multumesc,am repetat eu,de data asta stiind despre ce este vorba.Chiar ramasesem fara idei de gatit peatele si sigur mai aduce si azi o gramada.

-Iar e la pescuit ?intreba Billy cu o scanteie discreta in ochi.Acolo unde

se duce de obicei ?Poate merg sa ma vad cu el.

-Nu,am mintit eu repede cu fatza serioasa.S-a dus intr-un loc nou...dar n-am idee unde.

El observa ca m-am schimbat la fatza si paru ca sta pe ganduri.

-Jake,spuse el inca masurandu-ma din cap pana-n picioare.Du-te si adu poza cu Rebecca din masina.I-o las si pe aia lui Charlie.

-Unde este ?intreba Jacom morocanos.

M-am uitat la el,dar se holba incrunat la podea.

-Cred ca am vazut-o in torpedou,spuse Billy.S-ar putea sa rascolesti putin pana dai de ea.

Jacob se urni cu greu inapoi prin ploaie.

Stateam fatza in fatza cu billy in tacere.Dupa cateva secunde,tacerea incepu sa fie stanjenitoare,asa ca m-am intors si m-am indreptat spre bucatarie.Auzeam rotile uzi scartaind pe linoleum in timp ce ma urma.

Am inghesuit punga pe primul raft aglomerat din frigider si m-am intors sa dau ochii cu el.Fatza lui ridata era de nepatruns.

-Charlie n-o sa se intoarca prea curand.

Vocea mea suna aproape nepoliticoasa.

El dadu aprobator din cap,dar nu spuse nimic.

-Multumesc din nou pentru pestele prajit,am insinuat eu.

El a continuat sa dea din cap.Am oftat si mi-am incrucisat bratele.

El paru sa isi dea seama ca nu mai aveam chef de conversatie de umplutura.

-Bella,spuse el,apoi ezita.

Am asteptat.

-Bella,spuse el din nou.Charlie este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

-Da.

Rostea cu grija fiecare cuvant cu vocea lui ragusita.

-Am observat ca petreci ceva timp cu unul dintre baietii Cullen.

-Da,am repetat eu taios.

Ochii lui se facura mari.

-Poate ca nu e treaba mea,dar nu cred ca e o idee asa de buna.

-Ai dreptate,am aprobat eu.Nu este treaba ta.

Isi ridica sprancenele albite la auzul tonului meu.

-Probabil ca nu stii asta,dar familia Cullen nu are o reputatie prea buna prin rezervatie.

-De fapt stiu asta,l-am informat eu cu duritate in voce.Il surprinse.Dar reputatia asta ar putea fi una nemeritata,nu-i asa ?Pentru ca familia Cullen nu a pus piciorul in rezervatie niciodata,asa-i ?Imi dadeam seama ca aluzia mea nu foarte subtila la intelegere ce una si proteja tribul sau l-a cam prins cu garda jos.

-Adevarat,consimti el evitand contactul vizual.Pari...bine informata despre familia Cullen.Mai informata decat ma asteptam.

M-am uitat in jos la el.

-Poate chiar mai informata si decat tine.

Isi stranse buzele si se gandii la asta.

-Asa o fi,lasa el si aceasta posibilitate,dar ochii ii erau ageri.Si Charlie este la fel de bine informat ?

Imi gasise punctul slab.

-Lui Charlie ii place familia Cullen foarte mult,m-am eschivat eu.

In mod cert el imi intelesese eschivarea.Expresia fetzei ii era nefericita,dar nu surprinsa.

-N-o fi treaba mea,spuse el.Dar s-ar putea sa fie treaba lui Charlie.

-Si totusi e treaba mea daca eu cred sau nu ca e treaba lui Charlie,corect?

M-am intrebat daca macar intelesese intrebarea mea intortocheata,in timp ce ma chinuiam sa nu spun nimic ce ma putea compromite.Dar el paru ca intelege.Se gandii la asta in timp ce ploaia picura pe acoperis,acesta fiind singurul zgomot care rupea tacerea.

-Da,renunta el in sfarsit.Banuiesc ca si aia e treaba ta.

Am rasuflat usurata.

-Multumesc,Billy.

-Doar gandeste-te la ce faci,Bella,ma sfatui el.

-Bine,am fost eu repede de acord.

El se incrunta.

-Am vrut sa spun sa nu faci ceea ce faci deja.

M-am uitat in ochii lui plini numai de griji pentru mine si nu am mai avut ce spune.

Apoi usa de la intrare se deschise cu zgomot si am tresarit.

-Nu e nici o poza in masina.

Vocea plangacioasa a lui Jacob ajunse la noi chiar inaintea lui.Umerii camasii ii erau patati de ploaie,iar din par ii curse apa cand ajunse la noi.

-Hmm,mormai Billy,parand brusc detasat,invertind scaunul cu rotile sa ajunga in fatza fiului sau.Banuiesc ca am lasat-o acasa.

Jacob isi dadu teatral ochii peste cap.

-Minunat.

-Ei bine,Bella,spune-i lui Charlie...Billy facu o pauza inainte sa continue...ca am trecut pe la el.

-Asa o sa fac,am mormait eu.

Jacob paru surprins.

-Gata,plecam ?

-Charlie o sa intarzie mult,ii explica Billy in timp ce trecea pe langa Jacob.

-Oh...Jacob paru dezamagit.Pai atunci banuiesc ca ne mai vedem,Bella.

-Sigur,am aprobat eu.

-Ai grija,ma avertiza Billy.

Nu i-am raspuns.Jacob isi ajuta tatal sa iasa.Am facut scurt cu mana,aruncand o privire rapida la camioneta mea goala,dupa care am inchis usa inainte sa plece.

Am stat pe hol o clipa ascultand zgomotul masinii lor dand in marsarier si apoi indepartandu-se.Am stat pe loc,asteptand ca panica si enervarea sa dispara.Cand in sfarsit tensiunea se mai potoli putin,m-am dus la etaj sa-mi dau jos hainele elegante.

Am probat mai multe bluza,neștiind la ce sa ma astept in seara aceasta.In timp ce ma concentram la ce urma,ceea ce tocmai se intampla deveni insignifiant.Acum,ca nu eram sub influenta lui Jasper sau a lui Edward,am inceput sa compensez pentru ca nu fusesem sperziata mai inainte.Am renuntat repede la a mai alege o toaleta...aruncand pe mine un pulover vechi si o pereche de blugi...știind ca oricum aveam sa port haina de ploaie toata noaptea.

Suna telefonul si am sarit sa raspund.Era o singura voce pe care voiam sa o aud;oricare alta ar fi fost o dezamagire.Dar stiam ca,daca el voia sa vorbeasca cu mine,probabil se materializa pur si simplu in camera mea.

-Alo ?am intrebat eu cu rasuflarea taiata.

-Bella ?Eu sunt,spuse Jessica.

-Oh,buna,Jessica !M-am balbait pentru o clipa sa ajung iar la realitate.Parca trecusera luni,nu zile de cand nu mai vorbisem cu Jessica.Cum a fost la bal ?

-A fost super tare !Izbucni Jessica.Atat i-a trebuit ca sa inceapa sa povesteasca pas cu pas ce s-a petrecut in noaptea anterioara.I-am tot dat eu cu „da” si „aha” la momentul potrivit,dar nu-mi era usor sa ma concentrez.Jessica,Mike,balul,scoala...toate pareau ciudat de irelevante la momentul de fatza. Ochii mi se indreptau incontinuu spre fereastra,incercand sa estimez gradul de luminozitate de sub norii grei.

-N-ai auzit ce-am spus,Bella ?intreba Jess iritata.

-Scuze,ce?

-Am spus ca Mike m-a sarutat !Iti vine sa crezi?

-E minunat,Jess,am spus eu.

-Dar tu ce-ai facut ieri?ma provoca Jessica inca deranjata de lipsa mea de atentie.Sau poate ca era suparata pentru ca nu cerusem detalii.

-Mai nimic.Am stat pe aici si m-am bucurat de soare.

Am auzit masina lui Charlie in garaj.

-Ai mai auzit ceva de Edward Cullen ?

Usa de la intrare se tranti si l-am auzit pe Charlie bocanind pe sub scari sa-si puna sculele la loc.

-Aaa...am ezitat,neștiind care imi mai era povestea.

-Ce faci,pustoaico ?striga Charlie in timp ce intra in bucatarie.I-am facut cu mana.

Jess ii auzi vocea.

-Oh,tatal tau este acolo.Nu conteaza...vorbim maine.Ne vedem la trigonometrie.

-Pa,pa,Jess.

Am inchis telefonul.

-Buna,tata,am spus eu.Se spala pe maini in chiuveta.Unde-i pestele?

-L-am pus la congelator.

-Ma duc sa iau cateva bucati inainte sa inghete...Billy a trecut pe aici si ti-a adus niste peste prajit de la Harry Clearwater.

-Chiar ?Ochii lui Charlie se luminara.E preferatul meu.

Charlie se spala cat timp am pregatit eu cina.Nu dura mult pana sa fim

asezati la masa,mancand in liniste.Charlie savura cina.Ma intrebam cu disperare cum sa-mi indeplinesc sarcina,chinuindu-ma sa gasesc o cale sa deschid subiectul.

-Tu ce-ai facut azi ?intreba el scotandu-ma din reverie.

-Pai,azi am stat pe aici prin casa...De fapt doar dupa-amiaza.Am incercat sa pastrez un ton normal al vocii,dar aveam un gol in stomac.Si de dimineata am fost acasa la familia Cullen.

Charlie scapa furculita.

-La doctorul Cullen ?intreba el socat.

M-am facut ca nu-i vad reactia.

-Da.

-Si ce ai facut acolo?

Nu-si luase furculita inapoi.

-Pai,am un fel de intalnire cu Edward Cullen in seara asta si voia sa ma prezinte parintilor lui...Tata ?

Se parea ca Charlie facea un anevrism.

-Tata,te simti bine ?

-Esti impreuna cu Edward Cullen ?izbucni el.

-Credeam ca-ti place de ei.

-E prea mare pentru tine.

-Suntem in aceeasi clasa,l-am corectat eu,desi avea mai mare dreptate decat ar fi visat.

-Asteapta...Facu o pauza.Care dintre ei e Edwin ?

-Edward este cel mai mic,cu parul castaniu.

„Cel frumos,cel care arata ca un zeu...”am completat eu in gand.

-Pai atunci e...ridica din umeri...mai bine,banuiesc.Nu-mi place cum arata cel mare.Sunt sigura ca e un baiat dragut si toate cele,dar arata prea...prea matur pentru tine.Si Edwin asta e prietenul tau ?

-Il cheama Edward,tata.

-Este sau nu ?

-Intr-un fel, presupun.

-Ai spus aseara ca nu te intereseaza nici unul dintre baietii din oras.

Dar isi lua din nou furculita,asa ca mi-am dat seama ca tot ce fusese mai rau trecuse.

-Pai Edward nu locuieste in oras,tata.

Imi arunca o privire confuza in timp ce mesteca.

-Si oricum,am continuat eu,suntem la inceput,stii ce vreau sa zic.Nu ma face sa ma simt prost cu discutia aia dintre iubiti,da?

-Cand vine aici ?

-Ajunge aici in cateva minute.

-Unde te duce ?

Am oftat zgomotos.

-Sper ca-ti scoti Inchizitia Spaniola din minte acum.Mergem sa jucam baseball cu familia lui.

Charlie se stramba si chicoti.

-Tu joci baseball ?

Am oftat si mi-am dat ochii peste cap pentru el.

Am auzit zgomotul unui motor parcand in fatza casei.Am sarit in picioare si am inceput sa spal vasele.

-Lasa vasele,pot sa le spal eu in seara asta.Ma rasfeti prea mult.

Suna la usa,iar Charlie merse sa deschida.Eram cu jumatate de pas in spatele lui.

Nu-mi dadusem seama cat de tare turna cu galeata afara.Edward statea in lumina de pe veranda,aratand ca un manechin intr-o reclama pentru haine de ploaie.

-Intra.Edward.

Am rasuflat usurata cand Charlie i-a nimerit bine numele.

-Multumesc,domnule Swan,spuse Edward respectuos.

-Poti sa-mi spui Charlie.Lasa-ma sa-ti iau haina.

-Multumesc,domnule.

-Ia loc aici,Edward.

M-am strambat.

Edward s-a asezat comod in singurul scaun,lucru care ma constranse sa ma asez langa seful de politie Swan,pe canapea.I-am aruncat iute o privire urata.El imi facu cu ochiul pe la spatele lui Charlie.

-Am auzit ca o duci pe fata mea sa se uite la baseball.

Numai in Washington faptul ca ploua cu galeata nu impiedica pe nimeni sa practice sporturi in aer liber.

-Da,domnule,asa planuiam.

Nu parea surprins de faptul ca ii spusesem adevarul tatalui meu.Desi

era posibil sa fi ascultat chiar el.

-Ei bine,un punct pentru tine,banuiesc.

Charlie rase,iar Edward facu la fel.

-Bine,m-am ridicat eu in picioare.Destul haz pe seama mea.Sa mergem.

M-am intors in hol si mi-am pus geaca pe mine.Ei ma urmara.

-Sa nu intarzii prea mult.Bella.

-Nu-ti face griji,Charlie,o aduc acasa devreme,promise Edward.

-Sa ai grija de fata mea,ne-am inteles ?

Eu am marait,dar el ma ignora.

-Va fi in siguranta cu mine,va promit,domnule.

Charlie nu avea cum sa se indoiasca de sinceritatea lui Edward care razbatea din fiecare cuvant.

Am iesit brusc din casa.Ei rasera,iar Edward ma urma.

M-am oprit pe veranda cu gura cascata.In spatele camionetei mele se afla un Jeep imens.Avea rotile mai inalte de talia mea.Farurile din fatza si din spate aveau aparatoare de metal,iar bara de protectie avea patru becuri mari.Capota era de un rosu stralucitor.

Charlie fluiera pe un ton jos.

-Puneti-va centurile de siguranta,reusi el sa pronunte.

Edward ma urma in partea unde trebuia sa urc si deschise portiera.Am estimat distanta pana la scaun si ma pregateam sa sar.El ofta si ma ridica intr-o mana.Speram ca Charlie sa nu fi observat asta.

In timp ce el se indrepta spre locul soferului la pas normal,uman,am incercat sa-mi pun centura de siguranta.Dar erau prea multe centuri.

-Ce sunt toate astea ?am intrebat eu cand el a deschis portiera.

-E un echipament pentru teren avariat.

-Oho !

Am incercat sa gasesc locul potrivit pentru fiecare centura,dar nu era prea usor.El ofta din nou si se intinse sa ma ajute.Ma bucuram ca ploaia era prea deasa ca sa-l mai vad pe Charlie clar pe veranda.Asta insemna ca nici el nu vedea cum mainile lui Edward zaboveau pe gatul meu,mangaindu-mi clavicula.Am renuntat la a-l mai ajuta si m-am concentrat sa respir cat mai normal.

Edward intoarse cheia in contact si motorul se trezi la viata.Ne-am indepartat de casa.

-Dar ce...aaa...Jeep mare ai.

-E al lui Emmett.M-am gandit ca n-ai vrea sa alergi tot drumul pana acolo.

-Unde tineti chestia asta ?

-Am transformat una dintre cladirile din jur in garaj.

-Tu nu ai de gand sa iti pui centura de siguranta ?

Imi arunca o privire plina de neincredere.

Apoi mi-am amintit brusc ceva.

-Sa alerg tot drumul pana acolo ?Adica tot va trebui sa alerg o parte din el ?

Vocea imi suna pitigaiat deja.El ranji.

-Tu nu ai sa alergi.

-Mi se face rau.

-Tine ochii inchisi,n-ai sa patesti nimic.

Mi-am muscat buza,incercand sa-mi inving panica.

Se apleca sa ma sarute pe cap si apoi marai.M-am uitat incurcata la el.

-Mirosi atat de bine in ploaie,explica el.

-Si asta e de bine sau de rau ?am intrebat eu precauta.

El ofta.

-Ambele,intotdeauna ambele.

Nu-mi dadeam seama cum nimerea drumul prin intuneric si pe ploaia torentiala,dar cumva reusi sa gaseasca o strada laturalnica,fiind mai curand o carare de munte decat o strada.Pentru o perioada destul de lunga conversatia a fost imposibila pentru ca masina sarea in sus si in jos ca un hopa-mitica.Edward parea ca se bucura de drum pentru ca a zambit larg tot timpul.

Apoi am ajuns la capatul drumului;copacii formau pereti verzi pe trei parti ale Jeepului.Afara abia daca mai burnita,iar cerul devenea din ce in ce mai luminos pe dupa nori.

-Iarta-ma,Bella,dar de aici trebuie s-o luam la pas.

-Am o idee. Ce-ar fi s-astept eu aici ?

-Unde ti s-a dus tot curajul?Erai tare viteaza dimineata.

-Nu mi-am revenit inca de data trecuta.Oare pentru ca a fost ieri ?

Era deja in partea mea de masina si incepuse sa-mi desfacă centurile.

-Ma ocup eu de astea,tu du-te inainte,am protestat eu.

-Hmmm,se stramba el in timp ce termina imediat.Se pare ca va trebui sa iti ametesc putin memoria.

Inainte sa pot reactiona ma trase afara din masina si ma puse cu picioarele pe pamant.Abia daca mai burnita afara ;Alice avusese dreptate.

-Sa imi ametesti memoria ?am intrebat eu agitata.

-Ceva de genul asta.Ma privea serios,cu grija,dar totusi i se citea un amuzament profund in privire.Isi puse mainile pe Jeep de o parte si de alta a capului meu si se apleca,fortandu-ma sa ma sprijin cu spatele de portiera.Se apleca si mai tare cu fatza la numai cativa milimetri de mine.Nu aveam pe unde sa scap.

-Acum,sopti el,si numai mirosul lui imi afecta gandirea,de ce anume te temi ?

-Pai...aaa...sa nu ma lovesc de vreun copac-am inghitit in sec si sa mor.Si apoi ma tem sa nu mi se faca rau.

El imi raspunse cu un zambet.Apoi se apleca mai tare si isi lipi delicat buzele reci de adancitura de la baza gatului meu.

-Inca te mai temi ?sopti el cu buzele pe pielea mea.

-Da.Ma chinuiam sa ma concentrez.Tot de lovitura de copaci si de ameteala.

Nasul lui trasa o linie pe piele de la gat pana la barbie.

-Dar acum ?buzele lui sopteau pe obrazul meu.

-Copacii,am gafait eu.Greata de miscare.

Isi ridica fatza ca sa-mi sarute pleoapele.

-Bella,nu crezi cu adevarat ca m-as tampona de un copac,nu ?

-Tu nu,dar eu as putea.

Vocea mea nu parea deloc increzatoare iar el mirosi o victorie usoara.

Ma saruta usor pe obraz,oprindu-se chiar in coltul gurii.

-As lasa eu un copac sa iti faca rau ?

Buzele lui treceau delicat peste buza mea inferioara,care tremura.

-Nu,am murmurat eu.

Stiam ca mai exista si a doua parte de plan in minunata mea aparare,dar parca nu reuseam sa mi-o amintesc.

-Vezi ?spuse el cu buzele miscandu-se peste ale mele.Nu ai de ce sa te temi,nu ?

-Nu,am oftat eu batand in retragere.

Apoi imi lua aproape cu asprime fatza in maini si ma saruta cu pasiune,buzele lui frecandu-se ferm de ale mele.

Nu aveam nici o scuza pentru comportamentul meu.Trebuia evident sa fiu mai pregatita acum.Si totusi nu puteam sa ma abtin sa nu reactionez la fel ca prima oara.In loc sa stau nemiscata,mi-am intins bratele strans in jurul gatului lui si am fost deodata unita cu chipul lui de piatra.Am oftat,iar buzele mele s-au despartit.

El se dadu inapoi,rupand stransoarea mea fara efort.

-La naiba,Bella !izbucni el gafaind.O sa ma duci la pierzanie.pe bune.

-Esti indestructibil,am mormait eu incercand sa-mi trag sufletul.

-Poate am crezut asta inainte sa te intalnesc pe tine.Acum hai sa mergem de aici inainte sa fac vreo prostie,marai el.

Ma arunca in spatele lui cum facuse si inainte.Am observat efortul sporit pe care-l depusese sa fie atat de bland.Mi-am incolacit picioarele in jurul taliei lui si bratele strans in jurul gatului sau.

-Nu uita sa inchizi ochii,ma preveni el cu seriozitate.

Mi-am ingropat repede fatza in umarul sau si am inchis strans ochii.

Abia daca imi dadeam seama ca se misca.Il simteam alunecand sub mine,dar putea foarte bine sa se fi plimbat pe trotuar,atat de lina era miscarea.Eram tentata sa trag cu ochiul sa vad daca intr-adevar zbură prin padure ca atunci,dar am rezistat.Nu merita sa platesc cu ameteala aia ingrozitoare.M-am multumit sa-i ascult respiratia regulata.

Nu am fost ferm convinsa ca ne-am oprit decat dupa ce a intins mainile la spate si mi-a atins parul.

-Gata,Bella,s-a terminat.

Am indraznit sa deschid ochii si m-am convins ca stateam pe loc.M-am desprins cu greu din stransoare si am alunecat pe pamant,aterizand pe spate.

-Au! am exclamat eu cand m-am lovit de pamantul ud.

Se uita la mine nevenindu-i sa creada si nefiind sigur daca inca era prea suparat ca sa rada de mine.

Dar fatza mea tulburata il impinse la extrem si izbucni intr-un ras sonor.

M-am ridicat,ignorandu-l in timp ce ma curatam de noroi si de plante pe spatele hainei.Asta nu facu decat sa-i provoace mai mult haz.Am inceput

sa ma indrept enervata spre padure.

I-am simtit bratul in jurul taliei.

-Unde te duci,Bella?

-Sa ma uit la un meci de baseball.Tu nu pari foarte interesat sa mai joci,dar sunt sigura ca ceilalti o sa se distreze si fara tine.

-Nu mergi in directia in care trebuie.

M-am intors fara sa ma uit la el si am luat-o in directia opusa.El m-a prins din nou din urma.

-Hai,nu te supara,nu m-am putut abtine.Trebuia sa vezi cum aratai.

El chicoti inainte sa se poata abtine.

-Aha,deci numai tu ai voie sa te superi ?am intrebat eu ridicand sprancenele.

-Eu nu m-am separat pe tine.

-„Bella,ai sa ma duci la perzanie ?” am citat eu cu sarcasm.

-Aia a fost doar o constatare.

Am incercat sa ma indepartez de el,dar ma ajungea imediat.

-Ba erai separat,am insistat eu.

-Da.

-Dar tocmai ai spus...

-Ca nu eram separat pe tine.Nu vezi diferenta,Bella ?Deveni brusc serios si orice urma de tachinare disparu.Nu intelegi ?

-Ce diferenta sa vad ?am vrut eu sa stiu derutata de brusca lui schimbare de dispozitie,dar si de cuvintele sale.

-Eu nu sunt niciodata separat pe tine... cum as putea sa fiu ? Curajoasa,de incredere... calda cum esti.

-Atunci de ce ?am soptit eu amintindu-mi de dispozitiile proaste care il tineau departe de mine,dispozitii pe care mereu le interpretam drept frustrare perfect justificata...frustrare la slabiciunea mea,la incetineala mea,la reactiile mele umane necontrolate...

Imi cuprinse fatza in maini.

-Imi ies din minti,spuse el delicat.Cand vad ca nu reusesc sa nu te pun in pericol.Simpla mea existenta reprezinta un risc pentru tine.Cateodata ma urasc pur si simplu.Ar trebui sa fiu mai puternic,ar trebui sa pot sa...

I-am pus mana la gura.

-Nu spune asta.

El imi lua mana de pe buzele lui,dar o tinu inca pe fatza sa.

-Te iubesc,spuse el.E o scuza slaba pentru ce fac,dar cu toate astea e adevarat.

Era prima data cand imi spunea ca ma iubeste...in asa multe cuvinte.Poate ca el nu si-a dar seama,dar eu da.

-Acum incearca sa te porti frumos,continua el si se apleca sa isi frece usor buzele de ale mele.

Am stat complet nemiscata apoi am oftat.

-I-ai promis sefului de politie Swan ca ma duci devreme acasa,iti amintesti?Am face bine sa ne vedem de drum.

-Da,sa traiti.

El zambi ganditor si-mi dadu drumul,cu exceptia unei maini.Ma conduse cativa metri prin ferigile inalte si ude,prin muschiul umed,in jurul unui copac masiv de cucuta pana ajunseram la marginea unui teren deschis enormla poalele Muntilor Olympic.Era de doua ori mai mare decat stadionul de baseball.

Am vazut ca toti ceilalti erau acolo.Esme,Emmett si Rosalie stateau pe o stanca si erau cel mai aproape de noi,cam la vreo suta de metri departare.Mult mai departe i-am zarit pe Jasper si Alice,la cel putin cinci sute de metri distanta,parand sa arunce ceva inainte si inapoi,dar nu am vazut nici urma de minge.Carlisle parea ca sta la baza,dar puteau oare sa fie atat de departe unul de celalalt ?

Cand am aparut noi,cei trei de pe stanci se ridicara.Esme porni spre noi.Emmett o urma dupa ce arunca o privire lunga la spatele lui Rosalie ;Rosalie se ridicase gratioasa si se intoarse cu fatza la teren fara sa priveasca deloc spre noi.Stomacul imi tremura tulburat de reactia ei.

-Tu radeai in halul acela,Edward ?intreaba Esme in timp ce ne apropiam.

-Parea mai degraba un urs care se ineca,clarifica Emmett.

Am zambit ezitant catre Esme.

-El radea.

-Bella era amuzanta fara sa vrea,explica Edward,egaland repede scorul.

Alice parasise pozitia si alerga,sau dansa,spre noi.Se rezezi si se opri brusc la picioarele noastre.

-E timpul,anunta ea.

Imediat ce vorbi, hurelul profund al unui tunet zgudui padurea deasupra noastra si apoi se sparse spre vest, peste oras.

-Infiorator, nu ?spuse Emmett cu o usoara familiaritate, facandu-mi cu ochiul.

-Sa mergem.

Alice il lua pe Emmett de mana si o luara la goana spre terenul imens ;alerga ca o gazela. El era aproape la fel de gratios si de rapid...totusi nu-l puteai compara pe Emmett cu o gazela.

-Esti gata de baseball ?intreba Edward cu ochii nerabdatori, luminosi.

Am incercat sa par la fel de entuziasmata.

-Hai, Edward.

El chicoti si, dupa ce-mi ciufuli parul, o zbughi dupa ceilalti doi. Felul lui de alergat era mai agresiv, ca al unui ghepard mai degraba decat al unei gazele, si ii depasi in scurt timp. Eleganta si puterea lui imi taiara respiratia.

-Mergem jos? ma intreba Esme cu vocea ei suava si melodioasa si am realizat ca ma holbam dupa Edward cu gura cascata.

M-am adunat repede si am dat din cap. Esme pastra o distanta de cativa pasi intre noi, iar eu m-am intrebat daca nu cumva se ferea sa nu ma sperie. Isi potrivi pasul cu al meu fara sa para ca se grabeste.

-Tu nu joci cu ei ?am intrebat eu timida.

-Nu, prefer sa-i arbitrez...Imi place sa-i pastrez cinstiti, explica ea.

-Atunci inseamna ca le place sa triseze ?

-O, da...Numai sa auzi in ce certuri se baga !De fapt sper sa nu-i auzi, altfel vei crede ca au fost crescuti de o haita de lupi.

-Parca esti mama mea, am ras eu surprinsa.

Rase si ea.

-Pai, chiar ii consider copiii mei in majoritatea privintelor. Nu am putut niciodata sa renunt la instinctele mele matene. Ti-a spus Edward ca am pierdut un copil ?

-Nu, am murmurat eu socata, chinandu-ma sa inteleg care viata o rememora.

-Da, primul si singurul meu copil. A murit doar la cateva zile de la nastere, saracutul, ofta ea. Mi-a frant inima...de asta am sarit de pe stanca, stii, a adaugat ea ca sa clarifice.

-Edward a zis ca ai cazut, m-am balbait eu.

-El e mereu delicat.Zambi.Edward a fost primul dintre copiii mei noi.Mereu l-am considerat fiul meu chiar daca e mai mare decat mine in cel putin o privinta.Ea imi zambi cu caldura.De asta ma bucur atat de mult ca te-a gasit pe tine,draga mea.Afectiunea suna foarte sincera pe buzele ei.A fost prea multa vreme baiatul ciudat ;ma durea sa-l vad singur.

-Si atunci nu te deranjeaza ?am intrebat ezitand din nou.Ca sunt...nepotrivita pentru el.

-Nu.Deveni ganditoare.Esti ceea ce-si doreste el.O sa iasa bine cumva,spuse ea desi fruntea i se increti de grija.

Incepu sa tunc din nou.

Esme se opri atunci ;se parea ca ajunseseram la marginea terenului.Se organizasera in echipe.Edward se afla departe,in partea stanga a terenului,Carlisle statea intre prima si a doua baza,iar Alice tineau mingea,pozitionata pe locul aruncatorului.

Emmett flutura o bata de aluminiu ;suiera aproape de neobservat prin aer.Am asteptat sa se aproprie de dala pentagonală,dar apoi am inteles,cand lua pozitie,ca era deja acolo...mai departe de locul aruncatorului deca as fi crezut ca se poate.Jasper era la cativa metri in spatele sau,prinzand pentru echipa adversa.Bineinteles nici unul dintre ei nu purta manusi.

-Bine,striga Esme cu o voce clara pe care sunt sigura ca a auzit-o chiar si Edward de la departarea aceea.La aruncare.

Alice statea dreapta,parand nemiscata.Pozitia ei parea mai degraba delicata decat avantata.Tinea mingea cu ambele maini la talie si apoi,ca atacul unei cobre,mana dreapta se azvarli in afara si mingea ajunsese in mana lui Jasper.

-A fost gol ?am soptit eu catre Esme.

-Daca nu o lovesc este gol,imi spuse ea.

Jasper zvarli din nou mingea la mana in asteptare a lui Alice.Isi permise un ranjet scurt.Iar apoi mana ei o zbughi din nou in afara.

De data asta bata reusi sa ajunga cumva in timp sa loveasca mingea invizibila.Zgomotul impactului a fost cutremuratar,furtunos ;rasuna printre munti...Am inteles imediat necesitatea tunetelor.

Mingea lovi ca un meteorit deasupra terenului,zburand adanc in padurea inconjuratoare.

-Au castigat,am murmurat eu.

-Asteapta,preveni Esme,ascultand cu atentie,cu o mana ridicata.Emmett se vedea neclar prin jurul bazelor,cu Carlisle acolo sa-l eclipseze.Mi-am dat seama ca Edward lipsea.

-Afara! Striga Esme cu vocea ei limpede.M-am uitat fara sa-mi vina sa cred cum Edward se ivi de printre ramurile copacilor cu mingea in mana intinsa si cu un zambet larg vizibil chiar si pentru mine.

-Emmett loveste cel mai tare,imi explica Esme,dar Edward alearga cel mai repede.

Repriza continua sub ochii mei neincredatori.Era imposibil de tinut pasul cu viteza cu care zbura mingea sau cu care se miscau corpurile lor pe teren.

Am aflat si celalalt motiv pentru care asteptau tunetele ca sa poata juca atunci cand Jasper,incercand sa evite agerimea de neintrecut a lui Edward,arunca mingea spre Carlisle.Carlisle alerga spre minge si apoi se intrecu cu Jasper pana la prima baza.Cand se izbira unul de celalalt,se auzi de parca se prabusisera doi bolovani masivi.Am sarit in sus de grija,dar eu erau cumva nevatamati.

-Sunt bine,spuse Esme cu o voce calma.

Echipa lui Emmett era inainte cu un punct-Rosalie reusise sa zboare in jurul bazelor dupa ce urmari unul dintre zborurile lungi ale lui Emmett-cand Edward prinse a treia minge in afara.Alerga spre mine stralucind de incantare.

-Cum ti s-a parut ?ma intreba el.

-Un lucru e sigur.N-o sa pot niciodata sa urmaresc vreun meci plicticos din Liga Baseball.

-De parca tare te mai uitai si inainte,rase el.

-Sunt putin dezamagita,l-am tachinat eu.

-Cum asa ?intreba el incurcat.

-Ar fi interesant sa descopar macar un lucru pe care nu l-ai face mai bine decat oricine pe planeta asta.

Imi zambi cu zambetul lui de strengar si ma lasa fara suflare.

-Eu urmez,spuse el indreptandu-se spre dala.

Juca inteligent,pastrand mingea jos,departe de mana mereu pregatita a lui Rosalie in afara terenului, inconjurand doua baze ca un fulger inainte ca Emmett sa poata repune mingea in joc.Carlisle dobori una atat de departe

de teren,cu un zgomot care imi rani urechile,astfel incat reusira si el,si Edward.Alice batu delicat palma ce ei.

Scorul se modifica in mod constant pe parcursul jocului si-si faceau in ciuda unii altora ca niste jucatori de pe maidan cand conduceau scorul.Ocazional,Edward ii mai pune la punct.Tunetul inca huruia,dar ploaia nu incepu,asa cum prezise Alice.

Carlisle era la bata,Edward la prindere cand Alice icni brusc de spaima.Ochii mei erau fixati pe Edward, ca de obicei,cand i-am vazut capul intorcandu-se brusc sa se uite la ea.Ochii lor se intalnira si avu loc un schimb de informatii intre ei intr-o clipa.El ajunse langa mine inainte ca ceilalti sa apuce sa o intrebe pe Alice ce s-a intamplat.

-Alice ?Vocea lui Esmé era tensionata.

-N-am vazut...nu am putut sa disting,sopti ea.

De data aceasta toti ceilalti erau adunati.

-Ce s-a intamplat Alice ?intreaba Carlisle cu o voce calma,dar puternica.

-Calatoreau mult mai repede decat am crezut.Vad acum ca avusesem o perspectiva gresita inainte,murmura ea.

Jasper se apleca protector asupra ei.

-Ce s-a schimbat,intreba el.

-Ne-au auzit jucand si au schimbat traseul,spuse ea cu remuscari,ca si cum s-ar fi simtit vinovata de ce o speria.

Sapte perechi de ochi ageri se indreptara catre mine si inapoi.

-Cat de curand ?intreaba Carlisle intorcandu-se catre Edward.

Un aer de intensa concentrare ii traversa fatza.

-Mai putin de cinci minute.Alerga...vor si ei sa joace.

Carlisle se uita urat.

-Ai timp ?il intreba el cu ochii clipind catre mine.

-Nu,nu cu...Se opri.Si,in plus,ultimul lucru pe care-l vrem este sa prinda mirosul si sa inceapa sa vaneze.

-Cati sunt ?o iintreba Emmett pe Alice.

-Trei,raspuse ea scurt.

-Trei! repeta el suparat.Lasa-i sa vina.

Benzile de muschi de otel se miscau de-a lungul bratelor lui masive.

Timp de o secunda ce paru mai lunga decat era in realitate,Carlisle

delibera. Numai Emmett parea netulburat ;toti ceilalti se uitau la fatza lui Carlisle cu ochii panicati.

-Haideti sa continuam pur si simplu jocul,decise Carlisle intr-un final.Vocea ii era camla si directa.Alice a spus ca sunt pur si simplu curiosi.

Toate acestea fura spuse intr-un val de cuvinte ce dura numai cateva secunde.Am ascultat cu atentie si am inteles mare parte,desi acum nu auzeam ce-l intreba Esme pe Edward cu o vibrare muta a buzelor.Am vazut numai cum a dat usor din cap si expresia de usurare de pe fatza ei.

-Tu prinzi,Esme,spuse el.Eu renunt acum.

Si se planta in fatza mea.

Ceilalti se intoarsera pe teren,scrutand ingrijorati padurea intunecata cu ochii lor ageri.Alice si Esme pareau sa se orienteze in jorul locului unde ma aflam eu.

-Desprinde-ti parul,imi spuse Edward cu o voce joasa si clara.

Am desprins ascultatoare elasticul din par si l-am scuturat.

Am afirmat ce era evident.

-Ceilalti cin acum.

-Da,stai foarte nemiscata,nu vorbi si nu te indeparta de langa mine,te rog.Isi ascundea ingrijorarea din voce,dar eu o auzeam.Imi trase parul lung in fatza,in jurul fetzei.

-Nu ajuta la nimic,spuse Alice suav.I-am simtit mirosul de pe teren.

-Stiu.

Se simti putina frustrare in tonul sau.

Carlisle statea la dala,iar ceilalti incepura sa joace fara chef.

-Ce te-a intrebat Esme ?am soptit eu.

Ezita o clipa inainte sa raspunda.

-Daca le e sete,mormai el fara prea multa tragerede de inima.

Timpul trecea ;jocul inainta apatic acum.Nimeni nu indraznea sa loveasca prea tare,iar Emmett,Rosalie si Jasper alergau numai prin teren.Din cand in cand,in ciuda fricii care imi amorteia creierul,eram constienta ca ochii lui Rosalie erau atintiti asupra mea.Erau lipsiti de orice sentiment,dar ceva din modul in care isi strangea gura ma facea sa cred ca era suparata.

Edward nu era deloc atent la joc,strabatand cu mintea si ochii padurea.

-Iarta-ma,Bella,sopti el inspaimantat.Am fost un prost.Am dost

iresponsabil sa te expun in halul asta. Imi pare atat de rau...

I-am auzit respiratia oprindu-se si ochii ondreptandu-se spre dreapta terenului.Facu o jumătate de pas,pozitionandu-se intre mine si ce urma sa vina.

Carlisle,Emmett si ceilalti se intoarsera in aceeasi directie,auzind zgomot de pasi,mult prea slab pentru urechile mele.

18. Vânătoarea

Aparura unul cate unul de la marginea padurii,aliniindu-se la vreo zece metri departare.Primul barbat care se ivi in luminis ramase in urma imediat,permitandu-i celui de-al doilea sa iaa in fatza,orientandu-se in jurul barbatului inalt si brunet intr-un fel ce lasa de inteles in mod clar cine conducea grupul.A treia persoana era o femeie ;tot ce am putut distinge de la distanta a fost parul ei de un rosu aprins.

Se adunara unul langa altul inainte sa inainteze cu grija catre familia lui Edward,aratand respectul natural al unei trupe de pradatori atunci cand intalneste un grup mai mare si necunoscut din specia lor.

In timp ce se apropiau mi-am dat seama cat de diferiti erau de membrii familiei Cullen.Mersul le era ca de felina,un mers ce-i facea sa para in mod constant pe punctul de a se transforma in ghemuit.Erau imbracati in echipamentul obisnuit al excursionistilor :blugi si camasi sport din materiale groase,rezistente la apa.Hainele le erau totusi uzate de la purtat si erau desculti.Ambii barbati aveau parul scurt,dar parul portocaliu stralucitor al femeii era plin de frunze si pamant de prin padure.

Ochii lor ageru analizara postura mai cizelata,urbana a lui Carlisle,care,cu Emmett si Jasper de-o parte si de alta,pasi precaut sa ii intampine.Fara nici o comunicare aparenta intre ei,luara intr-o postura mai dreapta.

Barbatul din fatza era de departe cel mai fricos.Sub paloarea tipica,pielea ii era maslinie,iar parul negru stralucitor.Era de statura medie,bine facut,dar bineinteles era mic copil pe langa Emmett.Zambi discret,dezvelind o dantura alba,stralucitoare.

Femeia era mai salbatica,privirea ii fugea fara oprire de la barbatul din fatza ei la grupul excentric din jurul meu,iar parul ii tremura in briza usoara.Arata ca o felina.Al doilea barbat umbla discret in spatele lor,mai neinsemnat decat conducatorul,cu parul saten-deschis si trasaturi regulate ce nu ieseau in evidenta.Ochii,desi complet nemiscati,pareau cumva cei mai vigilenți.

Si ochii le erau diferiti.Nu erau aurii sau negri cum ma obisnuisem,ci

de un stacojiu profund,deranjant si sinistru.

Barbatul brunet pasi spre Carlisle,cu zambetul inca pe buze.

-Ni s-a parut noua ca auzim un joc,spuse el cu o voce relaxata cu accent discret francez.Eu sunt Laurent,iar ei sunt Victoria si James.Arata spre vampirii de langa el.

-Eu sunt Carlisle.Ei sunt familia mea,Emmett si Jasper,Rosalie,Esme si Alice,Edward si Bella.

Ne prezenta in grupuri,evitand intentionat sa ne scoata pe fiecare in parte in evidenta.Am fost socata cand mi-a rostit numele.

-Mai aveti loc de cativa jucatori ?intreba Laurent prietenos.

Carlisle ii raspunse pe acelasi ton prietenos.

-De fapt tocmai terminam.Ramane cu siguranta pe alta data.Aveti de gand sa zaboviti mult prin zona ?

-Ne indreptam spre nord,dar eram curiosi sa vedem cine mai era prin imprejurimi.Nu am dat de nimeni de multa vreme.

-Regiunea asta este de obicei goala,cu exceptia noastra si a vizitatorilor ocazionali,cum sunteti voi.

Atmosfera tensionata se transformase incetul cu incetul intr-o conversatie lejera ;am banuit ca Jasper isi folosea darul deosebit de a tine situatia sub control.

-Si care va e teritoriul de vanatoare ?intreba Laurent.

Carlisle ignora presupunerea sin spatele intrebarii.

-Zona Muntilor Olympic de aici si de-a lungul coastei din cand in cand.Locuim in apropiere.Mai este o alta asezare permanenta ca a noastra langa Denali.

Laurent se lasa usor pe calcaie.

-Permanentă ?Si cum va descurcati ?

Vocea lui denota o curiozitate sincera.

-Ce-ar fi sa mergeti cu noi acasa pentru a putea vorbi mai pe indelete ?ii invita Carlisle.E o poveste cam lunga.

James si Victoria schimbara o privire surprinsa la auzul cuvintului „,acasa”,dar Laurent isi controla reactia mai bine.

-Suna foarte interesant si primitiv.Avea un zambet bland.Suntem la vanatoare tocmai din Ontario si n-am avut ocazia sa ne spalăm de ceva vreme.Ochii i se miscau apreciativ pe silueta rafinata a lui Carlisle.

-Va rog sa nu va separati,dar am aprecia daca v-ati abtine de la vanat in zona aceasta.Intelegeti ca trebuie sa ramanem neobservati,explica Carlisle.

-Sigur ca da,dadu Laurent din cap.Sigur ca nu o sa ne bagam peste teritoriul vostru.Oricum,tocmai am mancat in afara orasului Seattle,rase el.

Un fior imi traversa sira spinarii.

-Va aratam noi drumul daca vreti sa alergati cu noi-Emmett so Alice,voi puteti sa mergeti cu Edward di Bella sa aduceti Jeepul,adauga el lejer.

Alte trei lucruri pareau sa se petreaca simultan in timp ce vorbea Carlisle.Parul mi se ciufuli din cauza vantului slab,Edward stranutu,iar cel de-al doilea barbat,James,intoarse brusc capul,masurandu-ma din priviri,adulmecand aerul.

O rigiditate brusca se asternu peste toti in timp ce James se apleca in fatza.Edward isi dezveli dintii ghemuindu-se in aparare,iar un marait salbatic ii scapa din gat.Nu semana deloc cu sunetul jucaus pe care-l auzisem de la el de dimineata ;era cel mai amenintator lucru pe care-l auzisem vreodata si fiori reci ma trecura din cap pana in picioare.

-Ia te uita,ce-avem aici ?exclama Laurent evident surprins.

Nici James,nici Edward nu renuntasera la pozitiile lor agresive.James facu o usoara fandare in fatza,iar Edward ii raspunse cu o miscare.

-Ea e cu noi.Raspunsul ferm al lui Carlisle era indepartat direct spre James.

Laurent paru sa-mi simta mirosul mai slab decat James,dar acum i se citea pe fatza constientizarea acestui fapt.

-Ati adus si o gustare ?intreba el nevenindu-i sa creada,in timp ce facu fara sa vrea un pas mai in fatza.

Edward marai si mai feroce,aspru,cu buza ridicandu-i-se mult sus deasupra dintilor sai stralucitori ramasi descoperiti.Laurent dadu inapoi din nou.

-Am spus ca este cu noi,il corecta Carlisle cu duritate in voce.

-Dar e om,protesta Laurent.

Cuvintele lui nu erau deloc agresive,ci mai degraba uimite.

-Da.Emmett era foarte la vedere langa Carlisle,cu ochii pe James.James se indrepta usor din ghemuirea sa,dar nu-si lua nici o clipa ochii de la mine,iar narile inca ii erau largi.Edward statea tensionat ca un leu in fatza

mea.

Cand Laurent vorbi,tonul lui era moale...inte-o incercare de a dispersa brusca ostilitate.

-Se pare ca avem multe de invatat unii de la altii.

-Asa se pare.

Vocea lui Carlisle era inca distanta.

-Dar am dori sa va acceptam invitatia.Ochii ii scaparara catre mine si apoi din nou catre Carlisle. Si,bineinteles,nu-i vom face niimic rau fetei.Nu vom vana pe teritoriul vostru,dupa cum a promis.

James se uita furios la Laurent,nevenindu-i sa creada si schimba o alta privire scurta cu Victoria, nevenindu-i sa creada si schimba o alta privire scurta cu Victoria,ai carei ochi se plimbau iute de la unul la altul.

Carlisle masura din priviri expresia onesta a fetzei lui Larent inainte de a vorbi.

-Atunci va conducem noi.Jasper,Rosalie,Esme?striga el.Se adunara cu totii,tinandu-ma cu privirea in timp ce inaintara.Alice fu intr-o clipa langa mine,iar Emmett facu un pas inapoi discret,fara sa-si ia ochii de la James in timp ce mergea cu spatele spre noi.

-Hai sa mergem,Bella.

Vocea lui Edward era joasa si rece.

In tot acest timp staturam tintuita locului,ingrozita pana la imobilitate abdoluta.Edward a fost nevoit sa ma ia de brat si sa ma traga cu putere pentru a ma scoate din transa.Alice si Emmett erau chiar in spatele nostru,ascunzandu-ma.Mergeam poticnit pe langa Edward,inca impietrita de frica.Nu reuseam sa aud daca grupul principal plecase inca.Nerabdarea lui Edward ra aproape tangibila in timp ce ne miscam cu viteza umana spre marginea padurii.

Odata ajunsi printre copaci,Edward ma arunca in spatele sau fara sa se opreasca din mers.M-am agatat cat de strans am putut in timp ce el incepu sa alerge,cu ceilalti la spatele sau.Tineam capul in jos,dar ochii,mari de frica,nu voiau sa se inchida.Plonjara prin padurea intunecoasa ca niste fantome.Starea de euforie care-l cuprindea pe Edward de obicei cand alerga lipsea cu desavarsire si fusese inlocuita de o furie ce-l epuiza,dar il facea sa fie si mai rapid.Chiar daca el ma ducea in spate,ceilalti tot in urma ramaneau.

Am ajuns la Jeep in timp-record si Edward abia daca incetini in timp ce ma arunca pe scaunul din spate.

-Pune-i centurile,ii ordona el lui Emmett,care intrase dupa mine.

Alice era deja pe scaunul din fatza,iar Edward pornea motorul.A dat in masarier pentru a intoarce cu fatza la drumul serpuit.

Edward maraia ceva mult prea repede ca sa pot intelege dar suna ca un sir de injuraturi.

Zdruncinaturile pareau mai rele de data asta,iar intunericul nu facea decat sa inrautateasca lucrurile.Si Emmett,si Alice priveau pe ferestrele laterale.

Am ajuns la drumul principal si,desi viteza crescuse,am vazut mult mai bine pe unde mergeam.Si ne indreptam spre sud,departe de Forks.

-Unde mergem,am intrebat eu ?

Nimeni nu raspunse.Nimeni nu se uita macar la mine.

-La naiba,Edward,unde ma duci ?

-Trebuie sa te ducem de aici-cat mai departe-acum.Nu se uita in spate,ochii ii erau concentrati la drum.Cadranul de la viteza indica faptul ca mergeam cu 168 de kilometri la ora.

-Intoarce !Trebuie sa ma duci acasa !am tipat eu.

M-am chinuit cu echipamentul acela stupid,tragand de centuri.

-Emmett !spuse Edward feroce.

Iar Emmett imi cuprinse mainile in stransoarea lui de otel.

-Nu! Edward! Nu,nu poti sa faci una ca asta.

-Trebuie,Bella,acum te rog sa taci din gura.

-Ba n-o sa tac! Trebuie sa ma duci inapoi-Charlie o sa sune la FBI! O sa fie cu ochii numai pe familia ta-pe Carlisle si pe Esme! Vor fi nevoiti sa plece,ca sa se ascunda pentru totdeauna !

-Calmeaza-te Bella! Vocea ii era rece.Am mai trecut prin asa ceva.

-Nu din cauza mea,n-ai sa faci asta.Nu strici totul din cauza mea !

M-am zbatut cu putere,fara rezultat.

Alice vorbi pentru prima oara.

-Edward,trage pe dreapta.

El ii arunca o privire dura dupa care mari viteza.

-Edward,haide sa stam de vorba.

-Nu intelegeti,marai el de frustrare.Nu-i mai auzisem niciodata vocea

atat de tare ;era asurzitoare in spatiul limitat din masina.Viteza ajunsese la 170 kilometri pe ora.E vanator,Alice,nu ai vazut ?E vanator.

L-am simtit pe Emmett intepenind langa mine si m-am intrebat de ce reactionase asa la auzul cuvantului.Pentru ei insemna ceva mai mult decat insemna pentru mine ;am vrut sa inteleg,dar nu am avut timp sa intreb.

-Trage pe dreapta Edward.

Tonul lui Alice era rezonabil,dar avea totusi o nuanta de autoritate pe care nu o mai auzisem.

Acul vitezometrului atinse 180 la ora.

-Fa-o,Edward !

-Asculata-ma,Alice.I-am citit mintea.Vanatoarea e pasiunea lui,obsesia lui si o vrea pe ea,Alice,pe ea in mod special.Incepe vanatoarea in seara asta.

-Nu stiu unde...

-El o intrerupse.

-Cat crezi ca-i va lua sa-i simta mirosul in oras ?Planul lui era deja pus la punct inainte ca Laurent sa apuce sa spuna ceva.

Am icnit de spaima realizand catre ce va conduce mirosul meu.

-Charlie! Nu-l poti lasa acolo! Nu-l poti lasa! Am tras din nou de centurile de siguranta.

-Are dreptate,spuse Alice.

Masina incetini putin.

-Hai sa vedem mai intai ce variante avem,incerca Alice sa-l induplece.

Masina incetini din nou,de data asta mai brusc,apoi franele scartaira intr-o oprire pe marginea autostrazii.Am fortat iar centurile,apoi m-am trantit inapoi pe bancheta.

-Nu avem de ales,spuse Edward printre dinti.

-Nu-l las pe Charlie! am tipat eu.

El ma ignora complet.

-Trebuie sa o ducem inapoi,vorbi Emmett intr-un final.

-Nu.Edward era de neclintit.

-Nu se compara cu noi,Edward.N-o sa poata pune mana pe ea.

-O sa astepte.

Emmett zambi.

-Si eu pot sa astept.

-Nu ai vazut...nu intelegi.Odata ce isi propune o vanatoare,este de neoprit.Va trebui sa-l ucidem.

Emmett nu paru deranjat de idee.

-Uite,avem o varianta.

-Si femeia.E cu el.Daca se transforma in lupta,conducatorul va fi de partea lor.

-Suntem destui.

-Uite alta varianta,spuse Alice incet.

Edward se intoarse catre ea furios si spuse cu un marait feroce :

-Nu-mai-este-nici-o-alta-varianta !

Emmett si cu mine il priviram socati,dar Alice nu paru impresionata.Tacerea dura un minut lung,timp in care Edward si Alice se uitara in jos.

Atunci am rupt eu tacerea.

-Intereseaza pe careva si planul meu ?

-Nu,marai Edward.

Alice ii arunca o privire simtindu-se provocata.

-Asculta,am continuat eu.Tu ma duci inapoi.

-Nu,ma intrerupse el.

M-am uitat la el apoi am continuat.

-Tu ma duci inapoi.Eu ii spun tatei ca vreau sa ma intorc in Phoenix.Imi fac bagajele.Asteptam pana cand vanatorul asta ne urmareste si apoi fugim.El o sa se ia dupa noi si o sa-l lase pe Charlie in pace. Charlie nu pune FBI-ul pe familia ta.Apoi poti sa ma duci unde naiba vrei.

Se holbara la mine,muti de uimire.

-Sa stii ca nu e o idee rea.

Mirarea lui Emmett era clar o insulta.

-Ar putea sa mearga si,in plus,nu-i putem lasa tatal neprotejat.Stii asta,spuse Alice.

Toti se uitau la Edward.

-E prea periculos-nu-l vrem nici la doua sute de kilometri aproape de ea.

Emmett era foarte sigur pe el.

-Edward,nu trece de noi.

Alice se gandi o clipa.

-Nu-l vad atacand.Va incerca sa astepte s-o lasam singura.

-N-o sa-i ia mult sa se prinda ca asta nu o sa se intample niciodata.

-Iti ordon sa ma duci acasa.

Am incercat sa par ferma.

Edward isi duse mainile la temple si inchise ochii strans.

-Te rog,am spus eu mult mai incet.

El nu ridica privirea.Cand vorbi,vocea ii suna epuizata.

-Pleci in seara asta,fie ca vanatorul ne vede sau nu.Ii spui lui Charlie ca nu mai suporti sa mai stai o clipa in Forks.Spune-i orice poveste crezi ca e mai credibila.Impacheteaza primele lucruri care-ti cad in mana si apoi urca-te in camioneta ta.Nu-mi pasa ce-ti spune.Ai cinci sprezece minute.M-auzi ? Cincisprezece minute din clipa in care ai trecut pragul.

Jeepul porni si ne intoarse din drum,cu cauciucurile scartaind.Viteza incepu iar sa creasca.

-Emmett ?am intrebat eu aratand spre mainile mele.

-O,iarta-ma.

Imi dadu drumul.

Cateva minute trecura in tacere,nu se auzea decat motorul masinii.Apoi Edward vorbi din nou.

-Uite cum o sa se petreaca lucrurile.Cand ajungem acasa,daca vanatorul nu e prin preajma,o sa o conduc pana la usa.Apoi are cincisprezece minute.Imi arunca o privire prin oglinda retrovizoare.Emmett,tu ai grija de imprejurimile casei.Alice,tu te ocupi de camioneta.Eu o sa fiu inaintea ei atat timp cat e si ea.Dupa ce iese,poti sa duci Jeepul acasa si sa-i spui lui Carlisle.

-Nici gand,interveni Emmett.Stau cu tine.

-Judeca putin,Emmett.Nu stiu cat timp o sa fiu plecat.

-Pana nu aflam exact pana unde merge toata chestia asta eu stau cu tine.

Edward ofta.

-Daca vanatorul este acolo, continua el rece, mergem in continuare. Ajungem acolo inaintea lui, spuse Alice increzatoare.

Edward paru sa fie de acord cu asta. Orice problema ar fi avut cu Alice,in chestiunea asta nu se indoia de ea.

-Ce facem cu Jasper ? intreba ea.

Vocea lui era ascutita.

-Il duci acasa.

-Ba nu,spuse ea cu calm.

Sirul ininteligibil de injuraturi incepu din nou.

-Nu incapem toti in camioneta mea,am soptit eu.

Edward nu parea sa ma asculte.

-Cred ca ar trebui sa ma lasi sa merg singura,am spus eu si mai incet.

Asta o auzi.

-Bella,fa te rog cum spun eu,macar de data asta,spuse el printre dintii inclestati.

-Asculta-ma,Charlie nu e prost,am protestat eu.Daca tu nu esti maine in oras,o sa intre la banuieli.

-Irelevant.Ne asiguram ca e in siguranta si numai asta conteaza.

-Si ce-i cu vanatorul asta ?A vazut cum te-ai purtat in seara asta.O sa creada ca esti cu mine oriunde ai fi tu de fapt.

Emmett se uita la mine,din nou jignitor de surprins.

-Edward,ascult-o,il sfatui el.Cred ca are dreptate.

-Da,are,aproba Alice.

-Nu pot sa fac asta.

Vocea lui Edward era ca gheata.

-Si Emmett ar trebui sa ramana,am continuat eu.A pus ochii pe Emmett in mod clar.

-Ce ?

Emmett se intoarse catre mine.

-Poti mai usor sa-i afli intentiile daca ramai,fu Alice de acord.

Edward se uita la ea mut de uimire.

-Crezi c-ar trebui s-o las sa se duca singura ?

-Sigur ca nu,spuse Alice.Eu si Jasper mergem cu ea.

-Nu pot sa fac una ca asta,repeta Edward,dar de data aceasta se simteau urme de infrangere in vocea sa.Logica avea efect si asupra lui.

Am incercat sa fiu convingatoare.

-Stai prin preajma o saptamana-am vazut in oglinda ce fatza a facut,asa ca mi-am schimbat expresia-cateva zile.Il lasi pe Charlie sa vada ca nu m-ai rapit si il conduci pe James asta pe o pista falsa.Te asiguri ca mi-a pierdut complet urma. Apoi vii si ne intalnim. O iei pe o ruta ocolitoare,

bineinteles, si apoi Jasper si Alice se pot intoarce acasa.

Vedeam ca incepea sa ia in considerare si ideea mea.

-Unde sa ne intalnim ?

-In Phoenix.Normal.

-Nu.O sa auda ca acolo te duci,spuse el nerabdator.

-Si o sa faci asta sa para un viclesug,bineinteles.El o sa ftie ca noi stim ca el asculta.N-o sa creada nici o clipa ca merg chiar acolo unde spun ca merg.

-E diabolica,chicoti Emmett.

-Si daca nu merge ?

-Mai sunt cateva milioane de oameni in Phoenix,l-am informat eu.

-Nu-i asa complicat de gasit o carte de telefon.

-Nu ma duc acasa.

-Cum ?intreba el pe un ton periculos.

-Sunt destul de mare sa-mi caut un loc unde sa stau.

-Edward,o sa fim si noi cu ea,ii aminti Alice.

-Si ce-o sa faci in Phoenix ?o intreba el usturator.

-O sa stau in casa.

-Imi place ideea.

Emmett se gandea cu siguranta la cum sa-l incolteasca pe James.

-Mai taci din gura,Emmett !

-Uite ce e,daca incercam sa-i venim de hac in timp ce ea e inca in preajma,sunt sanse mai mari ca cineva sa fie ranit-ori va fi ea ranita,ori tu in incercarea de a o proteja.Dar daca-l prindem singur... Ramase pe ganduri cu un zambet discret pe buze.Am avut dreptate.

Jeepul se tara incet acum in timp ce conduceam in oras.In ciuda curajului meu verbal,simteam cum mi se ridica parul de pe maini.M-am gandit la Charlie singur in casa si am incercat sa fiu viteaza.

-Bella.Vocea lui Edward era foarte moale.Alice si Emmett se uitara pe ferestre.Daca permiti sa ti se intample ceva rau-orice-,tu esti singura vinovata.Ai inteles ?

-Da,am inghitit eu in sec.

Se intoarse la Alice.

-Jasper se descurca ?

-Ai mai multe incredere in el,Edward.Se descurca foarte,foarte bine

avand in vedere toate circumstantele.

-Dar tu te descurci ?intreba el.

La auzul acestei intrebari,micuta si gratioasa Alice isi dezveli dintii cu o strambatura ingrozitoare si scoase un marait din gat ce ma facu sa ma ghemuiesc in scaun de teama.

Edward ii zambi.

-Dar tine-ti parelile pentru tine,mormai el brusc.

19. Rămas-bun

Charlie ma astepta.Toate luminile din casa erau aprinse.Mintea imi era blocata in timp ce incercam sa gasesc o cale sa-l fac sa ma lase sa plec.Nu avea sa fie o treaba prea placuta.

Edward trase incet pe dreapta,departe de camioneta.Toti trei erau foarte ingrijorati,stane de piatra in locurile lor,ascultand fiecare zgomot din padure,uitandu-se prin orice umbra,mirosind orice,cautand ceva nelalocul lui.Motorul se opri,iar eu am stat nemiscata in timp ce ei continuau sa asculte.

-Nu-i aici,spuse Edward tensionat.Sa mergem.

Emmett se intinse sa ma ajute sa desfac toate centurile.

-Nu-ti face griji,Bella,spuse el pe un ton jos,dar vesel,ne ocupam de asta foarte repede.

Mi-am simtit ochii umezindu-se intimp ce ma uitam la Emmett.Abia daca-l cunosteam si totusi,neștiind cand il voi mai revedea dupa seara aceasta,imi provoca un sentiment de panica.Stiam ca acesta era cel mai usor ramas-bun caruia trebuia sa-i fac fatza in urmatoarea ora si numai gandul la asta ma facu sa izbucnesc in lacrimi.

-Alice,Emmett.Vocea lui Edward suna ca un ordin.Alunecara in liniste in intuneric,disparand intr-o clipa. Edward deschise portiera si ma apuca de mana,dupa care ma lua in bratele lui protectoare.Ma conduse usor pana acasa cu ochii scrutand intunericul.

-Cincisprezece minute,ma avertiza el pe un ton jos.

-Pot sa fac asta.

Mi-am tras nasul.Lacrimile fusesera sursa mea de inspiratie.M-am orpit pe veranda si i-am luat fatza in maini.M-am uitat grav in ochii sai.

-Te iubesc,am spus eu pe un ton jos intens.Intotdeauna te voi iubi,indiferent de ce se intampla acum.

-N-o sa ti se intample nimic,Bella,spuse el la fel de grav.

-Tine-te de plan,te rog,bine ?Ai grija de Charlie pentru mine.N-o sa ma prea aiba la suflet dupa toata treaba,asta asa ca vreau sa am ocazia sa-mi cer iertare mai tarziu.

-Intra in casa,Bella.Trebuie sa ne grabim.Vocea lui ma zorea.

-Inca ceva,am soptit eu pasional.Nu asculta nimic din ce-o sa spun in seara asta! El era aplecat,asa ca nu a trebuit decat sa ma ridic pe varfuri ca sa-i pot saruta buzele surprinse si inghetate,cat de tare am putut.Apoi m-am intors si am deschis usa cu forta.

-Pleaca,Edward! Am tipat la el alergand inaintea si trantind usa in fatza lui inca socata.

-Bella ?

Charlie era in sufragerie si se ridicase deja in picioare.

-Lasa-ma in pace! am tipat la el printre lacrimile care curgeau fara oprire deja.Am fugit sus in camera mea,am trantit usa si am incuiat-o.Am fugit spre pat si m-am aruncat pe jos sa scot rucsacul de voiaj. Am bagat repede mana sub saltea sa scot o soseta veche in care se aflau economiile mele secrete.

Charlie incerca sa deschida usa.

-Bella,esti bine ?Ce s-a intamplat ?

Vocea ii era sperziata.

-Ma duc acasa,am tipat eu punand accentul pe cuvantul-cheie.

-Ti-a facut ceva ?

Acum tonul denota mai degraba furie.

-Nu! am tipat eu cu cateva octave mai sus.

M-am intors spre dulap si Edward era deja acolo,scotand brate intregi de haine la intamplare pe care mai apoi mi le arunca mie.

-Te-a parasit ?

Charlie era dezorientat.

-Nu! am tipat eu cam fara suflare in timp ce am aruncat totul in geanta.

Edward imi mai arunca niste lucruri.Geanta era deja plina acum.

-Ce s-a intamplat,Bella ?

Charlie striga prin usa,incercand din nou s-o deschida.

-Eu l-am parasit pe el! I-am raspuns chinandu-ma sa trag fermoarul la geanta.

Mainile pricepute ale lui Edward le indepartara pe ale mele si trase fermoarul cu usurinta.Mi-a pus geanta pe umar cu grija.

-Ma gasesti in camioneta.Du-te! Imi sopti el si ma impinse spre usa.Se evapora pe fereastra.

Am descuiat usa si mi-am facut loc pe langa Charlie,coborand greu scarile din cauza gentii grele.

-Ce s-a intamplat ?tipa el.Era chiar in spatele meu.Credeam ca-ti place de el.

Ma prinse de brat in bucatarie.Desi era inca socat,stransoarea lui era ferme.

Ma intoarse sa ma uit la el si am citit pe fatza lui ca nu avea de gand sa ma lase sa plec.Aveam o singura cale de scapare,dar implica sa-l ranesc atat de tare incat ma uram numai pentru ca imi trecuse prin cap asa ceva.Dar timpul era scurt,iar eu trebuia sa ma asigur ca Charlie e in siguranta.

M-am uitat la tatal meu cu lacrimi in ochi din cauza a ceea ce aveam de gand sa fac.

-Ba da,imi place de el,tocmai asta-i problema.Nu mai suport sa mai fac asta! Nu mai pot prinde radacini in locul asta! Nu vreau sa sfarsesc prinsa in orasul asta stupid si plicticos ca mama! Nu am de gand sa fac aceeasi greseala prostesca pe care a facut-o ea.Urasc locul asta.Nu mai pot ramane aici nici o clipa !

Imi dadu drumul la mana de parca l-as fi electrocutat.M-am intors cu spatele la fatza lui socata si ranita si m-am indreptat spre usa.

-Bella,nu poti sa pleci acum.E noapte,imi sopti el din spate.

Nu m-am intors.

-O sa dorm in masina daca obolesc.

-Mai asteapta,te rog,inca o saptamana,incerca el sa ma convinga,inca socat.Renee o sa se intoarca pana atunci.

Asta imi intorcea cumplet planurile.

-Ce-ai spus ?

Charlie continua entuziasmat,aproape balbaindu-se de usurare ca ezitasem.

-A sunat cat erai tu plecata.Lucrurile nu merg prea grozav in Florida si,daca Phil nu reuseste sa semneze un contract pana la sfarsitul saptamanii,se intorc in Arizona.Asistentul antrenorului de la Sidewinders a spus ca s-ar putea sa se elibereze un loc la ei.

Mi-am scuturat capul,incercand sa-mi controlez gandurile confuze.Fiecare secunda care trecea il expunea pe Charlie la si mai mult pericol.

-Am o cheie,am mormait eu apasand clanta.Era prea aproape,avea o mana intinsa catre mine si fatza ii arata ametita.Nu imi permiteam sa pierd prea mult timp certandu-ma cu el.Trebuie sa-l ranesc mai tare.

-Lasa-ma sa plec,Charlie! am repetat ultimele cuvinte pe care le rostise mama cu multi ani in urma cand ieseaa pe aceeasi usa.Le-am spus cat am putut de furioasa si am deschis usa cu forta.Nu a mers,intelegi? Urasc orasul Forks din tot sufletul !

Cuvintele mele dure au avut efect-Charlie ramase impietrit in prag,uluit,in timp ce eu am alergat in noapte.Mi-era groaznic de frica de gradina goala.Am alergat de nebuna pana la camioneta,distingand o umbra intunecata in spatele meu.Am aruncat geanta in spate si am deschis portiera cu putere.Cheia era in contact.

-Te sun eu maine! am strigat,dorindu-mi mai mult ca orice sa-i fi putut explica totul chiar atunci,stiind ca nu o voi putea face niciodata.Am pornit motorul ai am plecat.Edward ma lua de mana.

-Trage pe dreapta,spuse el dupa ce casa si Charlie fura lasati in urma.

-Pot sa conduc,am spus eu printre lacrimile ce curgeau siroaie pe obrazii mei.

Mainile lui lungi imi apucara pe neasteptate talia,iar picioarul lui il impinse pe al meu de pe pedala.Ma lua in brate,desclestandu-mi mainile de pe volan si,pana sa-mi dau seama,era pe locul soferului.Camioneta nu se misca un centimetru.

-Nu ai putea sa gasesti casa,explica el.

Niste lumini se vazura brusc in spatele nostru.M-am uitat pe geamul din spate cu ochii mari de teama.

-E doar Alice,ma asigura el.

Ma lua iar de mana.

Mintea imi era plina de imaginea lui Charlie in prag.

-Vanatorul ?

-A auzit finalul reprezentatiei tale,spuse Edward indarjit.

-Charlie ?am intrebat ingrozita.

-Vanatorul ne-a urmarit.Alearga in spatele nostru.

Am inghetat de spaima.

-Puteam sa alergam mai repede ca el?

-Nu.

Dar mari viteza in timp ce vorbeam.Motorul camionetei scrasni in semn de protest.

Planul meu nu mai parea brusc asa de genial.

Ma uitam in umbra la farurile masinii lui Alice,cand camioneta se cutremura si o umbra intunecoasa se ivi la fereastra.

Tipatul meu fioros dura doar o fractiune de secunda inainte ca mana lui Edward sa-mi acopere gura.

-E Emmett.

Imi dadu drumul la gura si-si infasura mana in jurul taliei mele.

-E in regula,Bella,promise el.O sa fii in siguranta.

Am mers cu viteza prin orasul linistit spre autostrada de nord.

-Nu mi-am dat seama ca erai asa de plictisita de viata intr-un oras mic,spuse el ca sa mai faca niste conversatie,iar eu m-am prins ca incerca sa-mi distraga atentia.Mi se parea ca te adaptezi destul de bine,mai ales in ultima vreme.Poate eram doar increzut cand credeam ca iti fac viata mai interesanta.

-Nu a fost frumos ce-am facut,am marturisit eu,ignorandu-i incercarea de a schimba vorba,privindu-mi genunchii.Tot asta i-a spus si mama cand l-a parasit.Ai putea spune ca a fost lovit sub centura.

-Nu-ti face griji.Te iarta el.

Zambi discret,dar nu si cu ochii.

L-am privit disperata,iar el vazu panica din ochii mei.

-Bella,o sa fie totul bine.

-Dar nu are cum sa fie bine atunci cand nu sunt cu tine,am soptit eu.

-O sa fim impreuna peste cateva zile,spuse el strangandu-ma si mai tare in brate.Nu uita ca a fost ideea ta.

-A fost cea mai buna idee-evident ca a fost a mea.

Zambetul cu care imi raspunse pali si apoi disparu imediat.

-De ce s-au intamplat toate astea ?am intrebat eu cu vocea tremuranda.De ce eu ?

El se uita pierdut la drumul din fatza.

-E vina mea-am fost un prost sa te expun in halul asta.

Furia din vocea sa era indreptata catre sine.

-Nu asta am vrut sa zic,am insistat eu.Eram acolo,mare scofala.Nu i-am deranjat pe ceilalti doi.De ce a hotarat James asta sa ma omoare pe mine ?

Sunt oameni peste tot, de ce tocmai eu ?

El ezita,gandindu-se inainte de a raspunde.

-Am apucat sa ma uit bine in mintea sa in seara asta,incepu el cu o voce grava.Nu cred ca as fi putut face ceva sa evit lucrurile odata ce te-a vazut.Este partial si vina ta.Vocea ii era stalcita.Daca nu ai mirosi atat de coplesitor de delicios,poate ca nu si-ar fi batut capul.Dar cand te-am aparat...ei bine, asta a cam inrautatit lucrurile.Nu e obisnuit sa-i fie zadarnicite planurile,indiferent cat de nesemnificativ e obiectul dorintei sale.Se considera vanator si nimic mai mult.Isi petrece existenta vanand,iar o provocare-un clan numeros de luptatori puternici dispusi cu totii sa protejeze un singur element vulnerabil. Nu vrei sa stii in ce stare de euforie se afla acum.E jocul lui favorit,iar noi tocmai l-am facut cel mai interesant joc din viata lui.Tonul ii era plin de dezgust.Tacu pentru o clipa.Dar,daca nu m-as fi bagat, te-ar fi ucis atunci pe loc,spuse el cu o frustrare fara speranta.

-Credeam ca...nu miros la fel pentru ceilalti...cum miros pentru tine,am spus eu sovaielnica.

-Pai nu mirosi.Dar asta nu inseamna ca nu reprezinti totusi o tentatie pentru fiecare dintre ei.Daca i-ai fi placut vanatorului-sau oricaruia dintre ei-la fel cum imi placi mie,s-ar fi dat o batalie chiar acolo.

Am tremurat.

-Nu cred ca mai am de ales sa-l ucid,mormai el.Lui Carlisle n-o sa-i placa.

Am auzit cauciucurile traversand podul,desi nu vedeam raul in intuneric.Stiam ca ne apropiam.Trebuia sa-l intreb acum.

-Cum poti ucide un vampir ?

Se uita la mine cu niste ochi de nepatruns,iar vocea ii deveni brusc aspra.

-Singura cale este sa-l rupem in bucati si apoi sa le dam foc.

-Si ceilalti doi vor lupta pentru el ?

-Femeia da.Nu sunt prea sigur de Laurent.Nu au o legatura prea puternica-e cu ei doar de conjunctura. I-a fost rusine cu James in poiana...

-Dar James si femeia aceea vor incerca sa te ucida ?am intrebat eu cu jumatate de gura.

-Bella,nu-ti mai pierde vremea ingrijorandu-se pentru mine.Singura ta

grija trebuie sa fie siguranta ta si-te rog din inima-incearca sa nu faci vreo prostie.

-Inca ne urmareste ?

-Da.N-o sa atace acasa la mine totusi.Cel putin nu in seara asta.

Coti pe drumul ascuns cu Alice in urma noastra.

Am condus chiar pana acasa.Luminile dinauntru erau puternice,dar nu reuseau sa indeparteze intunecimea padurii inconjuratoare.Emmett imi deschise usa chiar inainte ca masina sa se opreasca;ma trase din scaun,ma lua ca pe o minge la pieptul sau mare si ma conduse spre usa.

Am intrat intr-o camera mare si alba cu Alice si Edward de o parte si de alta.Erau toti acolo ;se ridicasera deja in picioare cand auzisera ca ne apropiam.Laurent era in mijlocul lor.Am auzit un maraituri joase iesind din gatul lui Emmett in timp ce ma punea jos langa Edward.

-Ne urmareste,anunta Edward uitandu-se incrunat la Laurent.

Fatza lui Laurent era nemultumita.

-Ma temeam de asta.

Alice dansa pana la Jasper si-i sopti ceva la ureche ;buzele lui tremurara cu viteza discursului ei mut. Zburara impreuna pe scari.Rosalie se uita dupa ei si apoi se duse repede catre Emmett.Ochii ei frumoși erau intensi si furiosi atunci cand se uitara fara voie in directia mea.

-Ce-o sa faca ?il intreba Carlisle pe Laurent pe un ton rece.

-Imi pare rau,raspuse el.Mi-a fost teama cand baiatul tau i-a luat apararea fetei ca o sa-l provoace.

-Poti sa-l opresti ?

Laurent isi scutura capul.

-Nimic nu-l poate opri pe James odata pornit.

-O sa-l oprim noi,promise Emmett.

Nu era nici urma de indoiala cu privire la intentia sa.

-Nu poate fi doborat.N-am mai intalnit pe nimeni ca el in toti cei trei sute de ani ai mei.E absolut letal.De asta m-am alaturat grupului sau.

Grupului sau,am gandit eu,bineinteles.Spectacolul de conducere de pe teren nu fusese mai mult de atat, un spectacol ?

Laurent dadea din cap.Se uita perplex la mine si apoi la Carlisle.

-Sunteti siguri ca merita ?

Ragetul de furie al lui Edward umplu incaperea ;Laurent facu un pas

inapoi.

Carlisle se uita aspru la Laurent.

-Ma tem ca va trebui sa alegi.

Laurent intelese. Isi lua o clipa sa delibereze. Ochii lui studiara fiecare chip si apoi camera luminoasa.

-Sunt intrigat de viata pe care ati creat-o aici. Dar n-o sa ma amestec in asta. Nu am nimic cu voi, dar nici impotriva lui James nu ma intorc. Cred ca o s-o iau spre nord, spre clanul Denali. Ezita. Nu-l subestimati pe James. Are o minte ascutita si simturi de neegalat. Se simte la fel de confortabil ca voi printre oameni si n-o sa vina la voi cu capul plecat... Imi pare rau pentru situatia creata. Imi pare sincer rau.

Inclina capul, dar l-am vazut aruncandu-mi o privire nedumerita.

-Mergi cu bine, fu raspunsul formal al lui Carlisle.

Laurent mai privi o data lung in jurul sau, dupa care se grabi spre usa.

Trecerea dura mai putin de-o secunda.

-Cat de aproape ? se uita Carlisle la Edward.

Esmee deja se deplasa ; atinse cu mana o tastatura minuscula pe perete, iar obloane imense de metal incepura sa inchida peretele de sticla. Am tresarit.

-Cam la cinci kilometri dupa rau ; face un ocol sa se intalneasca cu femeia aceea.

-Care-i planul ?

-O sa-l inducem in eroare, dupa care Jasper si Alice o sa fuga cu ea spre sud.

-Si apoi?

Tonul lui Edward era inversunat.

-Imediat ce Bella dispare din peisaj, il vanam.

-Presupun ca nu avem de ales, fu Carlisle de acord.

Edward se intoarse spre Rosalie.

-Du-te sus si fa schimb de haine cu Bella, ii ordona Edward.

Ea se uita la el nevenindu-i sa creada.

-De ce-as face una ca asta? zise ea printre dinti. Ce mi-e ea mie? In afara de faptul ca e o amenintare, un pericol in care tu ai ales sa ne amesteci pe toti.

Am tresarit la auzul veninului din voce ei.

-Rose...,murmura Emmett punand o mana pe umarul ei.

Ea se scutura sa se elibereze.Eu ma uitam atenta la Edward,cunoscandu-i temperamentul si temandu-ma de reactia sa.Ma surprinse.Nu se uita la Rosalie,ca si cum nu ar fi vorbit,ca si cum nu ar fi existat.

-Esme ?striga el calm.

-Sigur,murmura Esme.

Esme fu langa mine intr-o clipa,ma lua in brate cu usurinta si apoi o lua iute pe scari inainte sa apuc sa tip de uimire.

-Ce facem ?am intrebat eu cu rasuflarea taiata in timp ce ma punea jos intr-o camera intunecata de pe la etajul doi.

-Incercam sa derutam mirosul.N-o sa dureze prea mult,dar ne-ar putea ajuta sa te scoatem de aici.

Auzeam hainele ei cazand pe podea.

-Nu cred ca o sa-mi vina...am ezitat,dar mainile ei deja imi scoteau camasa pe cap.Mi-am dat blugii repede jos.Imi inmana ceva,o camasa parca.M-am chinuit sa-mi bag mainile prin gaurile potrivite.Imediat ce am terminat,mi-a dat pantalonii ei.I-am tras pe mine,dar nu am reusit sa-mi scot picioarele;erau prea lungi.Ea a suflecat cu dexteritate tivul de cateva ori ca sa pot sa ma ridic in picioare.Nu stiu cum a reusit,dar deja purta hainele mele.Ma trase inapoi la scari unde statea Alice cu o geanta de piele mica intr-o mana.Ma luara una de-un brat si cealalta de altul si aproape ca ma tarara in timp ce zburara pe scari in jos.

Se pare ca totul fusese pus la punct in lipsa noastra.Edward si Emmett erau gata de plecare.Emmett purta un rucsac greu pe umar.Carlisle ii dadea ceva mic lui Esme.Se intoarse si ii dadu lui Alice acelelasi lucru-era un telefon mobil argintiu minuscul.

-Esme si Rosalie vor lua camioneta ta,Bella,imi spuse el cand trecu pe langa mine.Am dat din cap uitandu-ma prudenta la Rosalie.Se uita la Carlisle cu fatza plina de ura.

-Alice,Jasper,luati Mercedesul! O sa va prinda bine culoarea ei inchisa in sud.

Dadura si ei din cap.

-Noi luam Jeepul.

M-a surprins ca Carlisle intentiona sa mearga ca Edward.Am inteles

brusc, injunghiata de teama, ca formau echipa de vanatoare.

-Alice, intreaba Carlisle, o sa muste momeala ?

Toata lumea se uita la Alice in timp ce isi inchise ochii si deveni incredibil de nemiscata.

Deschise ochii intr-un final.

-O sa va urmareasca. Femeia o sa se ia dupa camioneta. Ar trebui sa putem pleca dupa asta.

Vocea ii era sigura.

-Sa mergem.

Carlisle se indrepta spre bucatarie.

Edward veni in sfarsit langa mine. Ma prinse in stransoarea lui de fier, lipindu-ma de el. Paru sa-si ignore familia cand imi trase fatza spre a lui, ridicandu-mi picioarele de pe podea. Pentru cea mai scurta dintre secunde, buzele lui de gheata fura tari peste ale mele. Apoi se sfarsi. Ma lasa jos atingandu-mi fatza, ochii lui incantatori arzand intr-ai mei. Apoi ochii lui devenira inexpresivi, curios de nemiscati cand se intoarse sa plece. Si chiar plecara.

Am stat acolo, ceilalti uitandu-se in alta parte in timp ce lacrimile incepura sa-mi alunece pe obraz. Momentul de tacere se scurse incet, apoi telefonul lui Esme vibra in mana ei. Se aprinse la urechea ei.

-Acum, spuse ea.

Rosalie iesi in fuga pe usa din fatza fara sa-mi mai arunce vreo privire, iar Esme ma mangaie pe obraz cand trecu.

-Sa ai grija de tine.

Soapta ei persista in spatele lor cand se strecurara pe usa. Am auzit camioneta mea pornind cu zgomot si apoi indepartandu-se.

Jasper si Alice asteptara. Alice puse telefonul la ureche chiar inainte sa vibreze.

-Edward spune ca femeia e pe urmele lui Esme. Aduc masina. Disparu in umbre, cum facu si Edward mai devreme.

Jasper si cu mine ne uitaram unul la altul. Statea undeva de partea cealalta a camerei...cu grija.

-Te inseli, sa stii, spuse el incet.

-Cu ce ? am icnit eu.

-Simt ce simti acum-si sa stii ca meriti osteneala.

-Ba nu,am mormait eu.Daca li se intampla ceva rau va fi degeaba.

-Te inseli,repeta el,zambindu-mi cu blandete.

N-am auzit nimic,dar apoi Alice intra pe usa din fatza si veni spre mine cu bratele intinse.

-Imi dai voie ?intreba ea.

-Esti singura care imi cere voie,am zambit eu discret.

Ma ridica in bratele ei zvelte cu aceeasi usurinta ca si Emmett,tinandu-ma protectoare,dupa care am zburat pe usa,lasand luminile aprinse in urma noastra.

20. Nerăbdare

Cand m-am trezit eram derutata.Gandurile imi erau neclare,inca invalmasite in vise si cosmaruri;mi-a luat mai mult decat ar fi trebuit sa imi dau seama unde ma aflam.

Camera era prea impersonala,deci eram sigur intr-un hotel.Veiozele de o parte si de alta a patului prinse de noptiere erau un semn clar ca aveam dreptate si la fel si draperiile lungi facute din acelasi material ca lenjeria de pat sau tipicele tablouri in acuarela de pe pereti.

Am incercat sa-mi amintesc cum am ajuns acolo,dar la inceput n-am reusit.

Imi aminteam totusi masina neagra si lucioasa cu sticla de la ferestre mai intunecata decat a unei limuzine.Motorul era aproape pe silentios,desi goneam pe autostrazile intunecate cu mult peste viteza legala.

Si mi-o mai aminteam pe Alice stand langa mine pe bancheta de piele din spate.Cumva,pe parcursul noptii lungi,capul meu ajunsese sa se sprijine de gatul ei de granit.Apropierea mea nu parea s-o deranjeze deloc,iar pielea ei rece si tare imi aducea intr-un mod bizar,alinare.Tricoul ei subtire de bumbac era rece si ud din cauza lacrimilor ce tasnira din ochii mei pana cand,rosii si umflati,se uscara.

Imi pieri somnul;ochii mei durerosi se chinuira sa se deschida chiar daca noaptea abia se terminase si zorii se resfrangeau deasupra unui varf mic undeva deasupra Californiei.Lumina gri ce-si facea loc pe cerul senin imi patruse in ochi.Dar nu-i puteam inchide;cand o faceam,imaginile puternice care imi fulgerau pe sub pleoape ca niste diapozitive erau de nesuportat.Fatza socata a lui Charlie,maraitul feroce al lui Edward cu dintii dezveliti,ochii plini de ura ai lui Rosalie,privirea taioasa a vanatorului,imaginea nemiscata din ochii lui Edward dupa ce m-a sarutat ultima data...Nu suportam sa le vad.Asa ca am luptat impotriva oboselii,iar soarele se ridica si mai sus.

Eram inca treaza cand am ajuns la o mica trecatoare superficiala de munte,iar soarele,deja in spatele nostru,reflecta varfurile acoperisurilor cu tigla de pe Valea Soarelui.Nu mai aveam forta sa ma mai mir ca facusem o

calatorie de trei zile in doar una.Priveam absenta la pamantul plat si intins in fatza mea.Phoenix-palmierii,tufisurile de creozot,liniile intamplatoare ale drumurilor care se intersectau,peticele verzi ale terenurilor de golf si cele turcoaz ale piscinelor,toate cufundate intr-un smog subtire si inconjurate de stanci muntoase,care nu erau destul de mari pentru a fi numite munti.

Umbrele palmierilor se revarsau de-a lungul strazilor-bine conturate,mai pronuntate decat imi aminteam,mai palide decat ar fi trebuit sa fie.Nimic nu se putea ascunde in aceste umbre.Strada luminoasa si deschisa parea destul de inofensiva.Dar nu simteam nici urma de usurare sau bucurie pentru reintoarcerea acasa.

-Pe unde o luam spre aeroport,Bella ?ma intreba Jasper,iar eu am tresarit,desi vocea lui era destul de joasa si de calma.

Era primul sunet,in afara de motorul masinii,care rupea tacerea unei nopti lungi.

-Ramai pe autostrada I-10,am raspuns eu automat.O sa trecem chiar pe langa el.

Am reactionat greu avand in vedere ca nu prea dormisem.

-Zburam undeva?am intrebat-o pe Alice.

-Nu,dar e mai bine sa fim aproape in caz de ceva.

Imi aminteam ca am intrat in cercul ce inconjura Sky Harbor International...dar nu si cand am iesit. Probabil atunci am adormit.

Desi,acum,ca ma chinuiam sa caut prin minte,am avut la un moment dat vaga impresie ca ies din masina-soarele tocmai apunea dincolo de orizont-,aveam bratul peste umarul lui Alice,iar mana ei ferma era in jurul taliei mele,tarandu-ma in timp ce eu ma impiedicam printre umbrele calde si uscate.

Nu-mi aminteam de camera aceasta.

M-am uitat la ceasul digital de pe noptiera.Cifrele rosii pretindeau ca ar fi fost ora 3 :00,dar nu aratau daca era noapte sau zi.Nu patrundea nici un pic de lumina prin draperiile groase,dar camera era luminata de la veioze.

M-am ridicat cu greu si m-am indreptat spre fereastra sa trag draperiile.

Era intuneric afara.Deci era 3 :00 dimineata.Camera mea avea vedere catre o parte pustie de strada si catre parcare aeroportului.M-am linistit oarecum afland ora si locul in care ma aflam.

M-am privit.Inca purtam hainele lui Esme si nu imi veneau deloc

bine.M-am uitat prin camera si am fost incantata sa vad ca geanta mea se afla pe un dulap mai jos.

Tocmai am pregateam sa-mi caut altceva de imbracat cand o bataie usoara la usa ma facu sa tresar.

-Pot sa intru ?intreba Alice.

Am tras aer adanc in piept.

-Da, sigur.

Intra si ma privi ingrijorata.

Ti-ar fi prins bine sa mai dormi,spuse ea.

Eu am dat pur si simplu din cap.

Ea pluti in liniste pana la draperii si le trase bine inainte sa se intoarca spre mine.

-Va trebui sa stam inauntru,imi spuse ea.

-Bine.Vocea imi era ragusita.

-Ti-e sete ?intreba ea.

Eu am dat din umeri.

-Nu.Dar tie?

-Ma descurc. Zambii. Am comandat niste mancare pentru tine, este in camera din fatza. Edward mi-a mintit ca tu trebuie sa mananci mult mai des decat noi.

Am devenit brusc mai animata.

-A sunat ?

-Nu,spuse ea in timp ce imi privi fatza dezamagita.Mi-a spus inainte sa plec.

Alice ma lua de mana si ma conduse cu grija in camera de zi a apartamentului de hotel.Auzeam murmurul vocilor venind dinspre televizor.Jasper statea nemiscat la biroul din colt,uitandu-se la stiri fara pic de interes.

M-am asezat pe jos langa masuta de cafea,unde o tava cu mancare ma astepta si am inceput sa iau de acolo fara sa observ ce anume mancam.

Alice se cocota pe bratul canapelei si se uita in gol la televizor,la fel ca Jasper.Incepuse sa bata la ochi ca erau atat de nemiscati.Nu se uita deloc in alta parte decat la ecran,desi acum era publicitate.Am dat tava la o parte,stomacul meu respingand brusc mancarea.Alice se uita la mine.

-Ce se intampla,Alice ?

-Nimic.

Ochii ei erau mari,onesti...iar eu nu aveam deloc incredere in ei.

-Ce facem acum ?

-Asteptam sa sune Carlisle.

-Si ar fi trebuit sa sune pana acum ?

Imi dadeam seama ca eram aproape de adevar.Ochii lui Alice se mutara de la mine la telefonul de deasupra gentii ei de piele si apoi iar la mine.

-Ce vrea sa insemne asta ?Vocea imi tremura,dar eu ma straduiam sa o controlez.Ca nu a sunat inca ?

-Inseamna ca pur si simplu nu au nimic sa ne spuna.

Dar vocea ei era prea calma,iar aerul greu de respirat.Jasper aparut brusc langa Alice,mai aproape de mine decat de obicei.

-Bella,spuse el cu o voce suspicios de calma.Nu ai de ce sa te ingrijorezi.Esti in siguranta aici.

-Stiu asta.

-Atunci de ce te temi ?intreba el derutat.

Simtea ingrijorarea mea,dar nu putea citi si motivele din spatele ei.

-Ai auzit ce-a spus Laurent.Sopteam,dar eram sigura ca ma auzeau.A spus ca James e periculos.Daca ceva nu merge conform planului si se despart?Daca se intampla ceva cu vreunul dintre ei,Carlisle, Emmett...Edward...am inghitit eu in sec.Daca femeia aceea salbatica ii face rau lui Esme...Vocea mea devenea din ce in ce mai subtile,usor isterica.Cum as putea sa ma mai suport stiind ca este doar vina mea?Nici unul dintre voi nu ar trebui sa-si riste viata pentru mine...

-Bella,Bella,opreste-te,ma intrerupse el,vorbind atat de repede ca abia intelegeam.Te ingrijorezi pentru ce nu trebuie,Bella.Ai incredere in mine...nici unul dintre noi nu este in pericol.Si asa ai prea multe pe cap;nu mai adauga alte griji inutile.Asculta-ma! imi ordona el cand ma uitam in alta parte.Familia noastra este puternica.Singura noastra teama este sa nu te pierdem pe tine.

-Dar de ce ati...

De data aceasta ma intrerupse Alice,atingandu-mi obrazul cu degetele ei reci.

-Edward este singur de aproape un secol.Acum te-a gasit pe tine.Tu nu vezi schimbarile pe care le vedem noi,care suntem alaturi de el de atata

vreme.Crezi ca vrea vreunul dintre noi sa se mai uite in ochii lui in urmatorii o suta de ani daca te pierde ?

In timp ce ma uitam in ochii ei,un sentiment de vine ma invadea.Dar, chiar si atunci cand ma cuprinse linistea, stiam ca nu pot sa-mi exprim sentimentele de fatza cu Jasper.

A fost o zi incredibil de lunga.

Am stat numai in camera.Alice a sunat la receptie si a cerut sa nu vine nici o camerista pe la noi.Ferestrele stateau inchise,televizorul aprins,desi nimeni nu se uita la el.La intervale regulate,primeam mancare.Telefonul argintiu de pe geanta lui Alice parea sa devina din ce in ce mai mare o data cu trecerea timpului.

Jasper si Alice preau sa suporte suspansul mai bine decat mine.In timp ce eu ma framantam si umblam de colo-colo ei deveneau si mai nemiscati,ca doua statui ai caror ochi ma urmareau imperceptibili in timp ce ma miscam.Imi ocupam timpul memorand lucrurile din camera ;modelul in dunga al canapelelor,cafeniu, piersica,crem,auriu fad si iar cafeniu.Cateodata ma uitam la imprimeuri ciudate,gasind imagini la intamplare in forme,cum faceam cu norii cand eram mica.Am distins o mana albastra,o femeie pieptanandu-se,o pisica intinzandu-se.Dar,cand cercul rosu stins deveni un ochi care ma urmarea,mi-am intors privirea.Cand dupa-amiaza era pe sfarsite,m-am bagat iar in pat,cautand pur si simplu ceva de facut.Speram ca singura,in intuneric,ma voi putea lasa prada temerilor ingrozitoare ce pluteau la limba constientei mele,ce nu puteau rabufni sub supravegherea atenta a lui Jasper.

Dar Alice ma urma nonsalanta,ca si cum printr-o coincidenta ciudata s-ar fi saturat de camera de zi in acelasi timp.Incepusem sa ma intreb exact ce fel de instructiuni ii daduse Edward.M-am intins pe pat,iar ea s-a asezat turceste langa mine.La inceput am ignorat-o,simtindu-ma indeajuns de obosita ca sa dorm. Dar,dupa cateva minute,panica pe care reusisem s-o ascund de fatza cu Jasper incepu sa isi faca simtita prezenta.Am renuntat la ideea de a mai dormi si m-am ghemuit ca o minge,strangandu-mi picioarele.

-Alice ?am intrebat eu.

-Da ?

Mi-am mentinut vocea foarte calma.

-Ce crezi ca fac ei acum?

-Carlisle voia sa atraga vanatrul cat mai la nord posibil,sa-l astepte sa se aproprie si apoi sa-l atace. Esmo si Rosalie trebuiau sa se indrepte spre vest atat cat puteau sa tina femeia aceea in spatele lor.Deci imi imaginez ca lucrurile merg bine din moment ce nu pot sa sune.Inseamna ca vanatorul este suficient de aproape si nu vor ca el sa-i auda.

-Si Esme ?

-Cred ca este pe drum spre Forks.Nu va suna daca exista sanse ca Victoria sa auda.Ma gandesc ca sunt toti pur si simplu prudenti.

-Tu chiar crezi ca sunt in siguranta ?

Bella, de cate ori trebuie sa-ti spunem ca pe noi nu ne paste nici un pericol?

-Da,dar imi spuneti adevarul ?

-Da.Intotdeauna o sa-ti spun numai adevarul.

Vocea ii era serioasa.

Am deliberat timp de o clipa si apoi am decis ca vorbea serios.

-Spune-mi atunci...cum devii vampir?

Intrebarea mea o prinsese cu garda jos.Tacea.M-am rostogolit sa ma uit la ea,iar expresia ei era ambivalenta.

-Edward nu vrea sa-ti spun,spuse ea hotarata,dar eu am simtit ca ea nu era de aceeasi parere.

-Nu-i corect.Cred ca am dreptul sa stiu.

-Stiu.

M-am uitat la ea asteptand.

Ea ofta.

-O sa fie extrem de furios.

-Nu e treaba lui.Asta este ceva intre mine si tine.Alice,in calitate de prietena,te implor.

Si acum eram intr-un fel prietene...si sigur ea stia ca vom fi si de-acum incolo.

Se uita la mine cu ochii ei frumosi si intelepti...alergand.

-O sa iti explic cum functioneaza,spuse ea intr-un final,dar eu sincer nu-mi amintesc,nu am facut sau vazut niciodata cum se face,deci tine minte ca iti pot spune doar o teorie.

Am asteptat.

-Ca pradatori,avem foarte multe arme in arsenalul nostru fizic,mult mai multe decat avem nevoie de fapt.Puterea,viteza,simturile ascutite,ca sa nu mai spun de cei ca mine,Edward si Jasper,noi avand si alte simturi.Si apoi,ca florile carnivore,suntem fizic atragatori pentru prada noastra.

Stateam nemiscata,amintindu-mi cat de bine imi demonstrase Edward acest concept in poiana.

Ea zambi larg,amenintator.

-Si mai avem inca o arma foarte de prisos.Suntem veninosi,spuse ea,cu dintii stralucind.Veninul nu ucide,paralizeaza pur si simplu.Functioneaza incet,raspandindu-se in sange astfel incat,odata muscata, prada are prea multe dureri fizice ca sa mai poata scapa.Destul de inutil,cum am mai spus mai inainte. Daca suntem aproape,prada nu scapa.Bineinteles,exista mereu exceptii.Carlisle,spre exemplu.

-Deci...daca veninul este lasat sa se intinda...am murmurat eu.

-Dureaza cateva zile ca transformarea sa fie completa,depinde de cat de mult venin a intrat in sange si cat de aproape de inima ajunge.Atat timp cat inima continua sa bata,otrava se extinde,vindecand, schimband trupul in timp ce curge prin el.Intr-un final,inima se opreste,iar transformarea ajunge la final. Dar in tot acest timp,in fiecare minut,o victima isi va dori moartea.

Am tremurat.

-Vezi tu,nu e placut deloc.

-Edward a spus ca este foarte greu sa...Eu nu prea inteleg,am spus eu.

-Suntem ca rechinii intr-un fel.Odata ce gustam sangele sau doar il mirosim,devine foarte greu sa ne tinem departe de hrana.Uneori imposibil.Deci,daca musti propriu-zis pe cineva,daca gusti sangele,pornesti nebunia.Ambele sunt la fel de dificile-pe de o parte ravna dupa sange si,de cealalta parte,durerea.

-De ce crezi ca tu nu-ti amintesti ?

-Nu stiu. Pentru toti ceilalti durerea transformarii este cea mai vie amintire pe care o au din viata lor umana. Eu nu-mi amintesc deloc sa fi fost vreodata om. Vocea ii era melodioasa.

Am stat apoi in liniste,fiecare invaluita in propriile meditatii.

Secundele treceau,iar eu eram asa de prinsa de gandurile mele ca aproape uitasem de prezenta ei.

Apoi,fara nici un avertisment,Alice sari din pat si ateriza usor in

picioare.Inima imi tresari cand m-am uitat la ea,speriata.

-Ceva s-a schimbat.

Vocea ii era serioasa si nu mai vorbea cu mine de data aceasta.

Ajunse la usa in acelasi timp cu Jasper.Era evident ca auzise conversatia noastra si exclamatia ei brusca.Ii puse mainile pe umeri si o conduse inapoi la pat,asezandu-se pe margine.

-Ce vezi ?o intreaba el serios,uitandu-se fix la ea.Ochii ii erau concentrati pe ceva foarte departe.M-am asezat aproape de ea,aplecandu-ma sa-i aud vocea joasa si grabita.

-Vad o camera.E lunga si sunt oglinzi peste tot.Podeaua este din lemn.El este in camera si asteapta. Este ceva auriu...o dunga aurie de-a lungul oglinzilor.

-Unde este camera ?

-Nu stiu.Lipseste ceva-o alta decizie nu a fost inca luata.

-Cat timp mai este ?

-Putin. Va fi in camera oglinzilor azi sau poate maine. Depinde.

Asteapta ceva. Si acum este in intuneric.

Vocea lui Jasper era calma,metodica,in timp ce o intreba in mod expert.

-Ce face ?

-Se uita la televizor...Nu,se uita la o caseta video,in intuneric,in alt loc.

-Poti sa vezi unde ?

-Nu,e prea intuneric.

-Ce mai este in camera oglinzilor ?

-Doar oglinzi si auriul.Este o banda in jurul camerei.Si mai este o masa neagra cu un casetofon si un televizor.El atinge aparatul video,dar nu se uita la el cum facea in camera intunecata.Aceasta este camera in care asteapta.Ochii ei privira in gol,apoi se concentrara pe fatza lui Jasper.

-Nu mai este nimic ?

Ea dadu din cap.Se uitara nemiscati unul la altul.

-Ce-o fi insemnand ?am intrebat eu.

Nu mi-a raspuns nimeni pe moment,dar apoi Jasper s-a uitat la mine.

-Inseamna ca planurile vanatorului s-au schimbat.A luat o decizie care il va conduce la camera oglinzilor si la camera intunecata.

-Dar nu stim unde se afla aceste camere ?

-Nu.

-Dar stim ca n-o sa fie in munti la nord de Washington,vanat de-ai nostri.O sa-i induca in eroare.Vocea lui Alice era lipsita de expresie.

-Oare sa sunam ?am intrebat eu.

Ei schimbara o privire serioasa,nehotarata.

Apoi telefonul suna.

Alice era deja in partea cealalta de camera inainte ca eu sa ridic capul sa ma uit la telefon.

Apasa pe buton si puse telefonul la ureche,dar nu vorbi ea prima.

-Carlisle,rosti ea.Nu parea surprinsa sau usurata asa cum ma simteam eu.Da,spuse ea,uitandu-se la mine.Asculta o perioada lunga.Tocmai l-am vazut.Ea descrie din nou viziunea pe care o avusese.Indiferent ce l-a facut sa se urce in avionul ala...il conducea spre camerele acelea.Facu o pauza.Da,spuse Alice la telefon,apoi vorbi cu mine.Bella ?

Imi intinse telefonul.Am alergat spre el.

-Alo ?am spus eu.

-Bella,spuse Edward.

-Oh,Edward!Am fost atat de ingrijorata.

-Bella,ofta el de neputinta,ti-am spus doar sa nu-ti faci griji decat pentru tine.

Era incredibil de bine sa-i aud vocea.Am simtit norul disperarii facandu-ne mai usor si retregandu-se atunci cand imi vorbea.

-Unde esti ?

-Suntem in afara orasului Vancouver.Bella,imi pare rau,l-am pierdut.E suspicios,are grija sa stea indeajuns de departe ca sa nu pot auzi ce gandeste.Dar a plecat acum.Se pare ca s-a urcat intr-un avion.Credeam ca s-a intors in Forks s-o ia de la capat.O auzeam pe Alice punandu-l la curent pe Jasper,vorbele ei intrepatrunzandu-se intr-un zgomot de fundal.

-Stiu.Alice a vazut ca a plecat.

-Nu trebuie sa iti faci griji.Nu va gasi nimic care sa-l duca la tine.Tu trebuie sa stai acolo si sa astepti pana-l gasim noi iar.

-O sa fiu bine.Esme e cu Charlie ?

-Da,femeia a ramas in oras.A fost acasa la tine,dar Charlie era la serviciu.Nu s-a apropiat de el,asa ca nu te teme.O sa fie in siguranta sub supravegherea lui Esme si a lui Rosalie.

-Ce face ?

-Probabil incearca sa-ti dea de urma.A umblat tot orasul noaptea trecuta. Rosalie a depistat-o la aeroport, pe toate drumurile din jurul orasului,la scoala...f ace sapaturi, Bella,dar nu are ce sa gaseasca.

-Esti sigur ca Charlie e in siguranta ?

-Da,Esme nu-l scapa din ochi.Si o sa fim si noi acolo in curand.Daca vanatorul se aproprie de Forks,il prindem.

-Mi-e dor de tine,am soptit eu.

-Stiu,Bella.Crede-ma,stiue ca si cum ai fi luat jumătate din mine cu tine.

-Vino si ia-o atunci,l-am provocat eu.

-Imediat ce-o sa pot.Trebuie sa ma asigur ca esti in siguranta mai intai.Vocea ii era dura.

-Te iubesc,i-am amintit eu.

-Iti vine sa crezi ca,desi te-am facut sa treci prin atatea,si eu te iubesc ?

-Da,chiar imi vine sa cred.

-O sa vin dupa tine.

-O sa te astept.

Imediat ce inchise telefonul lui Alice si i-am vazut pe amandoi aplecati la o masa,unde Alice schita ceva pe o bucata de hartie.M-am aplecat peste canapea sa ma uit peste umarul ei.

Desena o camera :lunga,dreptunghiulara, cu o sectiune patrata,mai subtire in spate.Scandurile din care era facuta podeaua se intindeau in lungime de-a lungul camerei.Pe pereti erau linii ce reprezentau marginile oglinzilor.Si apoi,infasurand peretii,mai sus,o banda lunga.Banda de care zisesse Alice ca era aurie.

-Este un studio de balet,am spus eu,recunoscand brusc formele familiare.

-Se uitara surprinsi la mine.

-Stii camera asta ?

Vocea lui Jasper suna calm,dar cu o nuanta pe care nu o puteam identifica.Alice isi inclina capul deasupra lucrarii ei,mana zburandu-i de-a lungul paginii,desenand acum forma unei iesiri de urgenta pe peretele din spate,casetofonul si televizorul pe o masa joasa langa coltul drept din fatza.

-Seamana cu un loc unde mergeam eu sa iau lectii de dans,cand aveam vreo 8 sau 9 ani.Era conturata chiar la fel.Am atins pagina acolo unde

sectiunea patrata iese in evidenta, facand mai stramba partea din spate a camerei. Aici erau baile-se intra prin cealalta sala de dans. Dar casetofonul era aici-am aratat spre coltul stang-era mai vechi si nu era televizor. Era o fereastră in sala de asteptare. Ai vedea camera din perspectiva asta daca te-ai uita prin ea.

Alice si Jasper se uitau atenti la mine.

-Esti sigura ca e aceeași camera ?ma intreba Jasper tot calm.

-Nu,deloc.Banuiesc ca majoritatea studiourilor de dans arata la fel-cu oglinzi si bara.Am atins cu degetul bara de balet fixata de oglinzi.Pur si simplu forma mi se parea cunoscuta.Am atinc usa,ce se afla exact in acelasi loc ca aceea pe care mi-o aminteam.

-Ai mai avea vreun motiv sa mergi acolo acum ?intreba Alice trezindu-ma din visare.

-Nu,nu am mai fost acolo de aproape zece ani.Dansam foarte prost.Mereu ma asezau in spate la recitaluri,am recunoscut eu.

-Deci nu exista nici o posibilitate sa aiba vreo legatura cu tine ?ma intreba Alice serioasa.

-Nu,nici macar nu cred ca apartine acelorasi oameni.Sunt sigura ca e un alt studio de dans pe undeva.

-Unde era studioul la care mergeai tu ?ma intreba Jasper nonsalant.

-Era chiar aproape de casa mamei mele.Mergeam acolo dupa ce ieseam de la scoala...am spus eu cu vocea palind.

Nu am ratat privirea pe care o schimbara.

-Aici in Phoenix,deci?Era inca nonsalant.

-Da,am soptit eu.La intersectia strazii 58 cu Cactus.

Stateam toti in liniste uitandu-ne la desen.

-Alice,e sigur telefonul ala ?

-Da, ma asigura ea. Numarul e de Washington.

-Deci pot sa-l folosesc s-o sun pe mama ?

-Credeam ca e in Florida.

-Este dar se intoarce in curand si nu o poate face cat...Vocea imi tremura.Ma gandisem la ceva ce spusese Edward despre roscata aceea acasa la Charlie,la scoala,unde sunt toate datele mele.

-Si cum poti sa dai de ea ?

-Nu au un numar permanent decat acasa...isi verifica mesajele cu

regularitate.

-Jasper ?intreba Alice.

El se gandi.

-Nu cred ca are de ce sa fie rau,dar ai grija sa nu spui unde esti,bineinteles.

M-am intins nerabdatoare dupa telefon si am format numarul cunoscut.Suna de patru ori si am auzit vocea vioaie a mamei care spunea sa las un mesaj.

-Mama,am spus eu dupa bip,eu sunt.Asculta,am nevoie sa faci ceva pentru mine.Este important.Imediat ce primesti mesajul suna-ma pe numarul asta.Alice era deja langa mine si scria numarul in partea de jos a desenului ei.L-am citit cu grija,de doua ori.Te rog,nu pleca nicaieri pana nu vorbesti cu mine.Nu iti face griji.Sunt bine,dar am nevoie sa vorbesc cu tine imediat,indiferent de cat de tarziu primesti mesajul asta,bine ?Te iubesc,mama.Pa.

Am inchis ochii si m-am rugat cu toata fiinta ca nici o schimbare de planuri neprevazute sa o aduca acasa inainte de a primi mesajul meu.

M-am asezat pe canapea,ciugulind dintr-o farfurie cu fructe,anticipand ca seara urma sa fie lunga.M-am gandit sa-l sun pe Charlie,dar nu eram sigura daca ar fi trebuit sa fiu sau nu acasa la ora asta.M-am concentrat pe stiri,cautand povesti despre Florida,sau despre antrenamentele de primavara-greve,sau uragane,sau atacuri teroriste-,orice i-ar putea trimite acasa mai devreme.

Imortalitatea cred ca-ti asigura si rabdare nesfarsita.Nici Alice,nici Jasper nu pareau sa simta nevoia de a face ceva.O vreme Alice desena profilul vag al camerei intunecate din viziunea ei,atat cat o putea vedea in lumina de la televizor.Dar,cand termina,statu pur si simplu uitandu-se la peretii albi,cu ochii ei nemuritori.Nici Jasper nu parea sa aiba nevoie sa se miste sau sa se uite pe dupa draperii ori sa verifice usa,asa cum aveam eu.

Cred ca am adormit pe canapea,asteptand sa sune telefonul din nou.Atingerea mainilor reci ale lui Alice ma trezi putin in timp ce ma carau in pat,dar am adormit din nou inainte de a apuca sa pun capul pe perna.

21. *Apelul*

Imi dadeam din nou seama cand m-am trezit ca era prea devreme si stiam ca incetul cu incetul zilele deveneau nopti,iar noptile zile.Am ramas intinsa in pat si am ascultat vocile linistite ale lui Alice si Jasper din cealalta camera.Era ciudat ca vorbeau indeajuns de tare sa-i pot auzi vreun pic.M-am rostogolit pana cand am dat cu picioarele de podea si apoi m-am dus in camera de zi.

Ceasul de la televizor arata putin dupa 2 :00 noaptea.Alice si Jasper stateau pe canapea.Alice iar desena ceva,iar Jasper se uita peste umarul ei.Nu au ridicat ochii cand am intrat pentru ca erau prea concentrati pe ceea ce facea Alice acolo.

M-am furisat langa Jasper sa arunc o privire.

-A mai vazut ceva ?!-am intrebat eu incet.

-Da.Ceva l-a facut sa revina in camera cu aparatul video,dar acum e lumina.

Am privit cum Alice desena o camera patrata cu raze intunecate de-a lungul tavanului jos.Peretii aveau niste lambriuri de lemn putin cam inchise la culoare,cam demodate.Pe jos era un covor inchis la culoare,cu model.Pe peretele dinspre sud era o fereastră mare,iar usa din peretele de vest dadea spre sufragerie.O parte a intrarii era de piatra-uun semineu mare si cenusiu,cu deschidere spre ambele camere.Obiectele de interes din perspectiva aceasta,televizorul si aparatul video care incapeau cu greu pe un suport de lemn mult prea mic,erau in coltul de sud-vest a camerei.In fatza televizorului se aflau o canapea extensibila veche de cand lumea si o masuta fantezie rotunda.

-Acolo este telefonul,am soptit eu,aratandu-le.

Doua perechi de ochi adanci se uitara fix la mine.

-Asta e casa mamei mele.

Alice se ridicase deja de pe canapea cu telefonul in mana,formand.M-am uitat la repeziciunea precisa a camerei de zi a mamei mele.Atipic pentru el,Jasper aluneca mai aproape de mine.Imi atinse usor umarul cu mana,iar contactul fizic parea sa-i faca influenta linistitoare si mai puternica.Panica

era mocnita, fara sa fie centrata pe ceva anume.

Buzele lui Alice tremurau de cat de repede vorbea, iar murmurul incet era imposibil de interceptat. Nu puteam deloc sa ma concentrez.

-Bella, spuse Alice. M-am uitat la ea amortita. Bella, Edward vine a te ia. El, Emmett si Carlisle te duc undeva sa te ascunda o perioada.

-Vine

Edward ?

Cuvintele ei fura ca un colac de salvare ce imi tineea capul deasupra apei.

-Da, cu primul avion care pleaca din Seattle. O sa ne vedem la aeroport si apoi pleci cu el.

-Dar, mama mea... a venit dupa mama mea. Alice !

In ciuda linistii pe care mi-o inducea Jasper, isteria ma trada prin voce.

-Eu si Jasper o s-avem grija de ea.

-Nu am nici o sansa de castig, Alice. Nu puteti sa-i paziti toata viata pe toti oamenii pe care-i cunosc. Nu vezi ce face? Nu pe mine ma vaneaza. O sa gaseasca pe cineva, o sa faca rau unei persoane dragi mie... Alice, nu pot...

-O sa-l prindem, Bella, ma asigura ea.

-Si daca patesti ceva, Alice ? Crezi ca mie-mi convine ? Tu crezi ca numai ranindu-mi familia umana imi poate face rau ?

Alice ii arunca lui Jasper o privire plina de inteles. O stare adanca si grea de somnolenta se abatu asupra mea, iar ochii mi se inchisera fara voie. Mintea mea se chinuia sa invinga aceasta stare, constientizand ce se intampla. M-am chinuit sa deschid ochii si m-am ridicat in picioare, indepartandu-ma de mana lui Jasper.

-Nu vreau sa adorm iar, am sarit eu.

M-am dus in camera mea si am inchis usa, ba chiar am si trantit-o, ca sa pot fi libera sa sufar in intimitate. De data asta Alice nu veni dupa mine. Timp de trei ore si jumatate m-am uitat la perete, ghemuita, tremurand. Mintea mea facea eforturi sa caute solutii sa iesim din cosmarul asta. Nu era cale de scapare sau amanare. Nu vedeam decat un singur final posibil intrezarindu-se intunecat in viitorul meu. Singura intrebare era cate persoane aveau sa fie ranite inainte sa-l intalnesc.

Singura consolare, unica speranta ce imi mai ramasese, era gandul ca aveam sa-l vad pe Edward in curand. Poate, daca-i vedeam chipul din nou, intrezaream si solutia pe care nu o gaseam acum.

Cand suna telefonul, m-am intors in camera de zi, putin rusinata de

comportamentul meu.Speram ca nu-i jignisem in vreun fel si ca stiau cat de recunoscatoare eram pentru toate sacrificiile pe care le faceau pentru mine.

Alice vorbea la fel de repede ca de obicei,dar atentia imi fu atrasa de faptul ca,pentru prima oara, Jasper nu era in camera.M-am uitat la ceas si era 5 jumatate dimineata.

-Tocmai se urcau in avion,imi spuse Alice.Aterizeaza la 10 fara un sfert.

Mai aveam doar cateva ore in care trebuia sa ma fortez sa respir pana cand ajungea el.

-Unde-i Jasper ?

-S-a dus sa plateasca camera.

-Nu ramaneti aici?

-Nu,ne mutam undeva mai aproape de casa mamei tale.

Stomacul mi se intoarse de frica la auzul vorbelor ei.

Dar telefonul suna din nou,atragandu-mi atentia.

-Alo ?zise Alice.Nu,e aici.Imi intinse telefonul.E mama ta,spuse ea.

-Alo ?

-Bella,Bella ?

Era vocea mamei mele pe un ton familiar pe care-l auzisem de mii de ori in copilarie de cate ori ma apropiam prea mult de marginea trotuarului sau dispaream din ochii ei intr-un loc aglomerat.Era sunetul panicii.

Am oftat.Ma asteptam la asta,desi incercasemsa-mi formulez mesajul cat de calm se putea,fara sa se simta gravitatea ce se ascundea in spatele lui.

-Calmeaza-te mama,am spus eu pe tonul cel mai mieros,indepartandu-ma de Alice.Nu eram sigura ca puteam sa mint la fel de convingator cu ea de fatza.Totul e bine,da ?Lasa-ma o clipa si-ti explic totul,promit.Am tacut,surprinsa ca inca nu ma intrerupsese.Mama ?

-Ai grija sa nu spui nimic pana nu-ti zic eu,

Vocea pe care tocmai o auzisem era pe cat de necunoscuta pe atat de neasteptata.Era vocea de tenor a unui barbat,o voce placuta,obisnuita,genul acela de voce pe care o auzi la reclamele pentru masini de lux.Vorbi foarte repede.

-Sa ne intelegem,nu trebuie neaparat sa-i fac rau mamei tale,asa ca fa ce-ti spun si ea va fi bine. Tacu o clipa in timp ce eu ascultam,fara sa scot un sunet de groaza.Foarte bine,ma felicita el.Acum repeta dupa mine si,te

rog,fa sa para natural.Te rog spune „Nu,mama,ramai unde esti”.

- Nu,mama,ramai unde esti.

Vocea imi era putin mai mult decat o soapta.

-Vad ca o sa fie treaba grea.Vocea ii era amuzata,inca usoara si prietenoasa.Ce-ai zice daca te-ai duce in alta camera acum,ca fatza ta sa nu strice totul ?Nu vad de ce ar trebui ca mama ta sa sufere.In timp ce mergi,re rog sa spui, „Mama,te rog,asculta-ma! ”.Spune acum

- Mama,te rog,asculta-ma,insista vocea mea.Am mers foarte incet spre dormitor,simtind privirea ingrijorata a lui Alice in spatele meu.Am inchis usa dupa mine,incercand sa gandesc clar,desi eram cuprinsa de teroare.

-Acum esti singura ?Raspunde doar cu da sau nu.

-Da.

-Dar tot te aud,sunt sigura.

-Da.

-Bine,atunci,continua vocea placuta,spune, „Mama,ai incredere in mine ! ”

-Mama,ai incredere in mine !

-Treaba asta a mers mai bine decat ma asteptam.Eram pregatit sa astept,dar mama ta a venit mai devreme decat era stabilit.E mai usor asa,nu crezi?Mai putin suspans,mai putina pentru tine.

Am asteptat.

-Acum vreau sa ma asculti cu atentie.Trebuie sa te indepartezi de prietenii tai ;crezi ca poti face asta ? Raspunde doar cu da sau nu.

-Nu.

-Imi pare rau sa aud una ca asta.Speram ca ai putea fi un pic mai creativa de atat.Crezi ca ai putea scapa de ei daca de asta depinde viata mamei tale ? Raspunde doar cu da sau nu.

Trebuia sa existe o cale cumva.Imi aminteam ca urma sa mergem la aeroport.Aeroportul Sky Harbor International :aglomerat,intortocheat...

-Da.

-Asa mai merge.Sunt convins ca n-o sa fie usor,dar,daca simt numai ca esti cu cineva,ei bine,va fi foarte rau pentru mama ta,promise vocea prietenoasa.Cred ca ai ajuns sa ne cunosti destul de bine ca sa-ti dai seama ca voi sti daca vei incerca sa iei pe cineva cu tine.Si cat timp mi-ar lua sa ma ocup de mama ta daca va fi cazul.Intelegi ?Raspunde cu da sau nu.

-Da,am raspuns cu o voce sparta.

-Foarte bine,Bella.Acum,uite ce ai de facut.Vreau sa te duci acasa la mama ta.Langa telefon o sa fie un numar.Suna si o sa-ti spun atunci unde sa te duci.Stiam deja unde aveam sa ma duc si cum avea sa se termine totul.Dar aveam de gand sa-i urmez instructiunile intocmai.Poti sa faci asta?Raspunde cu da sau nu.

-Da.

-Inainte de pranz,te rog,Bella.N-am toata ziua la dispozitie,spuse el politicos.

-Unde e Phil ?am intrebat eu raspicat.

-Ah,ai grija,Bella.Vorbeste numai cand iti spun eu,te rog.

Am asteptat.

-Este important acum sa nu le dai nimic de banuit prietenilor tai cand te intorci la ei.Spune-le ca a sunat mama ta si ca ai convins-o sa nu vina acasa momentan.Acum repeta dupa mine : „Multumesc,mama”’. Spune acum.

-Multumesc,mama.Simteam lacrimile in ochi.Am incercat sa le impiedic sa iasa.

-Spune : „Te iubesc,mama,ne vedem in curand”’.Spune acum.

-Te iubesc,mama.Vocea imi era groasa.Ne vedem in curand,am promis eu.

-La revedere,Bella.Abia astept sa te revad.Inchise telefonul.

Tineam telefonul la ureche.Incheieturile imi erau inghetate de frica-nu-mi puteam dezlipi degetele sa-l las jos.

Stiam ca trebuie sa racionez,dar capul imi era plin de sunetul fricii mamei mele.Timpul trecea in timp ce eu luptam sa-mi recapat autocontrolul.

Incetul cu incetul,gandurile incepura sa treaca de zidul acela gros de durere.Ca sa faca planuri.Nu aveam decat o singura optiune :sa ma duc in camera oglinzilor si sa mor.Nu aveam garantii,nimic altceva de dat pentru a o tine pe mama in viata.Nu puteam spera decat ca James va fi multumit cu victoria lui asupra lui Edward.Disperarea ma prinse in ghearele ei ;nu era loc de negociere,nu era nimic ce puteam oferi sau detine,ceva ce l-ar fi putut influenta.Dar nu aveam de ales.Trebuia s-o fac.

Am incercat sa-mi inving cat mai mult teroarea.Decizia fusese luata.Nu mai avea nici un rost sa pierd timp agonizand pentru ce urma sa se

intampla.Trebuia sa gandesc limpede pentru ca Alice si Jasper ma asteptau,iar sa scap de ei era absolut esential si imposibil in acelasi timp.

Am fost brusc recunoscatoare ca Jasper era inca plecat.Cum as fi putut sa evit sa devina suspiciosi daca el ar fi aici in ultimele cinci minute sa-mi simta panica ?Mi-am inghitit groaza,frica,am incercat sa o inabus.Nu-mi permiteam sa-mi pierd timpul.Nu stiam cand avea sa se intoarca.

M-am concentrat asupra evadarii mele.Speram ca faptul ca eram atat de obisnuita cu aeroportul sa fie in favoarea mea.Trebuia cumva sa o tin pe Alice la distanta.Stiam ca era in camera alaturata si ma astepta curioasa.Dar era un lucru cu care trebuia sa ma obisnuiesc in intimitate,inainte ca Jasper sa se intoarca.

Trebuia sa accept ca nu aveam sa-l mai vad pe Edward niciodata,nici macar o ultima imagine a fetzei lui pe care s-o iau cu mine in camera oglinzilor.Urma sa-l ranesc si nu-i puteam spune adio.O vreme am lasat valurile de suferinta sa ma inunde,sa faca ce vor din mine.Apoi le-am dat la o parte si m-am dus sa dau ochii cu Alice.

Singura expresie pe care am reusit sa o adopt a fost una plictisita,impietrita.I-am vazut alarmarea si nu am asteptat sa intrebe.Aveam un scenariu de urmat si nu m-as fi descurcat de nici o culoare sa improvizez acum.

-Mama era ingrijorata,voia sa vina acasa.Dar e in regula,am convins-o sa stea departe.Vocea imi era lipsita de viata.

-O sa avem grija sa fie in siguranta,Bella,nu-ti face griji.

M-am intors ;nu puteam s-o las sa se uite la mine.

Ochii imi cazura pe o coala de hartie din papetaria hotelului,pe birou.M-am dus incet spre ea si un plan incepea sa prinda viata.Mai era si un plic acolo.Era bine.

-Alice,am intrebat eu incet fara sa ma intorc,pastrandu-mi calmul in voce.Daca scriu o scrisoare pentru mama,i-o dai tu ?Adica s-o lasi in casa,vreau sa zic.

-Sigur ca da,Bella.Vocea ii era grijulie.Vedea ca eram distrusa.Trebuia sa-mi tin mai bine sentimentele sub control.

M-am intors in dormitor si m-am asezat in genunchi langa noptiera sa scriu.Mana imi tremura,iar literele se distingeau cu greu.

Edward,am scris eu...

Te iubesc. Imi pare rau O are pe mama si trebuie sa incerc.Stiu ca s-ar putea sa nu mearga.Imi pare foarte,foarte rau.

Nu fi suparat pe Alice si Jasper. O sa fi e o minune daca reusesc sa scap de ei. Multumeste-le din partea mea. Mai ales lui Alice ,te rog.

Si te rog,te implor, nu veni dupa el.Tocmai asta vrea. Nu cred ca pot suporta sa pateasca cineva ceva din cauza mea, mai ales tu. Te rog, Este singurul lucru pe care ti-l pot cere acum. Pentru mine.

Te iubesc.Iarta-ma.

Bella,

Am impaturit scrisoarea cu grija si am lipit plicul. O va gasi intr-un final. Speram numai ca va intelege si ca ma va asculta macar de data asta.

Si apoi mi-am pecetluit cu grija inima.

22. De-a v-ați ascunselea

Durase mult mai puțin decât am crezut-groaza,disperarea,zbuciumul inimii mele.Secundele treceau mai încet decât de obicei.Jasper încă nu se întorsese când m-am dus înapoi la Alice.Imi era teama să stau în aceeași cameră cu ea,imi era teama că ar putea ghici...și teama să mă ascund de ea tot din același motiv.

Nu credeam că mai pot să mă mir,asa cu gândurile chinute și instabile,dar m-am mirat într-adevăr când am văzut-o pe Alice aplecata peste birou,cu mâinile înclestate pe marginea lui.

-Alice ?

Nu a reactionat când am strigat-o,dar capul i se legăna ușor dintr-o parte într-alta,asa ca i-am văzut chipul.Ochii îi erau inexpresivi,uluiti...Gândul mi-a zburat spre mama mea.Era oare deja prea târziu? Am alergat către ea,intinzându-mă instinctiv să o iau de mână.

-Alice! Se auzi vocea lui Jasper chiar în spatele ei,cu mâinile peste ale ei desfăcând strânsoarea.

De partea cealaltă a camerei,usa se deschise cu un clic discret.

-Ce s-a întâmplat ?vru el să știe.

Se întoarse cu spatele la mine,îngropându-și fața în pieptul lui.

-Bella,spuse ea.

-Sunt aici,am răspuns eu.

Ea întoarse capul și își fixă ochii,încă ciudat de uluiti,asupra mea.

Mi-am dat brusc seama că nu vorbise cu mine,ci răspunsese la întrebarea lui Jasper.

-Ce-ai văzut ?am spus ei,dar nu se ascundea nici o întrebare în vocea mea plină și nepăsătoare.

Jasper îmi arunca o privire ascuțită.Am continuat să par dezinteresată și am așteptat.Ochii lui Jasper erau derutați în timp ce se mutau de la mine la Alice,simțind haosul...pentru că banuiam că văzuse Alice acum.

Am simțit cum se instalează o atmosferă liniștită în jurul meu.M-am bucurat de ea și am folosit-o pentru a-mi ține sentimentele sub control.

Și Alice își reveni.

-Nimic nou,serios,raspunde ea intr-un final,cu vocea remarcabil de calma si convingatoare.Doar aceeasi camera ca mai inainte.

Se uita in sfarsit la mine,calma si inchisa in sine.

-Vrei sa iei micul dejun ?

-Nu,mananc ceva la aeroport.Si eu eram foarte calma.M-am dus in baie sa fac un dus.Aproape ca imprumutasem al saselea simt de la Jasper,pentru ca intuiam disperarea salbatica,dar bine simulata,a lui Alice de a ramane singura cu Jasper.Ca sa-i spuna ca faceau ceva gresit,ca aveau sa dea gres...

M-am pregatit metodic,concentrandu-ma pe fiecare detaliu in parte.Mi-am lasat parul liber,involburat in jurul meu,acoperindu-mi fatza.Starea linistita instaurata de Jasper ma prinse si pe mine si ma ajuta sa gandesc limpede.Ma ajuta sa fac planuri.Am cotrobait prin geanta pana am gasit soseta plina cu bani.Am golit-o in buzunar.

Eram nerabdatoare sa ajungem la aeroport si bucuroasa cand am plecat pana la ora 7 :00.De data asta am stat singura,pe bancheta din spate a masinii intunecate.Alice statea sprijinita de portiera cu fatza la Jasper,aruncandu-mi priviri pe sub ochelarii de soare odata la cateva secunde.

-Alice ?am intrebat eu indiferenta.

Alice era prudenta.

-Da ?

-Cum functioneaza ?Chestiile pe care le vezi?Am privit pe geamul lateral,iar vocea imi parea plictisita. Edward a spus ca nu e batut in cuie...ca lucrurile se schimba?Imi venea mai greu decat mi-as fi imaginat sa-i pronunt numele.Asta trebuia sa-l fi pus in alerta pe Jasper,pentru ca un val proaspat de liniste umplu masina.

-Da,lucrurile se schimba,murmura ea-din fericire,am gandit eu.Unele lucruri sunt mai sigure decat altele...cum e vremea.Cu oamenii e mai greu.Pot sa vad ce au de gand numai cand au de gand lucrul acela.Odata ce se razgandesc-luand o noua decizie,indiferent cat de mica-tot viitorul se schimba.

Am dat meditativ din cap.

-Deci nu l-ai vazut pe James in Phoenix pana cand nu a decis ca va merge acolo.

-Da,aproba ea,prudenta din nou.

Si nu ma vazuse in camera oglinzilor cu James pana cand nu am decis sa ma intalnesc cu el acolo. Am incercat sa nu ma gandesc la ce ar mai fi putut ea sa vada. Nu voiam ca panica mea sa-i dea lui Jasper de banuit. Aveau sa ma pazeasca de doua ori mai bine acum, dupa viziunea lui Alice. Era aproape imposibil sa scap.

Am ajuns la aeroport. Norocul era de partea mea sau pur si simplu era o intamplare. Avionul lui Edward ateriza la terminalul patru, cel mai mare dintre toate, unde aterizau majoritatea avioanelor, asa ca nu era de mirare ca si al lui ateriza tot acolo. Dar era terminalul de care aveam nevoie : cel mai mare si mai incurcat. Si era o usa la etajul trei care putea fi singura mea sansa.

Am parcat la etajul patru al unui garaj imens. Ii conduceam eu, pentru ca era pentru prima data cand cunosteam imprejurimile mai bine decat ei. Am luat liftul pana la etajul trei, unde coborau pasagerii. Alice si Jasper petrecura mult timp uitandu-se la tabela de plecari. Ii auzeam incercand sa se hotarasca daca sa merg la New York, Atlanta sau Chicago, locuri pe care nu le vazusem niciodata. Si pe care nu aveam sa le vad niciodata.

Mi-am asteptat nerabdatoare sansa, batand din picior fara orpire. Am stat jos pe lungul sir de scaune de langa detectoarele de metal. Alice si Jasper pretindeau ca se uita la oameni, dar de fapt erau numai cu ochii pe mine. Fiecare miscare pe care o faceam in scaun era urmata de o privire agera prin coltul ochilor lor. N-aveam nici o sansa. Sa fug ? Oare ar indrazni sa ma opreasca violent in acest loc public ? Sau s-ar lua pus si simplu dupa mine ?

Am scos plicul nesemnlat din buzunar si l-am pus pe geanta de piele a lui Alice. Ea se uita la mine.

-Scrisoarea mea, am spus eu. Ea dadu din cap si o baga in primul buzunar. O va gasi mai devreme sau mai tarziu.

Timpul trecea si sosirea lui Edward se apropia. Era incredibil cum fiecare celula din trupul meu stia ca venea si tanjea dupa sosirea lui. Asta ingreuna mult lucrurile. M-am trezit incercand sa inventez scuze sa raman sa-l vad si apoi sa fug. Dar stiam ca era imposibil.

Alice se oferi de cateva ori sa-mi cumpere micul dejun. Mai tarziu, ii spuneam eu, nu inca.

Priveam tabela de sosire, urmarind cum zboruri dupa zboruri ajungeau

la timp.Cursa de la Seattle se apropia din ce in ce mai mult de partea de sus a tablei.

Si apoi,cand mai aveam doar 13 minute sa-mi planuiesc evadarea,numerele se schimbara.Avionul lui ateriza cu zece minute mai devreme.Nu mai aveam timp.

-Cred ca o sa mananc acum,am spus eu repede.

Alice se ridica in picioare.

-Vin cu tine.

-Te superi daca vine Jasper ?am intrebat eu.Ma simt putin cam...Nu am terminat propozitia.

Ochii imi erau destul de speriasi sa spuna ce eu n-am putut rosti.

Jasper se ridica in picioare.Ochii lui Alice erau derutati,dar-spre usurarea mea-am vazut ca nu erau banuitori.Cred ca asocia schimbarea din viziunea ei cu vreo manevra a vanatorului si nu cu tradarea mea.

Jasper mergea tacut langa mine cu mana pe spatele meu mic,ca si cum m-ar fi ghidat.Am simulat lipsa de interes pentru primele cateva cafenele sin aeroport in timp ce capul meu scana ce ma interesa cu adevarat.Si acolo era,dupa colt,ferita de privirea ascutita a lui Alice,toaleta pentru femei de la etajul trei.

-Se poate ?l-am intrebat pe Jasper cand am trecut pe langa ea.Dureaza doar o clipa.

-Te astept aici,spuse el.

Imediat ce usa se inchise in urma mea,am inceput sa alerg.Mi-am adus aminte ca m-am pierdut o data in toaleta aceasta din cauza ca avea doua iesiri.

De la usa cealalta mai aveam cativa pasi pana la lift si,daca Jasper statea unde a spus,nu aveam cum sa intru in raza lui vizuala.Nu m-am uitat deloc in urma in timp ce fugeam.Era singura mea sansa si chiar daca ma vedea,trebuia sa continui.Oamenii se holbau la mine,dar nu-i bagam in seama.Dupa colt,lifturile ma asteptau si m-am aruncat in fatza,bagand mana intre usile aproape inchise ale unui lift aglomerat ce mergea in jos.M-am strecurat inauntru printre pasagerii nervosi si m-am asigurat ca fusese apasat butonul pentru parter.Era deja aprins si usile se inchisera.

Imediat ce se deschisera usile am luat-o iar la goana,lasand in urma mormairlile enervate.Am incetinit cand am trecut prin dreptul paznicilor pe

langa benzile de bagaje,doar ca s-o rup iar la goana cand se intrezarira usile ce dadeau afara.Nu aveam de unde sa stiu daca Jasper incepuse deja sa ma caute.Nu aveam decat cateva secunde la dispozitie daca el se lua dupa miros.Am sarit afara prin usile automate,aproape ciocnindu-ma de sticla cand se deschisera prea incet.

Am zarit un taxi prin multimea de oameni.

Nu mai era timp.Alice si Jasper erau pe punctul de a descoperi lipsa mea,in caz ca nu se intamplase asta deja.M-ar fi gasit intr-o clipa.

O cursa spre Hyatt tocmai inchidea usile la cativa metri de mine.

-Asteptati! am strigat alergand,facandu-i soferului semn.

-Asta-i cursa spre Hyatt,spuse soferul derutat cand deschise usile.

-Da,am zis eu ofensata,acolo merg.

Am urcat apoi scarile in graba.

Se uita intrebator la lipsa mea de bagaje si apoi ridica din umeri,nefiind atat de interesat incat sa intrebe.

Majoritatea locurilor erau goale.Am stat cat mai departe de ceilalti pasageri si am privit pe fereastra la primul trotuar.Apoi aeroportul se pierdu in zare.Nu m-am putut abtine sa nu mi-l imaginez pe Edward, cum va sta pe marginea drumului cand va descoperi ca mi-a pierdut urma.Nu puteam inca sa plang,mi-am spus in sinea mea.Mai aveam un drum lung de batut.

Norocul era de partea mea.In fatza la Hyatt,un cuplu obosit isi scotea ultima valiza din portbagajul unui taxi.Am sarit sin autobuz si am alergat spre taxi,alunecand pe locul din spatele soferului.Cuplul obosit si soferul autobuzului se holbau la mine.

I-am spus soferului de taxi uimit adresa mamei mele.

-Trebuie sa ajung aici cat de repede se poate.

-Asta-i in Scottsdale,se planse el.

Am aruncat patru bancnote de 20 de dolari pe scaun.

-Ajunge ?

-Sigur,pustoaico,nici o problema.

M-am lasat pe spate in scaun cu bratele incrucisate in poata.Orasul familiar incepea sa se manifeste in jurul meu,dar nu m-am uitat pe geam.Ma straduiam sa nu-mi pierd controlul.Eram hotarata sa nu ma pierd acum,cand planul mereu fusese dus la bun sfarsit.Nu mai avea nici un rost sa ma las cuprinsa de si mai multa teroare si panica.Calea imi fusese

hotarata.Acum tot ce trebuia sa fac era sa o urmez.

Asa ca,in loc sa intru in panica,am inchis ochii si am petrecut urmatoarele 20 de minute de drum alaturi de Edward.

Mi-am imaginat ca am ramas la aeroport sa ma intalnesc cu el.Cum aveam sa stau in varful picioarelor sa-i vad chipul cat mai repede.Cat de iute si gratios avea sa se miste prin multimea de oameni ce ne despartea.Apoi eu aveam sa alerg sa elimin acei cativa metri dintre noi-nerabdatoare ca de obicei-ca sa fiu in bratele lui de marmura,in sfarsit in siguranta.

Ma intreb unde am fi mers.Undeva in nord,ca sa poata sta si ziua afara.Sau poate undeva departe ca sa putem sta din nou impreuna la soare.Mi l-am imaginat pe plaja,cu pielea stralucind ca marea.Nu ar mai fi contat cat ar fi trebuit sa ne ascundem.Ar fi fost un fel de rai sa fiu nevoita sa stau inchisa cu el intr-o camera de hotel.Atat de multe intrebari mai aveam sa-i pun! Puteam vorbi cu el la nesfarsit,fara sa dorm,fara sa plec de langa el vreodata.

Ii vedeam atat de clar chipul acum...aproape ca ii auzeam si vocea.Si atunci,in ciuda groazei si a neputintei,m-am simtit fericita.Eram atat de implicata sa visez cu ochii deschisi ca am pierdut notiunea timpului.

-Hei,ce numar ziceai ca e ?

Intrebarea taximetristului imi intrerupse fantezia,lasand sa se scurga toate culorile din minunatul meu miraj.Teama,panica si chinul asteptau sa umple golul lasat in urma.

-Cinci mii opt sute douazeci si unu.

Vocea imi suna strangulata.Taximetristul se uita la mine,de frica sa nu am vreo cadere nervoasa sau ceva.

-Am ajuns atunci.

Era nerabdator sa scape de mine,sperand probabil sa nu mai cer si rest.

-Multumesc,am soptit eu.Nu aveam de ce sa ma tem,mi-am reamintit.Casa era goala.Trebuia sa ma grabesc ;mama ma astepta sperziata,bazandu-se pe mine.

Am alergat la usa,intinzandu-ma instintiv sa iau cheia de sub streasina.Am descuiat usa.Inauntru era intuneric,gol,normal.Am alergat spre telefon,aprinzand lumina din bucatarie pe drum.Acolo,pe tabla alba,era un numar format din zece cifre scris mic si ingrijit.Degetele mi se

impiedicau pe tastatura, gresind.Trebuia sa inchid si sa o iau de la capat.De data asta m-am concentrat numai pe taste,apasandu-le cu grija,una cate una.Am reusit.Am pus telefonul la ureche cu mana tremuranda.Suna o data.

-Buna,Bella,raspunse vocea aceea placuta.Ai lucrat repede.Sunt impresionat.

-Mama e bine ?

-Foarte bine. Nu-ti face griji, Bella, n-am nimic de impartit cu ea. Doar daca nu ai venit singura, bineinteles.

-Sunt singura.

Nu fusesem mai singura in toata viata mea.

-Foarte bine.Acum,stii studioul de balet dupa colt de casa ta?

-Da.Stiu sa ajung acolo.

-Ei bine,ne vedem curand.

Am inchis telefonul.

Am fugit din camera,pe usa,in canicula de afara.

Nu mai aveam timp sa ma uit inapoi la casa si nici nu voiam s-a vad asa,goala,simbol de teama si nu de refugiu.Ultima persoana care se plimbase prin camerele acelea fusese dusmanul meu.

Aproape o vedeam cu coltul ochiului pe mama,la umbra unui copac mare de eucalipt,unde ma jucam cand eram mica.Sau in genunchi pe peticul mic de pamant din jurul cutiei postale,cimitirul tuturor florilor pe care incerca sa le creasca.Amintirile erau mai frumoase decat orice realitate pe care urma s-o vad astazi.Dar am fugit de ele,spre colt,lasand totul in urma.

Eram asa de inceata,parca alergam prin nisip ud-parea ca nu reuseam sa-mi iau destul avant de pe beton.M-am si impiedicat de cateva ori,o data am cazut,dar m-am protejat cu mainile,lovindu-le de trotuar si apoi am sarit in picioare sa imi continui drumul.Dar am ajuns in cele din urma la colt.Mai aveam doar o strada de aici ;am alergat gafaind in timp ce sudoarea imi curgea siroaie pe fatza.Soarele ce imi batea fierbinte pe piele era prea stralucitor in timp ce se reflecta in beton si ma orbea.Ma simteam expusa la pericol.Mi-am dorit sa fiu in padurile verzi si protectoare din Forks...de acasa...mai tare decat am crezut vreodata ca se poate.

Cand am cotit la ultima oara,pe strada Cactus,am vazut studioul,la fel cum mi-l aminteam.Parcarea din fatza era goala,iar obloanele verticale de

la ferestre erau trase.Nu mai puteam sa alerg,nu mai puteam sa rasuflu ;efortul si teama scosese tot din mine.M-am gandit la mama ca sa-mi pot misca picioarele,sa le pun unul in fatza celuiilalt.

In timp ce ma apropiam am vazut anuntul de pe usa.Era scris de mana pe hartie roz aprins ;scrisa ca studioul de dans era inchis in vacanta de primavara.Am atins manerul si l-am rotit cu grija.Era descuiat. Am luptat sa-mi trag rasuflarea si am deschis usa.

Holul era intunecos si gol,rece de la aparatul de aer conditionat ce huruia.Scaunele de plastic erau stranse si sprijinite de pereti,iar covorul mirosea a sampon.Ringul de dans din stanga era intunecat,am observat prin fereastra.Ringul de dans din dreapta,camera cea mai mare,era luminat.Dar obloanele erau inchise.

Teroarea ma cuprinse atat de puternic incat am devenit la propriu prizoniera ei.Nu reuseam sa-mi conving picioarele sa mai faca vreun pas.

Si apoi vocea mamei mele se auzi.

-Bella,Bella ?Acelasi ton de panica isterica.Am alergat pe usa de unde se auzea vocea.Bella,m-ai speriat! Sa nu mai faci asta niciodata! Vocea ei continua sa se auda cand am intrat in camera lunga cu tavan inalt.

M-am uitat in jurul meu,incercand sa gasesc locul de unde se auzea vocea ei.Am auzit-o razand si m-am intoes spre sunet.

Era acolo,pe ecranul televizorului,ciufulindu-mi parul usurata.Era Ziua Recunostintei si eu aveam 12 ani. Eram in vizita la bunica in California,in ultimul an inainte de a muri.Mersesem intr-o zi la plaja,iar eu ma aplecasem prea tare peste marginea debarcaderului.Ea imi vazuse incercarea de a-mi recapata echilibrul. „Bella,Bella ?” strigase ea sperziata.

Si apoi ecranul televizorului se facu albastru.

M-am intors incet.Statea nemiscat langa iesirea din spate,atat de nemiscat ca nu-l observasem initial. Statea nemiscat langa iesirea din spate,atat de nemiscat ca nu-l observasem initial.Avea in mana o telecomanda.Ne-am uitat unul la altul un moment lung apoi el zambi.

Veni catre mine,destul de aproape,apoi trecu de mine si puse telecomanda jos,pe aparatul video.M-am intors cu grija sa ma uit la el.

-Imi pare rau,Bella,dar nu-i mai bine ca mama ta nu a fost cu adevarat implicata in asta ?Vocea ii era politicoasa,amabila.

Si apoi realitatea ma izbi brusc.Mama mea era in sihuranta.Era inca in

Florida.Nu primise mesajul meu. Nu fusese niciodata ingrozita de ochii negri rosiatici de pe chipul anormal de palid din fatza mea.Era in siguranta.

-Ba da,am raspuns eu,cu vocea plina de usurare.

-Nu pari suparata ca te-am pacalit.

-Nu sunt.Brusca mea exultare ma facu mai curajoasa.Ce mai conta acum ?Si asa urma sa se termina curand.Charlie si mama nu aveau sa pateasca nimic,nu avea sa le fie teama.Ma simteam aproape fericita. Vreo parte analitica a mintii mele ma avertiza ca eram periculos de aproape sa plesnesc de stres.

-Ce bizar! Chiar vorbești serios.Ochii lui intunecati ma evaluara cu interes.Irisii erau aproape negri,o idee rosiatici pe margini.Sete.Un lucru trebuia sa recunosc,voi,oamenii,puteti fi foarte interesanti.Cred ca pot sa spun asta pentru ca v-am observat.Incredibil-unii dintre voi nu avveti deloc simt de autoconservare.

Statea la cativa metri de mine,cu bratele incrucisate,privindu-ma cu atentie.Nu se citea deloc amenintare pe fatza sau postura lui.Arata foarte comun,nimic remarcabil la fatza sau corpul lui.Poate doar ca pielea alba si ochii conturati cu care ma obisnuisem atat de mult.Purta o camasa bleu cu maneci lungi si blugi spalaciti.

-Banuiesc ca o sa-mi spui ca iubitul tau o sa te razbune?intreba el cam plin de speranta mi se paru mie.

-Nu,nu cred asta.Cel putin,eu i-am cerut sa n-o faca.

-Si el ce-a raspuns cand i-ai zis una ca asta?

-Nu stiu. Imi era ciudat de usor sa vorbesc cu vanatorul asta rafinat. I-am lasat o scrisoare.

-Ce romantic,o ultima scrisoare.Si crezi ca o sa te ia in seama?Vocea ii era un pic mai dura acum,o nuanta de sarcasm insotind tonul politicos.

-Sper.

-Hmmm.Pai atunci speram chestii diferite.Vezi tu,toata treaba asta a fost un pic cam usoara,cam rapida.Sa fiu sincer,sunt dezamagit.Ma asteptam la o provocare mai mare.Si,la urma urmei,nu am avut nevoie decat de un pic de noroc.

Am asteptat in liniste.

-Cand Victoria nu a putut sa ii vina de hac tatalui tau,am pus-o sa afle cateva chestii despre tine.Nu avea nici un rost sa te urmaresc toata planeta

asta cand puteam sa te astept comod intr-un loc la alegerea mea.Deci,dupa ce am vorbit cu Victoria,a decis sa vin in Phoenix sa-ti fac o vizita.Am auzit c-ai spus ca te duci acasa.La inceput,nici nu m-am gandit ca ai vorbit serios.Dar apoi m-am intrebat.Oamenii pot fi foarte imprezibil ;le place sa fie intr-un loc familiar,unde sa se simta in siguranta.Si nu cumva as fi cacealmaua perfecta,sa te duci in ultimul loc in care te-ai putea duce cand te ascunzi-locul unde ai spus ca vei fi.Dar bineinteles ca nu eram sigur,era doar o banuiala.De obicei am un sentiment despre prada pe care o vanez,un al saptelea simt daca vrei sa-i spui asa.Am ascultat mesajul tau cand am ajuns acasa la mama ta,dar,bineinteles,nu aveam de unde sa stiu sigur de unde ai sunat.Imi era de mare ajutor sa-ti stiu numarul de telefon,dar puteai sa fi sunat din Antarctica ai jocul nu avea cum sa mearga decat daca erai foarte aproape.Apoi iubitul tau s-a urcat intr-un avion catre Phoenix.Bineinteles ca Victoria ii monitoriza pentru mine ;nu puteam juca singur intr-un joc cu mai multi jucatori.Si astfel ei mi-au confirmat ce speram :ca erai aici pana la urma.Eram pregatit ;ma uitasem deja la filmuletele tale fermecatoare de acasa.Si apoi a fost doar o chestiune de cacealma.Foarte usor,sa stii,nu chiar la nivelul standardelor mele.Deci,vezi,sper ca te inseli in privinta prietenului tau.Edward parca,nu ?

Nu am raspuns.Mascarada incepuse sa se termine.Simteam ca se apropia de capatul jubilariei.Oricum nu imi era destinata.Nu era nici o glorie sa invingi un om slab.

-Te-ar deranja foarte tare daca i-as lasa si eu o scrisorica lui Edward al tau ?

Facu un pas inapoi si atinse o camera digitala de marimea unei palme asezata pe combina.Un beculet rosu indica faptul ca era deja in functiune.O fixa de vreo cateva ori,marind cadrul.m-am uitat la el cu groaza.

-Imi pare rau,dar pur si simplu nu pot sa cred ca o sa reziste sa ma vaneze dupa ce vede asta.Si nu as vrea sa piarda ceva.Totul e pentru el,normal.Tu esti doar o fiinta umana care a avut nenorocul sa se afle la locul nepotrivit si in momentul nepotrivit,inhaitandu-se bineinteles cu grupul nepotrivit,as adauga eu.

Facu un pas catre mine,zambind.

-Inainte sa incepem...

Am simtit ca imi vine rau cand el vorbi.La asa ceva chiar ca nu ma gandisem.

-As vrea doar sa pun sare pe rana,doar putin.Raspunsul a fost acolo in tot acest timp si eram asa de sigur ca Edward o sa-si dea seama si o sa-mi strice distractia...S-a intamplat odata,oh,cu secole in urma.Singura data cand prada mi-a scapat printre degete.Vezi tu,vampirul care a fost prosteste atasat de micuta lui victima a facut alegerea pe care Edward al tau a fost prea slab s-o faca.Cand cel mai batran a stiut ca eram pe urmele micutei lui prietene,a furat-o sa fie in siguranta.Parea nici sa nu observe durerea,saracuta fiinta.Fusesse inchisa in celula aceea intunecata atat de mult timp.O suta de ani mai devreme ar fi fost arsa pe rug pentru viziunile ei.In secolul XIX-lea a fost inchisa la azil si i s-au aplicat tratamente soc.Cand a deschis ochii,puternica de la tineretea ei proaspata,era ca si sum nu mai vazuse soarele in viata ei.Vechiul vampir o facuse un vampir nou si puternic,iar eu nu mai aveam nici un motiv sa ma mai ating de ea atunci.Ofta.L-am distrus pe cel batran ca sa ma razbun.

-Alice,am spus eu socata.

-Da,micuta ta prietena.M-am mirat s-o vad si pe ea pe teren.Presupun ca haita ei ar fi trebuit sa invete ceva din experienta sa.Eu te am pe tine si ei pe ea.Singura victima ce mi-a scapat,o onoare destul de mare,cred eu.Si mirosea atat de delicios! Inca regret ca nu am apucat sa gust...Mirosea chiar mai bine decat tine.Scuze-nu vreau sa te jignesc.Si tu mirosi foarte bine.A flori parca...

Mai facu un pas spre mine,pana cand fu la numai cativa centimetri departare.Imi ridica o suvita de par si o mirosi delicat.Apoi puse cu grija suvita la loc si am simtit degetele lui reci pe pielea mea.Se intinse sa-mi atiga obrazul cu degetul mare,fatza lui parand curioasa.Voiam asa de mult sa fug,dar eram inghetata.Nu puteam sa fac nici o miscare.

-Nu,murmura el ca pentru sine dupa ce lasa mana jos.Nu inteleg.Ofta.Ei bine,presupun c-ar trebui sa terminam o data.Si apoi sa pot sa-ti sun prietenii si o sa le spun unde sa te gaseasca pe tine si micul meu mesaj.

Clar mi se facea rau.Urma sa fie dureros,citeam asta in ochii lui.Nu ii ajungea sa castige,sa se hraneasca si sa plece.Nu avea sa fie un sfarsit rapid asa cum speram eu.Genunchii incepura sa imi tremure de ma temeam c-o

sa cad.

Facu un pas inapoi si incepu sa mearga in jurul meu nonsalant,ca si cum ar fi vrut sa vada mai bine o statuie de la muzeu.Fatza ii era inca deschisa si prietenoasa in timp ce incerca sa se hotarasca de unde sa inceapa.

Apoi sari in fatza intr-o pozitie ghemuita pe care o recunosteam,iar zambetul lui placut se largi incet,crescu,pana cand nu mai fu un zambet,ci o contorsiune a dintilor,expusi si stralucitori.

Nu m-am putut abtine-am incercat sa fug.Desi stiam ca era inutil asa cum erau deja genunchii mei,panica ma cuprinse si am sarit catre iesirea de urgenta.

Dar el fu in fatza mea intr-o clipa.Nu am vazut daca a folosit mana sau picioarele pentru ca totul se petrecea mult prea repede.O lovitura zdrobitoare imi nimeri pieptul-am simtit cum zbor inapoi si am auzit zgomotul se sticla sparta cand capul meu se izbi de oglinzi.Sticla se facu tandari pe podea,in jurul meu.

Eram prea socata sa mai simt vreo durere.Nici nu puteam inca respira.

Se apropie incet de mine.

-Ce efect frumos,spuse el,examinand multimea de cioburi,cu vocea lui prietenoasa.M-am gandit eu ca aceasta camera va fi dramatica vizual pentru filmuletul meu.De asta am ales locul asta sa ne vedem.E perfect,nu crezi ?

L-am ignorat,tarandu-ma in maini si genunchi spre cealalta usa.

Fu intr-o clipa langa mine,calcandu-ma tare pe picior.Am auzit trosnetul dezgustator inainte sa-l simt. Dar apoi l-am simtit din plin si nu mi-am putut abtine strigatul de durere.M-am intors sa-mi apuc piciorul,dar el statea peste mine,zambind.

-N-ai vrea sa te mai gandesti la ultima ta dorinta ?ma intreba el placut.

Ma lovi cu talpa peste piciorul rupt si am auzit un tipat patrunzator.Am realizat socata ca era al meu.

-Nu ai vrea mai degraba ca Edward sa incerce sa ma gaseasca ?completa el prompt.

-Nu! am spus eu ragusita.Nu,Edward,nu...

Apoi ceva ma lovi in fatza,aruncandu-ma inapoi in oglinzele sparte.

Pe langa durerea din picior am simtit si rana adanca de pe scalp,acolo unde ajunsese sticla.Apoi umezeala calda incepu sa se intinda prin par cu o

viteza alarmanta.Simteam cum se imbiba in camasa,cum picura pe podeaua de lemn.Mirosul sangelui imi intoarse stomacul pe dos.

Prin ameteala si greata care ma cuprinse,am vazut ceva ce mi-a dat o ultima farama de speranta.Ochii lui,care abia ma privisera inainte,ardeau acum de o nevoie incontrolata.Sangele-ce se intindea rosu aprins pe camasa mea alba,facand repede baltoace pe podea-il innebunea de sete.Indiferent care fusesera intentiile lui initiale,nu putea s-o mai lungeasca mult.

Sa se termine repede acum,era tot ce puteam spera in timp ce sangele ce curgea de pe capul meu imi lua cu el si constiinta.Ochii mi se inchideau.

Am auzit,ca si cum eram sub apa,ultimul raget al vanatorului.Vedeam,prin tunelele lungi ce devenisera ochii mei,silueta lui intunecata venind spre mine.Cu un ultim efort,am ridicat insinctiv mana sa ma apar. Ochii mi s-au inchis si m-am sufocat in inconstienta.

24. Îngerul

In timp ce pluteam,visam.

Acolo unde pluteam,sub apa intunecata,am auzit cel mai fericit sunet pe care mintea mea il putea invoca-pe cat de frumos si de inaltator,pe atat de inspaimantator.Era un alt marait;un raget mai profund si mai salbatic,plin de furie.

Am fost adusa inapoi,aproape la suprafata,de o durere ascutita care imi ranea mana ridicata,dar nu am putut sa gasesc drumul indeajuns incat sa deschid ochii.

Apoi am stiut ca murisem.

Deoarece,prin apa grea,am auzit vocea unui inger strigandu-ma pe nume,strigandu-ma spre singurul rai pe care il doream.

-O,nu,Bella,nu! striga vocea ingerului ingrozita.

In spatele vocii mult dorite era un zgomot-o agitatie ingrozitoare pe care mintea mea refuza s-o perceapa.Un marait rautacios ca de bas,un sunet socant de muscatura si un tipat ascutit oprindu-se brusc...

Am incercat sa ma concentrez pe vocea ingerului.

-Bella,te rog! Bella,asculta-ma,te rog,te rog,Bella,te rog! ma implora el. „Da”,voiam sa ii raspund.Orice.Dar nu imi puteam gasi buzele.

-Carlisle! striga ingeru,cu agonie in vocea lui perfecta.Bella,Bella,nu.o.te rog,nu,nu !

Si ingerul plangea fara lacrimi,cu suspine intretaiate.

Ingerul n-ar trebui sa planga ,nu era corect.Am incercat sa il gasesc,sa ii spun ca totul e in regula,dar apa era atat de adanca si ma apasa,incat nu puteam respira.

Era un punct de presiune pe capul meu.Ma durea.Apoi,in timp ce acea durere spargea intunericul,spre mine venira alte dureri,mai puternice.Am tipat,icnind,razbatand prin apa intunecata.

-Bella,striga ingerul.

-A pierdut ceva sange,dar rana de la cap nu e adanca,ma informa o voce calma.Ai grija la piciorul ei,e rupt.

Un strigat de furie fu inabusit pe buzele ingerului.

Am simtit o intepatura acuta intr-o parte.Nu puteam fi in rai,nu ?Aveam prea multe dureri.

-Si niste coaste,cred,continua vocea metodică.

Dar durerile ascutite se ameliorau.O noua durere,o durere arzatoare in mana le punea in umbra pe toate celelalte.Cineva imi daduse foc.

-Edward,am incercat sa ii spun,dar vocea imi era grea si inceata.Nu ma puteam intelege.

-Bella,o sa fii bine.Ma auzi,Bella ?Te iubesc.

-Edward,am incercat din nou.Vocea imi era putin mai clara.

-Da,sunt aici.

-Ma doare,am scancit eu.

-Stiu,Bella,stiui si apoi departe de mine,chinuit-poti sa faci ceva ?

-Geanta mea,te rog...Alice,tine-ti respiratia,te va ajuta,promise Carlisle.

-Alice ?am gemut eu.

-E aici,a stiut unde sa te gaseasca.

-Ma doare mana,am incercat sa ii spun.

-Stiu,Bella.Carlisle iti va da ceva sa nu te mai doara.

-Ma arde! am tipat,spargand si ultimul val de intuneric si deschizand ochii.Nu-i puteam vedea fatza,ceva negru si cald imi acoperea ochii.De ce nu vedeau focul sa il stinga ?

Vocea lui era inspaimantata :

-Bella ?

-Focul! Sa stinga cineva focul! am tipat in timp ce ma ardea.

-Carlisle! Mana ei!

-A muscat-o.Vocea lui Carlisle nu mai era calma,era ingrozita.

L-am auzit pe Edward tinandu-si respiratia de groaza.

-Edward,trebuie s-o faci.

Era vocea lui Alice,aproape de capul meu.Degetele reci imi stergeau umezeala din ochi.

-Nu,urla el.

-Alice,am gemut eu.

-S-ar putea sa avem o sansa,spuse Carlisle.

-Care?implora Edward.

-Vezi daca poti sa scoti veninul.Rana e destul de curata.In timp ce

Carlisle vorbea, simteam mai multa presiune pe capul meu, ceva ma impungea si ma tragea de scalp. Durerea asta se pierdea in durerea provocata de foc.

-Va functiona ? Vocea lui Alice era gatuita.

-Nu stiu, spuse Carlisle. Dar trebuia sa ne grabim.

-Carlisle, eu... ezitand Edward. Nu stiu daca pot s-o fac. Din nou, vocea lui frumoasa era plina de agonie.

-Orice alegi, e decizia ta, Edward. Eu nu te pot ajuta. Trebuie sa opresc sangerarea asta daca intentionezi sa ii iei sange din mana.

M-am zvarcolit in stransoarea cumplitei torturi, iar miscarea a facut durerea din picior sa izbucneasca si mai tare.

-Edward! am tipat. Mi-am dat seama ca inchisesem din nou ochii. I-am deschis, disperata sa ii gasesc fatza. Si l-am gasit. In sfarsit, ii puteam vedea fatza perfecta, holbandu-se la mine, chinuita de indecizie si de durere.

-Alice, adu-mi ceva sa ii strang piciorul! Carlisle era aplecat asupra mea, lucrând la capul meu. Edward, trebuie s-o faci acum sau va fi prea tarziu.

Edward era tras la fatza. I-am privit ochii in timp ce indoiala era inlocuita brusc de o hotarare evidenta. Maxilarul i se inclesta. I-am simtit degetele reci si puternice pe mana mea arzanda, tinand-o fixa. Apoi capul lui s-a aplecat peste ea, iar buzele lui reci s-au apasat pe pielea mea.

La inceput durerea a fost mai puternica. Am tipat si m-am zbatut in mainile reci care ma tineau pe loc. Am auzit vocea lui Alice, incercand sa ma calmeze. Ceva greu imi tineau piciorul pe podea, iar Carlisle imi tineau capul fix ca intr-o menghina in bratele lui de piatra.

Apoi, incetul cu incetul, suferinta s-a mai potolit, in timp ce mana imi amorteau tot mai mult. Focul se stingeau, concentrandu-se intr-un punct din ce in ce mai mic.

Pe masura ce durerea disparea, simteam cum imi pierd cunostinta. Imi era teama sa nu cad din nou in apele intunecate, imi era teama ca l-as putea pierde in intuneric.

-Edward, am incercat sa spun, dar nu-mi puteam auzi vocea.

Ei ma puteau auzi.

-E chiar aici, Bella.

-Ramai, Edward, ramai cu mine...

-Raman.Vocea ii era chinuita,dar cumva triumfatoare.

Am oftat multumita.Focul disparuse,iar celelalte dureri erau amortite de o somnolenta care mi se strecura in corp.

-L-ai scos pe tot ?intreba Carlisle de undeva foarte departe.

-Sangele ei are gust curat,spuse Edward incet.Simt gustul morfinei.

-Bella?ma striga Carlisle.

Am incercat sa raspund.

-Mmmmm?

-A disparut focul?

-Da,am suspinat.Multumesc,Edward.

-Te iubesc,raspunse el.

-Stiu,am soptit,atat de obosita.

Apoi am auzit sunetul meu preferat:rasul incet al lui Edward,slabit de usurare.

-Bella?intreba Carlisle din nou.

M-am incrunatat;voiam sa dorm.

-Ce?

-Unde e mama ta?

-In Florida, am oftat. M-a pacalit, Edward. S-a uitat la casetele noastre video. Jignirea din vocea mea era penibil de fragila. Dar asta imi aminti. Alice. Am incercat sa deschid ochii. Alice, caseta video-te cunostea, Alice, stia de unde ai venit. Am vrut sa vorbesc repede, dar vocea imi era slaba. Miroase a benzina, am adaugat, surprinsa prin ceata din creierul meu.

-E timpul s-o mutam,spuse Carlisle.

-Nu, vreau sa dorm, m-am plans eu.

-Tu poti sa dormi, iubito,tu e duc eu in brate, ma alina Edward.

M-a luat in bratele lui, transa la pieptul lui-plutind, fara durere.

-Dormi acum, Bella, au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit.

24. *Un Impas*

Ochii mi s-au deschis sub o lumina alba, stralucitoare. Eram intr-o camera alba, necunoscuta. Peretele de langa mine era acoperit cu jaluzele lungi, verticale; deasupra capului meu, luminile puternice ma orbeau. Eram intinsa pe un pat tare, usor ridicat-un pat cu balustrade. Pernele erau plate si pline de cocoloase. Undeva aproape se auzea un sunet bipaitor enervant. Speram ca asta inseamna ca sunt inca in viata. Moartea n-ar trebui sa fie atat de lipsita de confort.

Pe maini imi erau rasucite tot felul de tuburi transparente, iar ceva era lipit cu banda adeziva de fatza mea, sub nas. Am ridicat mana sa il dezlipesc.

-Ba nu, sa nu faci asta.

Si degetele reci imi prinsera mana.

-Edward ?

Mi-am intors capul incet, iar fatza lui extraordinara era doar la cativa centimetri de a mea, cu barbia sprijinita pe marginea pernei. Am inteles din nou ca sunt in viata, de data asta cu recunostinta si incantare.

-Vai, Edward, imi pare asa de rau !

-Șșșșș, ma alina el. Totul e in regula acum.

-Ce s-a intamplat? Nu-mi puteam aminti cu claritate, iar mintea mi se revolta impotriva mea in timp ce incercam sa rememorez cele intamplate.

-Aproape am ajuns prea tarziu. Puteam sa fi ajuns prea tarziu, sopti el, cu vocea chinuita.

-Am fost atat de fraiera, Edward. Am crezut ca o avea pe mama.

-Ne-a pacalit pe toti.

-Trebuie sa ii sun pe Charlie si pa mama, mi-am dat seama ca prin ceata.

-I-a sunat Alice. Renee e aici-ma rog, aici in spital. S-a dus sa isi ia ceva de mancare acum.

-E aici ?

Am incercat sa ma ridic in fund, dar ameteala din cap mi se accelera, iar mainile lui ma impinsera delicat inapoi pe perne.

-Se va intoarce in curand, promise el. Iar tu trebuie sa stai linistita.

-Dar ce i-ai spus ?m-am speriat eu.Nu aveam chef sa fiu alintata.Mama mea era aici,iar eu ma recuperam in urma atacului unui vampir.De ce i-ai spus ca sunt aici ?

-Ai cazut printr-o fereastră,doua etaje.Se opri.Trebuie sa recunosti ca s-ar putea intampla.

Am oftat si m-a durut.M-am uitat in jos la corpul meu de sub cearsaf,umflatura imensa care era piciorul meu.

-Cat de rau e?am intrebat.

-Ai un picior rupt,patru coaste rupte,niste fisuri in craniu,vanatai pe fiecare centimetru de piele si ai pierdut mult sange.Ti-au facut cateva transfuzii.Nu mi-a placut-te-au facut sa mirosi aiurea pentru o vreme.

-Trebuie sa fi fost o schimbare placuta pentru tine.

-Nu,imi place cum mirosi tu.

-Cum ai facut-o ?am intrebat incet.

Stiu imediat la ce m-am referit.

-Nu sunt sigur.Isi intoarse privirea de la ochii mei intrebatori,ridicandu-mi de pe pat mana mea infasurata in pansamente,tinand-o cu delicatete intr-a lui,atent sa nu desface firul care ma conecta la unul dintre monitoare.

Am asteptat rabdatoare sa termine de povestit.

El ofta fara sa imi intoarca privirea.

-Era imposibil...sa ma opresc,sopti el.Imposibil.Dar am reusit.Intr-un final ridica privirea,cu jumatate de zambet de fatza.Chiar ca te iubesc.

-Nu sunt la fel de buna la gust pe cat miros ?i-am zambit eu ca raspuns.Ma durea fatza de la zambet.

-Chaiar mai buna-mai buna decat mi-as fi imaginat vreodata.

-Imi pare rau,m-am scuzat eu.

Edward isi ridica ochii spre tavan.

-Dintre toate lucrurile pentru care te-ai putea scuza...

-Pentru ce sa imi cer iertare atunci?

-Pentru ca aproape plecasesi de langa mine pentru totdeauna.

-Imi pare rau,m-am scuzat din nou.

-Stiu de ce-ai facut-o.Vocea lui era reconfortanta.A fost irrational,desigur.Ar fi trebuit sa ma astepti,ar fi trebuit sa imi spui.

-Nu m-ai fi lasat sa plec.

-Nu,fu el de acord,pe un ton sumbru,nu te-as fi lasat.

Cateva amintiri foarte neplacute incepura sa imi revina in minte.M-am infiorat si apoi am tresarit. Edward deveni imediat nelinistit.

-Bella,ce-ai patit ?

-Ce s-a intamplat cu James ?

-Dupa ce l-am tras de pe tine,Emmett si Jasper s-au ocupat de el.Era o nota aspra de regret in vocea lui.

Asta m-a nedumerit.

-Nu i-am vazut pe Emmett si Jasper acolo.

-Au trebuit sa plece din camera...era mult sange acolo.

-Dar tu ai ramas.

-Da,am ramas.

-Si Alice,si Carlisle...,am spus mirata.

-Si ei te iubesc,sa stii.

O strfulgerare de imagini dureroase din ultimele momente cand o vazusem pe Alice imi aminti de ceva.

-A vazut Alice caseta ?am intrebat nelinistita.

-Da.

O nota noua ii intuneca vocea,una de ura cumplita.

-A fost intotdeauna in intuneric,de aceea nu-si amintea.

-Stiu.Intelege si ea acum.Vocea ii era calma,dar fatza ii era neagra de furie.

Am incercat sa intind spre el mana mea libera,dar ceva m-a oprit.M-am uitat in jos si am vazut perfuzia retinandu-mi mana.

-Vai! Am tresarit.

-Ce e?intreba el nelinistit-distras,dar nu indeajuns.Tristetatea nu ii disparuse complet din ochi.

-Acele,i-am explicat,intorcand capul de la cel din mana.M-am concentrat pe o placa de faianta din tavan si am incercat sa respir adand in ciuda durerii din coaste.

-Ti-e teama de un ac,murmura el ca pentru sine,scuturand din cap.O,un vampir sadic,care intentiona s-o tortureze pana la moarte,sigur,nici o problema,fuge sa se intalneasca cu el.O perfuzie,pe de alta parte...

Mi-am dat ochii peste cap.Mi-a facut placere sa descopar ca macar aceasta reactie nu era insotita de dureri.M-am decis sa schimb subiectul.

-Tu de ce esti aici ?

Se uita fix la mine,mai intai nedumerit,apoi o umbra de durere ii intuneca ochii.Sprancenele i se apropiara cand se incrunta.

-Vrei sa plec ?

-Nu !am protestat,ingrozita de gandul acesta.Nu,am vrut sa spun,de ce crede mama mea ca esti aici ? Trebuie sa imi pun la punct toata povestea inainte sa se intoarca.

-A,spuse el,iar fruntea i se netezi inapoi ca o placa de marmura.Eu am venit in Phoenix sa iti bag mintile in cap,sa te conving sa te intorci la Forks.Ochii lui mari erau atat de onesti si de seriosi incat aproape ca l-am crezut si eu.Tu ai fost de acord sa ma vezi si ai venit la hotelul unde stateam cu Carlisle si cu Alice-desigur ca eu am venit aici sub supraveghere parentala,adauga el cuminte,dar te-ai impiedicat pe scari in drum spre camera mea si...ei bine,restul il stii.Totusi,nu e nevoie sa iti amintesti detaliile ;ai o scuza buna sa fii putin in ceata cu detaliile.

M-am gandit la asta un moment.

-Exista cateva puncte slabe la povestea asta.Cum ar fi ca nu sunt ferestre sparte.

-Nu chiar,spuse el.Alice s-a amuzat un pic prea mult facand dovezile.A avut grija de toate detaliile intr-un mod foarte convingator-probabil ai putea sa dai hotelul in judecata daca ai vrea.Nu ai de ce sa iti faci griji,promise el,mangaindu-ma pe obraz cu cea mai delicata dintre atingeri.Singura ta grija acum este sa te vindeci.

Nu eram chiar atat de pierduta in durere sau ametita de medicamente incat sa nu reactionez la atingerea lui.Bipaitul din monitor o lua complet razna-acum nu era singurul care imi putea auzi inima batand nebuneste.

-Asta va fi penibil,am murmurat eu in sinea mea.

Edward chicoti si o privire speculativa i se aprinse in ochi.

-Hmm,ma intreb...

Se apleca incet spre mine ;zgomotul monitorului se accelera inainte ca buzele lui sa le atinga pe ale mele.Dar cand au facut-o,desi cu cea mai delicata dintre atingeri,bipaitul s-a oprit de tot.

Se trase brusc inapoi,iar expresia nelinistita de pe fatza se transforma in usurare cand monitorul raporta ca inima imi repornise.

-Se pare ca va trebui sa fii mult mai atent cu tine decat de obicei.Se incrunta.

-Hei,nu terminasem sa te sarut,m-am plans eu.Nu ma face sa vin la tine.

Rase si se apleca sa isi atinga din nou,delicat,buzele de ale mele.Monitorul o lua iar razna.Dar apoi buzele lui se incordara.Se trase inapoi.

-Cred ca o aud pe mama ta,spuse el,zambind din nou.

-Nu ma parasi,am strigat eu,brusc cuprinzandu-ma un sentiment irrational de panica.Nu-l puteam lasa sa plece-ar fi putut sa dispara iar de langa mine.

Pentru o secunda imi citi teroarea din ochi.

-Nu plec,promise el solemn,apoi zambi.O sa trag un pui de somn.

Se muta de pe scaunul din plastic tare de langa mine pe canapeaua albastra din imitatie de piele de la picioarele patului,intinzandu-se complet si inchizand ochii.Era perfect nemiscat.

-Nu uita sa respiri,i-am soptit in gluma.

El inspira adanc,cu ochii inchisi.

O auzeam pe mama deja.Vorbea cu cineva,o asistenta poate,si parea obosita si suparata.As fi vrut sa sar din pat,sa alerg spre ea,s-o calmez,sa ii promit ca totul va fi bine.Dar nu eram in conditia de a sari,asa ca am asteptat nerabdatoare.

Usa se crapa putin si mama se uita inaintre.

-Mama! am soptit,cu vocea plina de dragoste si usurare.

Il observa pe Edward intins pe canapea si se apropie in varful picioarelor de patul meu.

-Nu pleaca niciodata,nu ?murmura ea ca pentru sine.

-Mama,ma bucur atat de mult sa te vad !

Se apleca sa ma imbratiseze cu delicatete si am simtit lacrimi calde cazandu-mi pe obraji.

-Bella,am fost atat de suparata !

-Imi pare rau,mama.Dar totl e bine acum,e in regula,am alinat-o eu.

-Ma bucur sa iti vad in sfarsit ochii deschisi.

Se aseza pe marginea patului.

Mi-am dat brusc seama ca nu aveam nici o idee ce zi era.

-Cat timp au fost inchisi ?

-E vineri,scumpo,ai fost adusa de ceva vreme aici.

-Vineri ?

Eram socata. Am incercat sa imi amintesc ce zi fusese cand...dar nu vroiam sa ma gandesc la asta.

-Au trebuit sa te tina sedata un timp, scumpo-ai multe rani.

-Stiu.

Le puteam simti.

-Esti norocoasa ca doctorul Cullen era acolo. E un tip asa de treaba...foarte tanar, totusi. Si arata mai mult ca un fotomodel decat ca un doctor...

-L-ai cunoscut pe Carlisle ?

-Si pe sora lui Edward, Alice. E o fata incantatoare.

-Da, asa e, am fost eu de acord din toata inima.

Se uita peste umar la Edward, care statea intins cu ochii inchisi pe canapea.

-Nu mi-ai spus ca ai prieteni atat de buni in Forks.

M-am incordat, apoi am gemut.

-Ce te doare? intreaba ea nelinistita, intorcandu-se din nou spre mine.

Ochii lui Edward fulgerara spre fatza mea.

-Sunt bine, am asigurat-o. Trebuie doar sa tin minte sa nu ma misc.

Edward se cufunda iar in somnul lui fals.

Am profitat de faptul ca mama fusese distrasa momentan pentru a impiedica subiectul discutiei sa revina la comportamentul meu nu prea inocent.

-Unde e Phil ? am intrebat-o repede.

-In Florida. Vai, Bella! N-o sa ghicesti niciodata! Exact cand eram pe punctul de a pleca, am primit cele mai bune vesti!

-Phil a semnat un contract? am ghicit eu.

-Da! Cum de-ai ghicit ?! La The Suns, iti vine sa crezi ?

-Grozav, mama, am spus eu cat de entuziasmat am putut, desi habar n-aveam ce insemna asta.

-Si iti va placea in Jacksonville atat de mult, izbucni ea in timp ce eu ma holbam la ea absenta. Am fost putin ingrijorata cand Phil a inceput sa vorbeasca despre Akron, din cauza zapezii si-asa mai departe, pentru ca stiu ca urasti frigul, dar acum Jacksonville! E intotdeauna soare si umezeala nu e chiar asa de rea. Am gasit o casa atat de draguta, cu gardut alb si o veranda

exact ca in filmele vechi,si cu un stejar imens,e doar la cateva minute de ocean si o sa ai propria ta baie.

-Mama,stai asa ! am intrerupt-o eu.Edward inca tinea ochii inchisi,dar parea prea tensionat ca sa dea impresia ca doarme.Despre ce vorbești?Nu merg in Florida.Eu locuiesc in Forks.

-Dar nu mai trebuie sa stai acolo,prostuto,rase ea.Phil va putea sta mai mult pe acasa acum...am vorbit mult despre asta si voi face jumate-jumate cu meciurile din deplasare,o parte din timp cu tine si o parte cu el.

-Mama.Am ezitat,gandindu-ma cum sa fiu cat mai diplomata cu asta.Vreau sa locuiesc in Forks.Deja m-am instalat la scoala si am cateva prietene-se uita la Edward cand i-am reamintit de prieteni,asa ca am incercat alta directie-si Charlie are nevoie de mine.E singur-singurel acolo si nu stie sa gateasca deloc.

-Vrei sa locuiesti in Forks ?intreba ea,blocata.Ideea era de neconceput pentru ea.Apoi privirea ii zbura din nou catre Edward.De ce ?

-Ti-am spus-scoala,Charliea...Au !

Dadusem din umeri.O idee proasta.

Mainile ei fluturara neajutorate deasupra mea,incercand sa gaseasca un loc sigur pe care sa il mangaie.Se multumi cu fruntea ;era nebandajata.

-Bella,scumpa mea,tu urasti Forks,imi reaminti ea.

-Nu e asa de rau.

Se incrunta si se uita la mine si la Edward si inapoi,de data asta intentionat.

-Baiatul acesta e de vina,nu ?

Am deschis gura sa mint,dar ochii ei imi scrutau fatza si stiam ca si-ar da seama.

-Partial,am recunoscut eu.Nu era nevoie sa recunosc cat de mult era Edward implicat in asta.Deci,ai avut ocazia sa vorbești cu Edward ?am intrebat-o.

-Da.Ezita,uitandu-se la silueta lui perfect nemiscata.Si vreau sa vorbim despre asta.

Uf !

-Despre ce ?am intrebat-o.

-Cred ca baiatul acesta e indragostit de tina,ma acuza ea,mentinandu-si vocea joasa.

-Si eu cred asta,m-am confesat eu.

-Si tu ce simti fatza de el ?

Isi ascundea foarte prost curiozitatea nebuneasca din voce.

Am oftat,uitandu-ma in alta parte.Oricat o iubeam pe mama,asta nu era o conversatie pe care voiam s-o port cu ea.

-Sunt destul de nebuna dupa el.

Uite,asta suna a ceva ce ar spune o adolescenta despre primul ei prieten.

-Pai,pare foarte dragut,si,Doamne Dumnezeule,arata incredibil de bine,dar esti atat de tanara,Bella... Vocea ii era nesigura ;din cate imi aminteam,aceasta era prima data de cand aveam 8 ani cand era pe aproape de a incerca sa para un parinte cu autoritate.Am recunoscut tonul intelegator,dar ferm de la discutiile pe care le avusesem cu ea referitor la barbati.

-Stiu asta,mama.Nu-ti face griji.E doar o pasiune,am consolatat-o eu.

-Corect,fu ea de acord,incantata imediat.

Apoi ofta si arunca o privire vinovata peste umar,spre ceasul mare si rotund de pe perete.

-Trebuie sa pleci ?

Isi musca buza.

-Ar trebui sa sune Phil in scurt timp...Nu am stiut ca o sa te trezesti...

-Stai linistita,mama.Am incercat sa imi ascund usurarea,ca sa nu se supere.Nu voi fi singura.

-Ma intorc in curand.Si eu am dormit aici,sa stii,anunta mandra de ea insasi.

-O,mama,nu e nevoie sa faci asta! Poti sa dormi acasa,nici n-o sa observ.

Concentratia de anestezice din creierul meu ma impiedica sa ma adun chiar si acum,desi se parea ca dormisem zile intregi.

-Am fost prea nervoasa,recunosc eu timida.Au fost niste infractiuni la noi in cartier si nu imi place sa stau acolo singura.

-Infractiuni ?am intrebat alarmata.

-Cineva a patruns prin efracție in studioul de dans de dupa colt de la noi si l-a ars din temelii-n-a mai ramas nimic din el! Si au lasat o masina furata chiar in fatza lui.Iti amintesti cand dansai acolo,scumpo ?

-Imi amintesc.Am tremurat si am gemut de durere.

-Pot sa stau,draga mea,daca ai nevoie de mine.

-Nu,mama,sunt bine.Edward va fi aici cu mine.

Mama arata de parca tocmai acesta era motivul pentru care voia sa ramana cu mine.

-Ma intors diseara.

Suna mai mult ca un avertisment decat ca o promisiune si privi din nou catre Edward cand spuse asta.

-Te iubesc,mama.

-Si eu te iubesc,Bella.Incearca sa fii mai atenta pe unde calci,scumpo,nu vreau sa te pierd.

Ochii lui Edward ramasera inchisi,dar un ranjet larg ii fulgera pe fatza.

O asistenta intra intempestiv sa verifice tuburile si firile atasate de mine.Mama ma saruta pe frunte, ma mangaie pe mana acoperita de bandaje si pleca.Asistenta verifica hartiile importante de monitorul cardiac.

-Te simti nelinistita,draguta ?Ritmul tau cardiac a cam crescut.

-Sunt bine,am asigurat-o eu.

-O sa ii spun asistentei care are grija de tine ca te-ai trezit.Va veni imediat sa te vada.

Nici nu inchise usa bine,ca Edward fu langa mine.

-Ai furat o masina ?am ridicat eu din sprancene.

El zambi,fara sa ii para rau.

-Era o masina buna,foarte rapida.

-Cum ti-a fost somnul ?l-am intrebat.

-Interesant.Ochii i se ingustara.

-Ce e?

Se uita in jos in timp ce imi raspunde.

-Sunt surprins.Credeam ca Florida...si mama ta...ei,bine,credeam ca asta e ceea ce vrei.

L-am privit fara sa inteleg.

-Dar tu ai fi blocat in casa toata ziua in Florida.N-ai putea sa iesi decat noaptea,exact ca un vampir adevarat.

Schita un zambet.Apoi fatza ii deveni serioasa.

-Eu as ramane in Forks,Bella.Sau intr-un loc de genul acesta,explica el.Intr-un loc de unde n-as mai putea sa iti fac rau.

La inceput nu m-am prins. Am continuat sa ma uit pierduta la el pana cand cuvintele s-au asezat la locul lor in mintea mea, intocmai ca intr-un puzzle. Eram vag constienta ca ritmul inimii mele crestea, desi, in timp ce respiratia o lua la trap, eram constienta de durerea ascutita din coaste.

Apoi o alta asistenta intra hotarata in salon. Edward ramane nemiscat ca o stanca in timp ce asistenta imi observa expresia inainte de a se intoarce spre monitor.

-Mai vrei anastezice, draguta ?intreba ea bland, aratand spre perfuzie.

-Nu, nu, am murmurat eu, incercand sa imi ascund agonia din voce. Nu am nevoie de nimic

Nu imi puteam permite sa inchid ochii acum.

-Nu e nevoie sa fii curajoasa, draguta. E mai bine daca nu te stresezi prea mult ;ai nevoie sa te odihnesti.

Astepta, dar eu am scuturat din cap.

-Bine, ofta ea. Apasa butonul de urgenta cand esti pregatita.

Ii arunca lui Edward o privire severa, se mai uita inca o data, nelinistita, la aparat, apoi pleca.

Mainile lui reci imi mangaiau fatza ;l-am privit cu ochi speriasi.

-Şşş, Bella, calmeaza-te.

-Nu ma parasi, l-am implorat cu vocea sparta.

-Nu plec nicaieri, promise el. Acum relaxeaza-te inainte sa chem asistenta inapoi sa iti dea un sedativ.

Dar inima mea nu vroia sa incetineasca.

-Bella. Imi mangaie fatza ingrijorat. Nu plec nicaieri. Raman langa tine cat timp ai nevoie de mine.

-Juri ca nu ma parasesti ?am soptit.

Am incercat sa imi controlez suspinele cel putin. Coastele imi pulsau de durere.

Isi puse mainile pe obraji si isi apropie fatza de a mea. Ochii ii erau larg deschisi si seriosi.

-Jur.

Aroma respiratiei lui era calmanta. Parea sa imi aline durerea de a respira. Continua sa imi mentina privirea in timp ce corpul mi se relaxa, iar bipaitul revenea la un ritm normal. Ochii ii erau intunecati azi, mai aproape de negru decat de auriu.

-E mai bine,intreba el ?

-Da,am spus eu precauta.

El scutura din cap si murmura ceva ininteligibil.Am crezut ca am auzit cuvantul „reactie exagerata”.

-De ce ai spus asta ?am soptit eu,incercand sa imi opresc vocea sa nu mai tremure.Te-ai saturat sa ma tot salvezi ?Vrei sa plec ?

-Nu,nu vreau sa traiesc fara tine,Bella,sigur ca nu.Fii rationala !

Si n-am nici o problema sa te salvez-daca n-ar fi problema ca eu te pun in pericol...ca eu sunt motivul pentru care esti aici.

-Da,tu esti motivul.M-am incrunatat.Motivul pentru care sunt aici in viata.

-Cu chiu cu vai.Vocea ii era doar o soapta.Acoperita de bandaje si ghips si fara sa te poti misca.

-Nu ma refeream la cea mai apropiata experienta aproape mortala,am spus eu,enervandu-ma.Ma gandeam la celelalte-alege-o pe care vrei! Daca nu erai tu,putrezeam in cimitirul din Forks in momentul asta.

Tresari la auzul cuvintelor mele,dar privirea bantuita nu ii disparu din ochi.

-Nu asta a fost partea cea mai grea totusi,continua el in soapta.Se purta de parca n-as fi spus nimic. Nu cand te-am vazut acolo pe podea...ranita.Vocea ii era sufocata.Nu cand m-am gandit ca am ajuns acolo prea tarziu.Nici macar cand te-am auzit urland de durere-toate amintirile acestea de nesuportat pe care le voi purta cu mine tot restul eternitatii.Nu,cel mai groaznic a fost sa simt...sa stiu ca nu m-as putea opri.Sa cred ca te voi ucide eu insumi.

-Dar nu ai facut-o.

-As fi putut.Atat de usor.

Stiam ca trebuia sa raman calma...dar el incerca sa se convinga sa ma paraseasca,iar panica mi se zbatea in plamani incercand sa iasa la suprafata.

-Promite-mi,am soptit eu.

-Ce ?

-Stii ce.

Incepeam sa ma enervez de-a binelea.Era atat de incapatanat si de hotarat sa se gandeasca numai la lucruri rele.

Auzi schimbarea din tonul meu.Ochii i se ingustara.

-Se pare ca nu sunt destul de puternic incat sa stau departe de tine,asa ca banuiesc ca se va face voia ta...chiar daca te omoara sau nu,adauga el cu duritate.

-Bine.Totusi nu-mi promisese-un lucru care nu mi-a scapat.Abia mi inabuseam panica ;nu mai aveam putere sa imi controlez si furia.Mi-ai spus cum te-ai oprit...acum vreau sa stiu de ce,am cerut sa stiu.

-De ce ?repete el precaut.

-De ce ai facut-o.De ce nu ai lasat veninul sa se intinda ?Pana acum as fi fost exact ca tine.

Ochii lui Edward se colorara intr-un negru adanc si mi-am amintit ca asta era ceva ce intentionase sa nu aflu niciodata.Probabil ca Alice fusese preocupata de lucrurile pe care le aflase despre ea insasi...sau fusese foarte atenta cu gandurile in preajma lui-era clar ca el habar n-avea ca Alice imi povestise despre cum sta treaba cu transformarea din om in vampir.Era surprins si furios.Narile ii tremurau,iar gura ii parea sculptata in piatra.

Nu avea de gand sa raspunda,atat imi dadeam si eu seama.

-Sunt prima care recunoaste ca nu am experienta in relatii,am spus.Dar mi s-ar parea logic...ca un barbat si o femeie sa fie cumva egali...adica nu se poate ca numai unul dintre ei sa apara mereu si sa-l salveze pe celalt.Trebuie sa se salveze unul pe altul in mod egal.

Isi incrucisa bratele pe marginea patului meu si isi sprijini barbia de ele.Mania ii era retinuta.Evident,se hotarase ca nu era furios pe mine.Speram sa am ocazia sa o avertizez pe Alice inainte sa dea de ea.

-Dar tu m-ai salvat pe mine,spuse el incet.

-Nu pot fi mereu Lois Lane,am insistat eu.Vreau sa fiu si eu Superman.

-Nu stii ce-mi ceri.Vocea ii era blanda ;se holba intentionat la marginea fetzei de perna.

-Ba cred ca da.

-Bella,nu stii.Am avut 90 de ani sa ma gandesc la asta si tot nu sunt sigur.

-Iti doresti sa nu ma fi salvat Carlisle ?

-Nu,nu imi doresc asta.Facu o pauza inainte sa continue.Dar viata mea se terminase.Nu renuntam la nimic.

-Tu esti viata mea.Singurul lucru care m-ar durea ar fi sa te pierd.

Deveneam mai buna la asta.Era usor sa recunosc cat de mult aveam

nevoie de el.El era foarte calm,totusi.Hotarat.

-Nu pot s-o fac,Bella.N-o sa iti fac asta.

-De ce nu ?Gatul ma durea,iar cuvintele nu s-au auzit atat de tare pe cat mi-as fi dorit.Nu-mi spune ca e prea greu! Dupa ziua de azi,sau,ma rog,acum cateva zile...oricum,dupa asta,ar trebui sa fie floare la ureche.

Edward se uita urat la mine.

-Si durerea ?intreba el.

M-am albit.Nu ma puteam abtin.Dar am incercat sa nu-l las sa citeasca pe fatza mea cat de clar imi aminteam sentimentul...focul din vene.

-Asta e problema mea,am spus eu.Pot sa ii fac fatza.

-E posibil sa duci curajul pana la punctul in care devine nebunie.

-Nu e o problema.Trei zile.Mare scofala.

Edward se stramba din nou cand cuvintele mele ii amintira ca eram mai informata decat intentionase el sa fiu.L-am vazut cum isi reprima furia,i-am privit ochii devenind speculativi.

-Charlie ?intreba el taios.Renee ?

Trecura minute de tacere in timp ce ma luptam sa ii raspund la intrebare.Am deschis gura,dar n-am scos nici un sunet.Am inchis-o la loc.Astepta,iar expresia ii deveni triumfatoare pentru ca stia ca nu am nici un raspuns corect.

-Uite,nici asta nu e o problema,am murmurat eu intr-un final ;vocea imi era neconvingatoare asa cum era intotdeauna cand minteam.Renee a facut intotdeauna alegerile care i-au convenit-ar vrea ca eu sa fac la fel.Iar Charlie e rezistent,e obisnuit sa fie singur.Nu pot sa am mereu grija de ei.Trebuie sa imi gasesc propria viata.

-Exact,sari el.Si nu sa ii pun eu capat.

-Daca astepti sa fiu pe patul de moarte,am ceva vesti pentru tine! Tocmai am fost acolo.

-O sa te refaci,imi reaminti el.

Am inspirat profund ca sa ma calmez,ignorand spasmul de durere pe care mi l-a declanast.M-am uitat fix la el,iar el s-a uitat fix la mine.Nu era nici un compromis pe fatza lui.

-Nu,am spus incet.Nu e asa.

Fruntea i se increti.

-Bineinteles ca o sa te refaci.O sa rammai cu o cicatrice sau doua...

-Te inseli,am insistat eu.O sa mor.

-Pe bune,Bella.Era nelinistit de-acum.O sa iesi de aici in cateva zile.Cel mult doua saptamani.

L-am privit suparata.

-S-ar putea sa nu mor acuma...dar o sa mor intr-o zi.Cu fiecare minut din zi sunt tot mai aproape.Si o sa imbatranesc.

Se incrunta cand intelese la ce ma refeream si isi apasa degetele lungi pe temple,inchizand ochii.

-Asa ar trebui sa se intample.Asa trebuie sa se intample.Asa s-ar intampla daca eu n-as exista-si n-ar trebui sa exist.

Am ras amar.Edward deschise ochii,surprins.

-Asta e o prostie.E ca si cum cineva ar fi castigat la loto si altcineva ar veni la acea persoana si i-ar lua banii,spunandu-i : „Stii,hai sa ne intoarcem la cum ar trebui sa fie lucrurile.E mai bine asa”.Si nu inghit chestia asta.

-Nu prea sunt marele pot la loto,mormai el.

-Asa e.Esti mai mult de-atat.

Isi dadu ochii peste cap.

-Bella,nu mai discutam despre asta si gata.Refuz sa te condamn la o eternitate de intuneric si cu asta basta!

-Daca tu crezi ca o sa ma opresc aici,te inseli,l-am avertizat eu.

Nu esti singurul vampir pe care il cunosc.

Ochii i se innegrira din nou.

-Alice n-ar indrazni.

Si pentru un moment paru atat de infricosator ca n-am avut de ales decat sa il cred-nu-mi puteam imagina ca cineva ar fi atat de curajos incat sa treaca peste cuvantul lui.

-Alice a vazut asta deja,nu ?am ghicit eu.De aceea te supara lucrurile pe care le spune.Stie ca voi fi ca voi...intr-o zi.

-Se insala.Te-a vazut moarta,dar nici asta nu s-a intamplat.

-Pe mine sigur n-a sa ma prinzi pariind contra lui Alice.

Ne-am uitat mult timp unul la altul.Era liniste,cu exceptia bazaitului aparatelor,bipaitului,picuratului perfuziei,ticaitul ceasului mare de pe perete.Intr-un final,expresia lui se inmuie.

-Deci unde ramanem atunci ?m-am intrebat eu.

Edward chicoti fara umor.

-Cred ca se numeste un impas.

Am oftat.

-Au! am gemut.

-Cum te simti?ma intreba,ochind butonul de solicitare a asistentei.

-Sunt bine,am mintit eu.

-Nu te cred,spuse el bland.

-Nu vreau sa adorm din nou.

-Ai nevoie de odihna.Toate discutiile astea in contradictoriu iti fac rau.

-Pai atunci cedeaza,i-am dat eu o idee.

-Buna incercare.

Se intinse spre buton.

-Nu.

Ma ignora.

-Da ?raspunde cineva in difuzorul din perete.

-Cred ca suntem gata pentru anesteziice,spuse el calm,ignorandu-mi expresia furioasa.

-Trimit asistenta.

Vocea parea foarte plictisita.

-Nu iau nimic,am promis eu.

Se uita spre punga cu lichid care atarna langa patul meu.

-Nu cred ca te vor ruga sa inghiti ceva.

Ritmul cardiac incepu iar sa urce.Imi citi frica din ochi si ofta,frustrat.

-Bella,ai dureri.Trebuie sa te relaxezi ca sa te poti vindeca.De ce esti atat de dificila ?Nu o sa te mai intepe acum.

-Nu mi-e frica de ace,am murmurat eu.Mi-e teama sa inchid ochii.

Atunci el zambi cu zambetul lui de strengar si imi lua fatza in palme.

-Ti-am spus ca nu plec nicaieri.Nu te teme.Atat timp cat te face fericita,voi fi aici.

I-am zambit si eu,ignorand durerea din obraji.

-Vorbesti de o eternitate,sa stii.

-O,iti va trece,e doar o pasiune.

Am scuturat capul a neincredere-ma facu sa ametesc.

-Am fost socata ca Renee a inghitit asta.Stiu ca tu stii mai bine.

-Acesta e cel mai frumos lucru la oameni,imi spuse el.Lucrurile se schimba.

Ochii mi se îngustară.

-Nu-ti tine respirația.

Rădea când a intrat asistenta, agitând o seringă.

-Pardon, îi spuse ea cu duritate lui Edward.

El se ridică și traversă salonul, sprijinindu-se de peretele opus. Își încrucișă brațele și aștepta. L-am urmărit cu privirea, încă înfricosată. El se uita la mine, calm.

-Gata, draguta. Asistenta zambi când îmi injecta medicamentul în tubul perfuziei. O să te simți mai bine acum.

-Multumesc, am murmurat, fără entuziasm. N-a durat mult. Puteam simți somnolența insinuându-mi-se în vene aproape imediat.

-Ar trebui să ajungă, murmură ea, când mi se închiseră pleoapele.

Probabil că plecase din camera, pentru că ceva rece și neted îmi atingea fața.

-Ramai.

Cuvântul era neclar.

-Raman, promise el. Vocea îi era frumoasă, ca un cântec de leagan. Cum am spus, atât timp cât te face fericită... atât timp cât e cel mai bun lucru pentru tine..

Am încercat să dau din cap, dar era prea greu.

-Nu e același lucru, am murmurat eu.

El rase.

-Bella, nu-ti face griji cu privire la asta acum. Poți să te mai contrazici cu mine când te trezești.

Cred că am zambit.

-Bine.

Îi simteam buzele la urechea mea.

-Te iubesc, șopti el.

-Și eu.

-Știu, rase el încet.

Mi-am întors ușor capul...cautând. Știa ce îmi doream. Buzele lui le atinsera delicat pe ale mele.

-Multumesc, am oftat eu.

-Oricând.

Nu mai eram cu adevărat acolo. Dar luptam slab împotriva

amortelii. Mai era un singur lucru pe care vroiam sa i-l spun.

-Edward ? M-am luptat sa ii pronunt clar numele.

-Da?

-Eu pariez pe Alice.

Apoi noaptea se inchise deasupra mea.

Epilog – O ocazie

Edward ma ajuta sa urc in masina,fiin foarte atent la valurile de matase si shifon,la florile pe care tocmai le pusese in buclele mele foarte elaborat stilizate si la piciorul in ghips.Imi ignora grimasa de suparare de pe fatza.

Dupa ce m-a asezat,se urca in scaunul soferului si dadu inapoi pe aleea lunga si ingusta.

-Cand o sa imi spui mai exact ce se intampla ?am intrebat morocanoasa.

Uram cu adevarat surprizele.Si el stia asta.

-Sunt socat ca nu ti-ai dat seama de asta inca.

Imi arunca un zambet ironic,iar respiratia mi se opri in gat.Oare aveam sa ma obisnuiesc vreodata cu perfectiunea lui ?

-Ti-am spus ca arati foarte bine,nu-i asa ?am verificat eu.

-Da.

Zambi din nou.Nu-l mai vazusem niciodata imbracat in negru,astfel ca,in contrast cu pielea lui palida,frumusetea ii era absolut ireala.Nu puteam sa neg asta,desi faptul ca era imbracat cu un smoching ma facea foarte nelinistita.Nu atat de nelinistita pe cat ma facea rochia.Sau pantoful.Un singur pantof, intrucat celalalt picior inca era sigur pus in ghips.Dar tocul cui,prins doar de panglici de satin,cu siguranta nu avea sa ma ajute cand voi incerca sa topai intr-un picior.

-Nu mai vin pe la voi daca Alice are de gand sa ma trateze ca pe un cobai Barbie cand vin,m-am plans eu.Imi petrecusem mare parte din zi in baia ametitor de vasta a lui Alice,pe post de victima neajutorata, in timp ce ea se juca de-a coafeza si cosmeticiana.Oricand ma foiam sau ma plangeam,imi reamintea ca ea nu are nici o amintire din viata ei umana si ma ruga sa nu ii stric amuzamentul de acum.Apoi m-a imbracat in cea mai ridicola rochie-de un albastru profund,cu volanase si fara umeri,cu etichete in franceza pe care nu le puteam citi-,o rochie mai potrivita pentru un podium de moda decat in Forks.Dar poate daca...dar imi era teama sa imi pun suspiciunile in cuvinte,chiar si in minte.

Ma distrase soneria unui telefon.Edward isi scoase telefonul mobil din

buzunarul interior al sacoului,uitandu-se scurt la identitatea apelantului inainte sa raspunda.

-Buna,Charlie,raspunse el precaut.

-Charlie ?m-am incurcat eu.

Charlie era...dificil de cand ma intorsesem in Forks.Impartise experienta mea negativa in doua reactii clare.Era recunoscator pana la divinizare fatza de Carlisle.Pe de alta parte,era incapatanat de convins ca era vina lui Edward deoarece,daca n-ar fi fost el,n-as fi plecat din prima.Iar Edward era de acord cu el intru totul.Acum aveam reguli care nu existasera inainte :interdictii,ore de vizita.

Ceva ce ii spunea Charlie lui Edward ii facu ochii sa se deschida larg a neincredere,iar apoi un ranjet i se intinse pe toata fatza.

-Glumesti! Rase.

-Ce e ?am vrut eu sa stiu.

Ma ignora.

-De ce nu ma lasi sa vorbesc cu el ?sugera Edward cu evidenta placere.

Astepta cateva secunde.

-Buna,Tyler,Edward Cullen la telefon.

Vocea ii era foarte prietenoasa in aparenta,dar i-o cunosteam destul de bine cat sa prind nuanta subtila de amenintare.Ce facea Tyler la mine acasa? Am inceput sa intrevad ingrozitorul adevar.M-am uitat din nou la rochia nepotrivita in care ma fortase Alice sa ma imbrac.

-Imi pare rau daca a fost vreo neintelegere,dar Bella nu e disponibila in seara aceasta.Tonul lui Edward se schimba,iar amenintarea din voce deveni brusc mai evidenta cand continua.Ca sa fiu sincer,va fi indisponibila in fiecare seara pentru pricine altcineva in afara de mine.Nu te supara.Si imi pare rau ca ti-am stricat seara.

Nu parea sa regrete deloc.Apoi inchise telefonul,cu un imens zambet de superioritate pe fatza.

Fatza si gatul mi se facura stacojii de furie.Puteam sa simt lacrimile induse de nervi incepand sa imi umple ochii.El se uita la mine surprins.

-Ultima parte a fost prea mult pentru tine ?N-am vrut sa te jignesc.

L-am ignorat.

-Ma duci la banchet! am tipat.

Era jenat de evident de acum.Daca as fi fost cat de cat atenta,sunt

sigura ca as fi observat data de pe afisele care decorau cladirile scolii.Dar nici nu-mi imaginasem ca se gandea sa ma supuna la asa ceva. Chiar nu ma cunostea deloc ?

Nu se asteptase deloc la o asemenea reactie violenta,asta era clar.Stranse din buze si ochii i se ingustara.

-Nu fi dificila,Bella.

Ochii imi zburara spre fereastra ;eram la jumatatea drumului spre scoala.

-De ce imi faci asta ?am strigat eu cu groaza.

El arata spre smochingul lui.

-Sincer,Bella,ce credeai ca facem ?

Eram ingrozita.Mai intai,pentru ca nu remarcasem ceea ce era evident.Si mai ales pentru ca vagile mele suspiciuni-asteptari,de fapt-pe care le avusesem toata ziua in timp ce Alice incerca sa ma transforme intr-o regina a frumusetii erau atat de deaparte de adevar.Sperantele mele pareau foarte prostesti acum.

Ghicisem ca era vorba de o ocazie sau ceva asemanator.Dar banchetul! Era cel mai indepartat lucru din mintea mea.

Lacrimile de furie mi se rostogolira pe obraz.Mi-am amintit exasperata ca eram data cu rimel,ceea ce nu-mi statea in fire.M-am sters repede pe sub ochi ca sa nu mi se intinda.Dar mana nu-mi era innegrita cand am retras-o ;poate ca Alice stiuse ca voi avea nevoie de machiaj rezistent la apa.

-E complet ridicol.De ce plangi ?intreba el,frustrat.

-Pentru ca sunt furioasa.

-Bella...

Dezlantui asupra mea intreaga forta a ochilor lui aurii arzatori.

-Ce ?am murmurat,distrasa.

-Fa-mi pe plac,insista el.

Ochii lui imi topeau toata furia.Era imposibil sa ma cert cu el cand trisa in halul acesta.Am cedat fara prea multa gratie.

-Bine,m-am bosumflat,incapabila sa ma uit la el cu atata furie cat as fi vrut.Merg in liniste.Dar o sa vezi.Sunt un magnet pentru ghinioane.Probabil o sa imi rup si celalalt picior.Uita-te la pantoful acesta.E o capcana mortala! Mi-am ridicat piciorul sanatos ca dovada.

-Hmmm.Se uita la piciorul meu mai mult decat era necesar.Sa imi

amintesti sa ii multumesc lui Alice in seara asta.

-Alice va fi acolo ?

Asta ma consola intru catva.

-Cu Jasper,si Emmett...si Rosalie,recunosc el.

Sentimentul de confort disparu.Nu progresasem deloc cu Rosalie,desi eram in termeni destul de buni cu viitorul ei sot.Emmett se amuza sa ma aiba in preajma-credea ca reactiile mele umane bizare erau comice...sau poate gasea amuzant faptul ca ma impiedicam si cadeam atat de des.Rosalie se comporta de parca n-as fi existat.In timp ce scuturam din cap sa imi abat gandurile de la directia in care o luasera, m-am gandit la altceva.

-Face si Charlie parte din complot ?am intrebat,brusc suspicioasa.

-Desigur.Ranji,apoi izbucni in ras.Se pare ca Tyler habar n-avea totusi.

Am scrasnit din dinti.Nu-mi puteam imagina cum putea Tyler sa fie atat de naiv.La scoala,unde Charlie nu se putea amesteca,Edward si cu mine eram inseparabili-cu exceptia acelor zile insorite.

Ajunseseram la scoala acum ;decapotabila rosie a lui Rosalie iese in evidenta in parcare.Norii erau subtiri astazi,cateva fasii de lumina strecurandu-se prin ei,unde va departe,spre vest.

Edward cobori si inconjura masina sa imi deschida portiera.Imi intinse mana.

Am ramas incapatanata in scaun,cu bratele incrucisate,simtind o impunsatura de ingamfare.Parcarea era aglomerata de oameni in tinute formale :martori.Nu ma putea scoate cu forta din masina cum ar fi facut-o daca am fi fost singuri.

Ofta.

-Cand cineva vrea sa te omoare,esti curajoasa ca o leoaica-dar cand cineva mentioneaza dansatul...

Am inghitit in sec.Dansatul.

-Bella,n-o sa las sa te raneasca,nici macar pe tine insati.Nu o sa iti dau drumul deloc,promit.

M-am gandit la asta si brusc m-am simtit mai bine.Putea vedea asta pe fatza mea.

-Gata,vezi,spuse el bland,nu va fi chiar asa de rau.Se apleca si isi infasura un brat in jurul taliei mele.L-am apucat de cealalta mana si l-am

lasat sa ma ridice din masina.

Isi tinu bratul strans in jurul meu,sprijinindu-ma in timp ce schiopatam spre scoala.

In Phoenix,banchetele se tineau in salile de bal ale hotelurilor.Cel din Forks era in sala de sport, bineinteles.Probabil ca era singura sala din oras indeajuns de mare pentru o petrecere.Cand am ajuns inauntru,am chicotit.Peretii chiar erau impodobiti cu arcade de baloane si ghirlande rasucite din hartie creponata pastel care impodobeau peretii.

-Arata ca un film de groaza.

-Pai,murmura el,in timp ce ne apropiam incet de ghiseul cu bilete-el imi ducea mare parte din greutate,dar eu tot trebuia sa imi tarai picioarele-sunt ceva vampiri prezenti.

M-am uitat pe ringul de dans ;in centru se facuse un cerc larg,acolo unde doua cupluri se roteau cu gratie.Ceilalti dansatori se retrasesera pe margini sa le faca loc-nimeni nu voia sa contrasteze cu o asemenea stralucire.Emmett si Jasper erau intimidanti si perfecti in smochinguri clasice.Alice era izbitor de frumoasa intr-o rochie neagra de satin cu decupaje geometrice,care ii expunea triunghiurile mari din pielea ei alba ca zapada.Iar Rosalie era...ei,bine,Rosalie.Se intrecuse pe ea insasi.Rochia ei stacojie stralucitoare era fara spate,stramta pana la glezne,unde se umfla intr-o trena plina de volanase,cu un decolteu care se prelungea pana la talie.Imi era mila de fiecare fata din camera,inclusiv de mine.

-Vrei sa zavorasc usile ca sa ii puteti masakra pe oamenii din oras care nu banuiesc nimic ?am soptit eu conspirativ.

-Si tu ce rol ai avea in povestea asta ?Se uita urat la mine.

-O,eu sunt cu vampirii,desigur.

Zambi retinut.

-Ai face orice ca sa scapi de dans.

-Orice.

Cumpara biletele,apoi ma intoarse spre ringul de dans.M-am inclestat de bratul lui si mi-am tarait picioarele.

-Am toata noaptea la dispozitie,ma avertiza el.

In cele din urma,ma trase spre locul in care fratii lui se invarteau elegant,chiar daca intr-un stil complet nepotrivit pentru muzica si stilul din prezent.Am privit cu groaza.

-Edward...Gatul imi era atat de uscat incat n-am putut scoate decat o soapta.Sincer,nu stiu sa dansez.

Simteam cum imi bolboroseste panica in piept.

-Nu-ti face griji,prostuto,sopti si el.Eu stiu.Imi puse bratele in jurul gatului lui si ma ridica sa isi strecoare talpile sub ale mele.Apoi am inceput sa ne invartim si noi.

-Ma simt de parca as avea 5 ani,am ras eu dupa cateva minute de vals fara efort.

-Nu arati de 5 ani,murmura el,tragandu-ma mai aproape o secunda,astfel ca picioarele mele erau efectiv la treizeci de centimetri de podea.

Alice imi prinse privirea si zambi incurajatoare-i-am zambit si eu.In mod surprinzator, chiar ma distram...putin.

-Bine,nu-i chiar asa de rau,am recunoscut eu.

Dar Edward se uita spre intrare si fatza ii era furioasa.

-Ce s-a intamplat ?m-am intrebata eu cu voce tare.I-am urmat privirea,dezorientata de cat ne invartisem,dar intr-un final am vazut ce il deranja.Jacob Black,nu in smoching,dar intr-o camasa alba cu maneca lunga si cravata,cu parul lins prins la spate,in coada,ca de obicei,traversa ringul catre noi.

Dupa primul soc de recunoastere,nu m-am putut abtine sa nu ma simt prost pentru Jacob.Era clar ca se simtea stingherit,chinuit de stingherit.Pe fatza i se citea o scuza cand ochii ii intalnira pe ai mei.

Edward marai foarte incet.

-Poarta-te frumos! i-am suierat eu.

Vocea lui Edward era aspra.

-Vrea sa stea de vorba cu tine.

Jacob ajunsese la noi atunci,cu jena si parerea de rau si mai evidente pe fatza.

-Buna,Bella,speram sa fii aici.

Jacob vorbea de parca sperase exact opusul.Dar zambetul ii era la fel de cald ca intotdeauna.

-Buna,Jacob.I-am zambit si eu.Ce s-a intamplat ?

-Pot sa intervin ?intreba el,privind spre Edward pentru prima oara.

Eram socata sa observ ca Jacob nu trebuia sa ridice privirea.Crescuse

aproape 15 centimetri de cand il vazusem ultima oara.

Fatza lui Edward era imobila,fara nici o expresie.Singurul lui raspuns fu sa ma dea jos de pe pantofii lui si sa faca un pas inapoi.

-Multumesc,spuse Jacob amabil.

Edward dadu din cap doar,aruncandu-mi o privire intensa inainte sa se intoarca si sa se indeparteze.

Jacob isi puse mainile pe talia mea,iar eu m-am intins sa ii pun mainile pe umeri.

-Uau, Jake,ce inaltime ai acum ?

Parea mandru.

-Un metru nouazeci.

Nu dansam cu adevarat-era imposibil din cauza piciorului meu.Ne leganam ciudat dintr-o parte in alta fara sa ne miscam din loc.Era mai bine asa ;accesul brusc de crestere il lasase cam greoi si fara o coordonare prea buna,probabil era un dansator la fel de bun ca mine.

-Deci,cum ai ajuns aici in seara asta ?l-am intrebat cu o curiozitate nedisimulata.

Avand in vedere reactia lui Edward,puteam sa ghicesc.

-Iti vine sa crezi ca tata m-a platit cu douazeci de dlari ca sa vin la banchetul vostru ?recunosc el, usor rusinat.

-Da,pot,am murmurat eu.Pai,sper ca te distrezi macar.Ai vazut ceva care sa iti placa ?l-am tachinat eu,aratand spre un grup de fete aliniat la perete ca niste prajituri pastelate.

-Mda,ofta el.Dar e luata.

Se uita in jos sa imi intalneasca privirea curioasa timp de o secunda,apoi am intors amandoi capul,jenati.

-Apropo,esti foarte draguta,adauga el,cu timiditate.

-Hm,mersi.Deci de ce te-a platit Billy sa vii aici?l-am intrebat repede,desi stiam raspunsul.

Jacob nu paru recunoscator ca schimbasesem subiectul ;se uita in alta parte,jenat din nou.

-Mi-a spus ca e un loc „sigur” unde sa stau de vorba cu tine.Jur ca batranul isi pierde mintile.

Am ras slab impreuna cu el.

-Oricum,mi-a spus ca,daca iti transmit ceva,imi va cumpara cilindrul

acela principal de care am nevoie, marturisi el, cu un zambet rusinat.

-Atunci spune-mi! Vreau sa iti termini masina. I-am zambit si eu. Cel putin Jacob nu credea nimic din toate astea. Intr-un fel, asta usura situatia. Langa perete, Edward imi privea chipul, cu propria-i fatza fara expresie. Am vazut o fata dintr-a zecea ochindu-l cu speculatii timide, dar el nu paru sa o ia in seama.

Jacom intoarse din nou capul, rusinat.

-Nu te supara, ok ?

-N-am cum sa ma supar pe tine, Jacob, l-am asigurat eu. N-o sa ma supar nici pe Billy. Spune ce-ai de spus.

-Pai, e asa o prostie, imi pare rau, Bella-vrea sa te desparti de iubitul tau. M-a rugat sa iti spun „te rog”.

Scutura capul a dezgust.

-E foarte superstitios, nu ?

-Mda. A fost... foarte socat cand te-ai ranit in Phoenix. El nu a crezut...

Jacob lasa fraza in aer, rusinat.

Ochii mi se ingustara.

-Am cazut.

-Stiu asta, spuse Jacob repede.

-Crede ca Edward e de vina pentru accidentul meu?

Nu era o intrebare si, in ciuda promisiuni facute, eram furioasa.

Jacob nu voia sa se uite in ochii mei. Nici macar nu ne mai deranjam sa ne leganam pe muzica, desi mainile lui erau inca pe talia mea, iar ale mele in jurul gatului lui.

-Uite ce e, Jacob, sti ca probabil Billy nu va crede asta, dar ca sa stii tu-ma privea acum, raspunzand la seriozitatea din vocea mea-Edward chiar mi-a salvat viata. Daca nu erau el si tatal lui, as fi moarta acum.

-Stiu, pretinse el, dar vorbea ca si cum cuvintele mele sincere il afectasera cumva. Poate ca va fi capabil sa il convinga macar de lucru acesta pe Billy.

-Hei, imi pare rau ca a trebuit sa vii sa faci asta, Jacob, m-am scuzat eu. Macar o sa iti obtii piesele, nu ?

-Mda, murmura el. Inca arata ciudat... Suparat.

-Mai e ceva ? am intrebat neincredatoare.

-Las-o balta, sopti el. O sa imi iau o slujba si o sa economisesc eu

insumi banii.

M-am uitat urat la el pana cand mi-a intalnit ochii.

-Hai, spune odata, Jacob.

-E asa de rau.

-Nu-mi pasa. Spune-mi, am insistat.

-Ok, dar, Doamne, suna asa de rau. Scutura din cap. Mi-a spus sa iti spun, nu, sa te avertizez, ca-si e pluralul lui ,nu al meu-ridica una din maini de pe talia mea si desena niste ghilimele in aer :,,Noi vom veghea''.

Astepta precaut reactia mea.

Suna ca intr-un film cu mafioti. Am ras.

-Imi pare rau ca a trebuit sa faci asta, Jacob, am chicotit eu.

-Nu ma deranjeaza chiar atat de mult. Ranji cu usurare. Ochii imi evaluara apreciativ rochia. Deci sa ii spun ca i-ai transmis sa te lase naibii in pace ? intreba el, plin de speranta.

-Nu, am oftat. Spune-i ca ii multumesc. Stiu ca are intentii bune.

Cantecul se termina, asa ca mi-am lasat bratele pe langa corp. Mainile ii ezitara pe talia mea, apoi privi spre piciorul meu in ghips.

-Vrei sa mai dansam? Sau te pot ajuta sa ajungi undeva ?

Edward raspunse pentru mine.

-E in regula, Jacob. Preiau eu de aici.

Jacob tresari, apoi se holba cu ochii mari la Edward, care statea chiar langa noi.

-Hei, nu te observasem, murmura el. Pai, ne mai vedem, Bella.

Se dadu un pas in spate, facandu-mi cu mana. Am zambit.

-Da, ne mai vedem.

-Scuze, spuse el din nou inainte sa se intoarca spre usa.

Bratele lui Edward se impletira in jurul meu cand incepu urmatorul cantec. Era un pic prea ritmat pentru dansul nostru lent, dar asta nu parea sa il preocupe. Mi-am lasat capul pe pieptul lui, multumita.

-Te simti mai bine ? l-am tachinat eu.

-Nu chiar, raspunse el scurt.

-Tot vreau sa stiu. Te rog !

Am oftat. El astepta.

-Pai... am crezut ca era un fel de... ocazie. Dar n-am crezut ca e o chestie idioata umana... un banchet! am rabufnit eu.

-Umana ?intreba el fara inflexiune in voce.Se prinsese de cuvantul-cheie.

-Bine,bine,am marturisit eu repede.Deci credeam ca poate te-ai razgandit...ca ai de gand sa ma transformi pana la urma.

O duzina de emotii i se citi pe fatza. Pe unele le recunosteam :manie... durere... apoi paru ca se aduna,iar expresia ii deveni amuzata.

-Ai crezut ca e o ocazie atat de formala ? ma tachina el,atingandu-si gulerul sacoului de la smoching.

M-am incrunat ca sa imi ascund jena.

-Nu stiu cum functioneaza lucrurile astea.Cel putin pentru mine suna mai rationale decat un banchet.El inca mai zambea.Nu e amuzant,am spus eu.

-Nu,ai dreptate,nu e amuzant,fu el de acord,cu zambetul stergandu-i-se de pe fatza.Dar prefer s-o tratez ca pe o gluma decat sa crd ca vorbesti serios.

-Dar vorbesc serios.

Inspira adanc.

-Stiu.Si chiar esti atat de doritoare ?

Durerea se intorsese din nou in ochii lui.Mi-am muscat buza si am dat din cap.

-Esti pregatita ca acesta sa fie sfarsitul,murmura el,aproape pentru sine,ca acesta sa fie amurgul vietii tale,desi viata ta abia a inceput?Esti gata sa renunti la tot ?

-Nu e un sfarsit, e un inceput, l-am contrazis eu abia respirand.

-Nu merit,spuse el trist.

-Iti amintesti cand mi-ai spus ca nu ma vad foarte clar ?l-am intrebat,ridicand din sprancene.Evident,esti la fel de orb.

-Stiu ce sunt.

Am oftat.Dar dispozitia lui optimista se transfera asupra mea.Edward stranse din buze,iar ochii ii erau iscoditori.Timp de o clipa imi examina fatza.

-Atunci esti pregatita?intreba el.

-Hm.Am inghitit in sec.Da.

Zambi,apoi isi inclina capul incet pana cand buzele lui reci imi atinsera pielea.

-Chiar acum ?sopti el,respinand rece pe gatul meu.

Am tremurat involuntar.

-Da,am soptit,pentru ca vocea mea sa nu aiba timp sa cedeze.

Daca se gandea ca merg la cacealma,avea sa fie dezamagit.Luasem deja hotararea si eram sigura.Nu conta ca trupul imi era rigid ca o scandura,ca palmele erau stranse in pumni,iar respiratia nebuneasca...

Chicoti sumbru,apoi se retrase.Fatza lui chiar parea dezamagita.

-Nu se poate sa crezi ca as ceda atat de usor,spuse el,cu o nuanta nefericita in tonul lui ironic.

-O fata are dreptul sa viseze.

Spranceana i se ridica.

-La asta visezi tu? Sa fii un monstru ?

-Nu chiar, am spus, incrunandu-ma de felul in care isi alesese cuvintele. Monstru, intr-adevar. Cel mai mult visez sa fiu cu tine pentru totdeauna.

Expresia i se schimba,inmuiata si intristata de durerea subtila din vocea mea.

-Bella.Degetele lui imi trasara delicat forma buzelor.Voi sta cu tine.Nu e de ajuns ?

Am zambit sub degetele lui.

-E de ajuns deocamdata.

Tenacitatea mea il facu sa se incrunte.Nici unul nu avea de gand sa cedeze in seara asta.Edward expira,iar sunetul era practic un marait.

I-am atins fatza.

-Uite ce e,i-am spus. Te iubesc mai mult decat orice pe lumea asta la un loc.Nu e de ajuns ?

-Ba da,e de ajuns ,raspuse el, zambind. De ajuns pentru totdeauna.

Apoi se apleca si isi lipi inca o data buzele de gatul meu.